

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

J. D. ROBB

STOLEN

IN

DEATH

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

STOLEN IN DEATH

J. D. Robb

ST. MARTIN'S PRESS
NEW YORK

Okumaya Başla

İçindekiler

Yazar Hakkında

Telif Hakkı Sayfası

Bu ürünü satın aldığınız için teşekkür ederiz.
St. Martin's Yayın Grubu e-kitabı.

Özel teklifler ve bonus içerikler almak için,
ve yeni çıkan kitaplar ve diğer harika okuma önerileri hakkında bilgiler,
Haber bültenlerimize abone olun.

Sign Up

Veya bizi çevrimiçi olarak ziyaret edin:
us.macmillan.com/newslettersignup

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri almak için buraya tıklayın.

Yazar ve yayıncı bu e-kitabı yalnızca kişisel kullanımınız için size sunmuştur. Bu e-kitabı hiçbir şekilde kamuya açık hale getiremezsiniz. Telif hakkı ihlali kanuna aykırıdır. Okuduğunuz bu e-kitabın yazarın telif hakkını ihlal ettiğine inanıyorsanız, lütfen yayıncıya şu adresten bildirin: us.macmillan.com/piracy.

Sıradan zenginlikler bir insandan çalınabilir. Gerçek zenginlikler çalınamaz. Ruhunuzun hazinesinde, sizden alınamayacak sonsuz derecede değerli şeyler vardır. —Oscar Wilde Aşk, akıl yürütmenin ve istatistiklerin ürünü değildir. Sadece gelir—kimse nereden geldiğini bilmez—ve kendini açıklayamaz. —Mark Twain

Birinci Bölüm

Çizmeler yerine ince topuklu ayakkabılar, pantolon yerine gece elbisesi giymiş olan Eve Dallas, bu galayı kim icat ettiyse vahşice öldürülmesi gerektiğini düşündü.

Belki de öyleydiler ve cesetleri vahşi köpeklerle yedirildi.

Bu olay, 2061 yılının Eylül ayındaki bu geceden onlarca, belki de yüzyıllar önce gerçekleşmiş olacağından, davanın kapandığını düşündü.

Yine de, bu tuhaf gala kurumu toplumun dokusunun bir parçası olarak kaldı. En azından, bir milyarderle evli olan bir cinayet masası polisiyseniz durum böyleydi.

Evlilik kuralları bunu gerektiriyordu.

Tüm bu anlaşıma, yüzyılın başlarında kurulan ve aile içi şiddet mağdurları için ulusal bir ağ olan Sarah's Song adlı değerli bir yardım kuruluşunu destekliyordu. Amacın doğruluğunu sorgulasa da, insanların büyük, gösterişli bir balo salonunda süslü kıyafetler giymeleri, ayakta durup oturup ufak tefek sohbetler etmeleri, içki ve yemek için bir sürü para harcamaları yerine evlerinde rahatça oturup bu paraları bağışlamalarının neden daha mantıklı olduğunu merak ediyordu.

Ama bu sadece onun görüşüydü, belli ki, çünkü insanlar kocaman balo salonunu ve çeşitli barların çeşitli içecekler sunduğu dışarıdaki kocaman alanı doldurmuştu.

Balo salonunun pembe ışıkları ve çiçeklerle dolu havasında, henüz kimse şık bir şekilde dekore edilmiş masalara oturmamıştı. Galanın belirli bir düzeni olduğunu öğrenmişti.

Varış saatiniz belliydi ve bu sırada sosyete muhabirleri fotoğraf veya video çekerken bir nevi medya koridorundan geçmeniz gerekiyordu; böylece davetiye almayan insanlara ne giydiğinizi söyleyebileceklerdi.

Sonra da "Allah aşkına, bana bir içki getirin!" zamanı gelirdi ve çeşitli barlardan birine giderdiniz.

Neyse ki, o listedeki her iki maddeyi de tamamlamıştı.

Artık ortalıkta dolanma zamanıydı; o ince topuklu ayakkabılarla durup aslında tanımadığınız, muhtemelen de sonları morgda olmadıkça bir daha işiniz olmayacak insanlarla konuşuyordunuz.

Etrafta dolanma süresinin ardından oturma süresi geldi; bu sırada garsonlar bir çeşit salata servis etti ve insanlar sahneye çıkarak herkese teşekkür etti, konuşmalarını yaptı.

Bla bla bla.

Sonra yemek geldi, ama masanın etrafında konuşmaya devam etmeniz ya da yemeğinizi yerken yanınıza gelip sohbet etmeye karar veren insanlarla konuşmanız gerekiyordu.

Yemeğin ve servisin birinci sınıf olacağından hiç şüphesi yoktu. Sonuçta balo salonu ve otelin tamamı Roarke'ye aitti. Bu da muhtemelen gala organizatörlerinin mekan için çok para ödemediği anlamına geliyordu.

Garsonlar tabakları toplayıp tatlıları getirdikten sonra, birileri başka bir konuşma yapardı—alkışlar, alkışlar.

Sonra da eğlence. Roarke'nin bağlantıları olduğu için bu eğlence Avenue A'da gerçekleşecekti ve Mavis de konuk sanatçı olarak sahne alacaktı.

İyi tarafı bu, diye kabul etti, ama muhtemelen dans etmek zorunda kalacaktı, hem de şu lanet olası işkence ayakkabılarıyla. Roarke ile dans etmek tamam, sorun değil, ama kiminle olursa olsun dans etmek?

"Evlilik kuralları vardır," diye kendi kendine hatırlattı ve çok güzel şarabından bir yudum daha aldı.

Ve tüm bunlardan sonra, nihayet oradan def olup gitmenin sosyal olarak kabul edilebilir hale gelmesinden sonra bile, eve dönüş yolculuğunun (ki bu yolculuk oldukça kısa sürer) öncesinde daha birçok görüşme yapmanız gereken bir ayrılık vakti geliyordu.

Belki de gala mucidi, hâlâ nefes alırken o vahşi köpeklerin arasına atılmalıydı.

Ardından, smokin içinde muhteşem görünen, bir zamanlar kedi hırsızı siyahları içinde olduğu kadar resmi kıyafetler içinde de rahat olan Roarke

ona gülümsedi.

"Sadece birkaç saat," diye mırıldandı, İrlanda aksanı yeşil, sisle kaplı tepeler üzerinde arp ezgisi gibi yankılanırken. "Ve ikimiz için de birçok açıdan önemli bir dava uğruna."

"Öyle diyorsun ama sırtıklar üzerinde durmuyorsun."

"Moda, kafese kapatamayacağınız kadar ölümcül bir şey, Teğmenim. Çok güzel görünüyorsunuz." Elini tuttu, parmaklarını öptü ve o inanılmaz mavi gözleri onun gözlerine baktı.

"Şimdi bu güzel kadını sizlerle paylaşmanın zamanı geldi."

Eve, yaklaşan adamı ve yanındaki kadını Sarah's Song'un liderleri olarak tanıdı. Hikayeyi biliyordu; dul annesi yeniden evlendiğinde adam sekiz yaşındaydı. İstismar, evlilik yeminlerinden kısa bir süre sonra başlamıştı. Sonunda küçük oğlunu alıp kaçmıştı, ama yeterince uzağa ya da yeterince hızlı kaçamamıştı.

Şimdi, yaklaşık altmış yıl sonra, annesinin emriyle yardım çağırmaya koşan ama yardımın çok geç kaldığı o çocuk, Roarke'a el uzattı.

"Sizi ikinizi de görmek çok güzel. Eve, Martin ve Sylvia Ellison, Sarah's Song'un beyni, gücü ve yüreği."

Martin, Eve'in elini iki eliyle birden kavradı. Saçları eski kalay rengindeydi ve eski ortağı ve şu anki EDD kaptanı Feeney'nin saçlarına benzer, elektrik çarpması gibi gür bir çalı gibiydi. Yüzü kızıl, yıpranmış ve kaslı, hafif siklet bir boksör yapısına sahipti.

Derin, koyu kahverengi gözleri, sanki odadaki tek kişi oymuş gibi onun gözlerine gülümsedi. Gümüş ve beyaz çizgili sakalının altında dudakları kıvrılmıştı.

"Sonunda sizinle tanıştığımıza çok sevindim. Sylvia ve ben büyük hayranınızız. Belki de doğru kelime bu değil," dedi, kadının ancak neşeli olarak tanımlayabileceği bir kahkahayla.

"Yaptığınız işe ve onu ne kadar iyi yaptığınıza hayranız." Sylvia, Eve'in elini sıkabilmek için Martin'i dürttü. "Şimdiden uyarayım, gece bitmeden bu iş hakkında muhtemelen binlerce soru soracağız."

Uzun boylu, incecik bir kadın olan kadın, kocasının saç renginde bir elbise giymişti ve gülümsüyordu. Kendi saçlarını siyah buklelerden bir şapka ile toplamıştı ve erimiş yeşil gözleri vardı.

Martin göz kırptı. "Masayı sizinle paylaşma ayrıcalığını elde etmek için statümüzü kullandık. Çok fazla sohbet etmemiz gerekecek, ama yemeği

sizinle, Roarke, Nadine Furst, arkadaşlarınız Louise ve Charles ve performans sergilemedikleri zamanlarda Jake ve Mavis ile paylaşmaktan keyif alacağız.”

"Leonardo'dan bahsetmeye bile gerek yok. Eminim ki bu onun tasarımlarından biri ve gerçekten muhteşem."

Eve elbiseye şöyle bir baktı. Roarke, koyu mor rengin vücudunda yukarı doğru çıktıkça giderek açıldığını ve birbirine karıştığını "ombre" olarak tanımlamıştı. Tek bildiği, elbisenin üzerine tam oturduğu, ceplerinin olduğu ve bir bacağına neredeyse beline kadar uzanan bir yırtmaç bulunduğuydu.

"Ah-"

Roarke, Eve'in omzuna elini koydu; omzunda, koyu mor renge kadar uzanan ince bir askı dışında hiçbir şey yoktu. "Leonardo sadece iyi bir arkadaş ve Mavis'in kocası değil, aynı zamanda teğmenin kıyafet konusunda tam olarak neye ihtiyacı olduğunu da anlıyor."

"Cepleri var."

Sylvia'nın yüzü ışıldıyordu. "Her şey öyle olmalı değil mi?"

"Şimdi sizi tutmayacağız," dedi Martin. "Yaptığınız her şey için ne kadar minnettar olduğumuzu bilmenizi istiyoruz. Dochas..."

Roarke'nin kurduğu kadın sığınma evinden bahsederken sözü yarım kaldı ve Eve, bazı yasların sonsuza dek sürdüğünü açıkça gördü.

"Bu," diye devam etti, "büyükannemin Sarah's Song'u kurarken umduğu şeyi temsil ediyor. Sadece güvenlik değil, aynı zamanda yardım etmek, yenilemek, yeniden inşa etmek için uzatılmış eller. Umarım akşamdan keyif alırsınız."

Eve, onlar uzaklaşırken hafifçe iç çekti. "İyi insanlar."

"Tam olarak göründükleri gibiler. Cömert, zeki, ilgili insanlar. Ayrıca ilgi çekiciler. Sıkılmayacaksınız. Size bir kadeh daha şarap getirelim."

Çünkü bunun onu hareketli bir hedef haline getireceğini düşündüğü için kabul etti. Bu, insanların onları pusuya düşürmesini engellemedi. Suçu Roarke'a attı. İnsanlar onu tanıyordu. Ve tanımayanlar bile, uzun boylu ve muhteşem adama kim hayran kalmazdı ki? O simsiyah ipeksi saçlar, vahşi mavi gözler, özellikle sanatsal bir melek tarafından şekillendirilmiş dudaklar?

Ona ikinci, hatta üçüncü kez bakan ve bakarken ellerinin arkasına saklanıp bir şeyler mırıldanan pek çok insan gördü.

Kadın ona tam da bunu söylediğinde, adam güldü.

"Ve kimse, geyik derisinden yapılmış şapkasıyla uzun, sıska kadını, gördüğü her ayrıntıyı içine çeken yıllanmış viski gibi gözlerini, sanki bir yumruk yiyebilecekmiş gibi duran çenesini fark etmiyor. Ve gerçekten de bir yumruk yemiş," diye ekledi, parmağıyla çenesindeki hafif çukuru okşayarak.

"Saat iki yönünde üç kadından oluşan bir grup var. Her biri seni birkaç kez zihinsel olarak taciz etti."

"Ah, bu yüzden mi kendimi hem kullanılmış hem de garip bir şekilde tatmin olmamış hissediyorum?" Bilerek dudaklarını onun dudaklarına değdirdi. "İşte, şimdi daha iyi."

Gülümsemek zorunda kaldı, özellikle de üç kadından biri içini çekip elini kalbine koyduğunda.

"Yeter artık bu laf kalabalığı. Oturup dinlenmenin zamanı geldi."

"Öyleyse masamızı bulup aynen öyle yapacağız."

Dur, konuş, git, dur, konuş döngüsünden sonra masalarını bulmakla kalmadılar, Nadine ve Mavis zaten orada oturuyorlardı bile.

Birbirlerine sokulup bir şeylere kıkırdıyorlardı. Ya da Mavis kıkırdıyordu. Eve'in düşündüğüne göre Nadine daha çok alaycı bir şekilde gülüyordu.

Birbirlerinden çok farklı görünüyorlardı, sadece arkadaş değil, çok iyi arkadaş olabilecek iki kadına hiç benzemiyorlardı.

Eski bir dolandırıcı, şimdilerde rock yıldızı olan ve bir çocuğu olan, ikinci çocuğuna ise yolda olan Mavis Freestone'un saçları, elektrik mavisi tonunda, kıvrımlı buklelerden oluşan, adeta bir fiskiye gibi dökülüyordu. En azından Eve'in 1.78 boyundaki (uzun bacaklı destek kullanmadan) duruşuna göre minyon bir kadın olan Freestone, etkileyici bebek dağını sevgi dolu kollar gibi saran, ışıltılı, altın rengi bir elbise giymişti.

Eve, kulaklarından sarkan halkaları yumruğuyla geçirebileceğini düşündü.

Yanında, başarılı bir kamera önü muhabiri, çok satan polisiye roman yazarı, Oscar ödüllü ve Avenue A'nın solistin ev arkadaşı Nadine Furst, dumanlı kırmızı bir elbise giymişti. Şık bir kesimle bir omuzunu açıkta bırakan, sofistike bir renk tonu. Sarı saçlarını bir çeşit topuz yapmıştı. Saçında birkaç mücevherli toka parılıyordu.

Mavis onları ilk fark eden oldu. Zaten parlayan yüzü, güneş gibi ışıldadı. "Buradasınız! Hiç ceset yok!"

Eve, "Gece daha çok genç," dedi ve en yakın arkadaşı minik bebeğini sandalyeden indirmeye çalışmadan önce Mavis'in omzuna elini koydu.

Roarke eğilip önce Louise'in, sonra da Nadine'in yanağını öptü. "İkiniz de nefes kesicisiniz. Üç muhteşem kadınla aynı masayı paylaşmak ne büyük şans! Ah, işte bir tane daha," diye ekledi Louise ve Charles masaya yaklaşınca.

Eve, Dr. Dimatto'nun soluk lavanta rengi, rüzgarda bile yırtılabilecek kadar narin görünen elbisesiyle gerçekten de göz kamaştırdığını düşündü. Ve bu durum, gri gözlerine de hafif bir lavanta tonu katmıştı. Yanında, uzun boylu ve ince yapılı Charles Monroe, sanki smokin içinde doğmuş gibi görünüyordu.

Varlıklı bir ailede büyüyüp, ücretsiz bir klinik açıp işletmeye başlayan doktor ile eskiden lisanslı bir refakatçi olan, şimdilerde ise seks terapisti olan kadın, sağlam bir çift, sağlam bir evlilik kurmuşlardı.

Bu yüzden sarılma zamanı, oturma zamanını erteledi.

"Şuna bir bakın," dedi Mavis bir kez daha kıkırdayarak. "Hepimiz eski sevgilimize çok havalıyız. Hiç düşündün mü Dallas, sen ve ben, megamax'e kadar takılıyor ve tam anlamıyla lüks bir gala yapıyoruz?"

"HAYIR."

"Ve o hâlâ karanlık bir sokakta bir psikopatı kovalamayı tercih ederdi."

Eve, Nadine'e baktı ve "Seni tanıyan arkadaşlara sahip olmak güzel bir şey" diye düşündü.

"Evet."

"Ah, bırak sakinleşsin Dallas. Anın tadını çıkar. Bu, ikinci sanatçı sahneye çıkmadan önceki son konserim."

Louise yerine otururken, "Nasıl hissettiğini sormama gerek yok," dedi. "Görüyorum. Çok uzun sürmeyecek."

"Bütün bunları taşımayı nasıl başarıyorsunuz?"

Mavis'in gözleri Eve'e doğru parıldadı. "Bekle ve gör. Çocuklar yakında burada olacaklar. Leonardo, August'u kontrol etmek ve Bella'nın evinde her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için dışarı çıktı. Uzun bir gece olacağı için burada kalacak."

Ağustos ayında işe aldığı dadı, eski asker ve sağlam karakterli biri olduğu için Eve bu konuda endişelenmiyordu. Üstelik Peabody ve McNab, büyük, dağınık ve bir bakıma büyüleyici olan evi paylaşıyorlardı.

"Jake bizimle," dedi Nadine. "Sahneye çıkmadan önce grubu masaların etrafına yerleştirdiler."

Leonardo, Eve'in eski Western filmlerindeki tozlukları andıran, uzun ve bol bir paltoyla smokin sandığı bir kıyafetle içeri girdi. Saçları Mavis'inki gibi gür değildi, ama geniş, bakır rengi yüzünün etrafına bukleler halinde dökülüyordu.

Roarke'ın elini sıktı, Eve'i öpmek için eğildi, ardından Charles ve Louise ile de aynı şeyi yaptı.

"Peki ya güzel Bella nasıl?" diye sordu Charles.

"Mükemmel. Tam anlamıyla mükemmel. Dans partisi yapıyorlar. August, Bella'nın annesi ve babası partiye gittiği için kendisinin de bir parti yapması gerektiğini söylediğini anlattı. Bu yüzden Peabody ve McNab geldiler ve yatmadan önce dans partisi yapıyorlar."

"Mutlu bir yuva kurmuşsunuz."

Leonardo, iri eliyle Mavis'in elini kavradığında Charles'a gülümsedi.

İnsanlar masalarına oturmaya başlamışken Jake sahnenin solundaki bir kapıdan içeri girdi. Sonra birkaçı tekrar ayağa kalktı. Eve de onun yürümesini, durmasını, konuşmasını ve kendi durumunda, selfie çektiirmesini veya akşamın programını imzalamasını izledi.

İyi bir adam, diye düşündü. Her şeyi ipek gibi pürüzsüz, sabırlı ve sakin bir şekilde halletti, ama yine de ilerleme kaydetti. Smokin yerine rock yıldızı siyahı giymişti; kot pantolon, gömlek, deri ceket ve uzun, ince yapısına yakışan botlar.

Bu gece siyah saçlarında renkli tutamlar yoktu, diye belirtti.

Sonunda masaya vardığında, Nadine ona bir kadeh şarap doldurdu. "Bunu hak ettin."

"Evet. Herkese merhaba." Eve'e sırtıttı. "Seni rozet ve silah olmadan neredeyse hiç görmüyorum."

Sadece gerekli eşyalarını sığdıracak kadar büyük olan akşam çantasına dokundu. "Hâlâ değilsin."

"Pekala o zaman. Şimdiden kendimi daha güvende hissediyorum."

Salatayı servis ettiler; konuşmalara başladılar. İlki taze ve güzeldi, ikincisi ise şükürler olsun ki kısa ve içtenlikle doluydu; birkaç kişinin gözyaşlarını sildiğini fark etti.

Ana yemek geldiğinde Mavis içini çekti. "Yürümeye devam etmem gerek."

Eve ona boş bir bakış attı. "Ne?"

"Kadınlar tuvaleti."

Leonardo ona sandalyeden kalkmasına yardım ederken Nadine ayağa kalktı. Louise de kalktı. Eve, gerçek bir et türüne benzeyen bir şeyi kesmeye başladı. Ve Nadine omzuna dokundu.

"Ne? Gerçekten mi?"

"Güvenlik görevlisisiniz. Silah çantanızı getirin."

"Güvenlikmiş, yalan!" Ama Eve çantasını kaptı ve ayağa kalktı. "Konuşmalar sırasında böyle ağır ağır yürümek zorunda kalmaz mıydın?"

"İkinci numara uyuyordu, ama şimdi? Bazen mesanenizin üzerine oturuyorlar. Bazen de üzerinde dans ediyorlar." Gözlerini deviren Mavis, tümseği ovuşturdu. "Başka biri dans partisi veriyor galiba."

Eve o görüntünün aklına kazınmasını istemediği için başka bir şey söylemedi. Ve tuvalete giderken silahını çekmek zorunda kalmadı.

Akşam yemeği kısmından hiç rahatsız olmadı, hatta keyif aldı. Belki de arkadaşlarla pizza ve bira yemek değildi, ama yine de arkadaşlarla yemek paylaşmaktı. Ve Ellison'ların anlatacak hikayeleri vardı ya da başkalarından hikayeler ortaya çıkaran sohbet taktikleri kullanıyorlardı.

Sylvia söze şöyle başladı: "Okuduğuma göre, Teğmen Dallas seni tutukladığında tanışmışsınız. Bu doğru olamaz."

"Kesin bir gerçek." Mavis, elindeki gazlı su bardağını kaldırıp Eve'e kadeh kaldırdıktan sonra içti. "Kötü bir gün geçirdim ama Dallas beni yakaladığı için en iyi günüm oldu."

"Ne yaptın?" diye sordu Martin. "Söylemekte sakınca görmüyorsan."

"Dallas, ben ne yaptım?"

"Cüzdan hırsızlığı yaptım. Cüzdanı sen aldın -bir turistti- ama sen onu takip ediyordun, ben de asansöre bindim."

"Beni de yakaladılar. Hırsızlıktan çok dolandırıcılıkta daha iyiydim. Kısa vadeli dolandırıcılıklarda, eskiden ustaydım."

Sonra elini Martin'in elinin üzerine koydu. "Sokak, kaçtığım yerden benim için daha iyiydi. Bu gece ne yapıyorsunuz? Siz ve Sylvia ne yapıyorsunuz, Dallas ve Roarke ne yapıyor? Ben de varım. Ne zaman yardım edebilirsem."

Martin, kadının elini dudaklarına götürdü. "Güzel bir ruhsun. Bu senden adeta ışıldıyor." Eve'e dönmeden önce kadının elini bir kez daha sıktı. "Ve

sık sık eski dolandırıcılar ve hırsızlarla ömür boyu sürecek dostluklar kuruyor musun?"

"Mavis ilk ki iydi."

Güldü. "Sonuncusu da mı?"

Eve, yanında oturan ve belli ki çok e lenen adamı düşündü. "Tam olarak öyle değil."

Tatlılar servis edilirken Jake, Nadine'in yüzünü kendine çevirdi ve onu öptü. "Harika i  çıkarmalıyız."

Ve gerçekten de harika bir performans sergilediler.

Martin'in co kulu bir tanıtımının ardından, Avenue A alkı  tufanı eşliğinde sahneye  ıktı. Ve açılış riffinin patlamasıyla birlikte, insanlar dans pistine akın etti. Smokinleri, tasarımcı elbiseleri, pırıl pırıl m cevherleriyle dans ettiler. Bazıları -Eve'in tahminine göre, çoğu- anı yakalamak için telefonlarını havaya kaldırdı.

 lk setin ortasında Mavis kıpırdandı. "Yürümek zorundayım."

"Tekrar?"

" yle değil. Oraya kadar ağır ağır çıkmam lazım. Beni yukarı  ek, tatlım."

Eve, Roarke'a mırıldandı: "Birisi onu sandalyeden çekip çıkarmak zorunda kaldığında, yukarıda yaptığı her şeyi nasıl yapacak?"

Sadece gülümsedi. "Bekleyip göreceğiz."

Bekledi ve gördü.

Davullar, kalp atı ının hızlanması gibi, ritmik bir tempoda  almaya başladı. Jake ellerini ba ının üstüne kaldırdı ve diğer grup arkadaşlarıyla birlikte düzenli bir ritimle ellerini  ıırttı. Eve'in fark ettiği gibi, dans pistindeki ve masalardaki insanlar da aynı şeyi yapıyordu.

"Bu gece nasıl co aca ız?" diye bağırdı.

Ve balo salonundaki herkes karşılıklı olarak "Yüksek sesle!" diye bağırdı.

"Bu gece nasıl e lenece iz?"

"Zor!"

"Bu gece nasıl e lenece iz?"

"Vah i!"

Gitarla ilkel bir  ı lı a benzeyen bir şey yaptı. Sahneye dans ederek çıkan Mavis de sesiyle aynı etkiyi yaratmayı başardı.

Kalabalık kükredi.

Müzik yeniden gürlemeye başlayınca, Mavis bas gitaristin etrafında döndü. Eteğini oluşturan onlarca parıltılı şerit de o dönerken savruldu.

Sonra o ve Jake, göz göze gelerek birlikte hareket ettiler.

“Güneş battı, bekleyiş sona erdi. Sen ve ben, bebeğim, biraz eğleneceğiz. Beni sallla. Yüksek sesle. Beni sallla. Sertçe. Beni sallla. Çılgınca.”

Leonardo, Eve’in elini sıkıca kavradı. Eve, gözlerinin yuvarlak halden kalp şekline döndüğüne yemin edebilirdi. "Değil mi o... Değil mi o..."

"Evet. O tam bir mükemmeliyetçi."

Sonraki şarkı sırasında Mavis, klavyeciyi kalçasıyla kenara itti ve kontrolü ele aldı.

"Bu ne zaman oldu?"

Leonardo, Eve'e sıırttı. "Pratik yapmış."

"Çok iyi." Eve’in yanında duran Charles hafifçe güldü. "Gerçekten çok iyi."

"Grup ona ders veriyor," dedi Nadine. "Ona bayılıyorlar. Kim bayılmaz ki? Jake, onun henüz keşfedilmemiş çok potansiyeli olduğunu ve bu potansiyeli ortaya çıkarmaya susamış olduğunu söylüyor. Bu yüzden ona bu potansiyeli keşfetmesi ve tüketmesi için yardım etmeye can atıyor."

Eve, Roarke'a döndü. "Bunu yapabileceğini biliyor muydun?"

"Hayır, yapmadım."

“Sana sürpriz yapmak istedi.” Leonardo'nun yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. “Gerçekten de bu akşam çalışmak zorunda kalmamanı ve burada olup onu ilk kez halk önünde çalarken görmeni umuyordu.”

Üç parça seslendirdi, sonuncusu kendi bestesiydi. Orkestra ara verdiğinde Mavis masaya geri döndü.

"Oh, oh be!" diyerek yerine oturdu ve kıvrıcık saçlarını geriye doğru savurdu.

"Beni hayrete düşürüyorsun," dedi Roarke ona.

“Ah.” Sonra Eve’e baktı.

"Vay."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten çok etkileyiciydi ve ben bu tür etkileyici yorumları kolay kolay yapmam. Harikaydınız."

“Ara sıra Avenue A ile sahne almak çok hoşuma gidiyor. Hepsini muhteşem. Tam anlamıyla muhteşem.”

Leonardo ona bir bardak su vermesini söyledi. "Susuzluğuna dikkat et, ayım ve yıldızlarım."

"Evet. Oh be."

Eve merakla, "Biliyor muydun," diye sordu, "İki numara bazen sen bir yöne hareket ettirdiğinde başka bir yöne doğru hareket eder?"

Mavis sırtıttı. "Evet. İki numara nasıl coşturulacağını biliyor. Yüksek sesli, sert ve çılgın."

"Görev çağırıyor." Roarke, Eve'in elini tuttu.

"Birisi öldü mü?"

"Hayır." Mavis'e başını salladı. "Bu gece benim ve ailemin görevlerinden biri de sosyalleşmek."

"Doğru." Evlilik kuralları böyle, diye hatırlattı Eve kendi kendine. "Geri döneceğiz."

"Mutlaka yapmalısın. İkinci set muhteşem."

Görevini yerine getirdi, el sıkıştı, kısa sohbetler yaptı - ya da seçme şansı olduğunda dinledi. Kadınların ve pek çok erkeğin Roarke'a sanki onu dondurma gibi yalamak istencesine baktığını izledi.

İkinci set muhteşemdi. Görevinin bir parçası olarak dans pistinde biraz zaman geçirmesi gerekiyordu. Yavaş bir parça çalarken Roarke'la birlikte olunca bu durumdan hiç rahatsız olmadı.

"Keyifli vakit geçiriyorsun."

"Tahmin ettiğimden daha fazla, evet."

"Sevgili Eve, seninle ara sıra böyle bir akşam geçirmek çok güzel."

Kalabalık dans pistinde sallanırlarken ona baktı; Mavis'in neşeli sesi, Avenue A'nın sonsuz aşk hakkındaki şarkı sözleriyle birleşiyordu.

"Ama benden farklı olarak, Mavis'ten farklı olarak, sen her zaman kendini burada, böyle bir yerde hayal ettin. Böyle bir yere sahip olmayı hayal ettin."

"Buna inanmak, kaçmama yardımcı oldu." Dudaklarını onun dudaklarına değdirdi. "Seni hayal etmedim. Bu benim kavrayışımın ötesindeydi. Ama işte buradayız."

"İşte buradayız," diye tekrarladı ve başını onun omzuna yasladı.

Müzik sustuğunda ve balo salonu personel ve birkaç kişiyle dolduğunda, Mavis elini karnına sürdü.

"Henüz karar vermeye hazır değilim. Bar açık, değil mi Roarke?"

"Elbette öyle."

“Hazır mıyız? Hamilelik bahanesini kullanıyorum. Birkaç hafta sonra gece yarısından sonra arkadaşlarımla barda oturacak durumda olmayacağım. Sallanan sandalyede oturma zamanı olacak. Cuma gecesi ve gece boyunca bakacak bir bakıcımız var.”

"Hazır mısın Lois?" diye sordu Jake, Nadine'e.

“Neden olmasın? Cuma gecesi. Genciz, güzeliz.”

“Kesinlikle doğru.” Charles, Louise'e döndü.

"Kimse hamile bir kadına hayır demez."

Nadine, "Hadi ama Dallas," diye ısrar etti. "Eğer gecenin yarısını bir dava üzerinde çalışarak geçirebiliyorsan, galadan sonra bir barda içki içebilirsin."

“Birincisi benim işim,” diye başladı Eve. Mavis ise ona masum köpek yavrusu bakışlarıyla bakıp elini karnının üzerinde daireler çizerek gezdirmeye devam etti.

On dakika sonra, burada hiç hayal etmediği başka bir şey olduğunu fark etti.

Lüks bir oteldeki şık bir barı, bir rock grubu, hamile bir rock yıldızı, bir moda tasarımcısı, şık kemerinin altında Oscar'ı olan bir gazeteci, bir doktor, eski bir LC ve tesadüfen kocası olan İrlandalı bir milyarderle neredeyse tamamen ele geçirecekti.

Ya da bunu yaparken eğleneceğini.

Belki de şarap—çok iyi bir şarap—ya da bar atıştırmalıkları, baharatlı küçük kuruyemişler, iri zeytinler, çıtır çıtır bir şeylerdi.

Ama hayır, itiraf etmek zorundaydı ki, mesele tamamen şirkete bağlıydı.

Nadine ona döndü. "Jake ve ben evin her yerini gezdik."

"Bu da bir şey."

“Evet, öyle. Çok neşeli bir yer. Sadece renkler, eşyalar, tarz değil. Her yer neşeli. Peabody ve McNab’ın bölümü, Mavis ve Leonardo’nun bölümünden çok farklı ama aynı havayı taşıyor. Çok neşeli bir hava. Peabody’nin annesinin yaptığı o üfleme cam avize? Aman Tanrım! Ben de kendime bir tane istiyorum. Mavis, ev partisine geleceklerini söyledi. Onu bana bir şey yapmaya ikna etmeye çalışacağım.”

Nadine çıtır çıtır bir şeyler atıştırmaya uzanırken, Mavis de grubu kahkahalara boğdu.

"Bana deli deme."

"Sanırım hiç öyle demedim. Sana başka birçok şey söyledim."

“Doğru. Jake ve ben birlikte bir yazlık ev satın almak istiyoruz.”

"Tamam aşkım."

"Bu çılgınca değil mi?"

“Bilmiyorum. Belki. Delilik nerede?”

“Tropikal bir yer istiyoruz. Plajlar, mahremiyet. Roarke ile nerede olacağı konusunda görüşeceğiz. Neden bu konuda bilgisi olan birinden yardım almayalım?”

“Pekala.” Sonra Roarke’a döndü. “Nadine ve Jake’in tatil evi satın alabileceği en iyi yer. Tropikal, plajlar, mahremiyet.”

Eve’in arkasından uzanarak Nadine'e seslendi: "Yatırım amaçlı gayrimenkul mü yoksa ikinci ev mi?"

“İkinci evim.”

“Villa mı, apartman dairesi mi?”

“Villa. Bir ev istiyoruz. Ah, istediğimiz zaman misafir ağırlayabileceğimiz kadar büyük bir şey. Havuzlu, plaja erişimli, restoranlara ve dükkanlara yeterince yakın ama çok da yakın olmayan, biraz da gece hayatı olan bir yer. Onun için bir müzik alanı, benim için de bir ofis alanı gerekiyor. En az dört yatak odası, belki de bir misafir evi istiyoruz. Çılgınca.”

“Kesinlikle hayır. Saint Lucia veya Turks ve Caicos Adaları'nı keşfetmek isteyebilirsiniz.”

“Bunların ikisini de inceliyoruz. Bir de Saint Bart's'ı. Ve daha birçok yeri de. Çok bunaltıcı oluyor.”

"Size uygun olabileceğini düşündüğüm şeylerin bir listesini göndermeyeyim mi?"

“Gerçekten mi? Bunu çok isterdim. İkimiz de bu konuda çıkmazdayız. Sen benim dairemi buldun ve tam da aradığımız gibi. Sonra yeni evi gezdik, her şey için ne kadar uygun olduğunu gördükten sonra, belki Roarke bu çılgın fikir için bize en uygun olanı bulabilir diye düşündüm.”

"Listeyi göndereceğim, ama değerlendirmeyi siz yapacaksınız."

“Jake? Roarke'ı öpeceğim.”

"Tamam aşkım."

Nadine, Eve'i geriye doğru dürttü, eğildi ve Roarke'a öpücük kondurdu.

Louise kahkaha attı ve Mavis'in minik göğsünü okşadı. Charles bir tur daha içki ısmarlamak için işaret verdi.

Ve Eve'in iletişim cihazı çaldı.

"Eyvah," dedi Nadine.

Eve çantasından çıkardı. "Dallas."

Dallas, Teğmen Eve. Memurları York Caddesi 1120 numarada bekleyin. Cinayet ihtimali var.

"Anlaşıldı. Peabody ile iletişime geçin, Dedektif Delia. Yoldayım. Dallas, bağlantı kesildi."

Konuşma durmuştu ve gözler ona çevrilmişti.

Mavis omuzlarını silkti ve Eve'e anlayışlı bir gülümseme verdi.

"Şey, en azından partiye başlamamızdan sonra birini öldürmeyi beklediler."

"Evet, bazı katiller bu konuda düşünceli olabiliyor. Gitmem gerek."

"İçecekler bizden," dedi Roarke ayağa kalkarken. "Dilediğiniz kadar kalabilirsiniz."

Nadine, telefon görüşmesinden başını kaldırdı. "Burası Barrister Evi. Geçen kış ölümüne kadar, küresel ve gezegenler arası nakliye şirketi Zip'in kurucusu Henry J. Barrister'a aitti. Şu anki sakinleri oğlu Nathan (Zip'in şu anki başkanı) ve eşi Aileen ile üniversite çağındaki iki kızı. Nathan'ın New York'ta yaşayan, boşanmış ve çocuğu olmayan bir kız kardeşi de var."

"Sadece sen, Lois," diye mırıldandı Jake.

"İyi bilmek. Sonra görüşürüz. Ben de böyle giyinirdim," diye mırıldandı Eve dışarı çıkarken.

"Yolda eve uğrayabiliriz."

İstedi ama... "Önce oraya gitmek daha iyi. Sonra geri dönerim, üzerimi değiştiririm, gerekirse Central'a gitmek için aracımı çağırırım. Ama bir de ilk yardım çantasına ihtiyacım olacak."

"Arabada."

Ona şöyle bir baktı. "Sen her zaman işe yararsın. Neyse, bu benim cuma gecesi anlayışına daha uygun."

"Öyle, ama Teğmenim, bugün Cumartesi sabahı."

İkinci Bölüm

Akşamın büyük bir bölümünü bitmek bilmeyen bir kadeh şaraptan yudumlayarak geçirdiği için Eve, arabaya binmeden önce bir "Ayılma Hapı" içti.

Uzun bir yolculuk değildi, hele de sabahın birinden sonra hızlı bir yolculuktu. Yine de, Nadine ona sıçrama tahtası verdiği için Eve'in Barrister House sakinlerine hızlı bir ziyaret yapacak vakti vardı.

“Nathan Barrister, beyaz erkek, elli yaşında, hızlı bir bakışta temiz görünüyor. Aileen Carville ile evli, melez kadın, elli yaşında, önümüzdeki ay itibariyle yirmi beş yıldır evli. O da temiz görünüyor. Kızı Chloe, yirmi bir yaşında, Harvard'da işletme öğrencisi. Şu an için herhangi bir sorun yok. Kızı Anya, on dokuz yaşında, o da Harvard'da hukuk öğrencisi. Kız kardeşi Joy Barrister, elli iki yaşında, Kasım ayında elli üç yaşında olacak, boşanmış, çocuğu yok, Üçüncü Cadde'de ikamet ediyor. O da temiz görünüyor.”

"Kendisi, 1995 yılında vefat etmiş olan babası tarafından kurulan Zip Global'in CEO'su. Babası dört kez evlenmiş ve boşanmıştı."

"O halde iyimser birisin."

“Ha! Çocuklarının ikisi de Tina Glenn Barrister Carlyle Nance ile olan üçüncü evliliğinden. Yani üç deneme için yeterince iyimsermiş. Yaşlı adamın TOD'da yaklaşık yüz yirmi beş milyar dolarlık serveti vardı.”

Şöyle bir baktı. "Seninle kıyaslanamaz bile. Peki bu ne demek? Neden kıyaslanabilir ki? Tabii, eğer karanlıksa ve elinde sadece o varsa, ya da tamam, romantik bir atmosfer yaratmak istiyorsan."

"Ayılma etkisinin henüz başlamadığını söyleyebilirim, ama bir hafta boyunca hiç içki içmemiş olsaydınız bu soruyu sorardınız zaten."

"Neyse. Muhtemelen orada yatılı çalışanlar var, bu yüzden ölen kişi aileden biri, çalışanlardan biri veya tamamen başka biri olabilir."

"Sanırım yine bekleyip görmek gerekecek. Ama uzun sürmeyecek."

Kapıya doğru döndü.

"Giriş kontrollüymüş. Tahmin etmeliydim."

"Bu yeri biliyorum, en azından tarihini."

Eve, güvenlik kamerasına rozetini göstermek için onun yanından eğildi. "NYPD. Teğmen Dallas ve uzman danışman Roarke."

Kırmızı ışığın rozetini taramasını izledi, ardından bir insan sesi yanıt verdi.

"Memur McNee, Teğmen. Sizi geçiriyorum."

Ve mezar sessizliğinde kapılar açıldı.

Solmuş, pembe tuğladan yapılmış üç katlı ev, yüksek ve kare bir şekilde duruyordu. Ayrı bir garaj, camla çevrili bir geçitle ana eve bağlıyordu. Çalılar ve yapraklı ağaçlar, bakımlı çimenliğin üzerine sanatsal bir şekilde serpiştirilmişti.

Eve, "Büyük bir yer," dedi, "ama yine o mum meselesi var."

Roarke güldü.

"New York'un Altın Çağı'nda, tabiri caizse bir zengin iş adamı için inşa edilmişti. Ne yazık ki, mirasçı olan oğlu, servetin büyük bir kısmını kumarda kaybetti. Masalarda, at yarışlarında, pazarda. Bu yüzden ev satıldı ve bir süre müze olarak kullanıldı. Şehir Savaşları sırasında yağmalandı ve hasar gördü, ardından Henry Barrister onu çok ucuza satın aldı. Muhtemelen tamir ve yenileme masrafları daha yüksek olmuştur."

"Bütün bunları nereden biliyorsunuz? Avukatları tanıyor musunuz?"

"Hayır, bilmiyorum." Ona bir bakış attı. "Bunların hepsini biliyorum çünkü bilmek benim işim ve aslında New York'ta yaşamaya karar verdiğimde, bu tarz evlere, bu tarz binalara baktım."

"Sonra da kendinize tamamen farklı bir şey inşa edin."

"Bana uygun olanı ve çocukken kafamda tasarladığım şeyi inşa ettim. Tekrar söylüyorum, avukatları şahsen tanımıyorum. Ama Zip'i sağlam, başarılı ve iyi yönetilen bir şirket olarak biliyorum."

Arabadan indiler ve Roarke bagajdan bir ilk yardım çantası alırken, Eve geniş, üstü kapalı sundurmada duran üniformalı kişiye doğru yaklaştı.

Arkasındaki çift kanatlı kapıların her ikisinde de çenelerinde halkalar tutan aslan başları vardı. Kadının gözündey, aslan başları oldukça öfkeli görünüyordu.

"Memur McNee."

"Teğmen."

Adam dimdik duruyordu. Genç ve tecrübesizdi, diye düşündü Eve; cilalı ayakkabıları, lekesiz üniforması ve düzgün takılmış şapkası, ona o zamanlar Polis Memuru olan Peabody'yi ilk gördüğü anı hatırlattı.

"Bana detayları anlat."

"Efendim. Ortağım Memur Lawrence ve ben saat 10:02'de 911 ihbarına yanıt verdik. Olay yerine saat 10:08'de, sağlık ekiplerinin gelişinden yaklaşık iki dakika sonra vardık."

Roarke yanına geldiğinde McNee durdu ve yutkundu.

"Peki, ne olmuş yani?" diye sordu Eve.

"Efendim. Kendisini Uma Acker olarak tanıtan, evin hizmetlisi bir kadın bize içeri girmemize izin verdi ve bizi, sağlık görevlilerinin kurbanı tedavi etmeye çalıştığı yere götürdü. Hizmetli, kurbanın Nathan Barrister olduğunu belirtti. Kendisinin saat 109. dakikada hayatını kaybettiği açıklandı."

"Olay yerinde başka kişiler de var mıydı?"

"Efendim, evet efendim. İki kadın. Kurbanın eşi Aileen Carville. Çok üzgün olduğu için sağlık görevlileri ona hafif bir sakinleştirici verdi. Eee... Kurbanın kız kardeşi Joy Barrister, 911'i aradı. Evin başka bir bölümünden iki kişi daha geldi ve ortağım ve ben onları geri tuttuk. Teğmenim, binada yaşayan personel üyeleri."

"Efendim, ortağım Memur Lawrence, mutfak alanındaki tüm kişilerle ilgileniyor ve siz geldiğinizi bildirdiğinizde beni buraya görevlendirdi."

"Pekala. Hazırda bekleyin, memur bey. Ortağım yolda olmalı. Ortağınıza önce cesedi alacağımı bildirin. Ceset nerede?"

"Efendim, kurban ana kattaki bir ofis alanında, merkezi merdivenlerden iki oda geride öldürüldü."

"Ve onun orada öldürüldüğünü biliyorsunuz, çünkü siz o sırada oradaydınız, değil mi?"

"BENCE..."

"Biliyorsunuz, o bir kaza sonucu ölmedi, öldürüldü, çünkü siz de o anı gördünüz, değil mi?"

“Ben— Hayır efendim, ben...”

“Doğru yanıt mı? Veritabanı, giriş katındaki ofis alanında, merkezi merdivenlerden iki oda geride bulunuyor.”

"Evet, efendim."

"Ne zamandır üniforma giyyorsunuz, memur bey?"

"Üçüncü günüm, Teğmenim."

“İlk DB mi?”

"Evet, efendim."

“İyi bir rapor verdiniz. Daha iyisini yapmanız gerekecek. Bir dahaki sefere sonuçlara yer vermeyin. Bilinen gerçeklere ve ilgili gözlemlere odaklanın.”

"Evet efendim. Teşekkür ederim."

"Hazırda bekleyin," diye tekrarladı ve içeri girdi.

"Çok genç," diye belirtti Roarke.

"Ve daha kat etmesi gereken uzun bir yol var."

Devasa girişı, oturan aslan şeklinde oyulmuş korkuluk direkleriyle görkemli merdiveni inceledi.

Onlar da pek mutlu görünmüyorlardı.

İsviçre Alpleri kadar beyaz mermer zeminler ona aynı derecede soğuk görünüyordu. Sağdaki odada gösterişli bir şömine vardı. Şöminenin ön yüzü —yine beyaz mermerden— beyaz sütunlarla çerçevelenmiş ve üzerinde kalın, beyaz bir şömine rafı bulunuyordu.

Köşelerden birine parlak beyaz bir kuyruklu piyano hakimdi. Altın renginde birkaç uzun, yüksek sırtlı kanepeler, beyaz ve altın çizgili birkaç sandalye, beyaz veya altın renkli masalar, sırtını kaşıdıran bir düzen içinde sıralanmıştı.

Soldaki daha küçük oda, beyaz kanepesi ve altın rengi eğimli küçük masasıyla aynı resmi ve sert havayı yansıtıyordu.

"Bu odaların hiçbirinde kimse yaşamıyor," diye karar verdi ve yürümeye devam etti.

Ofisi ve kurbanı buldu.

Ve MT'lerin sahneyi tehlikeye attığını hemen anladı. Bu durum onu sinirlendirse de, başka seçenekleri olmadığını düşündüklerini varsaymak zorundaydı.

Kurban sırtüstü yatıyordu, başı ve saçları henüz pıhtılaşmamış kana bulanmıştı. Gözleri donuklaşmaya başlamıştı, bu yüzden mavi gözleri

donuk ve cam gibi bir bakışa sahipti. Üzerinde omuzları kana bulanmış gri, uzun kollu bir tişört ve gri bir pijama veya eşofman altı vardı. Sağ ayağının yanında gri bir paspas, diğeri ise parlak siyah büyük masanın yanında duruyordu.

Altın bir evlilik yüzüğü ve altın bir zincir üzerinde bir çeşit madalyon takıyordu.

Eve, kapıyı kapatıp çantasından ses kayıt cihazını çıkarıp taktıktan sonra ofise şöyle bir göz attı. Soluk gri duvarlarda muhtemelen güzel olan birkaç tablo asılıydı. Daha koyu gri bir çita, duvarda yaklaşık bir metre yukarıya doğru uzanıyordu. Birkaç siyah deri sandalye ve sakın mavi bir jel kanepe odaya biraz tarz katıyordu.

Masada büyük bir bilgisayar monitörü, bir veri ve iletişim ünitesi ve masada oturan kişiye dönük çerçeveli fotoğraflar vardı. Sağda, kapalı olsaydı duvara karışacak olan bir kapı birkaç santim aralık duruyordu.

Kontrol edeceğini söylese de, soldaki yarım banyo kapısı açık olduğu için orayı bir depo alanı olarak değerlendirdi.

Şimdilik vücuduna odaklandı.

“Kayıt devam ediyor. Kurban, saat 109. dakikada sağlık görevlileri tarafından ölü olarak ilan edilen beyaz tenli bir erkek. Olay yeri aynı şekilde hasar görmüş durumda. Kurban şu anda sırt üstü yatıyor olsa da, yerdeki kan izleri onun döndürüldüğünü gösteriyor. Başında görünür bir yara izi var, muhtemel silah büyük bir taş—dekoratif bir parça gibi görünüyor, yaklaşık 45 santimetre uzunluğunda, bir ucunda 20 santimetre genişliğinde, ucu yaklaşık 7,5 santimetreye kadar daralıyor.”

"Sanırım bu bir ametist parçası, Teğmenim."

“Öyle mi?” Roarke'a baktı. “Uzman danışman, taşın ametist olduğunu söyledi, laboratuvar teyit edecek. Masanın sağ tarafındaki yerde bulunan bu parçanın baş kısmında kan ve gri madde var.”

Kadın kimlik tespit cihazını çıkardı ve kurbanın parmağını cihaza bastırdı. “Kurban, bu adreste ikamet eden elli yaşında Nathan Barrister olarak teşhis edildi. Görünürde herhangi bir savunma yarası yok. Kurbanın sol elinin üçüncü parmağında altın bir yüzük ve altın bir zincir var...” Mühürlü parmağıyla madalyonu yukarı kaldırdı. “Evet, bir Aziz Christopher madalyası.”

Kadın başını çevirdi, kurbanın kafasının arkasındaki yaranın şiddetini görünce nefesini tuttu. "Bu kadar çabuk ölüm kararı vermelerine

şaşmamalı. Bu haliyle mi? Buraya geldiklerinde ölmemişse bile, ona müdahale etmeye çalıştıkları zamana kadar kesinlikle ölmüştür."

Topuklarının üzerine yaslandı. "Saat neredeyse bir. Yatağa hazırlanıyor ya da uzanıp dinleniyor. Belki geç saate kadar çalıştı ya da işe geldi."

"Görünüşe göre, şu kapıdan dönerken arkadan darbe almış. Bir bakar mısınız? Muhtemelen ofis deposunda. Mühürlediniz mi?"

"Evet, öyleyim."

Roarke, muayenesine devam ederken, kan sıçramalarına ve birikintilerine aldırmadan kapıya doğru ilerledi.

"Ofis deposu değil, hayır, öyle değil." Kapıyı tamamen açmak için epey güç sarf etmesi gerekti. "Burası bir kasa."

"Bir kasa mı?" MT'lerin gelmesine on, belki on bir dakika kaldığını gösteren göstergelerden başını kaldırdı.

"Ve içinde çok ilginç hazineler barındırıyor."

Ayağa kalktı, yanına doğru yürüdü. Her şeyi değiştirdiğini düşündü. Her şeyi değiştirdi.

Acemi gözünün bile önemli olduğunu fark ettiği tablolar gördü. Tek tek cam vitrinlerin arkasında parıldayan mücevherler. Heykeller, anıtlar, eser olduğunu tahmin ettiği nesneler ve daha fazlası.

"Teğmenim, burada elinizde küçük, seçkin, özel ve yasa dışı yollarla elde edilmiş bir koleksiyon var."

"İlk üçünü anlıyorum. Peki haksız kazançları nasıl sonuçlandırıyorsunuz?"

"Örneğin, o enfes Renoir tablosu? Yaklaşık yirmi beş yıl önce Smithsonian Müzesi'nden çalındı. Oradaki yakut kolye? Yine çalındı, yanlış hatırlamıyorsam bir kontesten, Sussex'teki malikanesinden... sanırım."

Kadının kendisine attığı bakışı yakaladı, başını salladı.

"Orada boş bir teşhir standı var."

"Evet, var. Ayrıca yerleşik masanın üzerinde bir tablet de var. Sanırım envanteri orada bulabilirsiniz."

"Evet. Evet." Kurbanda baktı. "Belki bir şey duyar, kontrol etmek için aşağı iner. Bam, vurur. Katil tek bir şey mi kapar? Bu bir soru işareti. Belki sadece ona vakit ayırır. O tableti kontrol ettirmek istiyorum, ama önce evin güvenliğini kontrol etmeniz gerekiyor. Morgu ve temizlik görevlilerini etiketleyeceğim, sonra da görüşmelere başlayacağım."

Kadın tekrar dolaba döndü. "O vitrinde ne varsa, aceleniz varsa kolayca alabileceğiniz bir şey gibi görünmüyor. Eğer biri kurbanı bu şekilde bulduysa? Zamanlamaya bakın. Neredeyse TOD'un hemen üstünde olmalıydı."

"Güvenlik," dedi tekrar. "Güvenlik kamerası kayıtları. Herhangi bir hırsızlık belirtisi var mı?"

"Bu işin nasıl yürüdüğünü gayet iyi biliyorum."

"Peabody yakında burada olmalı. Eğer McNab'ı da getirirse, onu işe koyun."

Evin tamamını iyice anlamak istediği için acele etmeden evin içinde dolaştı. Ancak mutfak/oturma odası bölümünü görünce bu düşüncesi tamamen değişti.

Oraya sıradan bir yer demezdi belki, ama tüm alan sıcak, davetkar ve rahat bir hava veriyordu. Bembeyaz değildi, "çok zenginim" havası veren altın rengi de yoktu. Bunun yerine, yumuşak yeşil duvarlar -hatta bir tanesi muhtemelen orijinal tuğlasına kadar soyulmuştu- bir tür sakinlik katıyordu.

Yastıklı bankların bulunduğu bir köşede, iki kadın ve bir erkekten oluşan üçlü, yüzlerinde şok ifadesi ve gözlerinde yaşlarla oturuyordu.

Masada çay gibi kokan bir demlik, fincanlar ve tabaklarla birlikte duruyordu. Geniş pencerelerden içeri giren güvenlik lambalarının ışığı, sonbaharın solgunluğuna bürünmüş bir bahçe alanını aydınlatıyordu.

Mutfak aletleri ılık ılık parlıyordu, tezgahlar arduvaz grisi rengindeydi, cam önlü ve aydınlatmalı dolapların çerçeveleri ise koyu orman yeşiliydi.

Salonda, aynı orman yeşili renkteki uzun, L şeklinde bir kanepede iki kadın birbirlerine sokulmuş oturuyordu. Geniş eğlence ekranında, kapalı modda, rüya gibi bir manzara resmi gösteriliyordu.

Kadın polis memuru ayağa kalkarken Eve, "Bu odada insanlar yaşıyordu," diye düşündü. Açık kahverengi teninde, gözlerinin etrafında bazı çizgiler yayılmıştı. Gözleri ise koyu kahverengi ve keskin bakışlıydı.

"Memur Lawrence."

"Evet, efendim." Başıyla işaret etti ve Eve'i birkaç adım geriye götürdü. "Kurbanın eşi Bayan Carville cesedi buldu. Tıbbi görevliler ona hafif bir sakinleştirici verdiler çünkü histerik haldeydi. Aşağıya onu aramak için indiğini ve bulunduğunu söylüyor. Kurbanın kız kardeşi Bayan Barrister, çığlıklarını duydu ve aşağıya koştu. 911'i aradı. Oradaki masada, aynı zamanda gürültüyü duyan ve alt kattaki personel lojmanındaki odasından

çıkan, evde yaşayan hizmetçi Uma Acker var. Uşak John Tyler'ı uyandırdı ve o da aşçı Divine Fortigue'yi uyandırdı, o da evde yaşayan personeldi.

"Bayan Carville, kurbanı kaldırmaya çalışırken olay yerini tehlikeye attı; sağlık ekipleri geldiğinde kurbanı kucağında tutuyordu. Ortağım ve ben olay yerine vardığımızda olay yerini korumak için elimizden gelen her şeyi yaptık ve tüm sakinleri bu alana taşıdık."

Boğazını temizledi, kanepeye doğru baktı. "Carville'in kanı her yerinde, Teğmenim. Kız kardeşinin de birazı var."

"Anladım. Önce eşi alacağım. Danışmanım güvenlik kontrolü yapıyor. Olay yerinin sol tarafında bir kapı fark ettiniz mi?"

"Evet efendim. Hafifçe açık. Olay yerini daha fazla tehlikeye atmamak için dokunmadık veya odanın içine gerekenden daha fazla girmedik."

"Pekala. Partnerimin kısa süre içinde gelmesini bekliyorum. Danışmana verebileceğiniz her türlü yardım için teşekkür ederim."

"Elimden geleni yapacağım."

Eve, kösedeki üçlüye doğru yürüdü. "Ben NYPSD'den Teğmen Dallas. Ben veya ortağım, o geldiğinde, ifadelerinizi almak için kısa süre içinde yanınıza geleceğiz. Bu arada, Bayan Carville ve Bayan Barrister ile konuşabilmek için bir sandalye rica edebilir miyim?"

"Elbette, Teğmenim." John Tyler hemen ayağa kalktı. Ortalama boylu, biraz iri yapılıydı; açık mavi pijamasının üzerine giydiği lacivert cübbesiyle olabildiğince ağırbaşlı bir şekilde hareket ediyordu. Eve, kare, koyu tenli yüzünün üzerindeki alçak, tuzlu siyah saçlarından onu kırklı yaşlarının sonlarında tahmin etti.

Gözleri daha da koyulaşmıştı ve yakın zamanda ağlamanın izlerini taşıyordu.

Merdiven sırtlı bir sandalyeyi yemek odasından, mutfaktan geçirerek salona taşıdı.

"Bayan Carville." Sakin ve nazik bir sesle konuştu. "Teğmen Dallas şimdi sizinle konuşacak. Çayınızı tazeleyebilir miyim?"

"Ne? Bilmiyorum." Gözleri boş boş Tyler'dan Eve'e baktı. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

Soğumuş olduğu belli olan çayı aldı, sonra ikinci bardağı da kaldırdı. "Hemen taze getireyim. Teğmenim, size çay mı yoksa kahve mi ikram edeyim?"

"Kahve, teşekkürler. Sade kahve."

Eve yerine oturdu ve Aileen Carville ile yüzleşti.

"Bayan Carville, kaybınız için çok üzgünüm."

Sadece "Nate" dedi. Ellerine baktı; elleri ve kolları hala kan içindeydi. Giydiği pamuklu bluz ve pantolon da kana bulanmıştı.

"Biliyorum, zor bir dönemden geçiyorsunuz."

"Öyle mi?" Joy Barrister gözleri yaşlarla dolarken bu sözleri sertçe söyledi.

"Evet, efendim, öyleyim. Ne olduğunu ve kimin sorumlu olduğunu öğrenmek için elimizden gelen her şeyi yapacağız. Bayan Carville, size birkaç soru sormam gerekiyor."

"Ne hale geldiğini görmüyor musun?"

"Sayın Avukat, Bayan Carville ile görüşmem gerekiyor. Size de sorularım olacak. Ne kadar erken başlarsam, o kadar çabuk cevap alabiliriz. Bayan Carville, bana neler olduğunu anlatabilir misiniz?"

"Bilmiyorum. Bilmiyorum." Solmuş kot rengindeki gözlerinden yaşlar süzülerek, Eve'in incelediği kimlik fotoğrafındaki tozlu altın karamelden daha gri yanaklarına doğru aktı.

Eve, "Bay Barrister alt kattaydı," diye sordu. "Siz neredeydiniz?"

"Aileen'e şüpheli muamelesi yapmayacaksın!" Joy Barrister, baldızının elini sıkıca tuttu. "Tanrı aşkına, buraya gece elbisesiyle gelip, kocası öldürölmüşken onu sorguya çekeceksin. Kardeşim!"

"Sayın Barrister, eminim Bayan Carville şu anda sizin desteğinize ihtiyaç duyuyordur, ancak sözümüzü kesmeye devam ederseniz sizi başka bir odaya götüreceğim."

"Bütün bunların arasında—" Joy, Eve'in ona sert ve uyarıcı bir bakış atmasıyla sözünü kesti.

Eve, Aileen'e hitaben, "Elbise için özür dilerim. Bir etkinlikteydim." dedi.

"Çok güzel bir elbise. Çok güzel görünüyorsunuz." Aileen, titrek bir gülümsemeyle ve gözleri yaşlı yeşil gözlerle çay ve kahveyi tepside getiren aşçıya baktı.

"Affedersiniz," dedi Eve'e ve kahvesini uzattı. "Şimdi, bu sefer biraz çaydan için hanımefendi. Siz de, Bayan Barrister. Onu temizlememe izin vermez misiniz?" diye sordu Eve'e.

"Hayır." Aileen kendini kucakladı. "Hayır. Bu Nate'in kanı. Bu Nate'in kanı. Kanamayı durduramadım. Onu uyandıramadım."

"Onun neden ofisinde olduğunu biliyor musunuz?"

Aileen döndü ve sonunda Eve'e odaklandı. "Polis memuru musunuz?"

"Evet, ben Teğmen Dallas'ım. Kocanıza ne olduğunu öğrenmekle görevliyim."

"Kendini iyi hissetmiyordu. Baş ağrısı, hafif hırıltılı solunum, hafif öksürük vardı. Ateşi de vardı. 99,1 dereceydi ama kendini iyi hissetmiyordu. Konuk odalarından birinde uyuyacağını, erken yatacağını söyledi ama ben hayır, bizim odamızda, bizim yatağımızda uyuması gerektiğini söyledim. İnsan her zaman kendi yatağında daha iyi hisseder. Ben konuk odasını tercih ederim."

Kanlı parmaklarını şakağına sürdü. "İkimizden biri kendini iyi hissetmediğinde hep böyle dolaşıyoruz."

"Bana onun saat kaçta yattığını söyleyebilir misin?"

"Saat sekizi biraz geçiyordu. Divine ona akşam yemeği için tavuk çorbası, yatmadan önce de çay yaptı. Biraz soğuk algınlığı ilacı aldı ve ben de ona, eğer kendini daha iyi hissetmezse yarın doktorumuzu arayıp seyahatimi iptal edeceğimi söyledim."

"Seyahatiniz mi?"

Bir kez daha, gözleri şaşkın ve boş bir ifadeyle etrafına bakındı.

"Ah. Hafta sonu birkaç arkadaşımın bir kaplıca tesisine gidecektim, eee..." Tekrar şakaklarına parmaklarıyla dokundu.

Joy, şimdi daha yumuşak bir sesle, "Rhode Island," dedi.

"Evet, doğru." Gülümsedi. "Nate endişelenmememi söyledi. Divine'ın tavuk çorbası işe yarardı. Misafir odasını tuttum. Yeni bir kitabım vardı, bu yüzden biraz okudum. İzlemek istediğim bir dizi vardı, bu yüzden izledim... Hatırlayamıyorum."

Elini alnına götürdü, sonra saçlarını düzeltti. "İlginç, görmek istiyordum... Nate'i birkaç kez kontrol ettim. Sesi biraz kısık geliyordu ama derin uykudaydı. Sonra... Saatin kaç olduğunu hatırlamıyorum. Kitabıma geri döndüm ama daha fazla okuyamadım. Sanırım geç olmuştu. Çok geç. Yatmadan önce Nate'i bir kez daha kontrol etmek için kalktım ama yatakta değildi. Banyo kapısı açıktı ve orada da yoktu."

Kadın tekrar donuk bir ifade takınca, Eve çayı alıp ona uzattı.

"Teşekkür ederim."

"Peki sonra ne yaptınız?"

“Sonra mı? Ah, sanırım aşağıya mutfığa çay, taze su ya da başka bir şey için inmiş olabilir. Bir şey duyduğumu sandım. Aşağı inerken bir şey duyduğumu sandım.”

"Buna benzer bir şey mi?"

“Sanki bir şey düşmüş gibiydi ve düşündüm ki, aman Tanrım, bu Nate'in kendini iyi hissetmediği zamanlarda karanlıkta dolaşp bir şeylere çarpıp bir şeyleri devirmesi olmalı. Bunu düşündüm ve ona seslendim ama cevap vermedi.”

Çayı yere bıraktı, derin bir nefes verdi. "Ona seslendiğimde cevap vermedi. Mutfığa geri döndüm, ışıkları açtım ama orada yoktu. Tekrar seslendim ve ofisine doğru yürüdüm. Uyanıp işi düşünmesi ona göre bir şey olurdu."

“Onu gördüm. Onu gördüm ve yerde yatıyordu. Kanlar içinde, orada kanlar içinde yatıyordu.”

Ellerine baktı.

“Çığlık atıyordum. Ona doğru koşarken kendi çığlıklarımı duyabiliyorum. Kanı durdurmaya, onu uyandırmaya çalıştım ama çığlık atmayı bırakamadım. Ve—ve Joy geldi.”

“İstersen, başı kucağındaydı.” Joy yanağından bir gözyaşını sildi. “Görüyordum—911'i aradım, ambulans çağırdım, polisi aradım. Uma içeri koştuğunda, onları kapıdan, eve almasını söyledim. Nate'e yardım edemedim. Aileen'i uzaklaştırmaya çalıştım ama o—” Sesi titredi ve dudaklarını birbirine bastırdı.

"Sayın Avukat, ofise girmeden önce neredeydiniz?"

"Yataktaydım. Uyuyordum. Sanırım sabah saat bir civarıydı."

“Burada mı yaşıyorsunuz?”

“Hayır. Dairemde bazı tadilatlar yaptırıyorum. Tadilatlar devam ederken burada kalıyorum.” Parmaklarını gözlerine götürdü, uzun ve yavaş bir nefes aldı. “Kaba davrandığım için özür dilerim. Bu... bu gerçek gibi gelmiyor.”

Eve, Peabody'nin geldiğini gördü. "Özür dilemenize gerek yok. Bir dakika izin verin."

“Max-ex elbise,” dedi Peabody ve homurdanmayı önlemek için hızla tekrar konuştu. “Roarke bize bilgi verdi. McNab benimle, şimdi de Roarke ile. Size hemen söyleyebilirim ki, güvenlik saat 00:17'den itibaren kilitlendi, saat 00:42'de birkaç saniyeliğine sinyal verdi, sonra saat 00:59'a kadar tamamen devre dışı kaldı.”

Eve, zaman çizelgesini görünce kaşlarını çatı. "Tamam, bu çok sıkı. TOD'u saat 0555 olarak kaydettim, 911'i de 01200'de kaydettim. Bu gerçekten çok sıkı. Orada bir köşe var. Uşak, hizmetçi, aşçı. Hepsi evde yaşıyor. Ben karımla ve kız kardeşimle işlerimi bitirirken onlarla başlayın. Bize olabildiğince doğru bir zaman çizelgesi verin."

Saçlarının kızıl tutamlarını yüksek ve kabarık bir at kuyruğu şeklinde toplamış, üzerinde Eve'in şu anda kışkandığı rahat ve profesyonel görünümlü kahverengi bir pantolon ve lacivert bir ceket bulunan Peabody, köşeye doğru yürüdü ve kendini tanıttı.

Eve salona geri döndü. "Özür dilerim. Ortağımı bilgilendirmem gerekiyordu. Bayan Carville, kocanızın ofisinde bir kasa olduğunun farkında mısınız?"

"Henry'nin kasası mı? Nate'in babası. Evet. Biz—Nate—ressamlar—tadilat sırasında tesadüfen bulduk."

"Üzerine tesadüfen mi takıldın?"

Aileen çaresizce baldızına baktı.

Joy, "Nate ofisi boyattı," dedi. "Nate'in bana anlattığına göre, boyama sırasında boyacılar bir mekanizmayı tetikledi ve kasa üzerindeki panel açıldı."

"Bunun varlığından haberiniz yok muydu?"

"Henry bize hiç söylemedi." Aileen tekrar konuştu. "Kendimiz bulup bulamayacağımızdan emin değilim. Nate evi miras aldıktan sonra burada yaşamaya karar verdiğimizde... İlk başta satmayı düşündük. Çok büyük bir ev ve kızlarımız zaten üniversitede, ama Nate ve Joy'un büyüdüğü yer ve çok tarihi bir bina."

"Burada kalmaya karar verdikten sonra, burayı daha çok kendimize ait hale getirmek istedik. Büyük bir işti. Hepimizin çok zaman geçirdiği bu yerden başladık. Mutfak, salon, yemek odası, tuvalet. Personel kanadının da biraz yenilenmeye ihtiyacı vardı. Sonra süitimizi ve birkaç misafir odasını yaptık. Nate ofisi daha çok kendine ait hale getirmek istedi. Çok çalışkan biri. Benim ofisimi de aynı anda yaptırdık."

"Peki kasayı ne zaman buldunuz?"

"Geçen ay. Hayır, hayır, özür dilerim. Temmuz ayındaydı. Kızlar yaz tatili için geri dönmüşlerdi."

"Ve kasayı açtınız."

“Hemen değil, nasıl yapacağımızı bilmiyorduk. Açmak için birini tutmamız gerekeceğini düşündük, ama Nate sonunda babasının dosyalarında şifreyi buldu.”

“Kardeşim kendi evinde ldrlmşken neden böyle bir şeyle vakit kaybediyorsunuz anlamıyorum. Gz olan herkes onun o korkunç yaralanmayı bir tökezleme veya düşme sonucu almadığını görebilirdi, yani...”

Sevinç yavaş yavaş kayboldu. Ağzı yavaşça açıldı; koyu mavi gözleri irileşti. Kaldırdığı ay fincanını gürültüyle yere bıraktı.

"Kasa," diye mırıldandı. "Aman Tanrım."

Üçüncü Bölüm

"Kasayı açık mı bıraktınız?"

Joy başını sallarken Aileen cevap verdi. Şok ve sakinleştirici yüzünden dalgın bir hale girmişti.

"Hayır, asla. Açtığımızda şok olduk. Sanki Alaaddin'in mağarası gibiydi. Nate, içindekilerin hiçbirinin miras envanterinde olmadığını söyledi. Bundan emindi. Avukatı arayacaktık, sonra ona önce biraz araştırma yapmama izin vermesini söyledim. Ben buyum. Serbest çalışan bir araştırmacıyım. Dürüst olmak gerekirse, ilk yaptığım şey Renoir'ın fotoğrafını çekmekti. Ne Nate ne de ben gerçek olduğuna inanmıyorduk, ama ortaya çıktığı gibi, gerçektir! Ve çalınmıştı..."

Elini tekrar şakağına sürdü. "Şimdi nerede ve ne zaman olduğunu hatırlamıyorum. Dosyada var—aslında, kasada her şeyin listelendiği bir tablet var. Şifreyi çözmemiz biraz zaman aldı. Sonunda Anya başardı. En küçüğümüz."

Joy sözlerine şöyle devam etti: "Oradaki her şey çalıntı maldı. Babam kasadaki tablette mükemmel kayıtlar tutuyordu. Ne zaman ve nerede edinildiği, ne kadar ödediği, parçanın değeri... Elbette bunu düzenli olarak güncelliyordu. Şok edici ve utanç vericiydi."

"Ancak çalınan eşyalar hâlâ kasada duruyor."

"Biliyorum, olması gerekenden daha uzun sürdü," diye itiraf etti Aileen. "Çok şaşkın ve dehşete düşmüştük. Avukata gidip gitmeyeceğimizden emin değildik. Polisi işin içine katmak istemedik."

"Çünkü?"

“Babamın itibarı.” Şimdi kaskatı kesilmiş bir halde oturan Joy, parmaklarını birbirine kenetledi. “Şirketimizin itibarı ve kamuoyunun güveni. Bizi bencil diye adlandırabilirsiniz, ama Henry Barrister'ın yaptığı bir şey yüzünden şirketin, çalışanlarımızın ve kesinlikle ailemizin zarar görmesini istemedik. Her şeyi bir şekilde, mümkünse anonim olarak geri kazanmanın bir yolunu planlamak istedik.”

İlk defa eline çayı aldı ve boğazını yatıştırmak istercesine içti.

“Alternatif olarak, bir açıklama üzerinde çalışmayı denedik—ama ne diyebilirdik ki? Babamız, Zip Global'in kurucusu, bir hırsızdı, tabloları, mücevherleri, sanat eserlerini çaldırıp sonra da kendi kişisel, özel zevki için biriktiren bir adamdı.”

“Zavallı kızlarımız,” diye mırıldandı Aileen. “Bu olay onları lekeleyecek. Üstesinden gelecekler ama ağırlığı taşıyacaklar. Nate'ten her bir parçayı araştırmama izin vermesini istedim; bazıları bireylerden çalınmıştı. Mirasçıları bulabiliriz. Belki her biriyle ayrı ayrı iletişime geçip, bir iade planı yapıp, bilmediğimizi ama şimdi bildiğimizi ve doğru olanı yapmak istediğimizi açıklayabiliriz. İsimlerimizin bu işin dışında tutulmasını isteyebiliriz.”

“Ama bunu garanti edemezsek ne olur ki?” diye sordu Joy. “Bir açıklama hazırladık ve gerekirse bu açıklamayı iletmenin en iyi yolunu planladık. Olası olumsuz sonuçlarla başa çıkmamıza yardımcı olması için halkla ilişkiler ekibimizi alarma geçirdik.”

“Peki, tüm bunları ne zaman yapmayı planlıyordunuz?”

“Nate geçen Pazartesi günü avukatlarla, yani miras avukatı Garrett Beyer ile görüştü. Oradan başlamamız gerektiğini düşündük. Derlediğim mal sahipleri listesiyle iletişime geçmeden önce yasal tavsiye ve temsil almanın en iyisi olduğunu hissettik.”

“Kasanın içeriği hakkında başka kimler bilgi sahibiydi?”

“Sadece aileydik. Nate, ben, kızlar, Joy. Çalışanlara bile söylemedik.”

Elinde tuttuğu ama içmediği çaya baktı.

“İtiraf etmeliyim ki, evde çalışan ekibe yalan söyledik. Onlara kasada Henry'nin eski dosyalarının, gazete kupürlerinin, onun veya şirket hakkında makaleler içeren dergilerin, bu tür şeylerin olduğunu söyledik. Yani, bunların hepsi o kasada çok uzun zamandır, bazıları yirmi yıldan fazla bir süredir duruyordu, bu yüzden acele etmemenin, her şeyin olabildiğince sorunsuz ilerlemesini sağlamanın bir sakıncası olmadığını düşündük.”

"Bunların hiçbirini saklamayı asla amaçlamadık."

"Hayır, kesinlikle hayır!" Aileen bardağını bıraktı ve kanlı ellerini Eve'e uzattı. "Nate'e sorabilirsin. Biz..."

Ve ellerine baktı. Eve, bütün gecenin yeniden etrafını sardığını izledi. Elleri titredi ve başını geriye atarak feryat etti.

Uzun boylu, kemikli, solmakta olan gün batımının kızılılığına benzeyen saçlarını başının arkasında bir toka ile toplamış Uma Acker hızla ayağa kalktı ve yanlarına doğru yürüdü.

"Lütfen, onu götürmeme izin verin. Onun kanına bulanmış halde burada oturamaz. Lütfen, onu yukarı götürmeme izin verin."

"Buyurun, buyurun. Kıyafetlerine ihtiyacım var." Eve bir delil torbası çıkardı. "Lütfen onları buraya koyun, ağzını kapatın."

"Pekala. Hadi gelin Bayan Carville, benimle gelin. Yukarı çıkalım, sizi tazeleyelim, temiz kıyafetler giydirelim."

"Hayır, hayır. O Nate."

"Böyle bir şeyin senin başına gelmesini istemezdi canım. Benim sana yardım etmeme izin vermeni isterdi."

"Ne yapacağımı bilmiyorum, Uma." Uma'nın kalkmasına yardım etmesine izin verdi. "Ben her zaman ne yapacağımı bilirim, değil mi?"

"Sabah öğreneceksin. O kadar kısa bir süre."

"Üniversitede birbirlerine aşık oldular." Joy onların gidişini izledi, bir damla gözyaşını sildi. "Aşıklıkları hiç geçmedi."

"Gelininizin çılgınlığını duydunuz mu?"

"Ne? Evet. Ya da Aileen olduğundan emin değildim. Sadece çılgınlıklar duydum—önce çok yüksek sesle açılmış bir televizyon programı sandım sanırım. Sonra gerçek olduğunu anladım ve koşarak geldim."

"Ev ses yalıtımlı mı?"

"Hayır. Özellikle kendi evimde olmadığım zamanlarda çok hafif uyurum. Sanırım—şimdi emin olamıyorum çünkü her şey bulanıklaşıyor—ama çılgınlıklar başlamadan önce yarı uyanıktım. Aileen'in odanın önünden geçtiğini duymuş olabilirim. Merdivenlere ulaşmak için kapımın önünden geçmesi gerekirdi. Ama bunu hayal ediyor da olabilirim."

"Teğmenim, kızlarına haber vermemiz gerekiyor. Aileen henüz doğru düzgün düşünemiyor. Onları eve getirmemiz lazım. Cambridge'den buraya getirmek için şirket servisi ayarlayabilirim. Aileen ve kızlarının şimdi birbirlerine ihtiyaçları var."

Elini yüzüne götürdü. "Bir açıklama yapmamız gerekecek, ama bunu kız kardeşi olarak ben yapabilirim."

"Ofis, en azından, soruşturma tamamlanana kadar mühürlenmeli. Eğer bir hırsızlık girişimi olduysa—"

"Başka ne var? O lanet olası kasa," diye mırıldandı. "Bunu yapan kimse nasıl öğrendi, içinde ne olduğunu nasıl öğrendi? Çok dikkatliydik. Ama... belki babam değildi. Eskisi kadar zeki değildi. Son birkaç yıldır eskisi kadar zeki değildi."

"Bunu kime söylemiş olabilir?"

"Size söyleyemem. Belki bir kadeh daha konyak içti ve kulüpteki birine övündü. Belki de bir kadını etkilemek istedi. Yaşı, kadınları etkilemek istemesine engel değildi."

Şimdi ellerini koyu sarı saçlarının arasından geçirdi. "Ya da sanırım avukatın ofisinden sızmış olabilir. Evin güvenliği iyi. Bence en iyisi değil ama iyi bir güvenlik. Keşke Nate iç mekan tadilatına başlamadan önce sistemi yükseltseydi."

"Erkek kardeşin evi miras aldı."

"Evet. Babamızın çok geleneksel fikirleri vardı. Oğul aile evini miras alır. Bu benim için sorun değildi ve hâlâ da değil. Dairemden son derece memnunum. Nate için, benim için, Aileen için, torunları için ve çalışanları için birçok miras bırakıldı."

"Aynı personel mi?"

"Evet, Nate ve Aileen herkesi yanlarında tuttular. Bunu yapmamaları için hiçbir sebep yoktu."

"Seninle kardeşin arasında bir sorun mu var?"

Joy ona ters bir bakış attı. "Eğer olsaydı bile bunu itiraf etmezdim, ama başkaları size memnuniyetle anlatırdı. Bu yüzden dürüstçe hayır diyebilirim. Nate ile her zaman iyi geçinirdik. Birbirimize ihtiyacımız vardı; çünkü babamız ya şirkete ya da mevcut karısına veya kadın ilgisine odaklanmıştı. Ve birbirimizi severdik. Sevmesi kolay bir adamdı, bu yüzden sormadan önce söyleyeyim, düşmanı olup olmadığını bilmiyorum. Bana hiç söylemedi."

"Teğmenim, gerçekten biraz uzanmak istiyorum. Sessiz bir yerde uzanmak istiyorum. Başka bir şey varsa, sonra halledebilir miyiz?"

"Elbette, ama kıyafetlerinize ihtiyacımız olacak."

"Elbiselerim mi?"

"Üzerlerinde de kan var."

Aşağıya baktı, ürperdi. "Ah. Tabii ki."

Eve ona bir delil torbası uzattı. "Yardımanız için teşekkür ederim. Kaybınız için çok üzgünüm."

"Bunu takdir ediyorum." Ayağa kalktı. "Bana kardeşimi nereye götüreceklerini söyleyebilir misiniz?"

"Baş adli tıp görevlisinden onunla ilgilenmesini rica ettim. Siz veya başka bir aile üyesi onunla iletişime geçmek isterse, kartını burada bırakacağım."

Başını sallayarak yürümeye başladı, sonra durdu. Gözlerinde bir korku belirtisiyle geri döndü.

"Bir güvenlik görevlisi koyacak mısınız? Bunu yapan kişi geri gelirse, tekrar içeri girerse... Güvenliğin nerede ve nasıl ihlal edildiğini bilmiyoruz, ancak öğrenip düzeltene kadar... Özel güvenlik görevlisi tutabiliriz, ama bu gece için."

"Tesiste bir yetkilimiz bulunacak."

"Teşekkür ederim."

Eve ayağa kalktı, Peabody'nin aşçı ve uşakla oturduğu yere doğru yürüdü.

"Teğmenim, herkesin ifadelerini aldım."

"Sizin için erken mi geç mi bilmiyorum ama size ve buradaki diğer polislere kahvaltı hazırlamaktan memnuniyet duyarım."

"Bunu takdir ediyorum, ama biz iyiyiz. Bayan Fortigue ve Bay Tyler, her ikinizin de evde ne kadar süredir çalıştığınızı sorabilir miyim?"

"On beş yıl," dedi Divine. "Kocamı kaybettikten bir yıl sonra başladım. John—Bay Tyler—benden iki ya da üç yıl sonra geldi."

"İki, neredeyse üç. Yani on iki yıldan fazla. Bay Henry Barrister iyi bir işverendi. Bay Nathan ve Bayan Carville de aynı şekilde. Kızları da çok sevimli."

"Uma—Bayan Acker. Dedektif Peabody'ye söylediği gibi, yaklaşık yirmi iki yıl oldu. Hayatının neredeyse yarısı. Ondan önce temizlik şirketinde çalışıyordu."

"Yardımlarınız için ikinize de teşekkür ederim."

"Ne olmuş olabileceğini anlamıyorum." Aşçının gözleri tekrar yaşlarla doldu.

“Bunu öğrenmek bizim görevimiz. Ofis şimdilik mühürlenecek ve Bayan Barrister'ın isteği üzerine bu gece binada üniformalı polis memurları bulunacak.”

Gitmeden önce uşak, sandalyeyi salondan alıp yemek odasına geri taşıdı. Eve, Peabody'ye "Elinde ne var?" diye sordu.

“Hiçbiri ne zaman uyandıklarından emin değil. Hizmetçi Acker, çığlıklar duyduğunu ya da duyduğunu sandı. Çığlıkların gerçekten çığlık olduğunu anlamasının bir iki dakika sürdüğünü, sonra yataktan fırladığını söyledi. Odaları alt katta. Önce uşağın kapısını çaldığını, sonra yukarı koştuğunu ve karısını yerde, kurbanı kucağında, hâlâ çığlık atarken bulduğunu söylüyor. Kurbanın kız kardeşi telsizden 911'i aradı.”

“Uşak olay yerine geldi, ardından aşçı. Hepsi doğruladı. Tyler, Acker'ın kapısına vurduğunu, bir şeylerin ters gittiğini bağırdığını duyduğunu söyledi. Çığlıkları da o zaman duydu. Aşçı Fortigue ise önce vurma sesleri, sonra koşma sesleri ve ardından çığlıklar duyduğunu söyledi.”

“Peki tüm bunlara yol açan süreç neydi?”

“Barrister kendini iyi hissetmiyordu. Aşçı ona tavuk çorbası yaptı ve akşam yemeğinden kısa bir süre sonra yatağına gitti. Uşak ve hizmetçi o sırada zaten kendi odalarındaydı. Fortigue, Aileen Carville'in Barrister için endişelendiğini, yaz sonu, sonbahar başlarında solunum yolu rahatsızlığı geçirmeye meyilli olduğunu belirtiyor. Kız kardeşi, her zaman böyle olduğunu, ciddi bir şey olmayacağını söyledi. Saat sekiz buçuk civarında kendi odasına indi.”

"Aile içinde herhangi bir anlaşmazlık var mı?"

“Hiçbir şey. Kız kardeşi yaklaşık on gündür burada ve bir iki hafta daha, ya da ekiplerin dairesindeki işleri bitirmesi ne kadar sürerse o kadar kalmayı planlıyor. Hem mağdur hem de kız kardeşi hafta içi işe gidiyor ve genellikle sekiz buçukta çıkıyorlar. Carville genellikle evden çalışıyor.”

Peabody, Divine'ın kendisine yaptığı kahvenin son yudumunu da bitirdi.

“Mağdur ve ailesi Mayıs ayının ikinci haftasında taşındı. Çalışanlar arasında evi satıp satmayacakları konusunda bazı endişeler vardı. Üçü de burayı iş yeri kadar değerli gördüklerini, bu yüzden mağdur ve ailesinin evi ellerinde tutmalarından ve kendilerini işlerinde tutmalarından dolayı minnettar olduklarını belirtiyorlar.”

Peabody etrafına bakındı. “Yaptıkları değişikliklerden de memnunar. Benim izlenimim şu: Henry Barrister'a saygı duyuyorlar ve ona hayranlık

besliyorlardı, ama Nathan Barrister'ı gerçekten çok seviyorlardı. Bütün aileyi seviyorlardı.”

McNab, kızıl uçlu sarı saç tutamı sallanarak içeri girdi. Kemikli kalçaları, Eve'in portakalla patlıcanın çiftleşmesinden ortaya çıkacak renkte olduğunu düşündüğü poşetlerle kaplıydı. Gömleği turuncu ve mor zikzaklarla dolu olduğu için bunun kasıtlı olduğunu düşündü.

Her zamanki gibi, kulaklarının her ikisine doğru kıvrılan halka ve küpelerden oluşan bir orman gibi duran takıları vardı.

“Vahşi kazılar. Ve aman Tanrım, o kasa! Lüks rehin dükkanlarının en yüksek noktası gibi. Ve kasanın kendisi mi? Sanki geçen yüzyıldan kalma. Klasik. Açık olmasaydı, onu yaklaşık on beş dakikada açabilirdim.”

Sonra sırtıttı. "Roarke'ın bunun yarısından daha azına mal olacağını düşünüyorum. Ama yine de..."

"Güvenlik mi?" dedi Eve.

“Doğru. Kesinlikle bir güvenlik ihlali. Sistem de eski. Yeterince sağlam, ama en az on yıl geride. Ofis penceresinden içeri girmişler. Ne yapmışlar? Elektronik olarak kilidini açmışlar, sonra da açıp içeri girmişler. Çıkarken kilitleme zahmetine bile girmemişler. Çok kurnazca,” diye ekledi, “ama bu sistemle bu kadar çaba gerekmiyordu.”

Eve ofise doğru yürüdü. "Cesedi morg aldı mı?"

“Evet. Temizlik ekipleri az önce geldi. Tableti açtık—standart bir şifreydi. İçinde her şey listelenmiş. Ayrıca adamın ne kadar ödediği, ne zaman aldığı, değeri, hepsi var.”

Ofisin kapısında durdu, temizlik görevlilerinin kan örnekleri aldığını, diğerlerinin ametistleri paketlediğini veya yüzeyleri tozdan arındırdığını izledi.

“Roarke nerede?”

“Dışarıda bir şey kontrol etmek istedi. Mekanı didik didik aradık—incelenecek çok yer var. Şu an sadece yüzeysel bir inceleme yapıyoruz. Ama yüzeysel olarak bakıldığında, burası dışında hiçbir şeyde bir sorun yok gibi görünüyor. Masadaki bağlantıdan baktım—tuhaf bir şey yok. İkinci ofisteki de aynı şekilde.”

“Temizlik görevlileriyle konuşacağım, ana katta bir tur atacağım. Tabletten neyin eksik olduğunu biliyor muyuz?”

“Evet, mücevher, zümrüt ve elmas. Kocaman zümrütler, bir sürü elmas. Kraliyet Süiti denilen bir şey ve değeri çeyrek milyar dolar civarında.

Uzman daha da fazla diyor. İnanılmaz bir şey. Neyse, verilerin bir kopyasını size gönderdik. Roarke'de.”

“Belki de bu yüzden sadece bir şey aldılar. Onu alıp gideceklerdi. Ama mağdur araya girdi.”

Hizmetçi elinde kanlı kıyafetlerle dolu iki delil torbasıyla dışarı çıktığında kadın arkasına döndü.

“Bayan Carville’in gecelikleri, Teğmenim.” Sağ elindekini ona uzattı. “Ve Bayan Barrister’inkiler. Benimkileri ister misiniz? Ben...”

“Hayır. Yukarı çıkmadan önce üzerinizde hiç yoktu.”

Kadın, son zamanlardaki gözlerinden akan yaşlara ve bitkin görünümüne rağmen, son derece metanetli gibiydi.

“Bayan Carville?”

“Kızlarıyla iletişime geçti. Bu... zordu. Bayan Barrister, New York yolculuğu için onlara servis ayarlıyor. Sonrasında onu sakinleştirici içmeye ikna ettim. Ona sakinleştirici verdikleri için daha güçlü bir şey denemekten korktum. Sanırım bir süre uyuyacak. Umarım uyur. Yapabileceğim başka bir şey var mı?”

"Aşağı katı görmek istiyorum."

“Elbette. Eğer benimle gelersen.”

“McNab, Roarke'nin sana ihtiyacı olmadığı sürece temizlikçilerle birlikte kal. Olay yeri pencerelerine güvenlik kilitleri ve izleme cihazları takılmasını istiyorum. Roarke'nin kasa şifresini değiştirip değiştiremeyeceğine bak.”

"Anlaşıldı."

"Peabody, benimle."

Uma onları mutfığa, çamur odasına ve arka merdivenlere götürdü. Eve, merdivenlerin hem aşağı hem de yukarı çıktığını fark etti.

“John ve Divine’ı çağırayım mı?”

"Hayır, gerek yok."

“Başlangıçta, alt katta personel için daha fazla yatak odası vardı. Bir tarafta erkeklerin odaları, diğer tarafta kadınların odaları. Mutfak, hizmetlilerin salonu. Ev müze olarak hizmet verdiğinde, bu alanın büyük bir kısmı depolama, onarım, temizlik, orijinallik tespiti vb. için kullanılıyordu.”

Merdivenlerden çıkıldığında, içinde televizyon, birkaç kanepe ve rahat görünümlü birkaç sandalye bulunan, oldukça geniş bir salon açılıyordu.

“Urbanlar döneminde müze yağmalandı, hasar gördü ve o dönemde ve sonrasında bir süre diğer müzeler gibi terk edildi. Bay Henry Barrister müzeyi satın aldı ve kapsamlı onarımlar yaptı. Burası şimdi ortak salonumuz. Divine yapbozlarla uğraşmayı seviyor.”

Üzerinde yapım aşamasında olan bir masayı işaret etti. "John ve ben arada bir iki parça daha ekleyebiliriz. Yemek yiyebileceğimiz bir mutfagımız, odalarımızın da özel banyoları var. İki yatak odası daha var, ama Barrister House'a geldiğimden beri sadece üç yatılı personel çalışıyor."

"Büyük etkinlikler için zaman zaman başka geçici personel de konaklayabilir."

Sözünü kesti, gözlerini kapattı. "Acı çekti mi? Sence acı çekti mi?"

"Öyle düşünmüyorum."

Uma başını salladı, dudaklarını birbirine bastırdı. "Ofisi paylaşıyoruz. Divine menüleri, yemek siparişleri ve benzeri işlerle ana mutfakta veya kendi odasında çalışmayı tercih ediyor. Ben genellikle odamdaki masayı kullanıyorum, ama John ile ofis alanını paylaşmakta bir sorunumuz yok."

"Burada çalıştığınız bunca yıl boyunca hiç kasaya girmediniz mi?"

"Bu gece sizden bahsedene kadar bir kasa olduğunu bilmiyordum. Az önce görene kadar da bilmiyordum... Anlamıyorum."

"Ofisi kim temizledi?"

“İlk Bay Barrister orayı işgal ettiğinde bir droid kullanıyordu. O zamandan beri günlük temizliği ben yapıyorum ve temizlik şirketimiz ayda bir kez temizlik yapıyor.”

"Servisin adını ve iletişim bilgilerini aldım, Teğmenim."

Eve, mekânda dolaşırken Peabody'ye sadece başıyla onay verdi. "Dışarıya çıkış yolu var mı?"

“Evet.” Beyaz ve lekesiz mutfaga, oradan da eğimli kapılara çıkan basamakları olan geniş bir kiler odasına doğru yol gösterdi.

"Acil durumlar için, ve ben burada yaşadığım ve çalıştığım yirmi yıl boyunca hiç kullanmadım."

Eve yukarı tırmandı, kilitleri ve güvenlik sensörünü inceledi ve temizlikçiler için hazırladığı listeye ekledi.

"Bay Barrister evi satmaya karar verseydi, sizin bir planınız var mıydı?"

“Dediğim gibi, hayatımın yarısını burada geçirdim. Sanırım karar vermek ve plan yapmak için biraz zamana ihtiyacım vardı. Henry Barrister vasiyetinde bizi hatırladı. Cömert bir adamdı, bu yüzden zaman ayırmayı

göze alabilirdim. Seçeneklerini değerlendirirken kalmamıza izin verdiler, bu da Nathan Barrister'ın cömertliği idi.”

“Tamam. Ben yukarıda olacağım. Biz ayrıldığımızda ofis mühürlenecek ve görevliler binada kalacak.”

"Bunu kimin yaptığını bulmalısınız, Teğmenim. O iyi bir adamdı. İyi bir evlat, iyi bir koca ve babaydı."

“Bunu kimin yaptığını bulmak önceliğimiz. Sizinle iletişime geçeceğiz. Aklınıza herhangi bir şey gelirse, ne kadar önemsiz olursa olsun, benimle iletişime geçin.”

“İnanın bana, yapacağım.” Şok ve kederin arasından ilk öfke belirtisi belirdi. “Birisi evimize girdi ve bir can aldı. İnanın bana, yapacağım. İyi geceler, Teğmenim, Dedektifim.”

Eve, Peabody'ye başıyla işaret etti ve merdivenlere doğru yöneldi. Yukarı çıkarken Peabody arkasına baktı.

“Gerçekten çok güzel, konforlu bir yer. Büyük, üç odalı bir daireyi paylaşmak gibi. Ve işe gidip gelme derdi de yok.”

“Roarke ve McNab muhtemelen o kilide bir göz atmışlardır. Her neyse, temizlikçilerin tozunu almasını istiyorum. İşe gidip gelmek zorunda kalmayacağım,” diye tekrarladı Peabody kapıyı arkalarından kapatırken. “Ofisten çıkıp aşağıya inmek kolay. Akıllıysanız –ki neden olmasın ki?– olayı bir hırsızlık gibi gösterirsiniz. Büyük olasılıkla anlık bir cinayet, ama hırsızlığın planlanmış olması gerekirdi.”

Dışarı çıktı ve giriş holüne doğru yürüdü.

"Bu taraftan merdivenlerden inip çıkmak da çok kolay."

"Gerçekten bunun içeriden bir iş olduğunu düşünmüyor musun?"

"Bunu göz ardı etmiyorum. Personelin kasadan haberdar olduğuna inanmak da, haberdar olmadığına inanmak da aynı derecede kolay. Kasa uzun zamandır orada."

Beyaz önlüklü temizlikçilerden biri içeri girdi, gözlüğünü yukarı itti. "İçerideki işimiz neredeyse bitti Teğmenim. Kapatmamızı ister misiniz?"

“Hayır. Ben hallederim. Aşağıda, mutfak alanının arkasında, dış kapıların arkasında, bir merdivenle çıkılan bir kilit ve güvenlik paneli var. Orayı kontrol edin. İçeriye ve dışarıyı.”

“Tamam. Ne kasa ama, değil mi?”

“Evet, ne kasa ama. Peabody, birkaç üniformalı polis ayarla, biri arazide devriye gezsin, diğeri olay yerinde beklesin. Onları değiştir, saat 0900'da

başka bir çift gelsin. Sonra sen ve McNab gidip biraz uyuyabilirsiniz.”

“Bunu yazıya dökebilirim.”

“Hayır, bana raporlarınızı getirin. Düşünmem gerekiyor. Yarın morgda buluşalım. Saat onda görüşelim.”

“Kurbanın karısı mı, Dallas? Bunu hayal bile edemiyorum.”

“Bir evliliğin iç yüzünü, içinde olmadığı sürece kimse bilemez. Çalışanlar, evet, iyi bir fikir sahibi olabilirler, ama hikayenin tamamını, içindekiler dışında kimse bilemez. O listede alt sıralarda, ama henüz kimse listeden silinmedi.”

“McNab'ı bulun, yola koyulun. Roarke'ı görürseniz, ona işimin neredeyse bittiğini söyleyin.”

Eve bir an olduğu yerde durdu. Sessizliğin hakim olmasına izin verdi. Temizlik görevlilerinin diğer alanları temizlemek için dağılırken çıkardıkları bazı mırıltılar ve ayak sesleri dışında, o sessizlik devam etti.

Filmde, ofise doğru yürüdü, kanın yanından sıyrıldı, pencereye doğru ilerledi. Elektronik kilit açıldı.

Bardağı kaldırmak için tek parmağını kullandı. Pürüzsüz, kolay ve sessizdi.

On iki on yedi, diye düşündü, güvenlik sistemini devre dışı bırak. Bir iki dakika, dikkatli olursan birkaç dakika daha, pencereye ulaşmak için özen göster, kilidi aç. Tahminen on iki yirmi bir, yirmi iki gibi içeride olursun.

Kasaya doğru ilerledi.

“Nerede olduğunu bilmem gerek,” diye mırıldandı. “Zaten burada olduğunu ve içinde ne olduğunu biliyorum. Açmak ne kadar sürer?”

McNab, Roarke için on beş dakika, daha az bir süre dedi, ancak Roarke ile konuşana kadar bunu kesin bilgi olarak kabul etmeyeceğini söyledi.

“Diyelim ki saat 12:35'te, belki birkaç dakika daha geç açtınız. O zamandan Barrister'ı dövene kadar ne yapıyorsunuz? O boş vitrindekileri alın, bir sürü büyük, parlak zümrüt var. Belki de onlarla övünürsünüz.”

Kasaya girerken kaşlarını çatı.

“Bir şey duydun mu? Avukatın aşağı indiğini mi? Eyvah. Belki saklanırsın, henüz görünmeden geri çıkamayacağını düşünüyorsun. Dur, dur. Belki.”

Pek hoşuna gitmedi ama belki de. Ve belki de tüm süreç reçel yüzünden daha uzun sürdü.

“Peki ya o sinyal kaçağı? Bu bir sorun. Sinyal bozucu cihazınız güvenlik sisteminin tekrar devreye girdiğini gösteriyor. Aman Tanrım. Bunu düzeltmeliyiz. Herkes uyuyor, panik yapmayın. Sadece tekrar kapatın.”

Gözlerini kapattı, onu görmeye çalıştı.

"Ayakta uyukluyor musunuz, Teğmen?"

Ani bir hareketle karşılık verdi ve Roarke'u tam karşısında buldu.

"Ne yani, pencereden mi girdin?"

“Şimdi, açtı, değil mi?” Parmağını çenesinden aşağı doğru gezdirdi. “Bana söylenenlere göre neredeyse bitmişsin.”

“Yaklaşık olarak. Zamanlamayı mantıklı olacak şekilde ayarlamaya çalışıyorum. En üstten başlayalım. Trafik sıkışıklığından sonra pencereye ulaşmak ne kadar sürer? Sanırım orada bir iki test yapıyordunuz.”

"Ve ben de öyleydim."

Konuşurken, güvenlik kilidini takmak için pencereye doğru gitti. “Kapı sıkıştıktan sonra uzun süre beklemezsiniz, ama burası sakın bir mahalle, bu yüzden muhtemelen bir dakika beklersiniz, sıkışmanın devam ettiğinden emin olursunuz, aniden hiçbir ışığın yanmadığından emin olursunuz. Alarmlar çalmaz. Ve öyle de oldu, size söyleyebilirim ki kapılar bir adamın on iki-on sekiz yaşında kayarak geçebileceği kadar açıldı ve tekrar kapandı.”

"Trafik sıkışıklığından kapıya bir dakika kaldı, tamam mı?"

"Bütün bunlara layık birinin, sanırım, bu pencereye ulaşmak için zaman ayıracak kadar da zeki olacağını düşünüyorum."

Başını çevirip, kadının sipariş ettiği monitörü kurmaya başladı.

"Uykuya dalmalarına yardımcı olmak için kimsenin yürüyüşe çıkmadığından emin olun. Aniden bir köpek edinmediklerinden emin olun."

“Tahminimce ne kadar sürecek?”

“Aynen, bu pencere kilidi on iki yirmi kırk iki saniyede açıldı. Yani toplamda üç dakika kırk iki saniye var.”

Ses kayıt cihazı açık kaldığı için içinden şöyle düşündü ama söylemedi: "Sen hırsızlık ve soygun uzmanısın."

"Daha sonra?"

“Dinleyin. Evi, sessizliğin tonlarını dinleyin. Acele etmek hata demektir, bu yüzden acele etmeyin. Emin olun, sonra paneli açan mekanizmaya basın ve işte orada. Eski bir güzellik ve onu baştan çıkarmak, günümüzde daha

sık rastlayacağınızdan farklı bir beceri gerektiriyor. Yine matematik ve dinleme, sabır, çevik zihin ve parmaklar gerekiyor.”

Sesi nostaljik geldiği için gözlerini devirdi. "Açmak ne kadar sürer?"

“Sisteme bağlı olmadığı için—unutmayın, eski bir güzellik—size tam olarak söyleyemem. Tecrübeliyse on ila on iki dakika arasında bir süre tahmin ediyorum, yani yaklaşık gece yarısı buçuğa bir iki dakika daha ekleyebilirsiniz. Ben biraz daha eklerdim, çünkü içeri girdikten sonra dinlemek, evi hissetmek, yalnız olduğundan emin olmak için zaman ayırmış olabilir. Bu yüzden, kasaya girmek için, ah, on iki otuz beş, her iki taraftan bir iki dakika ekleyin.”

"Şimdi, belki de burada bir iki dakika durup her şeyin tadını çıkarmıştır. Aptalca ama anlaşılabilir, çünkü etkileyici bir koleksiyon ve Kraliyet Takımı gibi bir şeyi öylece bir çuvala atamazsınız. Çok kıymetli. Her parça için ayrı çantalar veya kasalar vardır."

“Kaç adet?”

“Küpeyi bir dakika sayarsak beş dakika. Ve biraz dikkatli olmak gerekir. Beş altı dakika daha ekleyin, hatta -kim istemez ki?- o güzellikleri ellerinde biraz daha tutmak isterse daha da fazla.”

"TOD'a kadar hâlâ bir zaman gecikmesi var." Ama hesapladığı kadar büyük bir gecikme değil. "Neden sadece zümrütleri alıyorsunuz?"

Ona gülümsedi. "Bunu zaten teorize etmiştin."

“Çünkü birileri onu bu işi yapması için tuttu. Ama yine de, tüm bunlar? Cazip. Yani bir profesyonel, kiralık bir profesyonel. Ya da zümrütler için zaten bir alıcısı olan bir profesyonel.”

Kapıya doğru geri döndü.

“Onu aramak için aşağı indiğini söyledi. Kendini iyi hissetmediği ve erken yattığı için misafir odasında kalıyormuş. Birkaç kez kontrol etmiş ve son seferinde yatakta olmadığı için aşağı inmiş. Bir şey devirmiş gibi bir ses duyduğunu söyledi. İfadesine göre mutfakta olduğu için, sesin çok yüksek olması gerekirdi.”

"Sopayla darbe aldıktan sonra yere düşen bir adam gibi."

“Evet, aynen öyle. Bu taraftan aşağı yürüdü. Orta merdivenlerden diğer taraftan gitse bir iki dakika sürerdi. Onu buldu, çılgılık atmaya başladı. Yani ofise vardığında katil çoktan kaçmıştı. Ama çok kıl payıydı.”

"O noktadan, belki biraz daha fazla, doksan saniye içinde pencereden dışarı fırlayıp koşarak kaçardınız—ve o zaman koşardınız, değil mi? Evden

hızla uzaklaşır, duvardan atlardınız, çünkü sağlık ekipleri ve polisler gelene kadar kapılar tekrar açılmazdı."

"Katil o bir dakika içinde kadının yanından geçebilirdi ama... mantık olarak kapıya yönelmeleri mantıklı gelmiyor. Pencere varken neden o yolu seçsinler ki?"

Etrafına bir kez daha baktı. "Kilitler ve izleme sistemleri ayarlanmış ve aktif durumda mı?"

"Bunlar."

"O zaman odayı mühürleyeceğim. Kasadaki belgenin kopyasına ihtiyacım var. Bu da ayrı bir mesele."

"Bunu senin için hazırladım."

"Değişken oydu." Eve yerdeki kan izlerini inceledi. "Yoksa muhtemelen bir saatten çok daha kısa sürede girip çıkardı. Kurnazca. Ama kendini iyi hissetmiyordu, hırıltılı nefes alıyordu, öksürüyordu, hafif ateşi vardı. Belki uyandı, sıcak bir şeyler içmek için aşağı indi ya da kendini kötü hissetmeyi unutmak için çalışmaya karar verdi."

"Herhangi bir direniş belirtisi yok. Arkadan saldırıya uğradık."

Roarke, odayı mühürlerken hiçbir şey söylemedi; onlar dışarı çıkıp kayıt cihazını kapatana kadar da sessizliğini korudu.

"Kaçıyorsun," dedi şimdi. "Böyle bir işte silah getirmemenin bir sebebi var. Yakalanırsan, hiç kullanmasan bile daha uzun süre hapiste kalırsın. Bu yüzden silah getirmezsin."

Eve, onun sesinde hafif bir öfke izi duydu.

"Bir iş ters giderse, kaçarsınız çünkü hiçbir şey kendi hayatınızdan veya başkasının hayatından daha değerli değildir. Ama bu adam kaçmadı. Yani en iyi ihtimalle panik, en kötü ihtimalle ise bir canı almaya razı olmak söz konusu. Geri kalanı iyi düşünülmüş, diye düşünüyorum. Ve dediğiniz gibi, kurban dikkate alınmayan bir değişkendi."

"Öyle olmalıydı. Değişkenleri her zaman göz önünde bulundurursunuz. Eğer karısı düştüğünü duyduysa, hırsızın elinde süit vardı demektir. Kaçabilecekken öldürmeye gerek yok. Kurbanın silahı yoktu, onu bulurdunuz."

Eve, Roarke direksiyona geçerken yolcu koltuğuna oturdu. "Katil bile bunu alabilirdi."

"Bu olabilecek en aptalca şey olurdu ve ben bu düzenlemede aptalca bir şey göremiyorum."

Arabayı sürerken iç çekti. "Şimdi de dertlerinize bir yenisini ekleyeceğim. Kasada on altıncı yüzyıldan kalma bir fildişi heykel var. Muhteşem bir eser. Venüs tanrıçasının heykeli. Sanırım on yedi, on sekiz yıl önce Floransa'daki bir müzeden almıştım."

"Kahretsin. Tam bir kahretsin. Avukatları tanımadığını söylemiştin."

"Ve yapmayın. O belirli eşya için bir aracı vasıtasıyla iş aldım. Tıpkı bir yıl kadar önce Londra'daki Tate Galerisi'nden Kraliyet Süiti'ni çaldığımda yaptığım gibi, sevgili Eve."

Şimdi ise ona öylece bakakaldı. "Vay canına."

"Şey, sanırım buna hiç niyetiniz yok. Hiç de değil."

Dördüncü Bölüm

Saçlarını yolmanın hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini anlayan Eve, başını geriye doğru attı ve Roarke'nin lüks arabasının tavan penceresinden dışarı baktı.

“Her şeyi bilmem gerekiyor.”

“Ve göreceksiniz. Venüs’ü hemen fark etmedim, anlıyorsunuz. Sonra McNab ve ben tablete, envantere baktık. Kabul ediyorum, bu biraz şok ediciydi.”

"Gerçekten mi?"

Anlayışla elini onun eline vurdu. “Şöyle diyemezdim: ‘Bak Ian, şu yaşlı adamın on altı milyon ödediği fildişi parçasına bir bak! İşte o parçayı bir bahar gecesi elimde tutmuştum.’ Sonra listede Kraliyet Süiti’ni görünce, kasada değil de orada olduğunu fark edince daha büyük bir şok yaşadım. Yani Londra’da nemli ve rüzgarlı bir gecede elimde tuttuğum şey burada son bulmuştu. Ve kanla tekrar elimden alınmıştı.”

Bir an sessizce oturdu.

“Aracı kurumla nasıl bağlantı kurdunuz?”

“Belirli çevrelerde bir itibar kazanılır. Ve aracı da bu tür anlaşmaları profesyonelce yürütmesiyle tanınıyordu. Bana işi teklif etti çünkü bunu başarabileceğime inanıyordu ve aç olduğum için bana diğerlerinden daha az ödeyebileceğini biliyordu. Summerset karnımı doyurmuyordu demek istemiyorum, ama başka açılardan da açtım.”

O, her türlü açlığın ne demek olduğunu biliyordu.

“Ve siz bunu ne kadar zaman önce söylemiştiniz?”

"O zamanlar yaklaşık on sekiz yaşındaydım."

Şimdi bir dakika boyunca orada oturmak zorundaydı. Sadece orada oturmak.

"Gençliğinizde Londra'daki Tate Galerisi'ne girip çeyrek milyar dolar değerinde mücevher çaldınız mı?"

Kendi kapılarına dönerken hafifçe gülümsedi. "Erken olgunlaşmışım. O zamanlar buna değerdi, ya da yaklaşık olarak o kadardı, şimdi ise -bugünkü parayla- daha değerli; tarihi ve şöhreti nedeniyle bir koleksiyoncu için ise daha da değerli."

Kuleleri, burçları ve sayamayacağı kadar çok odası olan, onları karşılayan ışıklarla aydınlatılmış, kaleye benzeyen eve doğru arabayla ilerlerken tekrar sessizliğe büründü.

Muhtemelen zümrütleri çalmaktan elde ettiği paranın bir kısmıyla inşa ettiği bir ev de bu duruma katkıda bulunmuştu.

"Ne kadar aldınız?"

"Çok iyi hatırlıyorum. On milyon. Hayatımı değiştirmeye yetecek, hatta fazlasıyla. Ondan önce de sağlam işlerim olmuştu ama hiçbirisi bu kadar heyecan verici veya karlı değildi. Aracı kurum için Venus gibi başka işler de yaptım ama yine de çoğunlukla kendi başıma iş bulmayı tercih ettim."

Arabayı durdurup kenara çektikten sonra, sözü ona bıraktı. "Ben kim olduğumu ya da kim olduğumu değiştiremem Eve, ve değiştirmek de istemezdim. Çünkü işte buradayım, seninleyim. Ama bunun senin için işleri zorlaştırdığı için üzgünüm."

Onunla göz göze geldiği ilk andan itibaren işleri onun için karmaşıklştırmıştı.

Ve bundan pişman olamazdı.

"Bunu bir şekilde çözmeliyim. Bu elbiseyi ve şu lanet olası ayakkabıları çıkarıp düşünmeliyim."

Sonra derin bir nefes aldı. "Senin kim olduğunu ve ne olduğunu, seninle evlendiğimde biliyordum. Bu beni durdurmadı, değil mi?"

"Bu, her gün şükrettiğim bir gerçek."

"Ama düşünmem gerekiyor."

Arabadan indi, saçlarını düzeltti. "Bu gece olanların..." Kapıda durdu. "Aracı kurumla bir ilgisi olduğunu düşünmek için hiçbir sebep yok."

"Ölü, yedi belki sekiz yıl kadar oldu. Ve hayattayken bir müşteriden hırsızlık yapacak kadar profesyonel biri değildi."

"Müşteriyi tanıyor olmalıydı."

Roarke kapıyı açtı. “Ha, orada mı? Belki evet, belki hayır. Ama işini birkaç on yıldır yürüten dikkatli bir adam olarak, gerekli araştırmayı yapmış olacağını düşünüyorum. Şimdi, müşteri aracının bildiğinin farkında olmayabilir, çünkü tipik bir anlaşma, bir hesaptan diğerine havale edilen ve bir kısmı işi yapan kişiye veya ekibe peşinat olarak giden bir ön ödeme olurdu. Her iki taraf için de iade edilmezdi.”

Kadın ayakkabılarını çıkarıp merdivenlerden yukarı çıkmadan önce adam duraksadı.

“İş tamamlandığında, parçanın orijinalliği doğrulandıktan sonra, ödemelerin bir kısmı daha transfer edilirdi. Parçanın nasıl teslim edileceği aracı ve müşteriye kalmış olurdu ve teslimat tamamlanıp orijinalliği doğrulandıktan sonra, ücretlerin geri kalanı havale edilirdi. Ve böylece, işlem tamamlanmış olurdu.”

"Aracı Dublin'de miydi?"

“Mayo’lu olmasına rağmen, uluslararası bir işi vardı. Şunu söylemeliyim ki, bu konuda çok fazla araştırma yapmadım çünkü ilişkimiz boyunca bana adil davrandı. Hiç kimseye haksızlık ettiğini duymadım.”

"Mükemmel bir karakter."

Roarke alaycı sözleri umursamadı. "Kendi tarzında."

Kedinin geniş yatağa yayılmış halde yattığı yatak odasına girdikleri anda, kadın elbiseyi başından geçirdi.

Ve tıpkı bir kadının çok tatmin edici bir orgazm yaşadığı gibi bir ses çıkardı.

Sonra, ince ve çevik bir şekilde, ten rengine yakın, sütyen yerine geçebilecek minicik bir iç çamaşırı ve külotla karşımda durdu.

Dudakları kıvrıldı. "Her gün şükretmek için bir neden daha."

Ona şöyle bir bakış attıktan sonra gecelik elbisesini çıkardı. İç çamaşırını da çıkarıp gecelik elbisesini giydi.

“Düşünmem gerekiyor.”

“Uyurken bile düşüneceksiniz, bundan hiç şüphemiz olmasın. Ve düşüncelerinize bir şey daha ekleyeyim. Burada size yardımcı olabilirim. Böyle bir işi planlamanın ne gerektirdiğini biliyorum ve hazırda bir müşteri olmadan veya Süiti, sadece onu arzulayan değil, aynı zamanda yarım milyar doların üzerinde bir fiyata ulaşacağına inandığım parayı ödeyebilecek kişilerin bulunduğu yeraltı piyasasında açık artırmaya çıkarmanın bir yolu olmadan böyle bir işi planlamak mümkün değil.”

"Yarım milyar gibi bir rakam."

"Ünlülüğü, Eve. Neredeyse yirmi yıldır kayboldu. Dahası, tanınabilir bir şey. Ünlü. Sıradan yollarla çitle çevrilemezdi. Ve onu parçalamak, taşlarından herhangi birini kırmak tartışmasız aptallık olurdu. Değeri dibe vururdu."

O, tüm bunları -basit mantığı- izledi. Ama yarım milyarı öylece geçiştiremedi.

"İçinde olduğunu biliyordu. Kasayı biliyordu ve zümrütlerin orada olduğunu da biliyordu. Nasıl yani?"

"Bunu bilmiyorum. Ama kendim de bunun üzerinde düşüneceğim. Ve senin çekemeyeceğin birkaç ipim var."

"Diğer hırsızlar."

"Ve eski çalışma arkadaşlarım. Tabiri caizse."

Ceketini çoktan çıkarmış, kravatını gevşetmişti.

Yanına geldi, ellerini tuttu. "Bir avuç mücevheri, bir tabloyu, ne kadar enfes olursa olsun bir sanat eserini asla bir insan hayatının üzerine koymam."

"Bunu biliyorum. Bunu bilmeseydim burada olamazdım. Bunu bilen birini bulmam gerekiyor."

"Elimden geldiğince yardımcı olacağım. Biraz uykuya ihtiyacın var, benim de. Seni uyandırırım. Ne zaman olduğunu söyle."

Ne zaman söylerse söylesin, o yapacaktı diye düşündü.

"Yedi buçuk yeterli. Bunu yazmak, panomu kurmak, düşünmek ve sonra şehir merkezindeki morg'a gitmek için yeterli zamanım olur. Cumartesi sabahı trafik çok yoğun olmaz."

"Öyleyse saat yedi buçuk."

Yatağa girdi. Kedi kıpırdanıp karnını yukarı çevirdi, sonra da sırtına kıvrıldı. Roarke yanına geldiğinde onu kendine çekti, alnından ve dudaklarından öptü.

"Derler ki, birini yakalamak için hırsız gerekir."

"Benim dünyamda bir polis gerekir."

Dudaklarını tekrar onun dudaklarına değdirdi. "Dünyalarımızı burada birleştireceğiz. Bunda iyiyiz."

Buna itiraz edemezdi. Zihni sürekli meşgul olsa da, uykuya daldı.

Sonrasında kendini kahvenin içinde buldu.

O kokunun zengin ve koyu kokusu duyularına işledi. Gözlerini açtığında ise oradaydı, güçlü ve siyah, uzun beyaz bir kupanın üzerinden yükselen baştan çıkarıcı buhar.

Ve işte oradaydı, yatağın kenarında oturmuş, onu ona doğru uzatıyordu.

Kendini yukarı çekip oturdu ve iki eliyle kupaya uzandı. Kot pantolon ve tişört giymiş olması onu şaşırttı.

“Takım elbiseniz nerede?”

"Hangisi?"

“Üzerinde giymediğin.”

"Bugün cumartesi, sevgilim."

“Doğru.” İlk, hayat değiştiren yudum beynini uyandırdı. İkincisi ise sadece bir lükstü. “Uyuyacaktık, spor salonuna gidecektik, yüzecektik. Belki de sokak panayırında dolaşmayı düşündük.”

"Ve aramızda kaç tane sokak hırsızını tespit edebileceğimizi görmek... Cinayet, en iyi planları bile alt üst eder."

“Özellikle de kurbanınki. Neyse, kahve için teşekkürler.”

İçeceğini bir çırpıda içtikten sonra bardağı ona geri verdi ve uyanma sürecini tamamlamak için duşa girdi.

Roarke'ın bunu nasıl başardığını asla bilemeyecekti. İster sekiz saat uyumuş olsun (ki bu nadirdi), ister iki saat, kalkıp giyinebilir, küçük bir gezegen satın alabilir, Mumbai'deki biriyle sanal bir toplantı yapabilir, ardından yeni aldığı küçük gezegeni kârla satabilir, bunların hepsini kahvaltıdan önce yapabilirdi.

Bu bile muhtemelen onun bu kadar başarılı bir hırsız olmasının sebeplerinden biriydi. Şimdi ise, elbette, bir sürü zümrüdü çalacak kadar başarılı olup da bunların ölü bir adamın gizli kasasında son bulmuş olması gerçeğiyle yüzleşmek zorundaydı.

Kurutma tüpüne girerken kendi kendine, "Hiçbir sebep yok," diye düşündü, "çok uzun zaman önce yaşanan hırsızlığın dün geceki hırsızlık ve cinayetle bir bağlantısı olabileceğini düşünmek için hiçbir sebep yok."

Ve hâlâ.

Bir önceki gece içtiği şarabın rengine bir sabahlık kaptı ve dışarı çıktı.

Roarke elinde tabletiyle, kucağında kedisiyle oturuyordu. Masada kubbeli tabaklar ve bir demlik kahve duruyordu. Başını kaldırıp ona öyle bir gülümsedi ki, kadın görev çağrısının kendisini çağırdığını pişman etti.

“Hadi bakalım, dostum.” Kediye dürterek yere indirdi. Galahad yere kaydı, gerindi, durakladı, sonra da güneş alan bir yere uzanmak için uzaklaştı.

Eve yanına doğru yürürken, Roarke ona daha fazla kahve doldurdu.

"Pekala, şunu aradan çıkaralım."

"Şimdi tamamen uyandınız mı, Teğmen?"

"Evet. On sekiz yaşındayken çaldığınız bir şeyin, o lanet olası kasada bulunmasının sebebi siz olmanız dışında, davayla bir bağlantısı olması pek olası değil, ama yine de durum karmaşık."

"Öyleyse biraz fazla, değil mi?" dedi ve tam bir İrlanda kahvaltısının üzerindeki kapakları kaldırdı.

"Biraz mı? Roarke—"

“Beni Kraliyet Süiti ile ilişkilendirebilecek tek kişi yedi yıl önce Mart ayında, yüz altı yaşında, doğal nedenlerden dolayı vefat etti. Kontrol ettim. Eh, Summerset var,” diye ekledi Roarke zarif bir omuz silkme hareketiyle. “Ama sanırım onun gizliliğine güvenebiliriz.”

Summerset, Roarke'un sadece baş uşağı değil, aynı zamanda acımasızca dövülmüş bir çocuğu himayesine alıp ona bir yuva veren, bir baba figürü olmuştu; bu yüzden Eve bu konuda itiraz edemezdi.

“Mesele şu ki,” diye başladı, nefis İrlanda pastırmasını tadarken, “soruşturmanın bir kısmı asıl hırsızlığı araştırmalı. O mücevherler – kasanın tüm içeriği, ama özellikle o mücevherler – kurbanın eline nasıl geçti? Kasayı ve içindekileri kim biliyordu?”

“Anladım. Teğmenim, o muhteşem geceye dair herhangi bir ipucu bulmak sizin için bile zor olurdu. Scotland Yard'ı, Interpol'ü, Tate güvenlik görevlilerini, sigorta müfettişlerini arayacaksınız. Ve göreceksiniz ki, onların takip edebileceği tek bir ipucu bile bırakmadım.”

Yumurta yedi. "Şimdi de övünmeye başladın."

"Bunun benim için güzel bir anı olduğunu inkar edemem. Hatırladığım kadarıyla yaklaşık altı aylık bir hazırlık süreciydi; zihinsel ve fiziksel zorlukları, zamanlamayı mükemmelleştirmeyi, aletleri yaratmayı, bir anlamda kirişlerin altından, üstünden, etrafından nasıl dans edeceğimi öğrenmeyi içeriyordu."

Hatırlayarak gülümsedi. "Bir çeşit bale ya da kata. İkisinin birleşimi."

İtiraf etmeliydi ki, onun bunu yapmasını görmeyi çok istemiş olması, onu olması gerektiği kadar rahatsız etmiyordu.

Bir dilim tostı tereyağıyla sürüp ona uzattı. "Gençtim Eve, ama asla pervasız değildim. Bunu başarabilirim, yapmam gereken her şeyi yapabileceğimi biliyordum."

"Peki Brian, o zamanlar Dublin'deki diğer arkadaşların? Birlikte takıldığın kişiler?"

"Hiçbirine tek kelime etmedim, hayır. Başarısız olsaydım, onları da bu duruma sürüklerdim, değil mi? Birkaç yıl önce Penny Pig'e girdiğimizde Brian'ın yüzüme yumruk atmasının bir sebebi var. Arkadaşımdan yavaş yavaş, kademeli olarak, sonra da birden uzaklaştım."

"Aldığım işler ya da kendi başıma hedeflediğim işler? Daha büyük, daha riskliydi. Onlar benim ailemdi ve onlara güveniyordum. Ama."

"Tek bir hata yeterli."

"Evet, sadece bir tane. Bu yüzden kaymamaya dikkat ettim."

"Parayı nasıl hallettiniz? Ücreti nasıl ödediniz?"

"Her şeyde olduğu gibi. Kurduğum bir hesaba, oradan da başka bir hesaba ve o şirketi feshedene kadar paravan olarak kullandığım bir şirkete havale ettim. Yatırım yaptım, gördüğünüz gibi, her zaman yaptığımız gibi yaşadık. Otelim vardı, ilk aldığım bina, yani—yani, sadece parayı temizleyip sonra da büyütmek meselesi. Başka bir mülke yatırım yapın, kenarda kalan işlerinizi, diyelim ki, bir kenara bırakın."

"Özetle, gömülü hesaplar, iki ayrı defter."

"Şimdi, sizden önce kesinlikle ikiden fazla kişi vardı. O kapıyı kapattım ve bana güvenmek zorundasınız. Ortada bulunacak bir anahtar yok."

"Kazarken garip bir sürprizle karşılaşmak istemiyorum."

"Ben de kendi araştırmamı yapıyorum. Bu sabah birkaç kişiyle iletişime geçtim."

"Kim? Nerede?"

"Kim olduğunu söylemeyeceğim, çünkü bu durum, hâlâ işin içinde olabilecek kişilerle konuştuğumda yine garip bir hal alabilir. Nerede olduğu da belirsiz. Ama konuştuğum hiç kimse bu işten haberdar değildi veya haberdar olduğunu itiraf etmedi. Eğer aracılık yoluyla yapıldıysa, henüz ulaştığım hiç kimse kimin orada olduğunu bilmiyor."

"Peki ya asıl aracı kurum sahibi? Onun işini devralan oldu mu?"

"Torunu, şu anda emekli olup İtalya'da yaşıyor."

"Nerede?"

“İsterseniz öğrenirim. Komisyoncunun meşru işletmeleri –ki bunları elbette komisyonculuk yoluyla finanse etmişti– karısına ve çocuklarına geçti. Hayatı boyunca sadece bir karısı ve altı çocuğu oldu. Paylaşacak çok şey bıraktı –mülkler, bir pub, bir restoran ve benzeri. Ama en küçük oğlunun torununa, rahat servetini inşa etmek için kullandığı şeyleri bıraktı.”

“Madem öldü, neden adını söylemiyorsun?”

“Ömür boyu süren bir alışkanlık. Her durumda, bu size şimdi nasıl yardımcı olurdu? Ve bunların herhangi birini bildiğinizi nasıl açıkladınız?”

Elini okşadı, kahvesini doldurdu, sonra kendi kahvesini de doldurdu.

“Birlikte çalıştığım adamın hem müşterilerinin hem de sanırım temsilcilerinin isimlerini kayıtlarından gizlediğini biliyorum. Bir tür şifresi vardı. Mesela, bunun için miydi? Şöyle bir şeydi... bir düşüneyim.”

Kaşlarını çatarak kahvesinden bir yudum aldı.

"Sanırım Yank Scut gibi bir şeydi—scut, avukatı pek sevmediği anlamına geliyordu—beş yeşil parça için—yani mücevherler için—ve Jammy Jackeen için. O da ben olurdum."

"Bu ne demek oluyor?"

“Aracı batı illerinden Dublin'e geldi ve Jackeen de bir Dublinli—hakaretvari bir şekilde. Şanslı mı? Şanslı. Ve—tam olarak ne kadar olduğunu söyleyemem, sadece kendi tahminimi biliyorum, onu da çok iyi hatırlıyorum. Sanırım 910 doları vardı. Bu da—”

“Anlıyorum. Doksan onun görüşü, on senin görüşün.”

"İşte bu kadar."

"Peki, kayıtlarını bu şekilde tuttuğunu nereden biliyorsunuz?"

Omuz silkerek rahat bir tavır sergiledi. "Çünkü mücevherleri teslim ettikten sonra, bir gece gizlice ofisinin bulunduğu yere gidip kendi gözlerimle görmeye karar verdim. Beni onlarla ilişkilendirebilecek tek şeyin onun sözü, benim sözüm değil, o olduğundan emin oldum."

Yemek yerken, onu bir o yana bir bu yana çevirdi, başka bir yöne doladı, ters çevirdi, sonra tekrar düzeltti. Ama bir türlü onu manipüle edip on sekiz yaşındaki halini içine çekmeyi başaramadı.

“Peki ya diğer parça? Heykel.”

“Ah, muhteşem Venüs.” Yumurtalarını bitirdi. “Floransa'daki Bargello.”

“Detayları istemiyorum, en azından şimdilik. Kafam patlayabilir. Sadece, öncelikle, o kasada çaldığınız tek şey bu mu? İkincisi, zümrütlerde olduğu gibi aynı şekilde mi işledi?”

"Evet ve evet."

"Pekala. Şimdilik bunu bir kenara bırakalım. Tamamen bir kenara değil, Roarke, bir kenara. Eğer bu durumun senin lehine dönebileceğini düşündüğüm bir noktaya gelirim, sonra ne yapacağımıza karar veririm."

"Ve eğer bunu yaparsam, size söyleyeceğim. Öğrendiğim her şeyi sizinle paylaşacağım. Bu medyada büyük yankı uyandıracak, ancak diğer çevrelerde de önemli bir etki yaratacak."

"Kendi küreğine dikkat etmelisin dostum." Ayağa kalktı. "Bunu yapan kişi öldürmekte hiç tereddüt etmemiş."

"Ve bunu yapan kişi büyük olasılıkla malları teslim etmiş, ücreti almış ve keyifli bir tatmin duygusu yaşamıştır."

"Herkes senin kadar kurnaz değil."

Dolabına girdi. Kıyafetler hakkında düşünmeyi reddettiği için siyah bir pantolon, siyah bir tişört, siyah bir ceket, kemer ve bot aldı. Ve bir önceki akşam dolabına astığı silah kemerini de.

Dışarı çıkarken, "Cenazelerle ilgili şakalar yapmayın," dedi. "Bugün rahatlamaya ihtiyacım var."

Şimdi ayağa kalktı, ona doğru yaklaştı, onu kendine çekti. "Ve işleri gerekenden daha zor hale getirdim."

"Sen değil, aslında değil. Sadece olması gerekenden daha zor. Ya da daha doğru bir ifadeyle, daha yapışkan."

"Bunu yazmam, panomu ve kitabımı hazırlamam gerekiyor. Yapılandırılmış olması da işleri kolaylaştırıyor."

"Tabaklarını hazırlayacağım. Sen." Tabaklara doğru masumca yürüyen kediye işaret etti. "Dışarı çık." Emin olmak için gri tombul kediye tek koluyla kaldırdı ve Eve ile birlikte dışarı çıktıktan sonra yatak odasının kapısını kapattı.

"Ve biliyorum, evet, bir şekilde kapıyı açıp istediğini elde edebilir." Başparmağıyla Galahad'ın çenesinin altını kaşdı ve onu mırıldanmaya başladı. "Eskiden benim için büyük bir ortak olabilirdi."

"Daha önce de iş ortaklarınız vardı."

"Evet, ara sıra yaptım. Ama burada belirtilen işlerde hiç yapmadım."

Eve, gerçekten de bunu bir kenara bırakması gerektiğini kendine hatırlattı. Bu zamana, bu soruşturmayla odaklanması gerekiyordu.

Ofisine girdiklerinde Roarke kediye yere bıraktı ve doğrudan komuta merkezine gitti.

"Kayıt cihazımdan sahneyi indirmedim."

"Ben hallederim. Panoda ne görmek istediğinizi biliyorum. Bir şeyi kaçıırırsam da, siz kaçırmazsınız."

O ameliyatları başlattıktan sonra, o da yardımcı personel olarak çalışmaya başladı.

Bu ona raporunu yazmak, cinayet dosyasını oluşturmaya başlamak ve ardından kurban üzerinde kapsamlı bir inceleme yapmak için zaman kazandırdı.

Nathan Barrister, o sabah saat birden birkaç dakika öncesine kadar oldukça başarılı bir hayat sürmüştü. Varlıklı bir adamın tek oğlu olarak, parayla alınabilecek en iyi eğitimi almıştı ve görünüşe göre zekâsı ve çalışkanlığı meyvesini vermişti. Harvard'dan MBA derecesi almıştı, bu yüzden en büyük kızı da bu üniversite geleneğini sürdürüyordu.

Lisansüstü eğitimini tamamladıktan sonra yaklaşık bir yıl boyunca seyahat ettikten sonra, yirmi dört yaşında başkan yardımcısı olarak şirkete katılmıştı.

Gelecekteki eşiyle, kız kardeşinin şu anda sahip olduğu aynı apartman dairesinde birlikte yaşamıştı. Yirmi beş yaşında evlenmişlerdi. Eğer hesaplamaları doğruysa, ilk çocuklarını beklerken Brooklyn'de bir eve taşınmışlardı.

Hamptons'ta ikinci bir evleri, Prag'da bir daireleri ve Maine'de bir tür kulübeleri vardı.

Babasının vasiyetnamesindeki miras payları da buna eklenmeden önce.

Eşinin Upper East Side'da yaşadıkları dönemde kurduğu iş, Brooklyn'e taşınıp aile kurdukları zamana kadar sağlam bir üne kavuşmuştu.

Kırk yaşına geldiğinde Zip Global'in COO'su olmuştu.

Hiçbir suç kaydı veya bağımlılık belirtisi yoktu.

Babasının ölümünün ardından CEO'luk görevini devralmış, Barrister House'u ve içindeki bazı özel vasiyetler hariç tüm eşyaları, Toskana'daki bir villayı ve içindeki eşyaları, Zip'in Manhattan'daki genel merkezi de dahil olmak üzere bazı ticari mülkleri, bir yatı, iki aracı ve özel bir servisi miras almıştı. Bunların yanı sıra birkaç milyar dolarlık bir serveti de vardı.

Saate baktı ve eşine, kız kardeşine, personele daha detaylı anketler yapmak için yeterli zamanı olmadığını hesapladı.

Kadın şöyle bir baktı, tahtasının tamamlandığını ve Roarke'un kanepede oturmuş, internet bağlantısıyla konuştuğunu gördü.

Onu kendi haline bıraktı ve tahtaya doğru yürüdü. Elleri cebinde, tahtayı inceledi. Evet, onun nasıl yapılmasını sevdiğini biliyordu ve hiçbir şeyin eksik olmadığını gördü.

Cesedin olay yerindeki konumu. Nereye ve nasıl düştüğü değil, ancak makul sınırlar içinde, nasıl ve neden hareket ettirildiğini hesaplayarak bunu tahmin edebilirdi.

Karısı içeri girer, onu çevirir ve sonunda kucağına alır. Sağlık görevlileri onu tekrar yerine oturtur, mucizevi bir çözüm bulmak için cesedi yere yatırır.

Her iki durumda da düşme yönünü tersine çevirmek veya kasaya, masaya, kapıya, onu bulduğu yere olan mesafeyi önemli ölçüde değiştirmek için hiçbir neden yoktu.

"Kasadan uzaklaşıp masaya doğru yürüyordu." Tahtanın etrafını dolaştı. "Öyle olmalıydı. Tıbbi teknisyenlerle görüşüp, onu yerinden oynatmadıklarından emin olun, ama öyle olmalıydı."

Roarke yanına geldiğinde, kadın yüksek sesle düşünmeye devam etti. "Kasayı kapatmıyor—ne saklamaya çalışıyor ne de içindekileri—ama arkadan darbe aldığı anda masasına doğru yöneliyor. Şu sehpanın üzerindeki şeffaf tepsi benzeri şey. Cinayet silahıyla aynı boyut ve şekilde."

"Işıklı bir gösteri," dedi Roarke ona. "Aşağıdan parlayacak ve ametisti sergileyecek."

"Kasanın ofis kapısı tarafında. Herhangi bir boğuşma, arbede veya kavga izi yok. Belki de katil ofis kapısının arkasına saklanmış. 'Eyvah, saklanmam gerek.'"

Daire çizerek döndü, nefesini tıslayarak verdi.

"Ama kahretsin, kulakları yok muydu? Birinin geldiğini duymadı mı? Belki de pencereden atlamak için çok geç olana kadar duymadı. O büyük mor kaya parçasını kapıyor. Avukat kasanın açık olduğunu görüyor, yanına gidiyor, içeri bakıyor. 'Kahretsin, soyulduk.' Dönüyor, masaya doğru ilerliyor. Katil dışarı çıkıyor."

Eve, bir sopayı tutuyormuş gibi ellerini bir araya getirdi.

"Salıncaklar. Avukat yere düşüyor. Taşı bırak, sonra pencereden atla."

"Özensizdi," dedi Roarke. "Sonuçta özensizdi. Panik içinde özensiz davrandılar."

"Siz olsaydınız ne yapardınız? Pencereye yetişip zamanında dışarı çıkamazsınız."

"Bu bir hata olurdu, ama bunlar olabiliyor."

O da tıpkı kadın gibi olay yerini ve tahtayı inceledi. Ve kendini orada, karanlıkta, elinde bir servetle çok kolay bir şekilde hayal etti.

"Dediğin gibi ofis kapısının arkasına saklanmak daha iyi. Bekle. İçeri girer, kasaya gider, sen de dikkati oradayken kapının arkasından sıyrılırsın. İşini iyi yaptıysan, başka bir yoldan nasıl çıkacağını bilirsin, çünkü bu temel bir bilgidir. Güvenlik hala kapalı. Yan odaya giderdim ve o pencereden dışarı çıkardım. Polise hırsız girdiğini söylemeyi bitirmeden önce dışarı ve duvardan atlardım."

"Panik yapmaya gerek yok mu?"

"Panik yapmak tutuklanmanıza neden olur," dedi basitçe. "Ya cinayet? Bir can almanın ötesinde, beş ila on yıl hapis cezası yerine ömür boyu hapis cezası almanıza neden olur."

"Daha önce yakalanmış olsaydın, beş ila on yıldan daha fazlasını alırdın."

Bunu kabul etti. "Doğru. Üstelik, o pırıl pırıl mücevherler elinizdeyken hapis cezasını eli boş çekerdiniz. Hırsızlıkla ilgili henüz bir bilgi yok. Benim görüştüğüm kaynaklardan yok. Böyle bir durum söz konusuysa, yakında mutlaka konuşulacaktır."

Elini kadının sırtından aşağı doğru gezdirdi. "Bazı kaynaklar kapıyı hafifçe aralayacak bir şey duyabilir. Brian biraz kurcalıyor."

"Brian."

"O bu işin içinde değil, hatta biz daha çocukken bile bu işin içinde değildi. Bir meyhaneci ama bazı şeyleri duyuyor ve nasıl harekete geçeceğini biliyor. Ayrıca, bir polis memuruyla evli olduğum için geri adım atmayacak biri."

Gülümseyerek Roarke onun kalçasına hafifçe vurdu. "Senden çok hoşlanıyor, Teğmen Sevgilim."

"Pekala. Gitmem gerek." Masasına geri döndü, kayıt cihazını aldı ve açtı. "Önce morg. Sonra merkeze gideceğim. Orası sakın olmalı, bu yüzden birkaç saat orada çalışacağım. Eve dönerken avukatlık bürosuna uğramak istiyorum. Takip görüşmesi yapacağım, kızlarıyla konuşacağım."

"Bundan sonra elimden geleni yapacağım."

Kadın tekrar tahtanın yanında durdu. "Tahminime göre Barrister, hırsızlığı ihbar edeceği için kasa kapısını açık bırakmıştı ve eğer karısı ve kız kardeşi doğru söylüyorsa, her şeyi geri vermeyi amaçlıyordu. Nasıl ve

ne zaman olduğunu anlamak çok uzun sürdü, her neyse, ama eşyaları saklamadılar. Buna inanıyorum -ya da buna doğru eğiliyorum- çünkü aksini gösteren hiçbir şey yok.”

“Ama avukatla, kızlarıyla konuşacaksınız.”

“Evet, yapacağım. Kasayı neden kapatmadığını anlıyorum. Ama hırsız neden kapatmadı? Belki yine zamanı yetmedi, ama neden?”

"Kasa ona tahmin ettiğinden daha fazla sorun çıkarmış olabilir. Ya da elektronik pencere kilidindeki düğmeyi daha ince ayar yapması gerekmiş olabilir. Ya da kasada çok fazla zaman geçirmiş olabilir. Ya da..."

"Bu ne ya da ne?"

"Talimatlara uydu ve kapıyı açık bırakmaları gerekiyordu."

Meraklanarak başını yana eğdi. "Neden?"

"Müşteri bir aptalsa, bu onun için övünme hakkı olur. Daha büyük olasılıkla, ya o ya da buysa? Müşteri, kasanın sahibinin bile olsa, Süitin çalındığının çabucak bilinmesini istedi."

"Kendini beğenmişlik göstergesi gibi mi?"

Gülerek başını salladı. "Evet, bu kadar basit ve önemsiz olabilir. Ve muhtemelen kimsenin hırsızlığı ihbar etmeyeceğini düşünüyorlardır, çünkü sadece zümrütleri değil, diğer her şeyi nasıl ele geçirdiklerini açıklamak zorunda kalacaklardı."

"Bunu kabul ediyorum, ya da. Sadece kendini beğenmişlikten değil, polisin işin içine karışmayacağını düşünmekten de. Bir de şöyle bir ihtimalim var: Bu avukatın polisi getireceğini biliyorum."

Başını sallayış şeklinden, bunu kendisinin de düşündüğünü anladı. "Yani hırsızlık büyük yankı uyandırıyor, hem de kamuoyunun dikkatini çekiyor. Potansiyel bir açık artırma için heyecan katıyor."

"Ve bu da o kibir faktörünü artırıyor. Başlamam gerek, geri döndüğümde döneceğim. Hadi, antrenmanını yap, yüz."

“Olabilir.” Omuzlarından tuttu, öptü, uzun süre öptü. “Polis memuruma iyi bak.”

"Plan her zaman böyledir."

Kadının gidişini izledi ve en iyi planların bile boşa gidebileceğini düşünmemeye karar verdi.

Beşinci Bölüm

Trafik konusunda haklıydı. Şehir merkezine doğru giderken trafik nispeten sorunsuz ilerliyordu. Öte yandan, yayalar kalabalık halindeydi. Koşucular kaldırımlarda hızla koşuyor veya yaya geçitlerinde yerlerinde duruyorlardı. Diğerleri geziniyor, köpek gezdiriyor, çeşitli bebek arabalarını itiyordu. Daha da fazlası fırınlara, şarküterilere, kafelere girip çıkıyor veya seyyar satıcı tezgahlarının etrafında toplanıyordu.

Açık penceresinden içeri giren havada seyyar kahve, mayalı şeyler, kaldırım çiçekleri ve ara sıra arızalı bir geri dönüşüm makinesinin kokusu vardı.

Ses, hareketten kaynaklanıyordu: akan trafik, kalabalık, açık bir pencereden gelen bas ritmi veya bir minibüsün durma sesi.

Yolun neredeyse yarısına gelmişti ki, ilk reklam balonu başının üzerinden ağır ağır geçti ve sonbahar indirimleri için sabah reklamını yüksek sesle yapmaya başladı.

**SKY MALL'DA KAZAKLARINIZIN KEYFİNİ
ÇIKARIN!
BOTLARINIZI GİYİP, ... TOPUKLARINIZI
KALDIRIN!**

Ona göre, pazarlama departmanı bir şekilde mevcut sezonu düşman gibi bir kenara itmeye çalışıyordu.

Satış konuşmasını umursamadan, bir hava tahtası sürücüsünün oldukça iyi bir ters takla atmasını izledi. Bir sonraki blokta, bir çift, sanki içlerinden

biri savaşı gidiyormuş gibi, bekleyen bir Rapid Cab'in yanında birbirlerine sarıldılar. Kırmızı ışıktaki fren yaptığı sırada, beyaz saçları dalgalanan yaşlı bir adam nefes nefese kavşakı koşarak geçti.

Tişörtünün önünde "GÜNDE ÜÇ MİL" yazıyordu.

Arka tarafında ise: ÖLÜM MELEĞİNİ UZAK TUTAR.

Bol kırmızı şortunun altında dizleri çıkıntı, ayak bilekleri ise incecikti. İncecik kolları kaldırma bastığında hareketlendi ve doğruya doğru koşmaya devam etti.

Eve, kalp krizi geçirmediği sürece üç mili makul bir sürede kat edeceğini düşünüyordu.

Cumartesi sabahı New York şehri, onu morg'a kadar eğlendirdi.

Ayak sesleri, ölüm ve beyazlatılmış limon kokan fayanslı beyaz tünelde yankılandı. Mola odasında, otomat bölümünü keyifsizce inceleyen ve kendi kendine mırıldanan, ameliyat önlüğü giymiş bir kadın gördü.

“Berbat kahve ya da berbat çay. Belki de berbat kakao.”

Eve yoluna devam etti ve Morris'in ikinci evi olan odanın kapılarını iterek içeri girdi.

Roarke gibi o da bugün şık takım elbiselerinden birini giymemişti ve bu da onu bir anlığına şaşırttı. Bunun yerine, şeffaf koruyucu pelerininin altında yeşil bir tişört, kot pantolon ve siyah spor ayakkabı giymişti. Koyu renk saçlarını tek bir kalın örgü halinde toplamıştı.

Bugün, ölümlerin başında dururken seçtiği müzik, karmaşık piyano melodileri içeren caz tarzı bir parçaydı.

"Sizi cumartesi günü burada bilgilendirmek zorunda kaldığım için özür dilerim."

Sadece gülümsedi. "Umarız ki ölenler huzur içinde yatsınlar, ama onlar için olan iş asla durmaz."

“Sizi anlıyorum. Eşi, kocasının kendini iyi hissetmediğini, erken yattığını söylüyor. Nefes darlığı ve hafif ateşi varmış, bu yüzden misafir odasında uyumuş.”

Morris başıyla onaylayarak Barrister'ın açık vücut boşluğunu işaret etti. "Üst solunum yolu enfeksiyonu. Ciddi değil, ama tıbbi terimlerle kendini berbat hissetmesine ve erken yatmasını gerektirmesine yetecek kadar."

“Aksi takdirde, sağlıklı, fiziksel olarak iyi durumda bir erkek buluyorum. Kas tonusu düzenli egzersiz yaptığını gösteriyor. Son yemeği, dün akşam saat yediler civarında yediği tavuk çorbasıydı. Reçetesiz satılan soğuk

algınlığı ilaçları almış, limonlu kediotu çayı içmişti. Dün akşam saat sekize daha yakın bir saatte yediğini söyleyebilirim.”

“Hangisi daha kötü?” diye sordu, kürsüye doğru yaklaşarak. “Kendinizi harika hissederken öldürölmek mi, yoksa tıbbi terimlerle ifade etmek gerekirse, kendinizi berbat hissederken öldürölmek mi? İkisi de olabilir, ama sanırım kendimi harika hissederken ölmeyi tercih ederim.”

“Katılıyorum. Kim son anlarının boğaz ağrısı veya mide rahatsızlığıyla geçmesini ister ki?”

“Evet.” Omuz silkti. “Her iki durumda da, ameliyat masasındasın. O zaman uyku ilacı almana gerek yok, değil mi?”

"Soğuk algınlığı tabletlerinde yazanlardan başka bir şey yok, ancak laboratuvar toksikoloji raporuyla bunu doğrulayacak. Bağımlılık, yasadışı madde kullanımı, alkol, tütün veya bitkisel ürün kullanımına dair hiçbir belirti göstermiyor."

"Yüz ve dizlerde hafif yaralanmalar. Arkadan darbe aldı, öne doğru düştü, dizleri ve yüzü darbe aldı."

“Doğru. Kafanın arkasına ağır bir cisimle vurulmuş. Dün geceki ön inceleme notlarınızda bir kayadan bahsetmişsiniz. Bu sabah ayrılmadan önce güncellenmiş raporunuzu görmedim.”

"Evet, özür dilerim, ayrılmadan kısa bir süre önce yazdım."

“Anlaşılabilir. Ölüm nedenini göz önünde bulundurursak, bu sabah saat dörte kadar eve gelmemiş olmanız muhtemel.”

“Doğru tahmin. Büyük bir taş.” Ellerini birbirinden ayırdı. “Sopa şeklinde bir şey. Roarke bunun ametist olduğunu belirledi.”

“Bir ametist.”

"Evet, kocaman mor kaya." Peabody içeri girerken, kadın linkini çıkardı ve olay yeri fotoğrafını ekrana getirdi.

"Özür dilerim, özür dilerim. Metroda gecikme oldu, bu yüzden yürüyerek gittim. Oh be!"

"Günde üç mil koşmanın Azrail'i uzak tuttuğunu okudum."

"Evet?"

"Tişörtte okudum, demek ki doğru."

“Hiçbir şey Azrail'i sonsuza dek uzak tutamaz, ama daha iyi durumda öleceksin.” Morris resme baktı. “Bu çok güzel bir taş. Bir can almak için kullanılması çok yazık.”

"Temizlenmesi gerekecek," dedi Peabody.

"Üzerinde kan ve beyin parçaları olduğuna göre, evet, temizlemeleri gerekecek."

Gülümseyerek Morris cesedin yanına geri çekildi. "Peabody'nin ruhsal bir arınma anlamına geldiğine inanıyorum. Yine de, ailesi onu seviyorsa, onu geri istemeyeceklerdir. Notlarınız bir hırsızlık girişimine işaret ediyordu."

"Bu da doğru."

Eve, o çalışırken ona olan biteni anlattı ve Peabody de odaklanacak başka bir şey, herhangi bir şey buldu.

"İlginç. Değerli olanı sadece kendine saklamaktan insan ne gibi bir zevk alabilir ki?" Başını salladı.

"Reçetesiz satılan ilaçları da hesaba katarsak, saat sekiz civarında uyanmış ve on iki buçuktan sonra bire doğru uykuya dalmış olması muhtemel mi?"

"Enfeksiyonun bu aşamasında, ilaçlara rağmen bile muhtemelen iyi uyuyamamıştır ve yaklaşık dört saat sonra huzursuzlanmaya başlamıştır."

Mikrogözlüklerini taktıktan sonra Barrister'ın ağzını açtı ve ışık tuttu. "Boğazı iltihaplanmış. Tekrar söylüyorum, ciddi değil ama çok rahatsız edici olurdu."

"Yani kalktı." Eve odada volta atmaya başladı. "Aşağı indi. Belki daha fazla çay almaya, daha fazla ilaç almaya gitti. Ama yapmadı. Ofise girdi. Bir şey mi duydu, bir şey mi gördü? Belki sadece içeriye baktı, kasanın açık olduğunu gördü. Olabilir."

Morris ona, "Savunma yarası yok," dedi. "Mücadeleye işaret eden hiçbir şey yok."

"Arkadan darbe aldı. Hiç beklemiyordum. Birkaç dakika, belki üç dakika sonra, çünkü onu arıyordu, çünkü bir şeyin düştüğünü duydu, karısı içeri girdi ve onu buldu. Sadece o. Katil o kadar çabuk gitmişti."

Kaşlarını çattı. "Pencere kapalı. Arkasından pencereyi kapattı. Ama kasayı kapatmadı."

Peabody, "Pencere kaçış yolu," diye belirtti. "Kapatmak bir saniye sürüyor ve sonra kimse gelip dışarı bakıp kaçığınızı görmüyor."

"Kasayı kapatmak, paneli kapatmak daha uzun sürerdi. Evet."

Ellerini ceplerine soktu. "Kızları üniversiteden geliyorlar. Onu görmek isteyebilirler. Aileyle bugün daha sonra görüşeceğim."

“Öğlen vaktinde vedalaşmaları için onu hazır hale getireceğim. Eğer birden sonra ziyaret etmek isterlerse, Cicero görevde olacak. O sıralarda Garnet ve kızıyla buluşmayı planlıyorum. Sokak panayırına gideceğiz.”

Eve, "Garnet DeWinter, bilim insanı, kemik uzmanı ve moda ikonu," diye düşündü.

“Bu eğlenceli olacak. McNab ve ben gidecektik ama, biliyorsun, adam öldü. Ama Mavis, Leonardo ve Bella gidecek. Onları etiketlemelisin, belki buluşuruz.”

"Öyle yapacağım."

“Yolunuzdan çekileceğiz.” Eve cesede son bir kez baktı. “Eğer nezle olmasaydı, muhtemelen hayatta olurdu.”

Dışarı çıkarlarken Eve kafasında zamanlamayı tekrar gözden geçirdi. “Her şey çok yakın. Eğer karısı uyandıktan sonra, ama uyumadan önce onu kontrol ederse, muhtemelen çay veya başka bir şey getirecek olan odur. Ya da ona daha fazla ilaç getirecek olan da odur. Yatak odasında bir AutoChef olup olmadığını kontrol etmem gerek, çünkü eğer o bunu istiyorsa neden orada çay programlamasınlar ki?”

“Aşçı kilerde gevşek halde kediotu çayı yaprakları bulunduruyordu. Akşam yemeğinde içmek istemiyordu ama aşçı yatmadan önce biraz içmesini önerdi. Uykuya yardımcı olması için sakladıkları ve aslında kimsenin sevmediği için programlı bir şey değil. Her zaman ihtiyaç duyulduğunda bir fincan hazırlıyor ve içine taze limon ekliyor çünkü kendini iyi hissetmediğinde bunu tercih ediyor.”

“Bu konuyu hallettim. Onunla ilgilenen tıbbi teknisyenlerle iletişime geçmenizi, geldiklerinde cesedin konumunu – mezar odasına, kapıya, masaya, pencereye göre – öğrenmenizi istiyorum. Muayene ve teşhis için ne kadar hareket ettirmek zorunda kaldıklarını da belirtmenizi rica ediyorum.”

"Tamam aşkım."

"Çok bir şey olmayacak. Üniformalar hemen arkalarındaydı."

Dışarıda, Eve direksiyonun başına geçti. “Merkezde çalışacağız. Kurbanla ilgili daha detaylı bir inceleme yaptım, size de aktarıyorum. Eşi, kız kardeşi, kızları, personeli ve ölen babasıyla ilgili de inceleme yapmamız gerekiyor.”

"Muhtemelen bir noktada ölen babanın dört eski eşi."

Giderek yoğunlaşan trafiğin içine tekrar daldı ve şehir merkezine doğru yöneldi.

“Kasadaki çalınan eşyaların listesini böleceğiz. Cumartesi olduğu için gerçek yetkili birine ulaşamayabiliriz. Ama eminim ki, ‘Bakın, olgunlaşmamış armut resminizi bulduk’ dediğimizde, dikkatlerini çekerler ve bize birilerini gönderirler.”

"Tate'deki birine, 'Bakın, zümrütlerinizin ve elmaslarınızın nerede olduğunu bulduk, ama ne yazık ki yine kaybolmuşlar' demeye ne dersiniz?"

"Evet, çok komik olacak."

Peabody'ye ne söyleyeceği ve nasıl söyleyeceği konusunda dikkatli ve temkinli olmak zorundaydı. Ve bundan nefret ediyordu.

“Roarke bazı bağlantılarıyla iletişime geçiyor. Şu ana kadar bunların hiçbirinden bahsedilmedi. Hırsızlıktan, cinayetten ya da Barrister'ın New York'taki bir kasada çalıntı sanat eserleri ve mücevherlerden oluşan bir yığın bulundurmasından.”

Peabody ona yan gözle baktı—Eve bunu hissetti. "Pekala. Sanırım yakında her şey hakkında konuşulacak."

“Bu bizim avantajımıza olabilir. O da düşünüyor, ben de katılıyorum, bu Kraliyet Süiti çok tanınır, çok ünlü, bu yüzden yüksek kaliteli bir çit bile olsa buraya bir koruma alanı yakışmaz.”

"Yani birileri, yani baba, avukatın yaptığı gibi, sırf kendisi için hepsini kilit altında tutmak istiyor."

“Belki. Ya da, daha olası görünen veya en azından peşinden gidilmeye değer olan: açık artırma. Özel, gizli bir açık artırma. Sonra da parası bol biri onları saklar ve onlarla övünür.”

"Bu çok saçma, biliyor musun?" Başını sallayan Peabody, kovboy çizmelerine baktı. "O kadar parası olan biri istediği her şeyi satın alabilir."

“Şu Davut olayı. Kocaman Davut heykeli olayı. Kocaman bir kalçası var, sıkı, kaslı ve orantılı, ama büyük.”

“Tamam, o değil. Ama yumruğum kadar büyük zümrütler takmak istiyorsanız, onları satın alırsınız. Ancak kurbanın babası gibi biri için – onun tipi için– bu yeterli değil. Onlar parıltıyı istiyorlar. Gerçekte bir leke, ama onlar bunu bir parıltı, almanın, biriktirmenin parıltısı olarak görüyorlar.”

Central'daki garaja girdiklerinde Peabody kıpırdandı. "Gerçekten çok mu soğuk? David. Yani gerçekte görmek gerekirse, aşırı soğuk mu?"

“Böyle olacağını düşünmemiştim. Tamam, yani sapanlı çıplak bir çocuğun dev heykeli. Ne olmuş yani?”

Arabasını park yerine çekti, bir an oturdu. "İmkansız gibi görünüyor. Nefesinizi kesiyor, ağzınız açık kalıyor ve 'Bu gerçek olamaz, neden bu kadar güzel, sapanlı bu devasa çıplak çocuk?' diye düşünüyorsunuz. Zaten bir insan bu kadar detayı devasa bir mermer levhadan nasıl yaratmış olabilir ki? Yani, aşırı donma efektini kalan tüm kademeler kadar daha artırın, sonra da ikiye katlayın."

Peabody iç çekti. "Bir gün bunu kendi gözlerimle göreceğim. Hem bunu, hem de diğer tüm aşırı soğuklukları."

Arabadan indiler ve asansöre doğru yürüdüler.

Peabody sözlerine şöyle devam etti: "Henry Barrister gibi birinin yapabileceği tek şey böbürlenmek. Gerçekten hayranlık duyamazlar ya da şaşkınlıkla bakamazlar. Bu çok aptalca."

“Eğer ölmemiş olsaydı, tüm ganimetini değil de onu hapse atmak bir zevk olurdu. Ama öldüğüne göre ve bu hırsızlığa cinayet de karıştığına göre, Roarke kulağını dört açacak. Ve EDD'yi yeraltı dünyasındaki dedikoduları takip etmesi için görevlendireceğiz. Dedektif Willowby'yi de işin içine katıp katamayacağımıza bakacağız. Yeraltı dünyası onun uzmanlık alanı.”

“İyi fikir. Sizinle iletişime geçmemi ister misiniz?”

“Hayır, ben yapacağım. Sağlık görevlileriyle konuş, ganimet listesinin senin tarafındaki kısmını hazırlamaya başla.”

Neyse ki boş olan bir asansöre girdiler.

“Bir seferde halledebileceğin işi bitir, sonra da yola koyul. Sokak fuarına git.”

“Ama Barrister House'da bir takip görüşmesi yapacağınızı söylemişsiniz.”

“Bununla başa çıkabilirim. Listenin geri kalanını yarın halledebilirsiniz. Ama Pazar günleri Cumartesi günlerinden daha kötü.”

Asansör açıldığında ve iki sinirli görünümlü üniformalı görevli, yirmi beş yaşlarında, daha da sinirli görünen bir adamı (trençkot, bol pantolon, yıpranmış spor ayakkabılar) içeri sürüklediğinde, kadın kendini yakalanmış bir sokak hırsızının arkadaşlığına razı etti.

“O eşyaları ben buldum. Aksini kanıtlayamazsınız. Size söyledim, ben buldum, ben aldım. Bulanındır.”

Sağdaki üniformalı kadın gözlerini yukarı kaldırdı. "Doğru, salak, Broadway'de gezerken tesadüfen üç cüzdan, iki akıllı saat ve bir bileklik buldun."

"Doğru! Aksini kanıtlayamazsınız. Onların orada öylece yatıyor olmaları benim suçum mu?"

İkinci polis memuru Eve ve Peabody'ye doğru kısa bir bakış attı. "Evet, geçen sefer yanınızda taşıdığınız ve yakalanmanıza neden olan tüm eşyalar orada öylece duruyordu."

"Bu doğru."

"Bu işte gerçekten kötüsün," diye düşündü ilk polis memuru, onu tekrar uzaklaştırırken.

Eve kendi kendine, "Bazı insanlar normal bir işe girmeli," diye düşündü. "Yarı gündüz açık bir yerde garsonluk yapmak veya satış yapmak berbat olabilir, ama yılda birkaç kez otuz ya da altmış gün hücrede kalmaktan çok daha iyidir."

Trenden indiler, cinayet bürosuna doğru yürüdüler ve Baxter ile Trueheart'ı masalarında buldular. Genç ve ciddi Dedektif Trueheart bilgisayarında çalışıyordu. Şık giyimli Baxter'ın masasında gösterişli İtalyan ayakkabıları vardı, sandalyesi geriye yaslanmış, gözleri kapalıydı.

"Hafta sonu avını yakaladığınıza göre, ücretinizi hak etmek için bir şeyler yapmanız gerekmez mi?"

Baxter gözlerini açtı. Başının yan tarafına gelişigüzel bir selamlama işareti yaptı. "Sessiz bir dönemdi, evrak işlerini hallettik, o yüzden bira içtik. Oğlum bununla ilgili biraz araştırma yapıyor. Ben de biraz düşüneceğim."

Düşünme sürecini çoğunlukla aynı pozisyonda geçirdiği için şikayet edemezdi.

"Bir tane yakaladığınızı gördük," diye devam etti, "bu yüzden onu skor tahtasına yazdık."

Göz ucuyla baktı ve Trueheart'ın kusursuz yazısını gördü.

"B ve E güneye doğru gitti. Ekstra ellere veya beyin hücrelerine ihtiyacınız varsa, soğuk olanı tekrar buzun üzerine koyabiliriz."

"Soğuk olan hangisi?"

"Sekiz yıldır ortada yok. Central Park'ta bir kadın gasp edilerek öldürüldü. Gasp gibi görünüyor—mücadele, düşüyor, kafası bir kayaya çarpıyor. Gözlerinizi kısana kadar öyle görünüyor."

"Devam edin."

Ofisine gitti, kahve için klimayı açtı ve tek, ince penceresinden dışarı bakarak kahvesinin bir kısmını içti. Düşünmek için tercih ettiği bir diğer konumdu bu.

Birinci soru: Hırsız ve/veya onu kiralayan kişi (eğer kiraladıysa) kasa ve içindekiler hakkında nasıl bilgi sahibi oldu?

Birinci cevap: Genel kural olarak, bir sır ancak onu bilen herkes öldüğünde sır olarak kalır.

Sonuç: Aileden biri bir başkasına ağzından kaçırdı. Belki de miras avukatı kasadan baştan beri haberdardı. Ya da belirtildiği gibi yeni öğrendi ve ofisindeki biri ağzından kaçırdı. Ölen baba ölüm döşeginde itiraf etti/övündü/ağzından kaçırdı. Ya da yol boyunca birçok eşinden birine anlattı. Ya da bir seks arkadaşına. Ya da personel itiraf ettiklerinden daha fazlasını biliyordu.

Alternatif sonuç: Ev halkından biri, yüklü miktarda parayı cebine atmak veya kendi gizli koleksiyonunu oluşturmak için bu sistemi kurmuş olabilir.

Hırsızlı tutun—belki bir aracı vasıtasıyla. Soygun için her şeyi ayarlamak zaman alacaktır.

“Ve buna ihtiyaçları olacak,” diye düşündü Eve. “Öylece içeri girip bir sürü eşyayı ceplerine atamazlar. Hırsızlık olayı olmalı ve polisin şüphelerini gidermesi için gerçek olmalı.”

Kahvesini içerken bir aşağı bir yukarı yürüdü.

Ama neden aile dışarıdayken, tatildayken, akşam yemeği ve gösteriye giderken falan planlamayalım? Tabii ki, Barrister'ın soğuk algınlığına yakalanıp, kendini kötü hissedip, kalkıp kasanın açık olduğunu göreceğini tahmin etmenin hiçbir yolu yoktu.

Şanssızlık, diye düşündü, ve zamanlama da çok kötüydü.

Oturup cinayet kitabını açtı, Morris'ten öğrendiklerini ekledi. Sonra da tahtasını kurdu.

Listenin kendisine düşen kısmına başlamadan önce Baxter'ı taklit etti, ancak gözlerini açık tuttu ve tahtaya baktı.

Eğer karısı da olaya karışmışsa, zamanlama bu kadar sıkı olmamalıydı. Hırsızlığın o saatte gerçekleşeceğini biliyorsa, kocasının ofise yaklaşmaması için gereken önlemleri almaz mıydı? Ona daha güçlü bir uyku ilacı verip (bu kadar basit) etrafı gözetlemesi gerekmez miydi?

Eğer cinayet de bunun bir parçasıysa, zamanlama yine yanlış olmuş. Onu sabaha kadar, ya da en az bir saat daha orada yatır. Sonra da avaz avaz bağır.

“İşe yaramıyor. Uymuyor, gerçekten de uymuyor. Ama onun hikayesi baştan sona tutarlı.”

Bu durum Eve'in daha derinlere inmesini ve ardından ailenin geri kalanını da kazanmaya çalışmasını engelleyemezdi.

Ama o, çalıntı mallarla dolu bir kasayla uğraşmak zorundaydı. Ve bu konuda bir fikri vardı.

Atlantik Okyanusu'nun ötesinden Interpol'den Müfettiş Abernathy ile iletişime geçti.

Ekranı yüzü belirlediğinde, her zamanki gibi kibirli ve burnu havada, ama yapmacık bir tavırla baktığını düşündü. Ancak üzerinde gündelik bir gömlek olduğunu ve arkasında bir demet küçük mavi çiçeğin açtığı bir tür çalının bulunduğunu fark etti.

"Teğmenim. Söyleyebileceğiniz hiçbir şey beni bahçemden çıkarıp trene, uçağa veya herhangi bir yere giden bir arabaya bindiremez."

"Pekala. O zaman sanırım Avrupa'nın çeşitli yerlerinden gelen, çalınmış sanat eserleri ve mücevherlerle dolu bir kasa hakkında bilgi edinmekle ilgilenmezsiniz. Harika bir hafta sonu geçirin! Hoşça kalın."

"Bekle. Hangi kasa?"

"Şu anda morgda yatan bir adamın miras aldığı kasa. Görünüşe göre bir hırsız yakalayarak oraya yerleşmiş. Hırsız da bu zahmetin karşılığında bir şeyler çalmayı başarmış. Kraliyet Süiti denilen küçük bir şey. Belki duymuşsunuzdur."

Sanki elektrik çarpmış gibi sandalyesinde doğruldu. "Hırsız yakaladınız mı? Kraliyet Süiti sizde mi?"

Hayır, elimde ölü bir adam ve Upper East Side'daki bir kasada özenle sergilenmiş ve kataloglanmış bir sürü çalıntı mal var. Ama cumartesi gününüzü bölüyorum.

"Sus. Ayrıntıları bilmem gerekiyor."

"Hangisi? Susayım mı, yoksa detayları mı anlatayım?"

Burnunu çekti, sonra tısladı. "Artık beni sinirlendirmeyi bırakabilirsin."

"Bir bakıma bundan keyif alıyorum. Kargo ve teslimat devi Zip Global'in kurucusu Henry Barrister'ın oğlu Nathan Barrister dün gece öldürüldü."

Adamı iyice sinirlendirmeyi başardığından beri, tüm detayları polis memurlarıyla tek tek gözden geçirdi.

“Elbette, eşyaları güvenli bir şekilde muhafaza edeceğiz. Elbette, her bir eşyanın orijinallliğini doğrulatacağız. Ve elbette, her bir eşyanın gerçek sahibine iade edilmesi sürecini başlatacağız. Yanlışsam düzeltin, Interpol'ün bu karmaşık süreçte yardımcı olmakla ilgileneceğini varsaydım.”

Ayağı kalkmış, volta atıyordu. "Her bir öğenin listesine, açıklamasına ve fotoğrafına ihtiyacım var."

"Bunu senin için hazırladım."

“Üstlerimle derhal iletişime geçeceğim. Doğal olarak, mülkün kontrolünü ve güvenliğini devralacağız.”

“Hayır. O mülk benim şehrimdeki bir cinayetle bağlantılı. Biraz yavaşla,” diye emretti adam konuşmadan önce. “Seni içeri davet ediyorum, sana büyük, parlak bir hediye veriyorum çünkü ikimiz de biliyoruz ki ışık her yeri aydınlatacak. Milyarlarca dolar değerindeki çalınmış sanat eserleri, tarihi eserler ve mücevherler, bazı durumlarda on yıllar sonra geri alındı. Ama önceliğim Nathan Barrister, kafasını parçalayan kişiyi bulmak. Sıradaki adım, zümrütleri geri almak. Ve son olarak, her şeyin ait olduğı yere geri dönmesini sağlamak.”

şimdi kibirli görünmüyordu, aksine hayal kırıklığına uğramış ve endişeliydi.

“Kraliyet Süiti'nin sıradan bir hırsızlık gibi ele alınamayacak kadar değerli ve tanınmış olduğunu anlamıyorsunuz. Çalındığı günden bu yana geçen saatlerde, büyük olasılıkla başka bir kasada yerini buldu ve muhtemelen değerini karşılayabilecek ve nasıl elde edildiğiyle ilgilenmeyen kişilere özel bir açık artırmaya çıkarılana kadar orada tutuluyor.”

Uzun ve yavaş bir bekleyişin ardından, “Abernathy, sanki ringdeki ilk raundummuş gibi mi görünüyorum? Bu seviyedeki yeraltı müzayedelerini izlemek için adımlar atıyoruz. Bu alanda Interpol uzmanlarını da ekleyebilirsiniz. Onlar da EDD'mizle koordinasyon sağlayabilirler.” dedi.

“Emin olun, yapacağız.”

"Bakın, sizi bu işe sadece müze yetkilileri, sigortacılar ve koleksiyoncularla tek tek konuşup onların önceliklerini dengelemenin getireceğı zaman kaybından ve hayal kırıklığından kurtarmak için dahil etmiyorum. Sizi dahil ediyorum çünkü biliyorum ki işe bitene ve doğru bir şekilde bitene kadar yanınızda olacaksınız."

Şimdi en azından biraz da olsa yatışmış görünüyordu. "Bunun bir iltifat olduğunu düşünüyorum."

"Bu bir gerçek, nasıl isterseniz öyle yorumlayın. Kasanın içeriğine dair verileri size göndereceğim."

"Ve biz de hak sahibi olan kişilerle, sigorta acenteleriyle ve benzerleriyle iletişime geçeceğiz."

"Güzel. İzleme ve balık avı konusunda EDD'den Yüzbaşı Feeney ile koordinasyon sağlamanız gerekecek."

"Evet, Yüzbaşı Feeney'i hatırlıyorum. Roarke bu konuda danışmanlık yapıyor mu?"

"Öyle." Abernathy'nin çarpık gülümsemesi karşısında Eve'in yüzü taştı. "Dikkatli olun Müfettiş. Ayakkabınıza çok kötü bir şey bulaşabilir."

"Belki de bazı faydalı bilgiler bulabilecek bağlantıları vardır diye düşünüyorum."

"Eğer bunu yaparsa ve yapabiliyorlarsa, dosya yığınınna eklenecek. Size verileri, daha güncel raporumla birlikte göndereceğim. Şimdi, yürütmem gereken bir cinayet soruşturması var."

"Sorumluyu bulacağınızdan hiç şüphem yok. İş bitene ve doğru şekilde bitene kadar peşini bırakmayacaksınız. Bu da bir gerçek. Sizinle iletişime geçeceğim."

Eve, memnuniyetini dile getirerek yedek kulübesine doğru yürüdü. "Şimdilik listeyi unutalım."

"Günün en güzel haberi. Birçok dilde bir sürü oyalama cevabı alıyorum. Neden?"

"Müfettiş Abernathy'yi de işin içine dahil ettim. O, temaslarla ilgilenecek."

"Bu harika. İşte bu yüzden sen Teğmensin."

"Kızları koşturur musun?" Boş sıralara göz gezdirdi. "Baxter ve Trueheart?"

"Olay yerindeki mağdurun arkadaşlarıyla konuşuyorlar. Bir çağrı gelirse onlar da bilgilendiriliyorlar."

"Pekala. Feeney ve Dedektif Willowby'yi etiketliyorum. Kızları yönlendirin." Bileğindeki cihazı kontrol etti. "Henry Barrister ve miras avukatını yönlendirmek için vaktiniz var. Sonra gidin. Bir sorun çıkmazsa yarın evden çalışacağım. Sizi bağlantıda tutacağım."

"Hem hemşireyi hem de personeli ben yönetebilirim."

Eve zamanı tarttı. "Şimdilik aşçıyı sen al. Başka türlü tıkanırsam, diğerlerini sana devredeceğim."

Arkasını döndüğünde, Feeney ile iletişime geçmek için kullandığı bağlantıyı çıkardı.

Yüzündeki asık surat ve gümüş tellerle karışmış, ince telli kızıl saçları belirdi. Abernathy gibi o da gündelik bir gömlek giymişti; tercihi endüstriyel bej rengiydi.

Arka plandaki görüntünün onun ofisi olduğunu fark etti, durdu, arkasını döndü. "Central'dasınız."

"Evet. Sen de."

"Yukarı doğru gidiyorum."

"Daha iyi kahveniz var. Size geliyorum."

Telefonu cebine koydu. "Feeney EDD'de. Geliyor."

"Koruma ve hizmet, yirmi dört saat, yedi gün, üç yüz altmış beş. Tişörtlere ihtiyacımız var."

"Evet, tam olarak buna ihtiyacımız var."

Eve ofisine geri döndü ve iki kişilik kahve programını hazırladı.

Telefonundan sinyal geldi. Telefonu açtığında ekranda Komutan Whitney'i gördü. Bunu bekliyordu zaten.

"Komutanım."

"Teğmenim. Sakin bir hafta sonundan daha güzel bir şey yok."

"Hayır efendim, hiç de öyle değil."

Tanıdığı erkekleri gündelik kıyafetlerle takım elbise ve kravatla görmek onu şok etmeye başlamıştı. Whitney'nin durumunda ise, kısa kesilmiş kır saçlarının üzerine taktığı Giants şapkası da buna dahildi.

Bu hiç doğru gelmedi.

"Dün gece torunlarımızdan bazıları bizdeydi. Sabah biraz Amerikan futbolu oynadıktan sonra raporunuzu okudum. Çok acımasızlar," dedi biraz gururla. "Kırk iki sanat eseri çalındı, bunların arasında şimdi tekrar kayıp olan Kraliyet Süiti de vardı."

"Evet efendim. Konuyla ilgili olarak çeşitli yetkililerle iletişime geçmek üzere Interpol'den Müfettiş Abernathy ile az önce görüştüm."

"Doğru hamle. Bu eşya bugün olay yerinden yüksek güvenli bir yere götürülmeli ve ardından kimliği doğrulanmalıdır."

"Evet efendim. Bunu ayarlamak için programım var. Bu öğleden sonra olay yerine geri dönüp ek görüşmeler yapmayı ve ayrıca üniversiteden

dönen mağdurun kızlarıyla da görüşmeyi planlıyorum.”

Yanaklarını şişirdi. “Transfer işlemlerini ve ilk basın açıklamasını ben halledeceğim. İkincisi bir gün daha veya Pazartesiye kadar bekleyebilir. Önce değerli eşyaların güvence altına alınmasını istiyoruz.”

Tam da bunu söylemesini ummuştı.

“Evet efendim. Odayı mühürledim, tüm girişlere polis kilitleri taktım ve arazide üniformalı polisler var. Alarmlar sıfırlandı, Roarke ve McNab da ek bir güvenlik önlemi aldı. O kodlara sahibim.”

"Onları şimdi bana ver."

Bunları aktarırken başını salladı ve Feeney içeri girdiğinde kahveyi işaret etti.

“Cinayet silahı. Sopaya benzeyen bir ametist taşı.”

"Doğru."

“İş başında her şeyi duyduğunuzu sanmaya başlıyorsunuz. Sonra başka bir şey duyuyorsunuz. Zümrütlerle ilgili konuşmaları, olası satışları veya açık artırmaları izlememiz ve bunu Interpol ile koordine etmemiz gerekiyor.”

"Komutanım, Yüzbaşı Feeney şu anda benimle birlikte. Özel Mağdurlar Birimi'nden Dedektif Willowby'nin de yardım etmesini rica etmeyi planlıyordum."

“Evet, bu onun uzmanlık alanına giriyor. Kaptanıyla konuşacağım, halledeceğim. İletişimde kalacağım. Dallas, müthiş bir liste bu. Feeney'e Corot'u hatırlayıp hatırlamadığını sor.”

Whitney telefonu kapattığında, Feeney kahvesinden bir yudum alıp tahtasına bakarken bekledi. Üzerindeki gömleğin altında pis kahverengi bir pantolon ve kendisinden daha eski görünen spor ayakkabılar vardı.

"Yani bu herif, bu kasada bir sürü çalıntı sanat eseri ve mücevher saklıyordu - ve bu da eski ve güzel bir kasa. Zip'ten milyarlar kazanmak ona yetmedi."

"Görünüşe göre hayır. Ve oğlu bunun parasını ödedi. Hem karısı hem de kız kardeşi, yaşlı adam öldükten ve oğlu ile karısı bazı boyama ve tadilat işlerine başladıktan sonrasına kadar kasadan veya içindekilerden haberdar olmadıklarını söylüyorlar. Gerçekten de çalışıyor."

"Whitney, Corot'u hatırlayıp hatırlamadığınızı öğrenmek istiyor."

“Şu resim mi?” Tahtasına dokundu. “Bir sürü ağaç ve kaya. Anlamıyorum. Ben mi? Duvara bir şey asıyorsan, renkli olmalı. Neyse,

evet, otuzlu yıllarda Metropolitan Müzesi'nden çalınmış. Çok iyi bir iş. Bizimki değil ama hatırlıyorum. On milyon dolar değerinde olduğu söyleniyordu. Bir sürü ağaç ve kaya.”

Ona döndü. “O zümrüt parçalarının çalındığını duyduğumu hatırlıyorum. Çok büyük bir haberd. Londra'dan geliyordu ve ağaçlardan ve kayalardan çok daha değerliydi.”

"Roarke bugün yarım milyar doların üzerinde bir rakama ulaşabileceğini söylüyor."

Feeney dişlerinin arasından ıslık çaldı. "Hepsi bu kadar mıydı?"

"Ya bunun için geldiler -büyük olasılıkla- ya da ancak buna vakit ayırabildiler. Öncelikle, Cumartesi günü Central'da neden bulunuyorsunuz?"

“Bu akşam ailece bir toplantımız var ve Sheila, o telaşlanırken benim ortalıkta görünmememi istedi. Ben de evrak işleriyle ilgilenirim diye düşündüm.”

Bir yudum daha kahve içti. "Görünüşe göre beni bundan kurtarıyorsun."

"Şu masa sandalyesine otur," dedi ona. "Seni gelişmelerden haberdar edeceğim."

Altıncı Bölüm

Onun üniformalı olduğu günlerden beri aralarında bir uyum vardı; o zamanlar adam onu devriye görevinden alıp Cinayet Bürosu'nda eğitime göndermişti. Bu uyum, adama bilgi vermeyi kolay ve hızlı hale getiriyordu.

"Yani yaşlı adam yıllarca böyle koleksiyon yapmış. Muhtemelen Urban festivali sırasında ve hemen sonrasında bunu başarmak daha kolay ve ucuzdu. Sonra da eskiden müze olan yeri satın aldı. Eminim buna çok gülmüştür."

"Bunu çözmen gerekiyor."

"Eski sevgililerine mi bakıyorsun?"

Kalçasını masanın köşesine yasladı. "Bir şey düşünmelisin," diye tekrarladı. "Belki birini -ya da birkaçını- işin içine katıyor. Bunu çok ciddiye almıyorum. Belki bir şey ağzından kaçıyor ya da içlerinden biri bir şey görüyor ve bunun peşine düşüyor. Ama o -ve bu biraz şüpheli- bir şeyin peşine düşmek için adamın ölmesini bekliyor. Oradaki en büyük şey bu."

"Kurban kaçarken temiz bir şekilde mi ortaya çıktı?"

"Evet, neredeyse gıcırdıyor, yani durum böyle. Onu biraz tanıyorlarsa, planladığı şeyi yapacağını, her şeyi geri vereceğini tahmin ederlerdi."

"Bari, verdiğim zahmetin karşılığını biraz da olsa alayım. O piçle evlendim, karşılığında ne elde ettim ki?"

"Bunu araştıracağım, ama ne olursa olsun, yarım milyar dolarlık zümrüte denk gelmiyor. Kurbanın annesi ve kız kardeşi iki kez evlendi. Şu anda üçüncü eşiyle birlikte Güney Fransa'da yaşıyor. İlk eşi yüzüncü yaş gününü yeni kutladı. İki evlilik daha, iki boşanma daha. Çocukları yok. Madison'da bir dairesi var, ama asıl ikametgahı Kauai. İkinci eski eşi, bir oyuncu

(Barrister da onun ikinci eski eşıydı), Malibu'da yaşıyor, ikinci evi Aruba'da, üçüncü eşiyle birlikte. Diğer eski eşi (yani dördüncü), ikinci kocası ve o evlilikten olan iki çocuğuyla birlikte Bozeman, Montana'da yaşıyor.”

Yine çok dikkatli davranmak zorunda kaldı. Ve yine bundan hoşlanmadı.

“Roarke, bu tür bir hırsızlığın –bu değerinde ve şöhrette bir şeyin– muhtemelen bir aracı vasıtasıyla, bir komisyoncu aracılığıyla yapıldığını düşünüyor. Yani hırsız, onu çalması için kimin para ödediğini bilmiyor olabilir. Açık piyasada kendisi satamaz, yani. Ve onu parçalara ayırmak, taşları yeniden yerleştirmek değerini dibe vurur.”

O da başıyla onayladı. Aralarındaki uyum sayesinde, onun dikkatli davranması gerektiğini anladığını biliyordu.

“Bana mantıklı geliyor. Bunu biliyordum çünkü o zamanlar çok önemli bir olaydı. Gizlice yaklaşıcağız, dedikoduları takip edeceğiz. Willowby'yi de işin içine katarsanız, onun da elinde bir sürü kozu var.”

Tahtaya, cinayet silahına işaret etti. "Onu bu mu öldürdü? İnanılmaz bir şey. Öylece duruyormuş?"

"Ofiste, ışıklı bir tepsi üzerinde."

“Öyleyse fırsat silahı. Kurban daha işiniz bitmeden içeri giriyor. Yakala, vur, git. Ama o kişi –ya da eğer bir kiralık katilse, o kişi– kasa hakkında bilgi sahibi olmalıydı.”

“Birincisi bu. Kim biliyordu ve nasıl. Feeney, o kadar da zor bir iş değildi. Güvenlik sistemleri güncellenmemişti. İyiydi ama kolayca alt edilemiyordu. Kasa eskiydi. Elbette biraz beceri gerektiriyordu ama bana kalırsa hiçbirinde ustalık gerektiren bir şey yoktu. Metropolitan Müzesi'nden bir Corot tablosu ya da Tate Müzesi'nden zümrüt çıkarmak gibi bir şey değildi.”

Tel tel saçlarını kaşıdı. "Evet, sana katılıyorum. Bir de kolayca paniğe kapılıp öldürebilecek ya da cinayeti işin içine katmaktan hiç çekinmeyen birini ekleyin. İşte böyle."

Ayağa kalktı. "Şunu da sen tamamlasan, ben de eve gitmeden önce gidip gizlice işi halledeyim mi?"

Ona daha fazla kahve getirdi. "Interpol sizinle iletişime geçecek."

"Sorun değil. Size geri dönmem gereken bir şey olduğunda size geri döneceğim."

"Teşekkür ederim."

Adam gittikten sonra Eve masayı aldı ve Peabody'nin hizmetçi hakkındaki verilerini incelerken Joy Barrister'a doğru koşmaya başladı.

Uma Acker, annesinin hâlâ yaşadığı Yonkers'ta büyüdü. O on iki, küçük kız kardeşi ise sekiz yaşındayken anne babası boşandı. Babası Wyoming'de yaşıyordu ve kendisini True Patriots milislerinde yarbay olarak tanıtmıştı.

Peabody titiz biri olduğu için, Lloyd Acker'ın boşanmadan birkaç ay önce işlediği eşe şiddet suçlaması da dahil olmak üzere sayısız tutuklamasını listelemişti.

Uma Acker, Barrister ailesinin hala kullandığı temizlik şirketinde çalışırken birkaç yıl da meslek yüksekokulunda eğitim gördü. Ardından Barrister House'da önce yardımcı temizlikçi olarak işe başladı.

Evlilik yok, çocuk yok. Suçlu yok.

Eve, Roarke'nin mali durumları incelemesi için bir not aldı.

Peabody'nin botlarının yere vuran sesini duydu ve şöyle bir baktı.

“Size Henry Barrister’ın verilerini az önce gönderdim. Çok fazla veri var. Baxter ve Trueheart hâlâ sahada. Bir deneme daha yapabilirim, onlar dönene kadar bekleyebilirim.”

“Hayır, gidin. Bir süre daha burada çalışacağım, sonra eve götüreceğim. Şu an kız kardeşi ben yönetiyorum.”

"Bir şey isabet ederse, beni etiketleyin."

Eve başıyla onaylayarak ekranına geri döndü.

Joy Barrister, elli iki yaşında; tıpkı erkek kardeşi gibi lüks özel okullarda okudu. Erkek kardeşi gibi Harvard'dan MBA derecesi aldı. Otuz bir yaşında Anton Sampson ile evlendi. Evlilik üç yıl sürdü. Çocukları yok.

Burnett Şarap ve Alkollü İçkiler şirketiyle servet kazanan Sampson-Burnett ailesinin bir üyesi olan elli iki yaşındaki Sampson, boşanmasından iki yıl sonra yeniden evlendi, evliliğini sürdürdü ve üç çocuğu oldu.

Joy evlenene kadar Barrister House'da yaşadı ve ayrılık döneminde babasının ölümünden sonra tamamen miras yoluyla kendisine kalan Barrister'a ait daireye taşındı.

Üniversiteden sonra, aile şirketine tam zamanlı olarak muhasebe ve yurt içi işlerden sorumlu başkan yardımcısı olarak katıldı ve şu anda da finans müdürü görevini yürütüyor.

Yılda 1,8 milyon dolar artı ikramiyeler.

Nathan Barrister'ın yıllık maaşını kontrol etmek için ekranı tekrar açtı. İki nokta altı.

Ayrıca ücret eşitsizliği konusunda Roarke'ye danışmak üzere not aldım.

Birkaç hayır kurumunun yönetim kurulunda yer aldı, Barrister Aile Vakfı'nın saymanlığını yaptı ve bu vakıf yılda sekiz yüz bin dolar daha gelir getirdi.

Kurban daha önce başkanlık yapmıştı ve aynı maaşı alıyordu.

İlginç.

Boşanma sonucunda kadın bir şehir evi kazanmıştı, o da hemen satmıştı. Adam ise Isle of Palms'taki evi kapmıştı ve hâlâ o eve sahipti. Adam bir tekne aldı; kadın bir araba. Ve işte böyle, diye düşündü Eve, zengin insanların aldığı standart bir anlaşma.

Suçlu değil.

Tahtaya döndü ve kaşlarını çatı.

“Hırsız tutmak için bolca para var ama neden? Bu şekilde her şeyi sessizce halletmek mümkün değil.”

Koğuştan gelen bir kahkaha sesi duydu. Baxter ve Trueheart geri dönmüşlerdi. Bütün bunları eve götürecek, Roarke ile birkaç şey konuşacak, oradaki yönetim kurulunu güncelleyecekti. Yolda Barrister House'a da uğrayacaktı.

Belki de bir şeyleri gevşetir.

Sistemi kapatmadan önce, bağlantı sinyali verdi.

“Dallas.”

“Teğmen Dallas, ben Chloe Barrister. Babam...”

"Evet. Kaybınız için çok üzgünüm."

Güçlü mavi gözleri ağlamaktan şişmişti. Koyu, kıvrırcık saçlarını yüzünü çerçevelemeyen ve keskin elmacık kemiklerini vurgulayan bir at kuyruğu şeklinde toplamıştı.

“Babamı görmek için oraya gittik. Nasıl olduğunu anlamıyorum... Nasıl olduğunu bilmem gerekiyor. Neden? Bunu kimin yaptığını bulmak için ne yapıyorsunuz?”

“Elimizden gelen her şeyi yapıyoruz. Babanızın hayatına son verenin kim olduğunu bulmak benim önceliğim. Siz ve aileniz müsait olursanız, sizinle tekrar konuşmak isterim. Sorularınızın bazılarını yanıtlamaya çalışacağım.”

"Evet. Lütfen. Evet."

"Bir saat içinde orada olacağım."

Eve kendini kapattı, saçlarını düzeltti, sonra da çalışma odasına çıktı. Bu sefer her iki dedektif de bilgisayar başındaki görevlerini yerine getirdi.

“Sahadayım, sonra evdeyim. Soğuk dava konusunda bir gelişme var mı?”

Baxter arkasına yaslandı. “O sırada mağdurun erkek arkadaşıyla konuştuk. Sıradan, özel olmayan ama karşılıklı çıkar ilişkisi olan bir ilişkiydi. Şimdi evli ve yakında bir çocuğu olacak. Anlattığına sadık kaldı. Akşam yemeği için buluşacaklardı ama iş nedeniyle iptal etmek zorunda kaldı. Ve bu durum o zaman olduğu gibi şimdi de doğru.”

Trueheart araya girerek, “Şahitler eşliğinde ofiste mahsur kaldım,” dedi. “Saat dokuzdan sonrasına kadar. Birkaç ofis arkadaşımınla içki içmeye çıktım, içlerinden biriyle taksi paylaştım ve saat on bire çeyrek kala eve vardım.”

“TOD?”

“2315. Ve evet”—Baxter omuz silkti—“eğer hızlı hareket ederse, onunla buluşup parkta yürüyüş yapıp onu öldürmesi için ona biraz fırsat tanıyor. Ama ortada hiçbir heyecan, hiçbir enerji, hiçbir şey yok.”

“Apartman komşularından biri onun içeri girdiğini gördü. İkisi de asansörün yine bozuk olmasından şikayet ettiler ve birlikte yukarı çıktılar.” Trueheart başını salladı. “Gerçekten ondan hoşlandığı izlenimi verdi, ama ikisi de uzun vadeli bir ilişki düşünmüyordu.”

Baxter sözlerine şöyle devam etti: “Geceleri yürümeyi severdi. Bu dosyada yazıyor ve hem o hem de en yakın arkadaşı bunu doğruladı. Ama ikisi de o zaman da, şimdi de neden parkta olduğunu anlamadıklarını söylüyorlar. Bazen gündüzleri oradan geçerdi, ama asla geceleri.”

Trueheart tekrar eline aldığı anda, Eve, partnerlerin ihtiyaç duyduğu o kolay ritmi yakaladıklarını düşündü.

“En yakın arkadaşı erkek arkadaşı için kefil oldu. Bir araya geldiklerinde hep birlikte takılmayı sevdiklerini söyledi. Bu, mağdur, erkek arkadaşı, en yakın arkadaşı ve kızın birlikte olduğu adam demek.”

“Şimdi onunla evliyim ve ikiz bebeklerimiz var. Çok tatlı çocuklar. Ve o da pasta yedi.” Baxter bu anıyı hatırlayarak gülümsedi. “Gerçekten çok lezzetli baharatlı pastaydı.”

“Eğlence olsun diye pasta yapım kursuna gidiyor.”

“Evet, tahmin edin işte. Kadın, mağdurun geceleyin parktan tek başına geçmeyeceğine kesinlikle inanıyordu. Eğer geçtiyse, yanında biri vardı.

Kimse ortaya çıkmadı. O yüzden onları bulacağız. Değil mi, dostum?"

Trueheart yumruğunu havaya kaldırarak tokalaştı. "Anladım."

"Ciddi ya da özel bir ilişki değildi."

"Evet. Başka biriyle çıktı. Kimse yakalanmadı." Baxter ellerini birbirine sürdü. "Onları yakalayacağız."

"Üzerinde çalışmaya devam edin."

Kaydırakları aşağı indirdi. Bir şeylerin patlamasını sağlamalıydı, diye düşündü. Düz çizgi, bir hırsızlık ve soygunla sonuçlanan bir cinayete götürüyordu. Ama hırsız kim tutmuştu? Kasa hakkında kim bilgi sahibiydi?

Aile. Muhtemelen çalışanlar da olabilir -gerçi onlar bunu reddettiler. Ayrıca muhtemelen dört eski eşi de olabilir ve eğer onları da işin içine kattıysa, içlerinden herhangi birinin başka birine söylemiş olabileceğini kabul etmesi gerekiyordu.

Sırlar genellikle saçmalıklardan ibaretti.

Roarke ile iletişime geçmek için garajdan arabayla çıkmayı bekledi.

"Merhaba. Central'dan ayrılıyorum, Barrister House'a gidip bir takip görüşmesi yapacağım ve kızlarıyla konuşacağım."

"Neden seninle tanışmıyorum?"

"Buna hiç gerek yok."

"Yürüyüş için harika bir gün. Ben de keyifle yürürdüm."

Ayrıca insanlarla iletişim kurma konusunda bir polisin sezgisine sahipti. Üstelik cumartesi öğleden sonra o güzel yürüyüşü de yapmalıydı.

"Tamam. Trafik çok kötü değil. Sokak fuarı için kurulan barikatlardan kaçınmak için Doğu Yakası'na doğru gidiyorum, ama birçok başka insan da öyle yapıyor."

"Yürümeye gidiyorum. Kısa süre sonra görüşürüz."

Onun yanında olması yardımcı olurdu, bunu inkar edemezdi. İkinci bir çift kulak ve göz. Dahası, Barrister House'da duygusal bir fırtına atlatmıştı ve onun duygusal fırtınaları yatıştırmada doğuştan gelen bir yeteneği vardı.

Trafik yoğun olmasına rağmen, akıcı bir şekilde ilerliyordu ve bu da ona neredeyse mükemmel havanın tadını çıkaran kalabalığı gözlemleme fırsatı veriyordu.

Şık giyimli kadınlar lüks mağazalardan aldıkları çantaları taşıyor, diğerleri ise kaldırım kenarındaki masalarda salata yiyip şarap yudumlayarak mola veriyordu. Turistler başlarını kaldırıp tramvaylara, gökdelenlere hayranlıkla bakıyor, bir yandan da o şık mağazaların

vitrinlerine hayranlıkla bakıyor, diğer yandan da şehre yaptıkları gezinin somut anılarını taşıyan çantalarını ellerinde tutuyorlardı.

Çocuklar oyun parkında sanki savaşa giriyorlarmış gibi çılgık atıyorlardı. Ebeveynler ve bakıcılar öyle bir kayıtsızlıkla izliyorlardı ki, acaba içtikleri içeceklerin içine ne kattılar diye merak etti.

Üniformasında komik Zip logosu olan bir kurye kadının, paketleri bir binaya doğru taşımalarını izledi.

Kadın, o hizmetten bir adam servet kazanmıştı diye düşündü. Başkasının malına sahip olma hırsı ya da saplantısı yüzünden tek oğlunun ölümüne sebep olmuş bir adamdı bu.

Kayaların ve ağaçların resimleri için, parlak taşlar için, zarif heykeller için.

Sadece sahip olmak mıydı mesele—ve bunu kötü yollarla mı elde etmişti? Yoksa kıymetli olana duyulan çarpık bir sevgi ve hayranlık mıydı?

Belki ikisi de.

Her şey, oğlunun babasının bu ihtiyacını, bu saplantıyı paylaşmadığına inanmasına yol açıyordu. Henry Barrister bunu biliyor, görmüş olmalıydı. Ölüm döşeginde bile ailesine kasadan, içindekilerden bahsetmemiştir.

Belli ki detaylı bir vasiyetname hazırlamış, mal varlığını, şirketini, parasını düzenlemişti. Ama kasayı düzenlememiştir.

Neden?

“Çünkü hâlâ onundu. Sadece onundu. Onu yanında götürdü. Başka hiç kimse ona sahip olamazdı.”

Şimdilik bu yeterliydi. Ama yine de her şeyi Mira'ya, bir psikiyatriste ve profil uzmanına danışmaya karar verdi.

Her şeyin önemli olduğu gibi, bunun da önemi olurdu.

Kapıya yanaştığında Roarke gerçekten de arabasına doğru yürüdü. Üzerine ince, yumuşak siyah deri bir ceket ve bir çift güneş gözlüğü eklemişti.

O güzel yürüyüş yolunda kaç kişinin ona bir bakış attıktan sonra ağızlarından akan salyayı silmek zorunda kaldığını merak etti.

Arabaya bindi, eğildi ve onu öptü.

"New York'ta henüz tam olarak sonbahar gelmemişken, muhteşem bir gösteri sunuyor."

Ona hak vermek zorundaydı. "Birinci Cadde'de Doğu Nehri kadar geniş, şeffaf bir pantolon giymiş bir kadın gördüm. İncecik pembe bir tanga

sayesinde ahlaksızlık yasasını atlatmıştı."

"Dediğim gibi, muhteşem bir gösteriydi."

Eve, kimlik kartını tarayıcıya doğru kaldırdı. "Teğmen Dallas ve danışman Roarke."

Kapılar açıldığında, telsizinden sinyal geldi. Bileğindeki cihazdan cevap verdi: "Dallas."

"Teğmenim," diye başladı Whitney. "Zırhlı bir polis aracı ve güvenlik ekibi yaklaşık yirmi dakika içinde Barrister House'a gelecek. Eşyalar Metropolitan Sanat Müzesi'ndeki bir kasada güvenli bir şekilde saklanacak. Size ayrıntıları göndereceğim."

"Evet efendim. Tam o noktaya doğru geliyorum. Transferin koordinasyonuna yardımcı olabilirim."

"Öyle yapın. Dedektif Willowby, Feeney ile iletişime geçti ve emrinize amade olacak."

"Teşekkür ederim, Komutanım. Bu akşam size güncel bir rapor sunacağım."

"Onu arayacağım."

Arabasıyla durduğunda Roarke'a döndü. "Metropolitan Polis Teşkilatı ne kadar güvenli?"

"Olabilecek en iyilerden biri." Kadın onu incelemeye devam edince adam gülümsedi. "Bir iki kez."

"Bir iki kez," diye mırıldandı ve arabadan indi.

John Tyler kapıyı açtı. Uşak, günlerdir uyumamış gibi görünüyordu.

"Geldiğiniz için ikinize de teşekkür ederim. Aile salonda."

"Bay Tyler." Arkasında duran üniformalı polise döndü. "Memur Bey. Zırhlı bir polis aracı ve güvenlik görevlileri kısa süre içinde gelerek kasadaki eşyaları güvenli bir yere taşıyacaklar. Lütfen kimliklerini doğrulayın ve içeri girmelerine izin verin."

"Elbette."

"Memur bey, bildireceğiniz bir şey var mı?"

"Hayır efendim. Memurlar Upton, Harvet ve ben olay yerinde devriye gezdik, birimiz ise olay yeri kapısının dışında nöbet tuttu."

"Böyle devam edin. Transfer tamamlandığında hepiniz rahatlayacaksınız."

Oradan uşağı takip etti ve ofis kapısında tekrar durdu. Üniformalı adam oturduğu yerden kalkıp ayağa kalktı.

Adamın arkasına baktı, kapıyı inceledi. Conta sağlamdı, kilitler takılıydı. "Hazır olun, memur bey. Kısa süre sonra nöbetiniz sona erecek."

Aile geniş alana dağılmıştı. Küçük kızları Anya, ablasının kıvrıcık saçlarının aksine düz, sarı telli kahverengi saçlarıyla mutfakta duruyordu. Aşçının kolları onu sarmıştı, Divine ise sallanıp mırıldanıyordu.

Dul kadın büyük kızıyla birlikte kanepede oturmuş, el ele tutuşmuşlardı. Joy Barrister ise odada bir aşağı bir yukarı yürüyordu.

"Kendi araştırmacılarımızı tutabiliriz."

Eve içeri girerken, "Elbette bunu yapabilirsiniz, Bayan Barrister," dedi.

Joy, elini yüzüne bastırarak volta atmayı bıraktı. "Sizi küçümsemek istemiyorum, sadece... Cevaplara ihtiyacımız var. Ve bir açıklama yapmamız gerekiyor. Yakında. Medya... bu durum daha fazla gizli kalmayacak."

"Gizlilik rica edeceğiz." Chloe söze girdi ve annesine daha da yaklaştı. "Kısa tutacağız."

"Üzgünüm canım. Bu konuda zorlanıyorum. Herkes için en iyisini yapmak istiyorum."

"Teğmenim, size bir sandalye getirebilir miyim?"

Eve, Tyler'a başını salladı. "Hayır, bu iyi."

O da Roarke gibi kanepelerle paravan arasına yerleştirilmiş büyük koltuklardan birine oturdu. Bugün, diye düşündü, dul kadına biraz alan tanıyabilirdi.

"Bayan Carville."

Aileen başını kaldırdı. "Onun oraya ait olmadığını düşünüyorum. Nate'in oraya ait olmadığını düşünüyorum. Orası çok soğuk."

"Bu durum uzun sürmeyecek. Bayan Carville, kasadaki eşyaların güvenli bir yere taşınması için gerekli düzenlemeleri yapıyoruz."

"Pekala. Umurumuzda değil. Bunları umursamıyoruz. Bunlar olmasaydı Nate hâlâ burada olurdu." Sesi yükseldi. "Bunların evimizde olmasını istemiyorum."

"Anne."

"Özür dilerim. Özür dilerim bebeğim." Anya koşarak yanına geldiğinde, neredeyse kendini annesinin kollarına atarken, dudaklarını birbirine bastırdı. "İyileşeceğiz." Anya'nın saçlarını öptü. "Gücümü bulmam gerekiyor. Sürekli elimden kayıp gidiyor."

“Senin için güçlü olacağım.” Chloe doğrudan Eve’in gözlerine baktı. “Bazı cevaplara ihtiyacımız var.”

"Soruşturma henüz başlangıç aşamasında olsa da, gelişmeler var. New York Polis Departmanı (NYPD), Interpol ile koordinasyon içinde çalışıyor."

“Interpol.” Joy kanepenin ucuna çöktü.

“Kasada bulunan eşyaların çoğu Avrupa genelindeki müzelerden ve özel koleksiyonlardan çalınmıştı. Dün gece buraya giren kişinin bu önceki hırsızlıklardan biri veya birkaçıyla bağlantısı olması mümkün.”

"Büyükbabam o eşyaları çaldı, çalınmaları için para ödedi."

“Ah, Chloe.” Anya yüzünü annesinin omzuna yasladı.

"Numara yapamayız Anya. Gerçekle yüzleşmeliyiz."

"İnsanlar babamın yardım ettiğini düşünecekler."

“Yapmayacaklar. Yapmayacaklar çünkü biz izin vermeyeceğiz. Çünkü o yapmadı.” Chloe bir kez daha Eve'e baktı. “Yapmadı ve yapmayacak.”

“Babanızın o ilk hırsızlık olaylarına karışmış olduğuna dair hiçbir kanıt yok. Ve tüm göstergeler, kasanın ve içindekilerin varlığından kendi babasının ölümünden sonra haberdar olduğunu gösteriyor.”

"Bay Tyler, Bayan Acker nerede?"

“Ev işleriyle ilgileniyorum. Onu ister misiniz?”

"Yardımcı olurdu, evet."

Tyler cihazını çıkarırken, Divine bir tepsi taşıdı.

“Şimdi biraz çay ve şu küçük sandviçlerden yiyeceksin. Gücüne ihtiyacın var. Eğer yemezsen, bulamayacaksın hanımefendi. Kızlarının da yemesi gerekiyor.”

Eve'e baktı, Roarke'a gülümsedi, sonra tekrar Eve'e döndü. "İkiniz de kendinize ikram edin. Çok yorgun görünüyorsunuz Teğmen."

“İyiyim. Bayan Carville, bunun çok zor olduğunu biliyorum, ancak ayrıntılar gözden kaçabiliyor. Dün gecedен tam olarak ne hatırladığınızı tekrar gözden geçirmek istiyorum. Eşiniz kendini iyi hissetmiyordu.”

“Hayır, öyle değildi. Eve erken geldi.”

"İş yerinden mi?"

“Ne? Ha, evet, sanırım saat üç civarında eve geldi. Ben çalışıyordum ama neden erken geldiğini görmek için fırsat bulduğumda durdum. Ofisindeydi ve hemen anladım ki kendini pek iyi hissetmiyordu. Sadece biraz keyifsiz olduğunu, bu yüzden evden çalışıp dinleneceğini söyledi.”

“Bu yılın bu zamanlarında sık sık geçirdiği soğuk algınlığının başlangıcı olabileceğini düşündüm. Divine'e bahsettim ve o da tavuk çorbası yaptı. İşimi bitirdiğimde—sanırım saat beşi biraz geçiyordu—nefesi hırıltılıydı ve boğazının ağrıdığını söyledi. Doktoru arayabileceğimi ya da mahalledeki kliniğe gidebileceğimizi söyledim ama istemedi.”

Kollarını kavuşturarak kızlarının ellerini sıktı. "Babanızın doktorlara karşı nasıl bir tavrı olduğunu biliyorsunuz."

Anya, gözlerinden yaşlar süzülürken gülümsemeye çalışarak, "Kocaman bir bebek," dedi.

“Kocaman bir bebektir. Ateşini ölçtüm, biraz yüksekti. Yukarı çıkıp yatmasını söyledim. Çorba ve çayı yatağına getireceğimi söyledim ama bana telaşlanmamamı söyledi. Sadece aptal bir soğuk algınlığıymış. Misafir odasında uyuyacaktı.”

Eve, Uma'nın içeri girdiğini ve Tyler ile Divine'ın yanına gidip durduğunu gördü.

“Bu konuda kararlı davrandım. Kendi yatağında daha iyi uyuyor, bu yüzden misafir odasını ben alacaktım ve eğer sabah daha iyi olmazsa doktoru arayıp evde kalacaktım. Doktora gitmeyi kabul etti ama benim hafta sonu gezisine gitmem konusunda ısrar etti. Ben de sabaha kadar beklemeye, nasıl olduğunu görmeye, sonra da en iyisi buysa iptal etmeye karar verdim.”

Kadın arkasına dönüp Divine'e baktı. "İyi yedi. Bu beni rahatlattı. Bir kase dolusu yedi ve çorbanın mucizevi olduğunu söyledi. Lezzetli bir mucize."

“Evet, öyle yaptı. Sonra kızlarınızdan bahsettiniz, sakıncası yoksa söyleyeyim, üniversiteye nasıl alıştıklarını merak ettiğinizi söylediniz. Ve Chloe'nin görüştüğü çocukla ciddi olup olmadığını sordunuz. Beyefendi biraz endişelenmişti ama siz henüz çok ciddi olmadığını söylediniz.”

“Doğru.” İçini çekti, diğer kolunu da açtı, Chloe de onun koluna girdi. “Ve ona üniversitede tanıştığımızı hatırlattım, bu da işe yaradı. Biraz daha iyi görünüyordu ama çok yorgundu. Öksürüğü boğazını acıtıyordu. Görebiliyordum. Yukarı çıktı ve uyumasına yardımcı olması için yaptığın çayı ona götürdüm. Ah, unuttum, Joy eve geldi.”

“Yaklaşık altı,” diye onayladı Joy. “Çorbaya ben de katıldım ve harikaydı. İşten sonra dairemin durumunu kontrol etmek için uğradım. Nate berbat görünüyordu, ofisten ayrılmadan hemen öncekinden biraz daha

kötüydü. Her yıl bu zamanlarda hep aynı solunum yolu rahatsızlığını geçiriyor gibiydi. Ve Aileen'in dediği gibi doktora direniyordu. İkinizden kısa bir süre sonra ben de yukarı çıktım.”

“Evet, doğru. Onu yatağına yatırdıktan sonra, soğuk algınlığı ilaçlarını ve çayını verdikten sonra seninle konuştum. Sabah gerekirse onu doktora götürmek için bana yardım edeceğini söylemiştin.”

Aileen hafifçe gülümsedi. “Bana kaçamak yapmamı, küçük kardeşine bakmak için burada olacağını söylemiştin. Biraz güldük, iyi geceler dedik. Bir süre kitap okudum, görmek istediğim bir diziyi izledim, biraz daha kitap okudum. Arada bir kontrol ettim ve iyi uyuyor gibiydi. Sonra kitabımın üzerinde uyuyakaldığımı fark ettim. Sanırım bir süre uyuklamıştım. Son bir kez kontrol etmeye gittim ama orada değildi. Orada yoktu.”

"O zamanı hatırlıyor musun?"

“Tam olarak değil. Gece yarısından sonra olduğunu biliyorum. Saate baktım, gece yarısından birkaç dakika sonraydı ve biraz daha uyuyabileceğimi düşündüm, bu yüzden bir bölüm daha okuyabilirim. Sanırım o zaman biraz uyukladım. Uyandığımda biraz sersemlemiş hissettiğimi biliyorum, uyukladığınızda hissettiğiniz gibi. Ama o orada değildi.”

"Aşağı kata indin."

“Evet. Önce onu aradım. Banyoda ya da bazen oturmayı sevdiği yukarıdaki küçük odada değildi. Daha fazla çay veya çorba almak için mutfaka inmiş olabileceğini düşündüm.”

"Aşağı kattaki ışıklar açık mıydı?"

“Hayır, antrede değil. Biri geç saatte eve gelirse diye orada ışık açık bırakıyoruz ama herkes evdeydi. Herkes uyurken yaptığınız gibi, yüksek sesle değil, seslendim. Sonra mutfaka geri döndüm.”

“Hangi yöne? Ortada merdivenler var. Sağa mı gittiniz, sola mı?”

“Ah, sola gitmiş olmalıyım. Alışkanlık işte. Ofisim solda. Mutfakta değildi. Geceleri orada loş bir ışık açık bırakıyoruz ama orada değildi. Bir şey duydum. Sanki bir şey düştü. Bir çeşit gümlleme sesi gibi? Sonra bir gümlleme sesi daha.”

"İki gümlleme sesi mi?"

“Evet. Ah, evet.” Gözlerini kapattı. “Önce birini, sonra diğerini gördüm ve Nate'in bir şeyi devirdiğini ya da karanlıkta tökezlediğini sandım. Bu

yüzden tekrar, sanırım daha yüksek sesle seslendim ve ofisine doğru yürüdüm.”

“Işık açık mıydı?”

Başını salladı. "Hayır, hayır. Ay ışığı. Onu ay ışığında ve güvenlik ışıklarında gördüm. Onu yerde gördüm. Nate. Düşünmedim. Düşüğünü sandım ve ona doğru koşup yere çömeldim."

"Bayan Carville, bana söyleyebilir misiniz: Sırt üstü mü yatıyordu?"

“Sırt üstü müydü? Hayır. Hayır. Ben... Onu çevirdim ve kan... Ellerimin her yerindeydi. Onun kanı. Çığlık atmaya başladım ve duramadım.”

Aileen titremeye başlayınca Chloe, "Bu yeterli değil mi?" diye mırıldandı. "Yeterli değil mi? Biraz bundan iç anne. Benim için iç lütfen."

Eve, Joy'a dönüştü.

"Akşamınızı bana anlatır mısınız?"

“Yukarı çıktıktan sonra Aileen ile konuştum, biraz iş kontrol ettim, bir videonun bir kısmını izledim. Uzun bir gündü. Saat on civarında uyuyakalmıştım. Koridorda birinin yürüdüğünü duydum sandım. Hafif uyurum. Ve burası evim değil, muhtemelen daha da hafif uyumuşumdur. Ama Aileen'in çığlıkları beni uyandırana kadar tekrar uykuya dalmıştım. Dışarı koştum ve aşağı indim. Nate'in ofisinden çığlıklarını duydum ve Nate'i gördüm. Aileen'in onu tutmaya çalıştığını gördüm. Işıkları açtım ve önce onlara doğru koştum, bir bakayım mı diye... Sonra 911'i aradım.”

“Bağlantınız yanınızda mıydı?”

“Çığlık atıyordu. Evet, koşarken onu kaptım. Yere onunla birlikte yattım, Nate'in olup olmadığını görmeye çalıştım... Uma aceleyle içeri girdi, sonra bir ara John ve Divine de geldi. Biraz karışık oldu. Önce sağlık ekipleri, sonra da polis geldi.”

Chloe, "Bunların hepsini biliyorsun," dedi. "Neden onları tekrar yaşamaya zorluyorsun?"

Eve kısaca, "Artık daha çok şey biliyorum," dedi.

Üniformalı görevlilerden biri içeri girdi. "Affedersiniz Teğmenim. Ulaştırma ve güvenlik ekibi burada."

"Hemen geliyorum. Şimdilik beni mazur görün lütfen."

“Şu lanet şeyleri evimizden çıkarın lütfen.” Aileen başını geriye yasladı, gözlerini kapattı. “Kocamın evinden çıkarın onları.”

Yedinci Bölüm

Eve dışarı çıktığında, Roarke dikkatini Aileen'e çevirdi.

"Bayan Carville, sizin için yapabileceğim bir şey var mı? Sizin için iletişime geçebileceğim biri var mı?"

"Hayır. Nate'in annesine ulaşmaya çalıştık ama..."

Joy, "O bir inziva kampında," diye ekledi. "Merak etme Aileen. Onu bulacağım. Ev halkı dışındaki kimseye haber vermeden önce biraz zaman geçireceğiz."

"Seni tanıyorum."

Roarke bakışlarını Chloe'ye çevirdi. "Teğmene, NYPSD'ye ve ailenize elimden gelen her şekilde yardımcı olmak için buradayım."

"Neden?"

"Chloe."

"Bu makul bir soru," dedi Aileen'e. "Birkaç yıl önce, babanızın ölümünü iş ortakları veya medya aracılığıyla duyardım. Üzülürdüm, ama aramızda kişisel bir ilişki olmasaydı, bunu görmezden gelirdim. Ancak bir hayatın kasten alınmasının ne kadar acımasız ve yıkıcı olduğunu, geride kalanlara neler yaptığını görmeye başladım. Bir hayatın alınmasından sorumlu olanları bulmanın Teğmen Dallas veya birlikte çalıştığı kişiler için sadece bir iş olmadığını, bir görev olduğunu kesinlikle gördüm."

"O durmayacak," diye ekledi ve bu sessiz kesinlik odada yankılandı. "Umarım bu korkunç zamanda, babanızı sizden alan kişiyi bulana kadar durmayacağını bilmek size biraz olsun teselli olur."

"Bu Nate'i geri getirmeyecek," diye mırıldandı Aileen.

“Hayır, bunu yapamaz. Ama onu kaçıranı bulmak için elinden gelen her şeyi yapacak, gerekirse daha fazlasını da yapacak. Ben neden buradayım?” Chloe'ye baktı. “Ona yardım etmeye çok ihtiyacım var.”

★ ★ ★

Dışarıda, Eve zırhlı kamyonu ve ona eşlik eden araçları bekliyordu. Manhattan'da birkaç milyar dolar taşınıyor, diye düşündü. Önemli bir şey değil.

Sonra omuzları gevşedi. SWAT komutanı Teğmen Lowenbaum'un koruma aracından indiğini gördü.

"Sizi görmek güzeldi, Teğmenim. Hafta sonu nöbeti için özür dilerim."

Yakışıklı, sarı saçlı, rahat tavırlı ve çelik gibi sinirlere sahip bir adam omuz silkti. "Olur böyle şeyler. Pek bir şey olmaz, bir sürü sanat eserini koruyoruz falan filan. Müze güvenliği görevlileri de takip ediyor."

Kurşun geçirmez yelek ve tabanca giymiş, koyu renk takım elbiseli başka bir gruba işaret etti.

"Bizi teslimat noktasında daha çok kişi karşılıyor. Dallas, gerçekten de ilginç işler çıkarıyorsunuz."

"Evet, bu konuda şanslıyım. Sizi içeri alayım."

"Sizi Morbelli ile tanıştırayım. Metropolitan Polis Teşkilatı güvenlik şefi. Kendini her şeyin başı sanıyor."

"Böyle düşünmesine izin vermenin bir zararı yok."

Onunla birlikte altı kişilik bir grubun yanına gitti; aralarında elli yaşlarında, sert yapılı, keskin bakışlı ve kafasına yakın kesilmiş koyu saçlı siyahi bir kadın öne çıktı.

"Güvenlik şefi Morbelli, Teğmen Dallas."

"Dallas."

"Kızamık."

"Müze güvenliği eşyaların sorumluluğunu üstlenecek." Saçları gibi sesi de sıkıca kapatılmıştı. "Her eşya, nakliyeden önce kaydedilecek, kataloglanacak, güvenlik paketine yerleştirilecek ve etiketlenecektir. Varış noktasında da her eşya tekrar kaydedilecek, çapraz kontrol edilecek ve doğrulanması için paketinden çıkarılacaktır. Kayıt ve raporun bir kopyasını siz de alacaksınız, Interpol'deki görevliler ve müfettişler de alacak, ayrıca

bizim güvence altına aldığımız her eşyayla ilgili yetkili makamlar da alacak.”

“Bu işe yarar. Eğer benimle gelersen.”

“Paketleme işlemi, Metropolitan Müzesi tarafından yetkilendirilmiş bir ekip tarafından yapılacaktır.”

Morbelli onları tanıtmaya zahmet etmedi, ancak Eve onların siyah takım elbise değil, daha çok süpürgeci gibi giyindiklerini fark etti. Önden giderek yol gösterdi.

Doğrudan ofise gitti. "Kaydı başlat."

Lowenbaum, "Kaydı başlat," diye tekrarladı.

Morbelli, "Tüm kayıtlar açık," diye emretti.

"Teğmen Dallas, SWAT komutanı Teğmen Lowenbaum ve Metropolitan Müzesi Güvenlik Şefi Morbelli ve ekibi eşliğinde olay yeri kapısını açıyor."

Kapının mührünü açtı, kilitleri devre dışı bıraktı ve kan, ölüm ve süpürge tozu kokan bir odaya girdi.

“Olay yeri incelemesi tamamlandı, elektronik ekipmanlar EDD'de. Pencereler de kapatıldı, kilitlendi ve izleme cihazları yerleştirildi.”

İçeri girmeden önce, bağlantı cihazını çıkardı ve monitörleri kapattı.

“Orası temiz.” İçeri girerek kanın etrafından dolandı, panele gitti, mekanizmayı tetikledi ve ardından paneli açtı. “Danışmanım şifreyi değiştirdikten sonra kasayı bizzat ben yeniden kilitledim. Şimdi tekrar açıyorum.”

Radyo kanalını çevirdi ve Roarke'nin evlilik yıldönümlerini kullanmış olmasından utanmamaya veya duygusallaşmamaya karar verdi.

Kalın pirinç kolu aşağı doğru bastırdıktan sonra, biraz çaba sarf ederek kasa kapısını açtı.

Yanında duran Lowenbaum kısık bir ısıklık çaldı. Isılığın altında Morbelli'nin istemsiz bir nefes alışını duydu.

“Bu gerçekten inanılmaz bir şey,” diye mırıldandı Morbelli. “Gerçekten inanılmaz bir şey.” İçeri girdi, uzun ve yavaş bir bakış attı, sonra sanki eski haline geri döndü. “Pekala, başlayalım. Teğmen Dallas.” Başını eğdi. “Yardımanız için teşekkür ederim.”

Eve de ona aynı baş hareketini yaptı. "Teşekkür ederim. Monitörleri, contaları ve pencerelerdeki polis korumalarını kaldıracam."

"Eğer Teğmen Lowenbaum mülkü güvence altına almışsa, onları açabilirsiniz."

"Güvendesiniz."

Beyaz önlükler giymiş ekip içeri girerken, Eve pencerelere yöneldi. Kilitli ve kaldırılmış korumaları açtığında, içeride konuşlanmış SWAT üyelerini gördü.

Pencereleri açtı, o muhteşem temiz havayı içine çekti.

Bu iş artık onun elinden çıktı, diye düşündü ve boynundaki stres yükü kalktı.

Morbelli kollarını kavuşturmuş, kasadaki hareketliliği dikkatle izliyordu. Kısa bir baş selamlaşmasının ardından Eve dışarı çıktı.

Chloe de kollarını kavuşturmuş bir şekilde dışarıda, güvenlik görevlileri tarafından engellenmiş halde duruyordu.

"İçeri girmek istiyorum. Babamın öldüğü yeri görmeye hakkım var."

"O içeride değil, Chloe."

"Onun nerede öldürüldüğünü görme hakkım var."

Eve güvenlik görevlisine elini uzattı, sonra Chloe'nin kolunu tuttu. Kapıda, "Bu kadarı yeterli," dedi.

Kızın ırkıldığını, titrediğini hissetti. Ama bağırmadı. Bunun yerine, kısık, iniltili bir ses çıkardı, sonra nefesini içine çekti ve sesi kesti.

"Onu nasıl öldürdüler? Öldürmek için ne kullandılar? Bunu annemin önünde adli tıp uzmanına sormak istemedim."

"Ofiste bir vitrin eşyası vardı. Bir ametist."

"Sihirli kristal mi?" Yine bir inilti sesi çıktı ağzından ve yutkundu. "Any a ile ben ona öyle derdik. Büyükbabam bize onu bir poker oyununda bir büyücüden kazandığını söylemişti."

Kadın karnını tuttuğunda, Eve tekrar kolundan tuttu. "Eğer kusacaksan..."

"Hayır, yapmayacağım." Yüzü bembeyaz olmuştu, hâlâ titriyordu ama omuzlarını dikleştirmek için çabaladı.

"Hadi dışarı çıkalım. Biraz hava almaya ihtiyacın var."

Chloe sadece başını sallayınca, Eve onu dışarıya yönlendirdi.

"İyiyim. İyi olmak zorundayım. Annem... zayıf değil ama yıkılmış durumda. Şu an tamamen kaybolmuş durumda. Gerçekten birbirlerini seviyorlardı. Evli kalan herkes birbirini sevmez. Ama gerçekten birbirlerini seviyorlardı. Birbirlerinden hoşlanıyorlardı. Bütün bunlar şimdi ortaya çıkacak, değil mi? Büyükbabamın çaldığı şeyler."

"Evet."

“Onu çok severdim. Buraya her geldiğimizde çok eğlenirdik. Babam, dedemin bizi kendi çocuklarından daha çok sevdiğini söylerdi ve dedem de, neden sevmesin ki? Bizi büyütmek, giydirmek, eğitmek zorunda değildi. Sadece bizimle eğlenmesi yeterliydi.”

Elini ağzına bastırarak parmaklarının arasından nefes aldı. “Ama o bencil bir adamdı. Sadece bencil bir adam tüm bunların çalınmasına ve kilit altına alınmasına izin verebilirdi. Şimdi babam gitti ve bununla lekelenecek. Oysa o hiçbir yanlış yapmadı. Her şeyi geri vermenin en iyi yolunu bulmak için çalışıyordu.”

“Bunu biliyorum. Buna inanıyorum.”

“Herkesin umursadığı şey bu. Yerlerde her yerde kanı var. Annem perişan, ailemiz perişan, ama herkesin umursadığı tek şey bu şeyler. Bütün bu korumalar ve silahlar, bu şeyler için, ve babam öldü.”

O acı feryat. Eve, o feryadı duymasına gerek kalmadan, ölen bir adamın kızının içinde yaşadığını biliyordu.

“Bunlarla ilgilenmek zorundayım. Bunlar benim sorumluluğumdaydı ve şimdi değiller, ya da yakında olmayacaklar. Bu şeylerle ilgilenmek zorundayım çünkü babanızın ölümünün sebebi bunlar. Ve o artık benim. Sizin babanız olduğu gibi değil, ama artık benim ve sahip olduğum en iyisini hak ediyor.”

"Onu tanımıyorsunuz."

“Biliyorum, üniversitede annenize aşık oldu ve asla vazgeçmedi. Biliyorum, belki Zip'te bir avantaj elde etti ama yerini kazanmak için çok çalıştı. Biliyorum, aşçısı ona sadece işi olduğu için değil, onu önemseydiği için tavuk çorbası ve kediotu çayı yaptı.

Chloe ona bakarken, "Lisede atletizmle uğraştığını biliyorum, oldukça iyi bir sprinterdi," diye ekledi.

“Bilim kurgu romanları okumayı ve tenis oynamayı sevdiğini biliyorum. Düğününde sağdııcı çocukluk arkadaşıydı ve birkaç yıl sonra o arkadaşının düğününde de sağdıçlık yaptı.”

"Bütün bunları nereden biliyorsunuz?"

"Bütün bunları ve daha fazlasını biliyorum, çünkü o artık bana ait."

Chloe gözlerini kaçırdı. “Birlikte olduğum adam, Furst kitaplarına ve videolarına çok meraklıydı. Ben de düşündüm ki, tamam. On tanrıdan daha fazla parası olan bir adamla evli olduğu için bundan para kazandılar ve muhtemelen bir yandan polis rolü yaparken bir yandan da Paris'e yapacağı

bir sonraki seyahati düşünüyor. Sonra teyzem, dün gece geldiğinde adamın smokin giydiğini, senin ise tasarımcı bir elbise giydiğini söyledi.”

“O kısım doğru. Bir yardım etkinliğindeydik, o sırada telefon geldi.”

"Neden onu başkasına vermedin? Neden onu başkasına verip dans etmeye devam etmedin?"

“Çünkü ben bir polis memuruyum ve biri ölmüştü. Cinayet bürosunda çalışıyorum çünkü ölümler konuşamaz veya kendilerini savunamazlar, bu yüzden ben onlar adına konuşuyorum ve onları savunuyorum. Olay bu.”

Chloe başını sallayarak gözlerini sildi. “Birine kızmam gerekiyordu. Birini suçlamam gerekiyordu yoksa paramparça olurum. Ama bu, bunun üstesinden gelmenin aptalca bir yolu. Seni bunun için kullandığım için özür dilerim.”

"Özür dilemenize gerek yok."

"Lütfen. Benim için var. Özür dilerim."

"Kabul edildi."

“Roarke, senin durmayacağını söyledi. Bunun senin görevin olduğunu ve babamı kimin öldürdüğünü bulana kadar durmayacağını söyledi. Bu doğru mu?”

"Evet."

“Pekala. Buna tutunmak, dağılmamak için daha iyi bir yol.”

“Chloe, kasayla ilgili birine bir şey söyledin mi?”

Gözleri yaşlarla dolu bir şekilde dehşet içinde açıldı.

“Hayır, asla! Bu çok utanç verici. Kim dedesinin paha biçilmez sanat eserlerini, tarihi mücevherleri çaldığını ve daha da kötüsü, bunları bir cimri gibi saklamak için kilit altında tuttuğunu insanlara anlatmak ister ki? Üstelik hepimiz söz verdik. Sözleri ciddiye alırız. Kesinlikle tutabileceğinizden emin olmadığınız sürece söz vermezsiniz.”

"Sıradan bir şey bile değildi," diye ekledi hafif bir gülümsemeyle. "Mesela, 'Baba, eve biraz dondurma getirir misin?' gibi. Her zaman deneyeceğini söylerdi ya da not alırdı. Çünkü ya düşüp ayak bileğini kırarsa ya da doğum yapmasına yardım etmesi gerekirse?"

Eve'in ifadesini görünce güldü. "Dürüst olmak gerekirse, bu onun işaret edeceği türden bir şeydi. Yani söz verdiğinizde, sözünüzün arkasında durmanız gerekiyordu. Ve biz söz verdik, her şeyi nasıl düzelteceğimizi bulana kadar kimse kimseye bundan bahsetmedi. Ve bu onu incitti Teğmen, çünkü her şeyi düzeltmemiz gerektiğini ve bunun babasının adını

lekeleyeceğini biliyordu. Az önce kaybettiği babasının adını. Canı acıdı, ama yapacaktı."

Derin bir nefes aldı. "Sormadan önce söyleyeyim, Anya da konuşmazdı. Yalnız kaldığımızda neredeyse hiç konuşmadık çünkü çok acı verici." Güvenlik görevlilerinin zırhlı araca paketlenmiş eşyaları yüklediği yere baktı. "Acı verecek. Bunun için endişelenmiştim, kampüste ortaya çıktığında nasıl başa çıkacağımı düşünmüştüm. Şimdi mi? Hiçbir şey değil. Ne kadar erken olursa o kadar iyi."

"Büyükbabanızın bunu söylemiş olabileceği birini aklınıza getiriyor musunuz?"

"Bilmiyorum. Babama ya da Joy Teyze'ye söylemediğini biliyorum." İçini çekti. "Kadınlardan hoşlanırdı—bunu muhtemelen biliyorsunuzdur. Babam buna Henry Barrister'ın 'Ahmakça' Topuğu derdi. Bir tür şaka, Aşıl'in topuğuna bir gönderme."

"Anladım."

"Yakalandığı sırada bir şeyler söylemiş olması imkansız değil. Ama söylediyse, kime söylediğini, ne zaman söylediğini bilmiyorum."

"Onun arkadaşlarından ya da 'aptal' takipçilerinden herhangi biriyle tanıştınız mı hiç?"

Bu da yüzünde hafif bir gülümsemeye neden oldu. "Ara sıra. Bir keresinde akşam yemeği partisinde düzgün davranacak kadar büyüdüğümüzü düşündüğünde, bazen gelmemize izin verirdi. Eğlendirmeyi severdi, özellikle de göstereceği yeni bir güzeli varsa. Her zaman gençti. Sanırım otuz beş ila kırk yaş arası sınırdı. Para meselesiydi. Sonuna kadar çekici, ilginç, hatta dinamik biri değildi demek istemiyorum. Ama otuz yaşında bir kadın, zengin olmadığı sürece yetmiş yaş büyük bir adamla çıplak kalmaz."

Omuz silkti. "Büyükbabam bunu biliyordu, aptal değildi. Ama bu onu rahatsız etmiyordu. Hatta bundan zevk alıyordu. Bizi, özellikle Anya'yı ve beni çok seviyordu. Bu gerçektir. Bize her zaman çok iyi davrandı. Ama bencil, dürüst olmayan bir adamdı. Bunu şimdi biliyorum. Hepimiz bununla yaşamak zorundayız."

Eve doğru baktı. "Annemin yanına dönmem gerekiyor. Başka sorularınız olursa veya herhangi bir cevap alırsanız, burada olacağız. Anya ve benim ihtiyacımız olan şeyleri üniversiteden göndereceğim."

"Geri dönmeyecek misin?"

“Şimdilik olmaz. Bu dönemi pas geçeceğiz. Annem buna karşı çıkacak, bu yüzden uzlaşacağız ve bazı dersleri uzaktan alacağız. Ama şimdilik geri dönüyoruz. Bize ihtiyacı var. Tanrım, bizim de ona ihtiyacımız var. Bu yüzden burada olacağız.”

“Pekala. Kısa süre içinde geliyorum.”

“Hiç yardımcı oldum mu?”

Eve onun gözlerine baktı. "Evet."

"Tutunacak başka bir şey."

Eve içeri geri döndüğünde Lowenbaum'u buldu.

"Kasayı gördükten sonra tahmin ettiğimden daha hızlı ilerliyor gibi görünüyor. Orada bir Cézanne var!"

Konuşmaya başlamıştı ama şimdi sadece ona bakıyordu.

“Ne? Ben bir şeyler biliyorum. Mücevherler mi? Size gerçekten çok parlak olduklarını söyleyebilirim. Heykeller ve diğerleri mi? Ya güzel, ya da tuhaf. Ama resimler? Ben bir şeyler biliyorum. İçinde bir Cézanne, bir Degas, bir Renoir, bir Corot, sanırım erken dönem bir Picasso var ve bu sadece ilk taramada olanlardı.”

"Keşfedilmemiş derinlikler hissediyorum."

Ona sırtıttı. "Bazılarımda su tesisatı da var. Neyse, Morbelli işini sıkı ve verimli bir şekilde yürütüyor."

“İyi haber. Ev işlerine bir kez daha el atacağım. Eğer ben bitirdiğimde o bitirmemişse, işi size bırakıyorum.”

“Biz hallettik.”

"Aksi takdirde buradan ayrılmazdım. Her şey taşınıp güvenli hale getirildikten sonra beni etiketleyebilirsiniz."

“Olabilir. O adam ne düşünüyordu acaba? Bütün o eşyaları kilit altına mı almıştı?”

"Benim," dedi Eve. "Hepsi benim."

İçeri geri döndüğünde, Roarke onu lobide karşıladı.

“Dul kadın, en küçük kızıyla birlikte yatmak için yukarı çıktı. Büyük kızı da onları kontrol etmek için yukarı çıktı. Kız kardeş, dul kadının ofisini bir açıklama taslağı hazırlamak için kullanıyor.”

“Personel mi?”

“Görevleri konusunda size yardımcı olmaya hazır olmalarını rica ettim.”

“Tamamdır. Kız kardeşi şimdi alacağım. Bakın, geri kalanında burada kalmanıza gerek yok.”

“Oldukça ilgi çekici.” Olay yerine doğru baktı. “Sen gidince ben de giderim.” Kayıt cihazına rağmen yanağına dokundu. “Kahvaltıdan beri hiçbir şey yemedin, değil mi?”

“Buradaki işimiz bittiğinde bir şeyler alacağım. Eğer burada kalacaksanız, personelle ayrı ayrı, önce de temizlik görevlisiyle konuşabileceğim en uygun yeri seçebilir misiniz?”

Eve, Joy Barrister'ın masada oturmuş monitöre baktığı ikinci ofise doğru yürüdü. Eve, Joy'un makyajını özenle yaptığını fark etti, ancak yorgunluğu yüzünden belli oluyordu.

Sözünüzü kesmem gerekiyor.

“Sorun değil. Bunu aklım almıyor. Aileen'den yardım isteyemem. O buna hazır değil. Ve normalde bu işi yapacak olan halkla ilişkiler ekibini aramak da istemiyorum... çok kişisel bir konu. Ama bir şeye ihtiyacımız var. Yakında medyaya yansıyacak. Hazır olmalıyız.”

"Size medya sorumlumuzun adını vereceğim."

“Roarke’s mi?”

“Hayır, NYPSD'nin medya sorumlusu. Çok iyi bir yetkili ve her halükarda onunla koordinasyon sağlamanız en iyisi. Açıklama konusunda, açıklamanın yapılacağı zaman ve yer konusunda onunla görüşmelisiniz.”

“Ah evet. Tabii ki.” Ellerini kaldırdı. “Bir şeyler yapmam gerekiyor ama bu konuda pek başarılı değilim. Dün gece olan her şeyi tekrar gözden geçirmem mi gerekiyor?”

"Hayır, başka bir şey hatırlamadığınız sürece."

“Keşke kalksaydım.” İçini çekerek parmaklarını gözlerine bastırdı. “Keşke kalksaydım. Koridorda yürüyen Nate olsaydı, keşke kalkıp onunla birlikte aşağı inseydim. Belki... Şey, belki sayılmaz.”

"Sayın Barrister, birileri kasayı, en azından içindekilerin bir kısmını biliyordu."

"Evet, bu son derece açık."

"Kardeşin sana söyledi."

“Evet. Beni yanına çağırdı ve önemli olduğunu söyledi. Buraya geldiğimde beni ofise götürdü, kapıyı kapattı. Kilitlediğinde sadece şaşırmadım, biraz da endişelendim. Üzgün görünüyordu. Sonra paneli açtı.”

Saçlarını düzeltti. "Dürüst olmak gerekirse, çok sevindim. Gizli bir kasa! Ne eğlence, diye düşündüm. Bana babamızın suç işlediğini, bununla başa çıkmamız gerektiğini söyledi."

Kadın ayağa kalktı ve odada volta atmaya başladı. "Ona 'Bilmediğimiz eski eşlerinin cesetleri olduğunu söylemeyin sakın' dedim ama gülmedi. Nate şakayı severdi ama gülmedi. Kasayı açtı."

Joy durdu, pencereden dışarı baktı.

"İlk başta çok şaşırdım. Anlayamadım. Babamızın o güzel şeylerin hepsini neden kilit altında tuttuğunu anlayamadım. Neden sergilenmiyorlardı? Nate bana çalındıklarını söyledi. Onları bulduğunda her bir eşyayı araştırdığını ve hepsinin çalındığını, hem de on yıllar boyunca."

Başını salladı, kollarını ovuşturdu, tekrar ileri geri yürüdü. "İnanmak istemedim. Ama bana tableti gösterdi. Her şey oradaydı. Şimdi, dehşete kapıldım ve itiraf ediyorum ki ilk içgüdüm onu tekrar kilitlemekti. Her şeyi kilitleyip orada olduğunu unutmak. İsmimizi, itibarımızı, işimizi düşündüm. Önce bunların hepsini düşündüm. Nate düşünmedi ve elbette haklıydı."

Ellerine baktı, sonra tekrar parmaklarını gözlerine bastırdı. "Zaman istedim, yalvardım. Her şeyi gizlice, hatta mümkünse anonim olarak iade etmenin bir yolunu bulmamız gerekiyordu. Nasıl yapılabileceğini araştırmamız gerekiyordu. En iyi yolu bulup, sonra avukat aracılığıyla çalışmamız gerekiyordu. Eğer o zamanı, o gizliliği istemeseydim, belki de işler hızlıca halledilirdi. Bu asla olmazdı."

"Şok oldunuz, üzüldünüz."

"Öyleydim. Tanrım, öyleydim."

"Bunu birine söyledin mi? Güvendiğin bir arkadaşına, sırdaşına?"

Joy, hafif bir gülümsemeyle başını salladı. "Kimseye o kadar güvenmiyorum. Babamın yaptığı utanç vericiydi ve eğer her şeyi kusursuz bir şekilde halletmezsek bu utanç bize de bulaşabilir. Hayır, kimseye söylemedim."

"Kardeşin öyle mi? Güvenebileceği biri var mıydı acaba?"

"Bunun için değil. Ailece, kızlar da dahil, avukatla ya da seçtiğimiz aracıyla iletişime geçene kadar kimseye bundan bahsetmeyeceğimize yemin ettik."

"Bununla yaşamak zor olmalıydı."

"Bir şey bu kadar zor olduğunda, onu bir kenara bırakmanın, ayrı bir kategoriye koymanın yollarını bulursunuz. Yoksa delirirsiniz. Nate ve Aileen bunu özel olarak konuştular."

"Üç tane yatılı personelle birlikte mi buradasınız?"

“Ofiste ya da burada, kapı kapalıyken. Ya da benim dairemde, sadece üçümüz. Aileen, çalınan her şeyin bulunduğu her ülkedeki yasaları araştırmaya başladı. Suçlanmayacağımızdan emin olmak istememizin, kendimizi korumak istememizin abartılı bir tepki olduğunu düşünmüyorum. Hepimiz bunun zaman ayırmaya değer olduğu konusunda hemfikiriz, çünkü bu parçalar oradaydı, bazıları on yıllardır. Birkaç haftanın ne önemi olurdu ki?”

Gözlerini kapattı. "Sonuçta, bunun önemi çok fazlaydı."

Eve tekrar dışarı çıktığında, Roarke bekledi.

“Uma, siz ne zaman isterseniz hazır. Girişin yanındaki küçük oturma odası da uygun olur. İhtiyaç duyarsanız kapatabileceğiniz sürgülü kapılar var.”

"Pekala. Onu içeri gönderebilir misiniz?"

"Neden onu kahveyle içeri göndermeyeyim?"

“Daha da iyi.”

Oturma odasına doğru yürürken, bağlantı cihazı sinyal verdi. Ekrandaki göstergeye bir göz atması, şakaklarında yavaş yavaş zonklayan bir baş ağrısına neden oldu.

“Nadine, meşgulüm.”

“Nathan Barrister cinayetini araştırıyoruz. Bunun farkındayım. Kapıdayım. SWAT ve zırhlı araçlar genellikle cinayet sonrası görevlendirilmez. Durum nedir?”

"Bu aşamada soruşturmanın ayrıntıları hakkında konuşma yetkim yok."

"Yani benden, SWAT ekiplerinin ve güvenlik güçlerinin Barrister malikanesini kuşattığı, zırhlı araçla ilgili haberi canlı yayınlamamı mı istiyorsunuz?"

"Hayır, bilmiyorum."

"Görevimi yapmak zorundayım, Dallas."

Eve arkasını döndü ve ofise doğru yürümeye başladı. "Kapıda ne işin var?"

“Çok iyi kaynaklarım var. Buraya ilk gelen ben olabilirim, ama bu uzun sürmeyecek.”

"Sizi beklemeye alıyorum."

“Dal—”

Eve sözünü kesti, sonra kapı eşiğine doğru ilerledi. "Morbelli, tahmini bir süreye ihtiyacım var. Ne kadar süre sonra eşyalarınızı paketleyip,

yükleyip yola çıkacaksınız?"

"Bu aceleyle getirilebilecek bir süreç değil, Teğmenim."

"Acele etmenizi istemiyorum, sadece bir tahmin istiyorum. Bazı unsurlarda sızıntı oldu. Biraz zaman kazanmam gerekiyor."

Morbelli'nin sert bakışları keskin çelik parçalarına dönüştü. "Bu çok verimli bir ekip. Yirmi dakika daha."

"Pekala." Eve oturma odasına doğru geri döndü, Nadine'i telefondan indirdi. "Senden sağlam bir fikir isteyeceğim."

"Elbette."

"Zırlı araç çıkana kadar bekleyin. Yaklaşık yirmi dakika. Bunu yaparsanız, işim bittiğinde veya mola verebildiğimde size bire bir görüşme ayarlayacağım."

"Pekala. Uyuyabildin mi?"

"Birkaç saat."

Uma elinde şık bir fincan ve tabağın bulunduğu küçük bir tepsiyle içeri girdi. "Gitmem gerek. Oturun lütfen, Bayan Acker."

"Ben Uma." Tepsiyi yere koydu, oturdu, ellerini kavuşturdu. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"En azından Henry Barrister'ın ölümünden beri ofisi temizlediğinizi söylediniz."

"Doğru."

"Ve kasanın üzerindeki panele hiç rastlamadınız mı?"

"Hayır. Şunu söylemek istiyorum, eğer bilseydim ve kasayı görseydim şaşırmazdım. Bu eski ve önemli bir ev, tarihinin bir bölümünde müze olarak kullanılmış. Şaşıracığımı sanmıyorum. Yine de bildiğini varsayardım ve Bay Barrister'a—Bay Nathan'a—söyledim."

"Peki ya iş arkadaşlarınız?"

"Evet, bence bunu dile getirirdim. Çok ilginç olurdu."

"Ve bunu ilginç bulup bir arkadaşınıza veya akrabanıza bahsetmiş olabilirsiniz."

"Kesinlikle hayır. Teğmenim, dedikoduya meyilliyseniz yirmi yıldan fazla güvenilir bir pozisyonda kalamazsınız. Anlıyorum, içeri giren, bu korkunç şeyi yapan kim olursa olsun, kasayı ve içindekileri biliyor olmalıydı. Tesadüfen bulmuş olamazlar, bu imkansız. Ama ben bilmiyordum ve bilseydim bile bu bilgi bu evin dışına çıkmazdı."

"Bu sabah erken saatlerdeki açıklamanızda, Henry Barrister'ın sizinle kişisel bir ilişki kurmak amacıyla size yaklaştığını belirtmiştiniz."

"Yani cinsel ilişkiyi kastediyorsunuz, evet, Barrister House'da çalışmaya başladığımda bu konuyu açtı. Ben reddettim; o da bunu kabul etti. Bir daha konu hiç açılmadı."

"Nasıl itiraz ettiniz?"

Önce içini çekti, sonra hafifçe güldü. "Pekala. Bunca yıldan sonra bunun ne önemi olduğunu anlamıyorum. Ona üç sebep verdim, hepsi de -ona söylediğim gibi- aşağı yukarı aynı ağırlıktaydı. Birincisi, işimi korumak istiyordum ve böyle bir ilişkinin konumumu tehlikeye atabileceğini düşünüyordum. İkincisi, dedem yaşındaydı. Üçüncüsü, yakın bir ilişki düşündüğümde kadınları tercih ediyordum."

Uma omuzlarını silkti. "Bunu çok iyi karşıladı ve ölümüne kadar çok hoş, profesyonel ve dostane bir ilişkimiz oldu."

"Peki o zaman. Buraya birkaç eski eşiniz veya bazı romantik partnerleriniz aracılığıyla gelmiş olmalısınız."

"Bay Barrister beni işe aldığımda henüz eşini almamıştı."

"Hangileri?"

Uma'nın dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi. "Üçüncü ve dördüncü evliliği. Bu bir polis soruşturması olduğu için şunu söyleyebilirim ki, evet, yeniden evlenmeden önce bazı romantik ilişkileri olmuştu. Sanırım dördüncü evliliği yaklaşık beş yıl sürdü. Belki altı yıl da olabilir, emin değilim."

"Önemli değil."

"Bay Barrister, yani büyük olan, son boşanmasının ardından birçok başka yakın ilişki yaşadı. Ayrıca çok seyahat etti ve sanırım bu seyahatler sırasında kısa süreli ilişkiler yaşadı."

"Onu oldukça iyi tanıyordunuz. Alışkanlıklarını, sevdiklerini, sevmediklerini biliyordunuz."

"Evet, ya da öyle sandım."

"Yakın ilişki yaşadığı kadınlardan herhangi birine kasayla ilgili bilgi vermiş olabilir mi?"

"Bunu kendime defalarca sordum. Kesinlikle hayır diyemem. Teğmen, son bir iki yıldır fiziksel ve zihinsel olarak eskisi kadar dinç değildi. Biraz – bazen birazdan daha fazla– unutkandı, zaman zaman kafası karıştı. Bunu fark etti ve bu onu hayal kırıklığına uğrattı. Yaşının getirdiği fiziksel

sınırlamalar onu hayal kırıklığına uğrattı. Ama bu sınırlamaları fark etmesi, işin giderek daha büyük bir kısmını çocuklarına devretmeye başlamasının bir nedeniydi. Ya da ben öyle düşünüyorum.”

“Yaptığı şeyle gurur duyuyordu, gurur duymaya da hakkı vardı. O kasayı kendisine ait olmayan, asla gerçekten kendisine ait olamayacak şeylerle neden doldurduğunu bilmiyorum. Bilmiyorum.”

Sekizinci Bölüm

Eve, Uma'dan hareketleri ve zamanlamayı tekrar gözden geçirmesini istedi, ardından Tyler'ı içeri göndermesini rica etti.

Kasılmış bir şekilde oturuyordu ve endişe, koyu renk takım elbisesi gibi onu da sarmıştı.

“Henry Barrister ile olan ilişkinizden bahseder misiniz?”

"Kendisi benim işverenimdi ve çok hoş bir çalışma ortamı sağladı."

Eve hiçbir şey söylemeyince Tyler boğazını temizledi. “Onu severdim ve saygı duyardım, bunun karşılıklı olduğuna inanıyorum. Tavla oynamayı severdi ve zaman zaman beni oynamaya davet ederdi. Hatta bana kendi kıymetli tavla takımını, yeşim ve kemikten yapılmış Asya antikasını, sık sık oynadığımız diğer tavla takımıyla birlikte miras bıraktı.”

“Mutlaka görüşmeler yapmışsınızdır.”

“Elbette, yaptık. O görüşmelerin bazılarında endişelerini ve görüşlerini benimle paylaşırdı.”

“Ne tür endişeler ve görüşler?”

"Zengin bir adamın, Teğmenim. Piyasa, siyaset, iş dünyası. İlgi duyduğu herhangi bir kadın veya kadın hakkında konuşabilir."

“Ama kasa veya içindekiler hakkında hiç mi hiç konuşmadınız?”

“Hayır, asla. Ama...”

"Ancak?"

“Şu anki durum beni geçmişe dönüp düşünmeye, sanırım o konuşmaların bazılarını yeniden yorumlamaya itti. Teğmenim, o güzel şeylere hayranlık duyuyordu ve birçok şeye sahipti. Tabii ki sanat eserleri, mücevherler. Şöyle derdi – bunu bu sabahtan beri derinlemesine düşündüm – bir insanın

sahip olduğu şeylerin onun değeriini kanıtladığını söylerdi. Elde edebildiğı ve tutabildiğı şeyler onu sadece hayranlıkla bakanlardan üstün kılar.”

Tyler'ın gözleri bulutlandı ve bakışlarını kaçırdı. "Onu çok severdim Teğmenim, ve sadece yaptıklarını değil, kendi değeriini o kasada sakladıklarıyla ölçtüğünü fark etmek çok üzücü. Dünyayı kapsayan bir iş kurmuştu, iki çocuğı, iki güzel torunu vardı. Başkanlar ve krallarla birlikte oturmuştu, ama kendini başkalarından aldıklarıyla ölçmüştü. Kalbim kırılıyor."

Ona geri kalan her şeyi, özel hayatıyla ilgili bazı ufak tefek sorular da dahil olmak üzere, anlattı. Sonra aşçıyı kendi alanına, mutfağına götürmeye karar verdi.

"Yaklaşık beş dakika içinde yola çıkmış oluruz. En fazla on dakika," dedi Morbelli ona.

"Bir röportajım daha var. Haber bir saat içinde yayınlanacak." Eve içinden, "Daha az olsun," diye düşündü. "Kendi tarafınızda bilmesi gereken herkese haber verin."

Kadın mutfağına doğru yürüdü; Roarke mutfak adasında rahatça otururken aşçı fırından bir tepsi kurabiye çıkardı.

Koku, Havva'yı cennetin bir fırın olduğuna ikna etti.

"Tam oraya otur," dedi Divine ona. "Yanına biraz kahve getireyim. Kızlar bunları seviyor, umarım biraz yardımcı olurlar."

"Bayan Fortigue."

"Birine 'İlahi' adı verilmişse, neden bu adla çağrılmak istemesin ki?"

Fırına bir tepsi daha koydu. Kahve almaya giderken, "Son parti," dedi. "Suç dizilerini izlemeyi severim; gerçek olanları da, kurgusal olanları da. Sanırım bana ne soracağınızı biliyorum. Her şeyin yerli yerine oturduğundan emin olmak için bu korkunç sabahı tekrar gözden geçirmemi isteyeceksiniz. Ve bunca yıldır burada çalışıp da Bay Henry'nin sırrını nasıl bilmediğimi merak edeceksiniz. Bilseydim kime anlatırdım acaba?"

Kadın bir tabağı kurabiyeleri koydu ve mutfak adasının üzerine yerleştirdi. "Bunlardan birini dene. Hepimiz gibi senin de uzun bir günün oldu. Ailenin doyurucu ve lezzetli bir şeye ihtiyacı olduğu için dana güveç yapacağım. Konuşurken ben de ona başlayabilir miyim?"

"Evet, tamam. Henry Barrister size yemek pişirmekten başka bir şey yapmanızı hiç önerdi mi?"

“Yani arada bir yatağını ısıtmak mı demek istiyordum? Hayır, yapmazdı, ama buraya çalışmaya geldiğimde onun zevklerine göre çok yařlıyđım. Bay Henry'yi severdim. Yemeklerimi beğenirdi ve bunu bana her zaman söylerdi. Ne zaman şık akşam yemekleri düzenlese, her zaman iyi bir yardımcım olmasına zen gösterirdi.”

Büyük bir tencere çıkardı ve içine bir çeşit yağ döktü.

“Onu severdim ama zamanımın çoğunu mutfakta, pazarda veya buradaki adada menü planlayarak geçirirdim. Oturup sohbet edecek biri değildi.”

Kadın pastırmayı çıkardı ve doğramaya başladı. “Bay Nathan da yleydi, Bayan Aileen de öyle, kızlar da. Bay Henry'ye ofisine defalarca kahve, atıştırmalık veya her neyse götürdüm. Ama o asla: ‘Bak buraya, Divine,’ demedi ve o duvarı açmadı.”

Çünkü kurabiyeler tam oradaydı, Eve uzanıp bir kurabiye aldı. Bir ısırık aldı.

Tüm sistemi kt ve daha fazlasını istedi.

"Ah, be adam."

Divine, pastırmayı tencereye koymadan önce geniş bir gülümsemeyle karşılık verdi ve karıştırdı. "Bu benim sihirli gücüm. Kocamı kaybettikten sonra bu işi kabul etmemin sebebi bu. Çocuklarımız büyümüştü ve eskiden yaşadığımız yerde yaşayıp her gün o kayıpla yüzleşmek istemiyordum. Burayı kendime yuva edindim."

Kadın bir parça et çıkardı ve ölümcül görünen bir bıçakla kp küp doğramaya başladı.

“Bay Barrister'ın yaşlılığı yavaşlamaya başlamıştı. Belki de eskisi kadar zeki değildi.”

“Doğru.” Divine kurabiye tepsisini fırından aldı, kenara koydu, tencereyi bir kez daha karıştırdı ve sonra kp çözmeye geri döndü. Sanki hepsi iyi koreografisi yapılmış bir dans gösterisinin adımlarıymış gibi.

“Bazen bir şeyleri unuttur, bu yüzden kendine kızardı. Ölümünden kısa bir süre önce bana bir keresinde yaşlılığın hayatın en büyük ve en acımasız belası olduğunu söylemişti. Sanırım bu yüzden, o yaşta bile kadınların peşindeydi ve geç kadınlardan hoşlanıyordu. Ölümden korktuğuna inanıyorum, ama yeteneklerini kaybetmekten daha çok korkuyordu.”

Delikli bir kaşık çıkardı, pastırmayı tencereden alıp bir tabağa koydu. Sonra, Eve'in şaşkınlığına, kp küp doğranmış eti bir havluyla kurutmaya başladı.

"O aptal değildi Teğmenim, Bay Roarke, son anlarında bile. Sizin yaşınızdaki ya da daha genç bir kadının, yaşını göz ardı edip parasına ve ona ne verebileceğine baktığını biliyordu. Ama istediğini elde etti ve bolca parası da kaldı."

"Bana kalırsa o kasada bulunanlar daha da büyük bir teşvik olurdu."

Dudaklarını büzerek duraksayan Divine, Eve'e başıyla onay verdi. "Bu aklıma gelmemişti. Çok yorgun olmalıyım. Böyle bir şey yapıp yapmadığını söyleyemem, ama yapmış olabileceğini merak etmeni anlayabiliyorum."

"Son bir iki yılda birlikte olduğu kadınlardan herhangi birini tanıyor musunuz?"

"Genç, güzel." Divine ellerini kaldırdı. "Son bir yıldır geçit töreni biraz yavaşladı diyebilirim, ama yine de devam etti. Ben hiç dikkat etmedim. Birine söylemesi gerekiyordu, değil mi? Çocuklarına söylemediğini biliyorum. Ama birine söylemesi gerekiyordu, yoksa bu cani hırsız nasıl bilecekti? Tahmin etmem gerekirse, bir kadın derdim. Kadınlar onun zayıf noktasıydı."

Eve ve Roarke mutfaktan çıktıklarında Uma onları bekledi.

"Teğmenim, ofisteki işleri az önce bitirdiler. Ne zaman temizleyebileceğimi söyleyebilir misiniz?"

"İşlem tamamlandı ve kasadaki tüm eşyalar çıkarıldıysa, durum açık. Size olay yeri temizliği yapan bazı firmaların isimlerini verebilirim."

"Teşekkür ederim, ama ben Bay Barrister için çalıştım. Dul eşi ve ailesi için çalışıyorum. Burası benim evim ve ona bakmak benim görevim. Temizliği ben yapacağım."

"Bunu yapmanı isterler miydi?" diye sordu Roarke nazikçe.

"Şu anda ailesinin bu konuda endişelenmesine gerek yok. Zaten yeterince sıkıntı yaşadılar ve daha fazlası da gelecek. Ayrıca evlerine yeterince yabancı girdi."

Eve, arkadaşı Crack'in bir cinayetin ardından kan temizlediğini hatırladı. Onun yeri ydi, onun işiydi.

"Kendinizi ve ailenizi korumak için süreci araştırmanızı rica ediyorum."

"Yapacağım."

"Bay Barrister'ın ölümünün ve en azından bazı ayrıntılarının medyaya sızdığı konusunda aileyi bilgilendirmek isteyebilirsiniz. Ayrılırken bunlardan bazılarına değineceğim, bu yüzden hazırlıklı olmaları gerekiyor."

Uma gözlerini kısaca kapattı. "Evet, teşekkür ederim. Bunu bekliyorduk."

"Aile bir açıklama yapana kadar, gelen tüm iletişimleri dikkatlice incelemenizi tavsiye ediyorum."

"Bayan Carville ve Bayan Barrister ile görüşeceğim."

"Eğer siz veya ev halkınızdan herhangi biri başka bir şey hatırlarsa, sorularınız varsa, istediğiniz zaman benimle veya Dedektif Peabody ile iletişime geçin. İşbirliğiniz için teşekkürler."

"Elbette. Sizi uğurlarım."

Dışarı çıktıklarında Eve derin bir nefes verdi. "Nadine kapıda."

"Anlıyorum, demek ki bundan bahsediyorsunuz."

"Whitney'e fırtınanın yaklaştığını haber vermem gerek. Bana birkaç dakika ver."

"Neden ben kapıya kadar gidip, sen hazır olana kadar Nadine'i oyalamayayım?"

"Evet, öyle yapın. Arabayı sadece oradan geçirelim, oradan çıkalım. Ben yürüyeceğim. Bu bana biraz daha zaman kazandıracak."

Omuzlarındaki gerginliği biraz hafiflettikten sonra, telefonunu çıkardı. Telefondan bir mesaj geldi; Lowenbaum'dan gelen mesajda güvenli yere vardıklarını söylüyordu.

Biraz daha gerginlik azaldı.

Whitney hızla tepki verdi.

"Komutanım, Teğmen Lowenbaum müzeye vardıklarını bildiriyor."

"Evet, o bilgiye sahibim."

"Komutanım, Nathan Barrister'ın cinayetiyle ilgili bilgiler sızdı. Nadine Furst, Barrister Evi'nin kapısında. SWAT ekipleri, güvenlik görevlileri ve zırhlı araç buradayken geldi."

Derin bir nefes verdi. "Eh, aman Tanrım. Beklenmedik bir durum değil. Kyung, kurbanın kız kardeşiyle birlikte aileden bir açıklama almak için çalışıyor, ama bunu engelleyemeyeceğiz."

"Hayır efendim. Kamyon güvenli bir şekilde yüklendikten sonra bire bir görüşme karşılığında beklemesini kabul ettim. Bunu nasıl halletmemi istersiniz?"

Kapılardan geçtikten sonra Roarke arabasını kenara çekti ve park etti. Nadine'in porto şarabı renginde bir takım elbise içinde canlı yayına hazırlanmak üzere olduğu yere doğru yürüdü. Kamerayı tutan kadına kısa bir gülümseme gönderdi.

“O zaman sadece sen ve kameran. Jake nasıl?”

"Sakin bir cumartesi gününün tadını çıkarıyorum."

“Ah, peki.”

"Yani, Peabody'nin yerine siz mi geçiyorsunuz?"

“Uzun bir gece geçirdi. Teğmen onu gönderdi.”

"Kameralar önünde, kayıt altına alınmış bir şekilde konuşma şansınız var mı?"

"Hiçbiri değil." dedi neşeyle, omzuna hafifçe vurdu. "Buradaki sabrınızın takdir edildiğini biliyorum."

Nadine, onun arkasından Eve'in kapılara doğru yürümeye başladığı yere baktı. "Bu harika, ama benim işimde sabır kendi başına bir ödül değildir."

Eve kapıları açtı, içeri girdi. Kapılar arkasından sessizce kapandı.

"Bu, yirmi yıldan biraz daha uzun sürdü."

"Yapacak bir şey yoktu."

"Açıkçası, kamyonun ve güvenlik görevlilerinin konuttan ayrılırkenki görüntülerini aldık."

Eve sadece başını salladı. "Sorun yok. Hadi şunu halledelim, Nadine."

"Elbette."

Nadine kameraya işaret verdi ve kulaklığına dokunurken Roarke görüş alanından çıktı.

“Trace. Biz burada hazırız. Mevcut yayın akışına geçiyorlar, stüdyodaki kişi bana aktaracak. Beş, dört, üç saniye içinde canlı yayındayız.” İki parmağını, sonra da birini kaldırdı.

“Teşekkür ederim, Evan. Bu sabahın erken saatlerinde trajedinin yaşandığı Nathan Barrister'ın evi olan Barrister House'un kapılarının önündeyim. Zip Global Shipping and Delivery'nin kurucusu Henry'nin oğlu Nathan Barrister, babasının ölümünden sonra bu dev şirketin CEO'luğunu üstlenmişti. Henry geçen Şubat ayında 12 yaşında huzur içinde vefat ederken, oğlu bu sabahın erken saatlerinde, görünüşe göre bir davetsiz misafir tarafından vuruldu.

“Yanımda, Nathan Barrister'ın ölümüyle ilgili soruşturmayı yürüten New York Polis Departmanı'ndan Teğmen Eve Dallas var. Teğmenim,

olayla ilgili olarak bize neler söyleyebilirsiniz?”

"Bugün sabah saat bir civarında, polis memurları ve sağlık görevlileri bu konuttan gelen 911 acil çağrısına yanıt verdi. Sağlık ekipleri Nathan Barrister'ın hayatını kaybettiğini tespit etti ve polis memurları olay yerini güvenlik altına aldı."

"Bay Barrister nasıl öldürüldü?"

"Başının arkasına bir darbe aldı. Deliller, bir veya birden fazla davetsiz misafirin Barrister House'un güvenliğini aştığını ve eve girdiğini gösteriyor. Bu kişi veya kişiler, Bay Barrister'ın kullandığı ana kattaki ev ofisinin penceresinden içeri girdi. Bu sırada, deliller Bay Barrister'ın ofise girdiğini ve davetsiz misafir tarafından vurulduğunu, ardından davetsiz misafirin aynı pencereden çıkarak olay yerinden kaçtığını gösteriyor."

"Herhangi bir şey çalındı mı?"

"Konuttan bazı eşyalar kayıp. Şu anda bu eşyaların detaylarını bildiremiyorum."

"Saldırı sırasında evde başka kimler vardı?"

"Kurbanın eşi, kız kardeşi ve evde yaşayan üç çalışanı."

"Onları şüpheliler listesinden çıkardınız mı?"

"Soruşturmanın çok erken aşamalarındayız ve şu anda hane halkının herhangi bir üyesinden şüphelenmek için bir nedenimiz yok. Ancak, eve zorla girildiğine dair sağlam kanıtlarımız var."

"Teğmenim, aldığım bilgiye göre 911 acil çağrısı ile ölüm anı arasında birkaç dakika fark var. Ev halkından biri cinayete tanık oldu mu?"

"Ev halkının ifadeleri, Bay Barrister'ın dün hasta olduğunu doğruluyor. Adli tıp uzmanı, kurbanın ölüm anında solunum yolu enfeksiyonu geçirdiğini teyit ediyor. Bunun sonucunda Barrister erken yatmış ve eşi misafir odasını kullanmış. Durumunu birkaç kez kontrol etmiş ve odalarında olmadığı zaman onu aramaya aşağı inmiş. Daha sonra onu ofisin zemininde bulmuş. Çılgınlıkları evin diğer üyelerini uyandırmış."

"Davetsiz misafiri görmedi mi?"

"Hayır, öyle yapmadı. Kanıtlar, davetsiz misafirin kocasının cesedini bulmasından çok kısa bir süre önce kaçtığını gösteriyor. Kanıtlar, ifadeler, koşullar, hepsi bunu doğruluyor."

"Teğmenim, buraya vardığımda, kapıların içinde zırhlı bir araç, SWAT ekibi üyeleri ve diğer güvenlik personeli gördüm. Görüşüm biraz engellenmiş olsa da, evden eşyaların çıkarıldığını, zırhlı araca yüklendiğini

ve SWAT ve güvenlik görevlileri eşliğinde aracın mülkten ayrılıp Metropolitan Sanat Müzesi'ne gittiğini gözlemledim.”

Eve'in gözleri kısılinca, Nadine ona net bir şekilde şunu söyleyen bir bakış attı: Ben de işimi yapıyorum.

“Bize neyin çıkarıldığını, neden çıkarıldığını ve bunun Nathan Barrister cinayetiyle ne ilgisi olduğunu anlatabilir misiniz?”

"İşte geliyor," diye düşündü Eve.

“Nathan Barrister ailesi evi miras aldıktan ve buraya taşındıktan kısa bir süre sonra, tadilat ve dekorasyon çalışmaları sırasında, bir ekip üyesi duvardaki bir paneli açan bir mekanizma keşfetti. Panel, evin ilk inşa edildiği zamana kadar uzanan bir kasayı gizliyordu. Ev halkının hayatta kalan üyelerinin hiçbirisi panelden, kasadan ve içindekilerden haberdar değildi. Sonunda, Nathan Barrister babasının kişisel evrakları arasında kasanın şifresini buldu.”

"Ve açtınız mı?"

"Doğru."

"Bizi merakta bırakmayın."

"Kasada, otuz yılı aşkın bir süre boyunca çeşitli müzelerden ve özel koleksiyonlardan çalınan tablolar, mücevherler, diğer sanat eserleri ve tarihi objeler bulunuyordu."

Belki de tanıştıklarından beri ilk kez Eve, Nadine'in sessiz kaldığını fark etti.

Uzun sürmedi.

"Bu sanat eserini, mücevheri tanımladınız mı, görünüşe göre gizli bir kasada nasıl bulunduğunu tespit ettiniz mi?"

"Kasadan çıkarılan ve şu anda güvenli bir şekilde muhafaza edilen eşyalar, resmi olarak tanımlanacak, doğrulanacak ve Interpol ile yerel makamların işbirliğiyle, Barrister ailesinin keşfi yaptıklarında planladığı gibi, hak sahiplerine iade edilecektir."

"Yani Henry Barrister'ın onlarca yıl boyunca sayısız ve değerli sanat eseri ve mücevheri çaldığını veya başka yollarla elde ettiğini ve bunları evindeki gizli bir kasada sakladığını ve ailesinin bundan habersiz olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Kanıtlar, Henry Barrister'ın hırsızlıkları kolaylaştırdığını ve hayatta kalan ailesinin bunların yerini keşfettiğinde, geri getirilmelerini

kolaylaştırmak için yeniden harekete geçtiğini gösteriyor. Şu anda bunun aksini düşünmem için hiçbir nedenim yok."

"Konuttan kayıp olan eşyalar kasadan mı çalındı?"

"Kanıtlar olumlu yönde. Şu an için size verebileceğim tüm bilgi bu. Aile bir açıklama yayınlayacak. New York Polis Departmanı (NYPD) bir basın toplantısı düzenleyecek. Benim önceliğim Nathan Barrister'ı öldüren kişiyi tespit edip yakalamak. Hepsi bu."

"Teşekkür ederim, Teğmenim. Bu çarpıcı açıklamalar daha fazla soruyu beraberinde getiriyor," dedi Nadine kameraya. "Daha fazla cevap, daha fazla bilgi topladıkça sizi bilgilendirmeye devam edeceğiz. Barrister House'un kapılarından Nadine Furst bildiriyor."

Nadine kameraya "kes" işareti verdi, ardından Eve çoktan arabaya doğru yürümeye başlamış olduğundan, onun peşinden koştu.

"Bir dakika bekle!"

Eve arkasına döndü. "Bunlarla nasıl koşuyorsun?" diye sordu Nadine'in gökyüksekliğindeki topuklu ayakkabılarını işaret ederek. "On iki ya da on üç yaşında koşmaya mı başlıyorsun?"

"Bu doğuştan gelen bir yetenek. Dallas, aman Tanrım! Henry Barrister, gizli kasa, çalınmış sanat eserleri ve mücevherler. Bu çok büyük bir olay."

"Birisi Nathan Barrister'ın kafasını parçaladı. Benim hikayem bu."

"Bak, anlıyorum. Biliyorsun ki anlıyorum. Araştırma yapman için bolca zamanım vardı. İyi bir adam, iyi bir koca, baba, iş adamı, iyi bir vatandaş izlenimi veriyor. Onu kimin öldürdüğünü bulmanı istiyorum ve bu konuda verebileceğim her türlü yardımı yapacağım. Ama ortadaki milyar dolarlık fili görmezden gelemem. Ne kadar bir miktardan bahsediyoruz? Bunu senden almayacağım, başka bir şekilde öğrenirim. Ama kayıt dışı olarak, ne kadar?"

"Müze yetkililerinin orijinallliğini doğrulaması ve değer biçmesi gerekiyor. Ama bence bu milyar dolarlık devasa miktardaki eseri birden çok kez ele almalıyız."

"Aman Tanrım. Adamın bir şöhreti vardı—kadınlarla arası iyi olan bir çapkın olarak—ama bu mu? Ailesinin bile varlığından haberdar olmadığı, süper gizli bir özel koleksiyon. Bunu mu satın alıyorsunuz?"

"Evet, bunu satın alıyorum."

"Pekala. Bana ne aldıklarını, ne götürdüklerini söyleyin. Ben saklayacağım, biliyorsunuz ki siz onay verene kadar saklayacağım. Kendi

araştırmamı yapacağım, ekibimle paylaşmayacağım.”

Eve, Nadine’in sözünü tuttuğunu biliyordu. Hikaye ne kadar büyük olursa olsun, dürüstlük her zaman ön plandaydı.

“Kraliyet Süiti.”

"Bu nedir?"

“Araştırmanı yap. Benim gitmem gerekiyor.”

“Dallas—”

“Nadine.” Roarke elini koluna koydu. “Neredeyse hiç uyumadı, neredeyse hiç yemek yemedi. Ve işte meslektaşların geliyor.”

Nadine etrafına bakındı, minibüslerin yanaştığını ve muhabirlerin kaldırımında telaşla koştuğunu gördü.

"Gitmek."

Eve arabaya binerken, "Aileye biraz rahat bırakın," dedi. "Ev kederle dolu."

"Teğmen Dallas!" diye bağırışlar yükselirken, Roarke aracını hareket ettirdi.

Eve başını geriye yasladı, gözlerini kapattı. "Ve duruma göre yarın veya pazartesi günü bir basın toplantısı yapmam gerekiyor."

"Bu konularda bu kadar iyi olmaman gerek. Ama öylesin," diye ısrar etti kadın sadece hafifçe homurdanınca. "Açık ve net konuşuyorsun, üstelik de bariz sabırsızlığın da buna katkıda bulunuyor. Kurban rolüne yaptığın vurgu da öyle. Nadine'e düşündüğümünden fazlasını verdin."

“Whitney konuyu kapattı. Zaten her halükarda öğreneceğini kabul etmiştik ve o olayları abartmaz. Yani, kasa meselesini abartmasına gerek yok. Kendi başına bir hayat bulacak.”

Gözleri hâlâ kapalıyken, yüksek sesle düşündü: “Neden kaçmadı? Barrister’in merdivenlerden aşağı indiğini, etrafta dolaştığını duymadı mı? Neden kaçmadı? Duyduysa, elindekini alıp neden gitmedi? Orada çok şey var. Ve bildiği kadarıyla, Barrister ailesi bu kaybı öylece kabullenecekti. Ama cinayeti de ekleyince, işler aynen böyle geliyor. Hapiste bir süre kalmak yerine, ömür boyu hapis cezası alıyor.”

"Daha önce de adam öldürmüş olabilir."

"Evet, ona bakacağım."

“Yemek yedikten sonra.”

“Önce bir saat dinlenmem gerekiyor. Beynim uyuşuyor. Sadece bir saat.”

“Pekala o zaman. Hava hala çok güzel. Biraz dinlendikten sonra, neden biraz hamburger pişirmiyorum? Izgarayı sezon için yakında kaldıracamız zaten.”

Peabody, babasının yıl boyunca mangalda yemek pişirdiğini söylüyor. Kar yağsa bile sebzeli burger ya da başka şeyler pişirmek için dışarı çıkıyormuş.

"O kadar da özverili olduğuma inanmıyorum."

“Evet, ben de olmazdım. Karısına bakmam gerek, çünkü mecburum. Derinlemesine araştırıp kumarla ilgili bir işi olup olmadığını, bir metresi olup olmadığını, şantaj konusu olup olamayacağını görmeliyim. Onun ölmesini istemiyordu ama gerisi... Göremiyorum, ama bunu da halletmem gerek. Kız kardeşi, kızları, çalışanları için de aynı şey geçerli.”

“Neden onların mali durumlarını incelemeyeyim?”

“Evet, bu yüzden uzman danışmansınız. Bu tür bir acıyı taklit edemezsiniz,” diye mırıldandı. “Eş. Ben her zaman acı görüyorum. Bazıları taklit edebilir, hem de çok iyi. Bazıları ise cinayeti işlemiş olsalar bile acıyı hissederler. Bunlar en azından bir süreliğine sizi yanıltabilir. Ama benim gördüklerimi taklit edemezsiniz. Onu seviyordu, ona güveniyordu, ondan zevk alıyordu. Onun ölmesini istemiyordu. Ama bu, hırsızlıkta hiçbir payı olmadığı anlamına gelmez.”

"Bakmanız gerekiyor," diye onayladı. "Ama ben de göremiyorum. Daha önce de söylediğiniz gibi, neden misafir odası tuttunuz?"

"Bir tane çekmekte ısrar etti, bu yüzden o da çekti. Bir süre dalgınlaştığını söyledi. Belki de etrafı gözetliyordu, ama sadece bunu yaptı. Dalgınlaştı."

Eve, kapılardan geçerken, "Tıpkı şu anda yaptığım gibi," diye düşündü.

“Uyandı. ‘Kahretsin, nereye gitti?’ Aşağı indi, onu buldu. En son istediği şey buydu. Üzüntüsünün üzerine bir de suçluluk duygusu eklendi.” Adam arabayı park ederken iç çekti. “Benim için zil çalmadı ama yine de arıyorum.”

Kapıya doğru yürüdü, Roarke'a döndü. "Summerset bana burun kıvrırorsa, boğazını ısırabilirim."

"Neyse ki hepimiz için, o sokak panayırında. Panayırlardan hoşlanıyor."

“Pekala.” Böylece, son derece boş bir eve girdi.

Merdivenlerden çıkmadan önce Roarke onu kucağına aldı.

"O kadar da yorgun değilim."

"Evet öylesin."

"Evet." Başını omzuna yasladı. "Öyleyim. Mira ile görüşmem gerekiyor."

"Mmm."

"Henry Barrister bu işte büyük bir etken. Onun görüşünü almak istiyorum. Eski eşleriyle konuşmam gerek. En son birlikte olduğu sevgililerinden herhangi biriyle. Birileri o lanet olası kasadan haberdardı."

"Hiç şüphe yok."

Kedi, nerede saklanıyorsa oradan çıktı ve Roarke'nin yanında koşmaya başladı. Yönü sezerek öne fırladı ve Roarke Eve'i içeri taşıdığı yatağın üzerine yayılmıştı.

"Yer açarsın dostum."

Eve'i yere indirdi, ceketini ve silah kemerini çıkardı.

"Sadece bir saat. Sadece bir saate ihtiyacım var."

"Öyleyse uyuşmuş beynini kapat ve al onu."

Çizmelerini çıkardığında, kadın yüzüstü döndü. Kediye yer açtı; Roarke kadının üzerine bir battaniye örttü.

"Görev başındasın," dedi kediye.

Ve uyurken kabuslar onu rahatsız etmesin diye monitörü devreye sokacaktı.

Ofisinde ilk olarak Aileen Carville'in mali durumunu incelemeye başladı. Araştırmayı başlattıktan sonra Dublin'deki eski arkadaşı Brian ile iletişime geçti.

"Peki, işler nasıl gidiyor?"

"Olaylar aşağı yukarı böyleydi," dedi Roarke. "Ya sen?"

"Cumartesi akşamı bardayız. Rory'nin grubu bir müzik seansı düzenliyor. Bir sürü turist yerlilerle birlikte bira içmeye geldi. Şikayetçi değilim."

"Peki, benim ve polis memurumun ilgisini çekebilecek bir şey duyuyor musunuz?"

"Şimdi, en son konuştuğumuzda hiç ses çıkmamıştı. Sonra Amerikalılar haberi duyurdu ve ortalık karıştı. Sevgili Mary, ben bir iki dakikalığına rahat köşeyi kullanacağım. Benim yerime sen geç."

Brian, barın arkasındaki küçük bölüme girip kapıyı kapatarak pub gürültüsünü dışarıda bırakırken, "Tahminlere dayalı konuşmalar," diye devam etti. "Nelerin alınmış olabileceği ve nelerin kaldığı konusunda büyük

bir ilgi var. Daha önce başarılı olmuş, okyanus ötesinde böyle bir işe talip olabilecek birkaç isim, potansiyel aday diyebileceğimiz kişiler var elimde."

"İsimleri öğrenmekte bir sakınca görmezdim."

"Bunları size vereceğim ve cinayetin onları dengeden çıkardığını ekleyeceğim. Oraya uyabilecek bir iki kişi daha var, ama yine de bunlar spekülatif."

"Anladım ve takdir ediyorum, Brian."

Roarke, en çok tanıdığı isimleri not aldı.

"Bunun için teşekkürler. Cumartesi gecesi sizi bardan uzak tutmayacağım. Neden Şükran Günü için gelmiyorsunuz? Ailenizle gelin, birkaç gün kalın."

"Buna hiç itiraz etmem. Teğmen Darling'ımız nasıl?"

"Şu anda biraz kestiriyor. Çok yoruluyor."

"Uyandığında benim için ona bir öpücük ver. Daha fazlasını duyarsam sana iletirim." Güldü. "Ve işte biz, bir zamanlar sokak serserileriydik, polislere yardım ediyoruz. Ne garip bir dünya."

"Her şey bizim onu nasıl şekillendirdiğimize bağlı, Brian. Seninle konuşacağım."

Telefonu kapattı, monitöre bir göz attı.

Kadın hiç kıpırdamamıştı, oysa kedi, kadın yüzüstü uyuduğunda yaptığı gibi, kalçasının üzerine kıvrılmıştı.

Memnun bir şekilde ofisindeki buzdolabından bir şişe gazlı su aldı ve polis memuruna yardım etmeye koyuldu.

Dokuzuncu Bölüm

Kadın, morgdaki bir çekmecedeki yatıyor olsaydı bile daha derin uyuyamazdı. Adam ona bir saat süre verdi, sonra bu süreyi otuz dakika daha uzattı. Kadın kıpırdanmaya başlayınca, adam işi bir kenara bıraktı.

Adam yatak odasına girdiğinde, kadın battaniyeye dolanmış halde doğruldu, bir eliyle dalgın dalgın kediye okşuyordu.

Yüzü uykudan kızarmıştı, gözleri ise hâlâ uykunun ağırlığıyla ağırlaşmıştı.

Kahve almak için AutoChef'e gitti.

Tıpkı o sabah yaptığı gibi, kupayı iki eliyle tuttu.

"Günde iki kez. Değil mi? Hala bugün mü? Sanki bir hafta uyumuş gibiyim."

"Tam olarak aynı gün."

Kahvesini içerken, zihninin uyanışını adeta görebiliyordu. Ve kadın ona gülümsedi.

"Belki bir saat daha kalabilirim."

Ona doğru eğildi ve öptü. "Önce yemek yersin. Sonra bir saat daha vakit ayırırız."

"Hım. Şey, eğer beni çıplak görmek istemiyorsanız, panomu güncellemem gerekiyor ve—"

"Öncelikle bir yemek yiyelim, Eve. Sen yemek yerken ben de sana yaşadığım mali durumları anlatayım."

"Buldun mu—"

"Yemek yerken. Ben hamburgerleri halledeceğim. Sen de patates kızartmasıyla ilgilenirsin—yanında patates kızartması isteyeceksin," diye

düzeltilti, “ben de öyle istiyorum, düşünsene. Bir de canım bira içmek istedi.”

"Bir bira içmekten memnuniyet duyarım."

“Güzel. Ceketiniz ve botlarınız yanınızda olsun.”

Çizmelerine uzandı. "Karım değil. Kumar, bağımlılık, şantaj, gizli ilişki gibi her şeyi araştırmam gerek, ama karım olmayacak."

“Sana katılıyorum.” Ceketini ona uzattı. “Izgarayı yakalım ve birer bira içelim.”

"Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım."

"Saat buçuk oldu, çok acıktım."

Keyfi yerinde ve uyanık bir halde onunla birlikte aşağı indi. Adam mangalı yakmak için ne yapıyorsa yaparken (o işe karışmadı), bir bira yudumladı.

Daha önceki dışarıda oturma olayından daha serin, diye düşündü. Ama hoştu. Çok geçmeden, ızgara et kokusu çiçek kokularına karıştı. Katkısı olarak, kesinlikle kendi alanı olmayan mutfığa gitti ve AutoChef'i bir sepet patates kızartması için programladı.

Etrafına şöyle bir göz gezdirdi ve avukatın aşçısını düşündü. Divine'ın bu -devasa- mekanı beğeneceğini tahmin etti. Şık, zarif, verimli, ama yine de dışarıdaki hava gibi hoş.

Biraz vanilya, biraz da limon kokuyordu. Hatta tezgahın üzerinde cam bir kasede limonlar gördü. Pencereleden birinde yeşil bitkilerin yetiştiği cam bir çıkıntı vardı. Bunların ot olduğunu biliyordu—tamamen aptal değildi—ama Summerset'in onlarla ne yaptığını bilmiyordu.

Roarke hamburgerleri tabaklara koyup verandadaki masaya yerleştirirken o da patates kızartmalarını çıkardı.

"Oldukça güzel bir mutfak."

Bu sözü üzerine kaşı yukarı kalktı. "Öyle mi düşünüyorsun?"

“Bir sürü mutfak görüyorum.” Oturdu, tabağına patates kızartması koydu ve üzerlerine bolca tuz serpti. “Bu da avukatların mutfağına benziyor. Yani, burayı seven biri kullanıyor.”

“Summerset bundan hoşlanıyor ama bu akşam kullanmayacak. Bana sadece sokak fuarında Mavis ve arkadaşlarıyla karşılaştığını söyledi. Onlar da onu akşam yemeği için eve davet etmişler.”

“Bu da mutfağı seven başka biri demek. Peabody muhtemelen her mutfağına girdiğinde küçük bir orgazm yaşıyor. Mavis de bu işe iyice

merak sardı.”

Hamburgerden bir ısırık aldı. "Benim başıma asla böyle bir şey gelmeyecek."

"Öyle olursa biraz endişelenirdim sanırım."

"Ama biz iyiyiz, değil mi?" diye sordu elindeki patates kızartmasıyla. "Bunu biz hazırladık. Aç kalacak değiliz sonuçta."

"İyiyiz, her şey yolunda."

"Madem her şey yolunda, peki ya son durum güncellemesi? Mali veriler?"

"Bundan önce, Brian ile konuştuğumu söyleyeyim. Haber ortaya çıktığından beri epey konuşma oldu. Onun deyimiyle spekülasyonlar. Ve bana bu tür bir işi başarabilecek hırsızlık işinde çalışan birkaç kişinin adını verdi."

"Kaç isim?"

"Başlangıçta sekiz kişi var ve sanırım Interpol'deki arkadaşlarınız bunların çoğunu tanıyor."

"Onları ben yöneteceğim."

"Size zaman kazandırmak için, cinayet anında New York'ta veya yakınlarında olmadıklarını teyit ettiğim için dördünü eledim."

"Bundan nasıl emin olabilirsiniz?"

"Çünkü." Elindeki patates kızartmasıyla ona işaret etti. "Ben uzman danışmanım. Diğer dördünün nerede olduğu daha belirsiz, bu yüzden bir göz atmayı gerektirebilir."

"Bir tane alacaklar. Onlardan herhangi birini tanıyor musun?"

"Birkaç kişi, ünlerinden dolayı tanıyorum. Şahsen hiç tanımıyorum." Yemek yerken ona gülümsedi. "Bizim kongrelerimiz ya da aylık toplantılarımız yok, sevgilim. Gizli bir el sıkışmamız bile yok."

"Ama bu listedeki isimlerden hiçbiriyle daha önce çalışmadınız."

"Hayır, öyle yapmadım. Başkalarıyla çalıştığım zaman, her birinin belirli bir sorumluluk alanı olurdu."

Tekrar el hareketleriyle sordu: "Örneğin?"

"Şimdi, diyelim ki bir bankayı soymak istiyorsunuz. Silahlarla içeri dalmak, bağırıp çağırmak ve insanların yere yığılması gibi şeyler değil. O yöntem karmaşık ve çoğu zaman şiddet içeriyor. Ama belki bir kasaya veya belirli güvenlik kasalarına girmenin bir yolunu bulmak isteyebilirsiniz. Herkesin kendi uzmanlık alanına sahip olduğu bir ekip kurabilirsiniz."

Eve en iyi yanıtın homurdanmak olduğuna karar verdi.

“Yardımcı olur mu? Eğer Barrister House işini planlamış olsaydım, tek başıma çalışırdım ve bunun burada da böyle olma olasılığının yüzde doksan olduğunu söyleyebilirim. Basit bir iş. Kazanç inanılmaz, ama işin kendisi basit.”

“Bir adam öldü.”

“Ve öyle de olmamalıydı. Sadece insani sebeplerden dolayı değil, Eve, aynı zamanda bu basit, adım adım bir işti. Güvenliği devre dışı bırak – ki bu özellikle zor olmazdı – içeri gir – yine, yeterince basit. Kasayı aç, bu biraz zaman alırdı ama sadece temel beceri ve biraz pratik gerektirirdi. Ganimetleri al, çık. Ama olası durumlara karşı hazırlıklı olmalısın. Brian'ın bana verdiği listede katili bulacağın sanmıyorum.”

"Çünkü?"

“Deneyimliler ve işlerinde iyiler. Bana uymayan şey panik havası, bu ekiple olmaz. Bu yüzden düşünüyorum ki, eğer zengin bir çekim ama basit bir uygulama için birini işe almak istiyorsam, neden ucuza bulabileceğim birini işe almayayım? Benim gibi birinin talep edeceği ücretin çok daha azına işi yapacak kadar iyi birini.”

Arkasına yaslandı. "İşte iyi bir açı. Kahretsin."

"Belki de Barrister'ı öldürmek istememişlerdir. Sadece onu etkisiz hale getirmek için bir şey alıp kaçmayı amaçlamışlardır. Bunun bir önemi yok," dedi kadın daha sözünü tamamlayamadan. "Ama olası bir ihtimal."

“Pekala, evet. Mantıklı. Yine de listeye bakacağım.”

"Elbette."

Düşündükten sonra bir patates kızartması daha yedi. "Daha az deneyimli biri, ölü adam olsun ya da olmasın, bunu başardığıyla övünebilir."

"Hapishaneye düşmenin en hızlı yolu bu, ama evet. Bu tür şeylere kulak misafiri oluyoruz."

“Teşekkür ederim.”

Bira bardağıyla arkasına yaslandı. "Mali konulara gelince... Dul kadın, yirmi yılı aşkın süredir ücretlerini yatırdığı, iş giderlerini ödediği kendi iş hesabına sahip. Gayet iyi durumda. Mülklerinin, hisselerinin, hesaplarının büyük çoğunluğu ortak mülkiyet. Evi miras aldığında, ikisinin adına da tescil ettirdi. Sadece kendi adına bir hesabı vardı -var- ama bu da kişisel giderleri, kıyafetleri, terzilik, kişisel bakım için gibi görünüyor."

Birasını yudumladı. "Her şey son derece resmi ve sorunsuz. Hatta aynı muhasebe firması ve miras avukatıyla çalışıyoruz. Ama bu şaşırtıcı değil, çünkü onlar zenginlikle ilgileniyorlar."

"Her şeyi miras olarak mı devralacak?"

"O ve eşi kızlarına çok iyi bakmışlar. Zip'teki hissesini karısı ve kızları arasında paylaştırmış. Bildiğim kadarıyla, hem kendisinin hem de dul eşinin işleri titizlikle düzenlenmiş. İkisinde de kumar sorunu, beslenmesi gereken bir bağımlılık, metres veya şantaj ödemelerine dair hiçbir şey yok."

"Tahmin ettiğim gibi."

"Kızlarını tek tek inceledim ve bu uzun sürmedi. Size ayrıntıları verebilirim ama kısaca söylemek gerekirse, varlıklı, sorumluluk sahibi genç kadınlar ve şu ana kadar ayrıcalıklarının kötüye kullanmadılar."

"Tahmin etmiştim."

"Joy Barrister ile ilgili değerlendirmem henüz tamamlanmadı. Ancak şu an itibariyle, dikkatli bir yatırımcı olduğunu söyleyebilirim. Boşanma ona bir maliyet getirmedi, eski eşinin de oldukça varlıklı olduğunu ve ikisinin birleşmiş servetinin onları bambaşka bir seviyeye taşıdığını saymazsak."

"Bunu sayabilirim."

"Babasının ölümü ve vasiyetleri sayesinde artık dairenin tamamına sahip ve tıpkı erkek kardeşinin Barrister House'da olduğu gibi, sanırım kendi zevkine daha uygun hale getirmek için önemli tadilatlar yaptırıyor. Cömertçe harcıyor, ancak imkanları dahilinde, ki imkanları da oldukça cömert. Buna kıyasla küçük, şüpheli bir hesabı da var."

"Gerçekten mi?"

"Büyük servete sahip birinin, bu servetin bir kısmını korumak için sistemi kullanması alışılmadık bir durum değil. Burada burada dağınık halde bazı kiralık mülkleri var ve bunları bir limited şirket (LLC) altında tutuyor. Ve buna aşağı yukarı bitişik olarak, bu diğer hesabı da açtı. Teknik olarak şüpheli. Bunun için hafif bir uyarı alabilir, ama daha fazlası olmaz. Boşanmadan sonra açtı."

"Pekala, oraya biraz daha bakabilirsiniz, çünkü orası onların herhangi birinde ilk saha dışı noktası."

"Bunu yapacağım, personel de öyle. Miras avukatımızla da görüşebilirim."

"Neden bizim miras avukatımız?"

Gözleri ciddi bir ifadeyle uzanıp elini tuttu. "Biliyorum bu senin için bir yük ve bunu bu kadar zarif bir şekilde taşıdığın için sonsuza dek minnettarım. Ama evliliğimiz, ortaklığımız, kalıcı sevgimiz ve mükemmel cinsel hayatımız seni zengin bir kadın yaptı."

Kadın, ciddiyetin altında mizahın dans ettiği o vahşi mavi gözlere baktı ve "Beni ısıtır" dedi.

"İşte o mükemmel seks yine başladı. Vasiyetinizle ilgili olarak miras avukatıyla görüştünüz."

"Bütün sorumluluğu sana yüklüyorum."

"Ve," diye devam etti, "diğer olasılıklarla da ilgilenmemi istediniz, sonra da -her ne kadar evlilik öncesi sözleşmeyi iyice veya kapsamlı bir şekilde okumadığınızın acı bir şekilde farkında olsam da- imzaladınız."

"Evet, evet ama—"

"Ama Garrett hem benim hem de sizin miras avukatınız olmaya devam ediyor. Dolayısıyla isterseniz onunla görüşebilirim. Ya da sizin görüşebilmeniz için kapıyı açabilirim."

"Birincisini tercih ederim ama ikincisi olmak zorunda."

"Pekala o zaman."

"Birileri kasa meselesini başka birine ifşa etti. Bu ancak böyle oldu. Eğer bunu kazanç için yaptılarsa, mali kayıtlarda bir yerlerde vardır. Eğer övünmek için yaptılarsa? Bunu tespit etmek daha zor. Eğer intikam söz konusuysa? İşte bu yüzden eski eşlere ve yatak kaçamaklarına bakmam gerekiyor. Mağdurun veya karısının aldatmadığına bakılırsa, bu açıdan kız kardeşine, kızlarına, personele bakıyorum."

"Neyse, ben hemen işe koyulayım. Sanırım burayı temizlememiz gerekiyor."

Bunu başardıktan sonra, şık, modern ve verimli mutfakta işleri oldukça basit bir şekilde hallettikten sonra, üst kata çıktılar.

"Bazen Summerset'le takılırsın."

"Mutfakta mı? Evet, ara sıra."

"Peki neden o diğer mekana 'uşak kileri' diyorlar? O bir uşak değil. Daha çok... bir kale yöneticisi."

"Bu ayrıcalıktan keyif alırdı."

"İnsanların, uşak benzeri hiçbir şeye veya kimseye sahip olmadıkları halde, 'uşak kileri' diye adlandırdıkları bir şeyleri var. Bu da anlamsız

terimlerden bir diğeri. Belki vasiyetimi değiştirip her şeyi Galahad'a bırakırım.”

"Zihniniz beni sürekli olarak büyölüyor."

"şu anda üzerinde çok fazla çalışma yapıılıyor."

"Buna uşakların kilerleri ve kediler için miras kalan servet de dahil."

"İşe yarayan dikkat dağıtıcı şeyler bunlar." Ofisine girdi. "şimdi onlarla işim bitti. Yönetim kurulunu bilgilendireceğim, son görüşmeleri yazacağım, kasadan transferle ilgili bir rapor hazırlayacağım. Sonra hırsızlara bakmaya başlayacağım. Eski sevgililer her yere dağılmış durumda, bu yüzden gezegenin lanet olası dönüşü yüzünden bu iş yarına kalacak.”

"Bununla uğraşmanıza gerek yok, zaten yeterince meşgulsünüz. Garrett ile iletişime geçip mali konulara geri döneceğim.”

Adam arkasını dönmeden önce kadın onun elini tuttu.

"Yükü biraz hafifletiyor. Mükemmel seks ve kahve. Yükü biraz azaltıyorlar. Sadece işi almakla kalmayıp, zaman ayırmaya da istekli olmanız? Bu, para meselesini büyük ölçüde dengeliyor.”

"Acını hafifletmek için elimden gelen her şeyi yapacağım, sevgili Eve."

"Ukala olman bile umurumda değil."

"şu an o konuda sizinle rekabet etmeye bile başlayamam."

"Rekabetçi birisin, ama evet, ben kazandım."

Biraz kahve içerek enerjisini topladı, yönetim kurulunu güncelledi, raporlarını yazdı. Henry Barrister'ın eski eşleriyle iletişime geçmek için uygun zamanları hesaplarken birkaç beyin hücrecini kaybetti.

Ardından hırsızları araştırmaya başladı.

Verilerinin ne kadar temiz olduğu onu şaşırtmamalıydı. Roarke'ı ilk sorguladığında, resmi sicilinde sadece asgari düzeyde bilgi bulmuştu. Hiç tutuklama yoktu.

Dublin sokaklarında çocukken epey zorluk çektiğini ama bunların hepsini geride bıraktığını tahmin ediyordu.

İncelediği grubun da aynı şeyi yaptığından veya birine yaptırdığından şüpheleniyordu. Belki tamamen aynı derecede temiz değildi, ama neredeyse öyleydi.

Kadın, Ignatious Clapp adlı bir kişinin saldırı suçundan tutuklanmasına (sonradan suçlamalar düşürüldü) odaklandı. İki tutuklama gerçekte; biri İrlanda'nın Killarney kentinde, diğeri ise şu anda yaşıdığı İspanya'daki bir otelde.

Polis raporlarını inceledi, İspanyolca çeviri programına tıkladı. Okuduktan sonra arkasına yaslandı ve kaşlarını çattı.

İrlanda'da Clapp, söz konusu kişinin on bir yaşında bir çocuğu dövdüğünü öğrenince o adamın peşine düşmüştü. İspanya'da ise ikinci bir kişi otel barında bir kadın garsona fiziksel şiddet uygulamıştı.

Her iki olayda da Clapp söz konusu kişileri dövmüş, ardından da herhangi bir olay yaşanmadan yetkililere teslim olmuştu. Tanıklar da bunu doğruladı ve suçlamalar düştü.

Ancak Eve, bunun onun şiddete eğilimli olduğunu gösterdiğini düşündü ve yerel polislerin dahil olmadığı başka kavgaların da olmuş olabileceğinden şüphelendi.

Böylece Clapp listenin en başına yerleşti.

Roarke içeri girdiğinde, kadın ona baktı.

"Kız kardeşi ve hizmetçiyi bitirdim," dedi ona. "Uşağa başladım."

"Bir dakika bekleyin. Ignatious Clapp."

"Ah, evet. Adını duydum. Kesinlikle deneyimli biri. Sanırım mücevher işine odaklanıyor ve şu anda yarı emeklilik hayatı yaşıyor... Emin değilim."

"Barselona. Sabıka kaydında bazı saldırılar var – suçlamalar düşürüldü. Killarney'de bir gece sokakta bir çocuğu döven bir adamın peşine düştü. Sonra da, tesadüfen Barselona'da, bir garsonu taciz edip fiziksel şiddete başvuran başka bir adamın peşine düştü."

"Pekala."

"Evet, şimdi durum böyle. Ama bu, şiddete başvuracağını gösteriyor. İlk adamın elini parçaladı, birkaç dişini kırdı, burnunu düzeltti. Diğer şeylerin yanı sıra ikinci adamın çenesini kırdı."

"Bahse girerim kırdığı el, çocuğu dövdüğü eldir, çene mi? Muhtemelen kadına hakaret etmek için kullanmıştır."

"Bahsi kazanırdın, yine de onun adını iletceğim."

"Yapmanız gerekeni yapacaksınız, çünkü bu bir cinayet. Clapp yetmiş yaşını geçmiş olmalı, değil mi?"

"Yetmiş yedi."

"Bence aradığınız kişiyi bulduğunuzda, o kişi daha genç ve daha az tecrübeli olacaktır."

"Çünkü onları çaldığınızda öyleydiniz, değil mi?"

"Sadece bu değil." Kaşlarını çatarak omuz silktili. "Bu, insanın sık sık hissettiği içgüdüsel bir şey. Bu, inkar edemeyeceğimiz bir şey, benim de bir

şeyler bildiğim bir alan. Kendimi oraya, Eve, o odaya, o kasaya koydum, her şeyi görme hissiyle boğuldum. Onları alıyorum, ellerimde tutuyorum.”

Avuç içleri yukarı bakacak şekilde ellerini uzattı. “Bir anlığına, sadece bir anlık zevk için, ağırlıklarını hissetmeme, güzelliklerine hayran kalmama izin verdim, çünkü o bir an için, sadece o bir an için, onlar benim. Bu, size açıklayamayacağım bir heyecan, hissedilmesi gerekiyor.”

Her zamanki gibi, kahvesini aldı ve bir yudum içti.

“Ama sonra ben çıkıp gidiyorum. Diyelim ki o keyif anımı yaşarken bir şey duyuyorum. Ve ne kadar keyif içinde olursam olayım, Eve, kulaklarım her sese tetikte. Ve bu daha fazlası.”

Kahveyi bıraktı, tahtasına doğru yürüdü, sonra tekrar geri döndü.

“Bu bir his meselesi. Yalnızsınız ya da değilsiniz. Yalnız olmadığınızı hissettiğinizde gidersiniz. Eğer bu his sizi yeterince uzun süre yanıltmışsa ve biri gelip size yardımcı olmuşsa, kendinizi kayganlaştırır ve kaçarsınız.”

“Bu korkaklık değil. Bu pratiklik. Bu hayatta kalma mücadelesi. Gelmek için geldiğin şeyi kaybetsen bile, başka bir gece, başka bir yer, elinde tutabileceğin başka bir hazine var.”

Bir dakika boyunca konuşmadı.

"Vazgeçmek ne kadar zordu?"

Elini kadının saçlarının üzerinden geçirdi. "Bu konuda en ufak bir pişmanlığım yok."

“Ben bunu sormadım. Her şeyden vazgeçmek ne kadar zordu?”

"Acımasız, bu tam doğru, ama hiç pişman değilim. Sen benim hazinemsin Eve, ve bu sadece bir anlık zevk için değil. Seni kucaklamayı herkesten daha çok tercih ederim."

"Bu danışmanlık hizmeti, soruşturmalarda sizin yönteminizle çalışmak işleri kolaylaştırıyor mu?"

"Şaşırtıcı bir şekilde, evet öyle."

"Acınızı hafifletmek için elimden gelen her şeyi yaparım."

Güldü, kalçasını komuta merkezinin ayağına yasladı. "Öyleyse Joy Barrister'a geçelim."

Konuşmasına devam edemeden, kadının bağlantı sinyali geldi.

"Bu, Müfettiş Abernathy."

"Gerekli olanı yap."

"Dallas," dedi. "Dünya sizin bulunduğunuz noktada dönmüyor mu?"

"Şu anda bulunduğum yer New York."

"Öyle mi?" diye sordu. Ayrıca artık gündelik gömlek giymeyeceğini, bir İngiliz polisinin giydiği siyah takım elbise ve kravatı tercih edeceğini belirtti.

"Burada kimlik doğrulama sürecini denetlemek ve iade yöntemlerine yardımcı olmak için bulunuyorum. Şu ana kadar bu konularda uzmanlar bir Cézanne, bir Picasso, bir fildişi Venüs heykeli, Gardelli yakut yüzüğü, Mavi Ay safir kolye ve küpeleri, bir Ming Hanedanı vazosu ve bir Maya eserinin orijinallliğini doğruladılar."

"Bu bir ilerleme."

"Evet, öyle. Geri kalanının doğrulanması ve belgelenmesi muhtemelen bir iki, belki de üç gün daha sürecek. Ayrıca Kraliyet Süiti'nin çalınması olayını da araştırıyoruz. Komutanınızla görüştüm."

"Nathan Barrister cinayetini soruştururken, New York Polis Departmanı (NYPD) hırsızlık olayını da soruşturacak."

"Anladık. Bu konuda sizinle koordinasyon ve işbirliği yapmayı planlıyoruz."

"Bu bağlamda, incelemek isteyebileceğiniz birkaç isim var."

Adamın kaydını okudu, bekledi.

"Bunu takdir ediyorum, Teğmenim. Hiçbir şeyi saklamıyorum. Şu ana kadar odak noktam, ele geçirilenler oldu. Interpol'ün yeraltı açık artırmalarını ve dedikoduları izlemek için EDD'nizle birlikte çalıştığını biliyorum. Bildiğim kadarıyla, henüz rapor edilecek bir şey yok."

"Olduğu zaman."

"Olduğu zaman. Sözüm bu. Bana verdiğiniz isimlerden herhangi biri daha fazla bilgiye yol açarsa, sizinle iletişime geçeceğim. Bu kadar çok çalınmış malın ele geçirilmesi en çok yankı uyandırabilir, ancak Interpol cinayeti hafife almaz. Ben de almam. Sizinle iletişime geçeceğim."

Eve bağlantıyı yerine taktı, sonra ellerini yüzünden saçlarına doğru gezdirdi. "Bitti."

"Yine solmaya başlıyorsun."

"O kadar da değil. Joy Barrister."

"Görünürde hiçbir şey yok. Parasından para kazanmış; akıllı yatırımlar yapmış, iyi gayrimenkul alımları yapmış ve gördüğüm kadarıyla her şey yolunda. Neden CFO olduğunu anlıyorum. Oradaki kayıtları mı? Yine, şöyle bir bakışta bile, titiz ve temiz. Bence görevini çok ciddiye alan bir kadın."

"Seyahat etmeyi sever mi?"

"Evet, öyle yapıyor. Avrupa ve tropikal bölgeleri tercih ediyor gibi görünüyor, ancak Asya, Güney Amerika ve benzeri yerlere de seyahat ediyor. Bazen şirket parasıyla, bazen de kendi parasıyla."

"Arkadaşlar?"

"İş söz konusu olduğunda şirket personeli. Kişisel olduğunda ise nadiren bir seyahat arkadaşı. Orada özellikle önemli görünen kimse yok, çünkü seyahat arkadaşı nadiren tekrarlanıyor. Konumundan, zenginliğinden ve yol arkadaşlarını seçme özgürlüğünden keyif alan bir kadın gibi görünüyor."

"Pekala, personel."

"Orada pek bir şey yok. Hiçbir şey—kullandığınız o kelime neydi?—şüpheli değil. Yine de akıllıca yatırımlar ve oradaki avukatlardan tavsiye aldıklarına şaşırıyorum. Henry Barrister ile aynı yatırım şirketini kullanıyorlar, ancak farklı bir finansal danışmanları var, çünkü hiçbiri avukat seviyesinde değil."

"Uma Acker, üniversitedeyken, Barrister House'da işe başlamadan önce, başka bir kadınla ciddi bir ilişki içindeydi."

"Bunu onun mali kayıtlarından nasıl çıkardınız?"

"Geriye dönüp baktığımda, ortak bir banka hesabı ve apartman dairesi sözleşmesinde iki isim olduğunu gördüm. Diğer kadını kontrol ettiğimde, Uma'nın işe başlamasından yaklaşık altı ay önce bir trafik kazasında öldüğünü öğrendim. Bu da Uma'nın her yıl ölüm tarihinde çiçek almasının – her zaman beyaz güller almasının – nedenini açıklıyor."

"Mezarlığa götürmek için. Tamam."

"Uşak. John Tyler'ın Kuzey Carolina'da bir sahil mülkünde hissesi var. Ailesi de hisse sahibi ve orada emekli olmuşlar. Seyahat açısından, onları yılda iki veya üç kez ziyaret ediyor. Mali durumu iyi, şüpheli bir durum yok. Ara sıra at yarışlarına da katılıyor. Küçük bahisler yapıyor ve kaybettiğinden daha çok kazanıyor. Sanırım birileriyle görüşüyor, çünkü ayda iki veya üç kez güzel bir restoranda iki kişilik akşam yemeğine denk gelen bir ücret alıyor. Ayrıca ara sıra çiçek de alıyor."

"Gelirine göre yaşıyor, arada sırada lüks harcamalar yapıyor; örneğin yılda birkaç kez iki kişilik orkestra biletleri alıyor. Broadway'i seviyor. Müzikal tiyatrodan hoşlanıyor."

"Sanırım onun yemek/tiyatro arkadaşlarını bulacağız. Ne olur ne olmaz."

“Ta ki siz yapana kadar. Ve son olarak, ilahi İlahi. Bir dul kadın—yirmi iki yaşındayken Jasper Fortigue ile evlenmiş ve otuz sekiz yaşındayken onu bir inşaat kazasında—işle ilgili—kaybetmişti. İki çocuğu vardı, babalarının ölümünde on altı ve on dört yaşında olan iki erkek çocuğu. Hem sigortadan hem de inşaat şirketinden toplu bir ödeme aldı.

"Anladığım kadarıyla, o parayı faturalarını ödemek, çocuklarını büyütmek, üniversite fonu oluşturmak ve kurslara katılmak için kullandı. Aşçılık kurslarına."

“Ayrıca parasına da çok dikkat ediyor. Küçük yatırımlar yapıyor, ama büyük kısmını bankada tutuyor. Hiç mülkü yok, ama iki oğlunun da ev almasına yardımcı oldu. Sade bir hayat yaşıyor. Seyahatleri neredeyse tamamen ailesiyle birlikte çeşitli yerlere yaptığı iki haftalık gezilerle sınırlı. Dağlarda, sahilde büyük bir ev kiralyorlar. Mali açıdan bakıldığında, görüldüğü gibi biri. İşini seven, ailesini seven ve her ikisine de elinden gelenin en iyisini veren biri.”

"Romantik veya cinsel partneriniz var mı?"

“Gösterilerden hiçbiri.”

“Ailesini çok seviyor, onlarla tatile gidiyor. Belki de kasadan haberdardı, sadece onlara bahsetmişti.”

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsunuz?"

“Hayır, ama en iyisi üzerini örtmek. Duvar panelini bulan adamla konuşacağım, bakalım ne çıkacak. Bu hırsız mı? Bir gün uyanıp da, ‘Biliyor musun, şu evdeki ofiste bir sürü değerli eşya dolu bir kasa var. Gidip bir şeyler alayım’ diye düşünmedi herhalde.”

"HAYIR."

“Süreci bir kez daha birlikte gözden geçirelim.”

"Hırsız tam bir aptal değilse, bu bir aracı işiydi."

“Ya öyleyse?” Ayağa kalktı, tahtanın etrafını dolaştı. “O bir aptal. İşin kendisinin basit, temel olduğunu söyledin. Yani deneyimsizlik bir etken olabilir. Belki de ilk işiydi.”

"Bunu göz ardı edemeyiz sanırım. Bu onun açısından kayda değer ve muhteşem bir şans."

"Eğer biri ona nasıl yapılacağını anlattıysa, belki de kasa hakkında bilgi verdiyse veya kasaya erişim sağlamasına yardımcı olduysa, sorun olmaz."

"Yine aynı evde yaşayan biri."

"Ölen Henry'ye geri dönüyoruz, evet."

Adımları ve bu adımların nasıl işleyebileceğini gördü.

"Birisi fırsatı kaçırıyor ve bir başkası da bundan pay almak istiyor. Üstelik avukatların her şeyi geri vermek için düzenlemeler yaptığını biliyorlarsa, uzun süre bekleyemezler."

Elleri cebinde, tahtayı inceledi. "Üzerinde oynayabileceğim bir şey. Bana aracı kurum açısını tekrar anlatır mısın?"

"Müşteri, aracıyla anlaşır. Alternatif olarak, aracı satılmaya değer bir şey öğrenir. Her iki durumda da, hırsız seçer ve ona bir ücret teklif eder. Bu bazen yeniden satış değerinin bir yüzdesi, bazen de sabit bir ücrettir."

"Hırsız, müşterinin kim olduğunu veya komisyoncunun kendisinin müşteri olup olmadığını bilemez."

"Hayır, yapmazdı. Aracı kurum tamamen aptal değilse tabii. Bu kapsamda bir yatırım için bu oldukça şüpheli görünüyor."

"Çoğu suçlunun oldukça aptal bir yanı vardır." Ona baktı. "Bazı istisnalar olsa da. Ama tamam."

"Bu kapsamda, aracının müşterinin kimliğini bilmemesi de çok olası. Bu riskli, ama bu kazanç? Çok cazip. Düzenlemeler yapılır. Ücretler, ödeme planı, teslimat detayları. Hırsız, aptallar hariç, zaman ayırıp çalışır, araştırır, durumu inceler, pratik yapar ve benzeri. İş tamamlandıktan sonra teslimat, kimlik doğrulama, ödeme."

"Böyle bir şey için, dediğim gibi, taşları çıkarıp yeniden yerleştirip ya da ayrı ayrı satarak değerini düşüremezsiniz. Dolayısıyla müşterinin ya özel bir koleksiyonu vardır ya da özel bir müzayedeye çıkmayı planlamaktadır."

"Umarım ikincisi olur."

Gözlerini ovuşturdu, gözlerini açıp tahtaya baktı. "Eski sevgililerimle konuşmam gerek."

"Bu da yarına kalsın. Hadi şimdi, kapat şunu. İyi bir uyku sana daha iyi bir başlangıç sağlayacak."

"Evet, evet." Derin bir nefes verdi. "Evet. Hırsızlar, zümrütler ve Interpol."

"Aman Tanrım."

Gülerek gözlerini tekrar ovuşturdu. "Bunu biliyorum."

Bunu söyledikten sonra, sistemi kapatmak için komuta merkezine geri döndü.

Onuncu Bölüm

Kadının omuzlarını nasıl oynattığından, boynunu nasıl çevirdiğinden gerginliği gördü.

"Dolayısıyla kafan karışmış, değil mi?"

"Evet, bazıları."

Elini kadının ensesine koyduktan sonra, onu diğerlerinden daha iyi değerlendirdi. O düğümleri çözmenin yollarını biliyordu.

"Yüzmeye ne dersin?"

"Ah... evet, aslında. Buna ihtiyacım olabilir." Asansöre doğru yürürlerken ona baktı. "Sadece ıslak ve çıplak olmamı istesen bile."

"Elbette, ama seni kuru ve giyinikken de beğeniyorum. Mesela," dedi ve asansöre bindiklerinde sırtını duvara döndü ve ağzını kendi ağzıyla kapattı.

Hem gömleğindeki birkaç düğümü hem de gömleği gevşetti.

"Bunu havuza varana kadar bekleyebilirsiniz."

"Şimdi tam zamanı."

Dudakları tekrar onun dudaklarına değdiğinde, kemerini çözdü. Kalbinin kendi kalbine karşı attığını hissetti, boğazındaki hırıltıyı duydu, vücudundaki gevşemeyi hissetti. Öpüşmenin açısını değiştirdi. Daha derin, sadece biraz daha derin.

Parmakları aşağı doğru kayd, göğsünün üzerinden, karnının üzerinden, kasıklarının üzerinden ve sonra içeri girdi.

Tek bir hızlı boşalmayla geldi. Daha ikinci nefesini alamadan, adam onun içine girmişti.

Duvara mihlanmış halde, hissetmekten başka hiçbir şey yapamıyordu. Coşku, sıcaklık, yıkıcı zevk. Vücudu daha fazlasını arzularak, bu hızlı ve

vahşı çiftleşme için adeta alev alev yanarak atıyordu.

Onun kaybolduğunu biliyordu, ona, kendine, birbirlerine defalarca yaşattıkları bu karanlık, boğucu ihtiyaca teslim oluşunu titreyerek hissediyordu.

Pantolonu ve gömleği asansörün zeminine kayınca, açlığı iyice arttı. Ani bir öfkeyle, destek atletini başından çekip fırlattı, böylece kadın sadece zincirdeki damla şeklindeki elmas kolye ve botlarıyla kaldı.

Gözleri onun gözlerindeydi, ellerini bacaklarının altına koydu ve onu kaldırdı. Şimdi kolları, bacakları onun etrafına zincirlenmişti. Dudakları onun dudaklarına yapışmış, birbirlerini deliliğin eşiğine ve ötesine doğru kırbaçlıyorlardı.

Kadın cansızca yere yığılabiliirdi ama onun bedeni, kadının bedenine yapışık halde, onu ayakta tuttu. Nefes nefese, terden sıırıslıklam olmuş tenleriyle, adam başını çevirip dudaklarını kadının kulağının altına değdirinceye kadar öylece kaldılar.

"Şimdi daha rahatım, eminim."

"Bir şey mi söyledin? Bu kadar zil sesiyle duymak zor. Tanrım, hâlâ asansördeyiz. Asansörde çıplakım."

"Tamamen değil. Hâlâ botlarınızı giyyorsunuz. Çok ilginç bir görünüm."

"Tamam. Onları çıkaracağım. Ve tüm bu eşyaları toplamamız gerekiyor."

"Aksi takdirde, Summerset etrafa saçılmış kıyafetleri bulup asansörde cinsel ilişkiye girdiğimizden şüphelenebilir."

"Şey. Evet."

Çizmelerini çıkardı, çizmelerini ve kıyafetlerini kollarına topladı.

"Hâlâ yüzmek istiyorum."

"O zaman bir tane edineceğiz."

Onunla birlikte bitkilerin, sarmaşıkların ve çiçeklerin oluşturduğu tropikal cennetten geçerek havuzun mavi parıltısına kadar yürüdü.

Kıyafetleri bir sandalyenin üzerine bıraktı. "Bundan sonra beynimi yeniden başlatmam gerek."

"Bu konuda da yardımcı olabilirim."

Onu kucağına aldı, öptü. Sonra onu o pırıl pırıl mavi suyun üzerine fırlattı. Suyu çarpmadan önce çıkardığı ses, çığlık ile tiz bir ses arasında bir şeydi.

Su yüzüne çıktı, ıslak saçlarını yüzünden çekti. "Sen on iki yaşında mısın?"

"Yüzme yarışından sonra, onlardan daha fazla beceri ve deneyime sahip olduğumu kanıtlamam gerekecek."

Üzerindeki diğer kıyafetlerini de çıkarıp, onun ardından suya atladı.

Birkaç tur attıktan, biraz tembelce su üzerinde yüzdükten ve su altında güreştikten sonra, becerisini ve deneyimini kanıtladı.

Derin bir uykuya daldı. Ta ki rüya görene kadar.

Rüyasında, kan ve ölüm kokan suç mahallinde duruyordu. Kasa açıldı ve hazinelerini içinde saklıyordu.

Kadın ayakta dururken, kedi hırsız siyahı giymiş Roarke pencereden içeri girdi.

"Burada olamazsın."

"Şimdi, tıpkı senin gibi benim de bitirmem gereken bir işim var."

Yanından geçti, göz kırptı ve sonra kasaya girdi.

Çantasını açtı ve kadife bir keseden fildişinden Venüs heykelini çıkardı.

"Çok hoş, değil mi?"

"Buraya ait değil."

"Buna karar vermek bana düşmezdi. Sonuçta insanın geçimini sağlaması gerekiyor."

Dikkatlice, Kraliyet Süiti'ne ait tacı başka bir çantadan çıkardı, yerine koydu, ardından kolyeyi, bileziği, küpeleri ve son olarak da yüzüğü yerleştirdi.

"Onları tuttum," dedi, "kısa bir an için onları kendime aitmiş gibi tuttum. Ah, o heyecan, kelimelerle ifade edilemezdi. Ama benim ihtiyacım olan ısıltı değil, hazır olma haliydi."

Döndü ve ona gülümsedi. "Onları giyersen bir kraliçe gibi görürsün. Bir tanrıça gibi."

"Ben bunu istemiyorum."

"Biliyorum, sevgili Eve'im, yoksa o heyecanı aramayı neden bıraktırdım ki? Sende her zamankinden daha fazlasını buldum. Bana neşeyi, rahatlığı, huzuru getirdin; ve ait olma rahatlığına ihtiyacım olacağını kim düşünürdü ki?"

Dışarı çıktı ve kadının kolunu sevgiyle okşadı.

“Değerli ve paha biçilmez olan her şey,” dedi, “ama bunların hiçbirinin, uğruna savaştığınız ve koruduğunuz adamın hayatından daha değerli olmadığını biliyorum. Bunu sizden önce de inanıyordum ve o zamandan beri daha da güçlü bir şekilde biliyorum. Değerli ve paha biçilmez olan için kendi hayatımı riske atabilirdim, ama bu, bir hayatı almakla aynı şey değil.”

"Bunu çok iyi biliyorsunuz."

"Evet, bunu biliyorum."

"En iyisi ben gideyim, çünkü senin işin var."

"Geri kalan her şeyi kim aldı?" diye mırıldandı.

Roarke pencereden içeri girerken ona gülümsedi. "Bir sorum var."

Ve o, karanlıkta bir gölge gibi kayboldu.

Yerde yatan Nathan Barrister doğruldu. Yüzü ve kıyafetleri kan içindeydi. Gözleri donuk ve keder doluydu.

“Ben o şeylerden hiçbirini almadım. Babam öldükten sonrasına kadar onlardan haberim yoktu.”

"Buna inanıyorum. Ama gerçeği öğrendikten sonra bile haftalarca onları sakladınız."

"Aynı şey değil, değil mi?"

“Çalıntı malı bulundurmak... Hayır, aynı şey değil.”

“Babamı çok severdim. Kusurlarını bildiğimi ve kabul ettiğimi sanıyordum. Ona harika bir baba diyemezsiniz. Bunu biliyorum çünkü ben de öyle olmaya çalıştım. Ama iyi bir babaydı. Önemli bir iş kurdu, iyi yönetti. Çalışanlarına adil, hatta cömert davrandı.”

Nathan, o kederli gözlerle kasaya baktı. "Bunu neden yaptığını, buna neden ihtiyaç duyduğunu bilmiyorum."

Eve'e döndü. "Bütün bunları saklamazdık. Bunu düzeltmenin ve aynı zamanda ailemi, işimizi, babamın itibarını korumanın bir yolunu bulmak istemem bu kadar yanlış mıydı? En iyi yolu bulmak için biraz zaman ayırmanın ne zararı vardı?"

"Bu sana zarar verdi, Nate. Seni öldürdü."

“Bilmiyordum.”

“Kim yaptı?”

Sadece başını salladı, kanlı zemine uzandı. "Bilmiyordum."

"Birisi yaptı."

Uyandığında Roarke'ı kanepede otururken buldu. Takım elbise giymemişti; siyah kot pantolon ve neredeyse gözleri kadar mavi olan açık renk bir kazak giymişti; bu da ona hâlâ hafta sonu olduğunu hatırlattı.

Kedi, Roarke'nin kucağına yatmak yerine, sanki Roarke'nin omzunun üzerinden tabletinde yaptığı şeyi okuyormuş gibi kanepenin arkasına uzandı.

"Uyanmadan önce rüya mı gördün?" diye sordu ona.

"Sanırım öyle. Evet." Oturdu ve bedeninin ve zihninin, cinsel ilişki sonucu uykuya dalmış bir kadın gibi hissettiğini fark etti.

"Biraz spor yapacağım."

"Pekala. Ben bir tanesini zaten yaptım. İşin bitince pazar kahvaltısı yaparız."

Ateşin kısık ateşte yandığını ve yatağın üzerindeki çatı penceresinden ıslak bir sıvının sızdığını gördü.

"Yağmur yağıyor."

"Kovalar. En azından çoğunlukla evden çalışacaksınız diye düşünüyorum."

"Evet. Ama bir şey değişirse..." Spor pantolonunu, atletini ve spor ayakkabılarını giydi. "Yaklaşık bir saat sürer."

"O zaman aklından geçenleri bana anlatacaksın, değil mi?"

Kahvesini aldı, başını salladı. "İçindekileri anlayınca sana söyleyeceğim."

Kadın aşağı indiğinde, adam saate baktı, sonra kalktı. Kadın sorunu çözene kadar kendi işlerinden birazını halledecekti.

Spor salonunda üç millik bir koşu programı hazırladı ve tropikal bir plaj seçti çünkü zorlayıcı bir şeye ihtiyacı yoktu. Sadece hareket etmek istiyordu.

Vücudu çalışırken beyni de çalışıyordu.

Kasları yorulana kadar ağırlıklarla koşusunu tamamladı. Ardından ustasıyla dojo'da kısa bir seans yaptı ve havuzda beş güçlü tur atarak antrenmanını bitirdi.

O geldiğinde, Roarke ve kedi sahayı terk etmişlerdi.

Eski bir NYPSD sweatshirt'ü ve eşofman altını çıkardı. Dışarı çıkması gerekirse değiştirecekti, ama evde rahat rahat çalışacaktı.

Onları banyoya götürdü, bir kenara koydu ve hızlıca duş aldı. Zihninin gittiği yerler yüzünden, çocukken maruz kaldığı soğuk duşu, buz gibi su

dolu küveti düşündü. O acımasızlığı.

Suyu iyice ısıttı ve suyun fışkıran jetlerinin vücudunu ısıtmasına izin verdi.

Kadın dışarı çıktığında, Roarke daha önce olduğu gibi oturdu. Masada bir demlik kahve ve iki kubbeli tabak vardı.

"Dinlenmiş ve hazır görünüyorsunuz."

"Dinlenmiş ve hazır hissediyorum. Galahad?"

"Summerset'in arkadaşlığını daha çok sevdiğine karar verdi. Ve Summerset de dün gece onunla vakit geçirmekten keyif aldı. Ayrıca bana ikinci çocuğun da birkaç hafta içinde, en geç üç hafta içinde geleceğini söyledi."

"Bunu nereden bilecek?"

"Hiçbir fikrim yok ve sormadım da, çünkü yine neye şahit olacağımızı biliyorum. Tabii ki, bir tatil planlayıp o gün geldiğinde kendimizi Avustralya'da bulmadığımız sürece."

"Biz geri dönene kadar beklerdi. Yemin ederim, bir yolunu bulurdu."

"Eh, neyse."

Kubbe şeklindeki yapıları kaldırdı. Krep, pastırma, meyveler.

Eve kendi kendine, "Onu düşünüyordu," diye düşündü. "Hep onu düşünüyordu."

"İşte ben buna pazar kahvaltısı derim." Adamın kahvesini doldurduktan sonra kendi kahvesini de doldurdu.

Krepleri şurupla ıslattıktan sonra dilimledi.

"Kasayı, içindeki tüm eşyaları, seni, pencereden içeri girip Venüs heykelini ve Kraliyet Süiti'ni oraya koymayı hayal ettim."

"Bir bakıma, ben de öyle yaptım."

"Evet, bir bakıma öyle yaptın."

Biraz pastırma yedi, sonra ona döndü. "Hayatının büyük bir bölümünde o... işteydin."

"Son birkaç yılı saymazsak, hepsi. Beni bir dolandırıcılığın, bir oyunun, dikkat dağıtıcı bir unsurun parçası olarak kullandılar, sanırım üç, dört, beş yaşlarındaydım. Tam hatırlamıyorum. Sonra kendi başıma kaldım ve eve iyi bir kazanç getirmem bekleniyordu. Tekme veya yumruk yememek için tam olarak bunu yapmayı öğrendim. Ama her halükarda yeterince sık yedim. Bunu biliyorsunuz."

"Bunu biliyorum. Brian ve diğer arkadaşların da bu işin içindeydi."

“Yapmamız gerekeni yaptık.” Basitçe konuştu ama ses tonunun altında hafif bir rahatsızlık sezildi. “O bambaşka bir dünyaydı, Eve.”

Elini adamın koluna koydu. "Bunu ben de biliyorum. Bana ilk çaldığın şeyi söyleyebilir misin?"

“Hayır, yapamam. Cebinden çıkarılmış bir şey olsa gerek.”

“Peki ya sonuncusu?”

“Son işim mi? O da birkaç ay, neredeyse bir yıl önceydi; ta ki cenazede seni görene kadar. O işten yavaş yavaş uzaklaşırken, bunun son işim olduğunu bilmiyordum.”

Şimdi, anıları hatırlayarak gülümsedi. "Sonumun layıkıyla geçmesinden memnunuz."

"Peki, öyle miydi?"

“Cartier’e özel siparişler için seçilecek taşlardan oluşan bir sevkiyat geliyordu. Elmaslar; mavi, beyaz, pembe, kırmızı, yeşil, kanarya sarısı. Müşteri, renkli ve benzersiz bir elmas gökkuşağı istiyordu. Tek tek taşları takip etmek o kadar kolay değil, biliyorsunuz, bu yüzden onları topladım, ara sıra sattım, bu işi acele etmeden yaptım.”

“Hatırlıyorum.” Parmağını ona doğru uzattı. “O soygunu hatırlıyorum. Sen miydin? Kiminle çalıştın?”

“Hiç kimse. Sizin için isim vermek istemem ama kesinlikle hiç kimse.”

"Bunun bir takım işi olduğunu düşündüler. Olmak zorundaydı."

“Öyle değildi. Şunu söyleyeyim, planlamada başka bir işim daha vardı. Bir süredir işin incelikleriyle ilgileniyordum. Sonra sen ortaya çıktın, bu yüzden bıraktım.”

“Artık paraya ihtiyacın yoktu. Bunun için değildi. Tarif edilemez o heyecan içindi.”

"Oldu."

Çatalını bıraktı, sonra yüzünü ellerinin arasına aldı. Gözlerinin içine bakarak onu öptü. "Pekala," dedi ve çatalını tekrar eline aldı.

“Bunu kim söylüyor? Karım mı, yoksa polis mi?”

“Şu anda ikisi de. Ve ikisi de sizden bir iyilik isteyecek.”

"Bu ne olabilir?"

“Çalınan eşyaların listesine, tarihlerine ve yerlerine tekrar bakmanızı istiyorum. Sonra da bu eşyaları kimin çaldığına dair en iyi tahmininizi yapın. Tek başlarına mı, bir ekibin parçası olarak mı, yoksa bir aracıyla mı çalıştılar?”

"Tahmin yürütmek zor olur."

"Eğitimli bir kişi. Ve karşılığında –her ne kadar bu durum kalıcı olsa da– o isimlerin peşine düşmeyeceğim veya kimseyi göndermeyeceğim. Sadece, eğer ortaya çıkarsa, bunu yapan kişinin peşine düşeceğim."

Kahvesini içerken düşündü. "Bakacağım ama—"

"Her vakada polislerin kimleri incelediğini araştıracağım. Karşılaştıracam. Interpol'e birkaç isim verdim, belki de sonuç verir. Ancak, ne kadar büyük olursa olsun, ganimet benim için ancak Barrister'ı öldüren kişiye ulaşmamızı sağladığı takdirde önem kazanır."

"Her şey ait olduğu yere geri dönüyor ve bu bana yeterli. Avukatın babası o eşyaları oraya koydu ve bunu kimin mümkün kıldığını bilmek faydalı olabilir."

"Onun zümrütleri oraya koymasını mümkün kıldım. Bu da birinin onları tekrar çıkarmasını mümkün kılıyor."

"Nathan Barrister'ın ölümünden sorumlu olan kişi, o taşı alıp kafatasını parçalayan kişidir. Bunu seni sevdiğim için söylemiyorum. Bunu bir gerçek olduğu için söylüyorum."

Daha fazla krep yedi. "Başka bir işiniz yoksa, ben Interpol ile görüşürken ve umarım eski eşlerle röportaj yaparken bir göz atabilirsiniz."

"Bugün Pazar, istediğimi yapabilirim. Polisimle çalışmayı seviyorum."

"Eski hırsızım ile çalışmaktan hoşlanıyorum. Babamı ben öldürdüm."

"Havva."

Başını salladı. "Sekiz yaşındaydım, yine bana tecavüz ediyordu, yine beni dövüyordu. Beni öldüreceğini sandım. Bu yüzden onu öldürdüm ve öldükten sonra da öldürmeye devam ettim çünkü duramıyordum. Yapmam gerekeni yaptım. Sen de öyle yaptın. Ve şimdi, işte buradayız."

Elini tuttu, parmaklarını öptü. "İşte buradayız."

İşe koyuldular. Eve, komuta merkezinde Müfettiş Abernathy ile çalışmaya başladı.

Dört eserin daha orijinalliğinin doğrulandığını bildirdi.

"Medya ortalığı karıştırıyor. Sadece burada değil," dedi ona. "Her yerde."

"Bir süre daha onları yenmeye devam etmeleri gerekecek."

"Aslında, iki saat sonra müze temsilcisi, belediye başkanınız ve emniyet müdürünüzle birlikte bazı soruları yanıtlayacağım."

"Buyurun, alabilirsiniz."

"Bana söylenenlere göre, yarın Polis Merkezi'nde sizin ve ortağınızın da katılacağı daha kapsamlı bir basın toplantısı düzenlenecek."

"Harika. Sabırsızlıkla bekliyorum. Bu arada, bir cinayet davası üzerinde çalışıyorum. İş birliği ruhuyla, bana bazı bilgiler vermeniz gerekiyor. Yetkililerin her hırsızlık olayında kimleri incelediğini, kimlerle görüştüğünü ve kimlerden şüphelendiğini öğrenmem lazım."

"Bu hiç de küçümsenecek bir iş birliği değil."

"Bunun farkındayım. Eğer bu özel yöntem beni Barrister'ın katiline götürürse, önceki tüm hırsızlıklarla ilgili olarak kendisiyle görüşme yapmaktan memnuniyet duyarım. Bu da bazı açık davaların kapanmasına yol açabilir."

Gözlerinde bir memnuniyet ifadesi belirdi. "Size şunu söyleyebilirim ki, kocanız bu açık davaların birçoğunda incelendi."

"Abernathy, Roarke'nin Nathan Barrister'ı öldürdüğüne inanıyor musun?"

"Hayır, bilmiyorum."

"Bana bu bilgiyi sağlayabilerseniz, bu açıdan ilerlemek isterim."

"Elimden geleni yapacağım."

"Teşekkür ederim."

Telefonu kapattı ve gözlerini tavana dikti.

Ayağa kalktı, tahtasının etrafında yürüdü ve içindeki kabaran rahatsızlığı üzerinden attı.

Tekrar oturduktan sonra, Henry Barrister'ın eski eşlerini kronolojik sırayla ele almaya karar verdi.

Avukat Angelica Frank LeVoy Gruber, Hawaii'de güneşli bir günde havuz başında bir mimosa yudumluyordu. Eve'in gözünde, yüz yıllık ilk eş, derisinin her santimini gerginleştirecek kadar estetik operasyon geçirmişti; öyle ki, ani bir harekette derisi on iki yerden yırtılabilirdi.

Eve'in, kadından neredeyse yetmiş beş yıla yakın süredir beslediği kinin ötesinde hiçbir şey elde edemeyeceğini anlaması yaklaşık beş dakika sürdü.

"Henry'nin hırsız olduğunu öğrenince şaşırmadım. Başkalarının yanı sıra o kızıl saçlı sürtükle de beni aldattı. Bunun bedelini ödettirdim. Eğer çok zahmetli bulmasaydım, anma törenine katılırdım. Kırmızı bir elbise giyer, ça-ça dansı yapardım."

Sözünü kısa tuttu, çünkü kadının bir şey biliyor olsaydı, eski kocasının itibarını zedeleyecek şekilde anlatmaktan memnuniyet duyacağından

oldukça emindi.

İkinci karısını, kızıl saçlı fahişeyi denedi. Oyuncu Darla Starling'in hala kızıl saçları vardı. O da estetik operasyon geçirmişti ama Eve, kadının birincisinden çok daha insana benzediğini düşündü.

Büyük, mavi gözleri vardı ve Eve'in güzel ve ustaca bir zarafet olarak gördüğü bir şekilde, tek bir gözyaşı sol yanağından aşağı süzüldü.

“Henry'nin gittiğini hâlâ kabullenmekte zorlanıyorum. Şimdi bir de oğlu! Nathaniel'i pek tanı mıyordum.”

“Nathan.”

“Elbette. Henry ile birlikte olduğumuz süre boyunca hiç çocuğumuz olmadı. Çok tutkulu bir ilişkimiz vardı. Ama sonunda söndü.”

"Bu olay yaşanmadan önce size kasadan bahsetti mi veya kasayı gösterdi mi?"

"Hayır, ve Henry'nin tüm bunların içinde herhangi bir rolü olduğuna inanmayı reddediyorum."

Zarif bir gözyaşı gibi, kırgınlık ifadesi de oldukça prova edilmiş gibiydi.

“Kendini savunamıyor, o yüzden ben savunacağım. Sanatı severdi ve göz önünde sergilenen muhteşem bir koleksiyonu vardı! Mücevher almayı çok severdi. Birlikte geçirdiğimiz zamandan kalma güzel bir koleksiyonum var. Bunu asla yapmazdı. Oğlunu ya da kızını yakından tanı mıyordum ama sorumlunun onlar olduğuna inanmaya meyilliyim.”

"Bu pek olası değil, Bayan Starling, çünkü kasadaki bazı eşyalar, kelimenin tam anlamıyla çocukken çalınmıştı."

"Şey... Henry'den bunu asla beklemezdim. Dürüst, çalışkan ve cömert biriydi. Tutkulu ve ateşli bir aşkımız vardı. Bana söylerdi."

"Evliliğiniz sırasında başka kadınlarla ilişkisi vardı."

“Alev sönmeye başladığında. Onun bir zaafı vardı ve o sarışın kaltak onu baştan çıkardı. Onu terk etti, değil mi? Onu ve diğerlerini. Alevi yeniden canlandırmaya bile çalıştık ama sönmüştü. Sadece sessiz közler kalmıştı.”

Saçlarını geriye savurdu. "İnanın bana. Bunun hiçbir parçası değildi, ama olsaydı? Bana söylemediyse, beni takip edenlerden hiçbirine de söylememiştir."

O görüşmeyi bitirdikten sonra Eve, ofisini gezdi, ardından Roarke'nin ofisine uğradı.

“Eğer beni kızıl saçlı bir sürtükle ya da sarışın bir kaltakla aldatırsan, birinci karımın yöntemini uygulayacağım. İkinci karım onu kahraman gibi

gösterecek, onunla ateşli bir tutku paylaştığını ve onu baştan çıkaran kadınlara zaafı olduğunu söyleyecek. Zavallı Henry. Birinci karım cenazesine katılacak enerjiyi bile bulamadı, ama katılsaydı kırmızı bir elbise giyer ve ça-ça dansı yapardı.”

Büyük deri koltuğuna yaslanıp döndü durdu. "Cenazelerimde hep dans ediyorsun."

"Kızıl saçlılardan uzak durun."

"Anlaşıldı."

“Abernathy bana istediğim bilgiyi verecek. Bana hemen, hırsızlıkların çoğundan sorumlu tutulduğunu söyledi.”

"Bunu zaten bekliyorduk."

“Evet, yaptım. Üçüncü eşime de el atacağım. İlk ikisi hiçbir şey bilmiyordu.”

“Üçüncü sırada ise kurbanın annesi yer alıyor.”

“Evet. Bakın, soruşturma raporlarını aldığımda size de bir kopyasını göndereceğim.”

“Hırsızlıklarla ilgili verilerden mi?” Tekrar arkasına yaslandı ve su tüpünden bir yudum aldı. “En azından bu eğlenceli olacak.”

"Evet, dönme dolaplar ve atlıkarıncalar. Bütün eğlencem yarın, bu karmaşa hakkında bir basın toplantısı daha yapmak zorunda kaldığımda başlayacak."

“Bunu atlatacaksın. Eve, ilk hırsızlık olaylarıyla başladım ve aklımda birkaç isim var. Ama, biri öldü, biri on yıl önce Barbados'a emekli oldu, sonuncusu ise seksenli yaşlarında ve üçünden hiçbirinin burada geçerli olacağını düşünmüyorum.”

“Tersine çevirelim,” diye önerdi. “Diğer uçtan başlayalım. Kırk, elli yıl önce onun için hırsızlık yapan biri, eğer kasadan haberdar olmuşsa, bu işi almak için bu kadar uzun süre bekleme olasılığı daha düşüktür. Beş, on yıl önce mi? Barrister'ın dikkati dağılmaya başlamış olabilirdi – o yaşta bu daha olası. Ve ölümü daha büyük bir fırsat yaratıyor.”

“Ah.” Başını salladı ve gülümsedi. “İşte bu yüzden polissiniz.”

"Bunu gerçekten yapmak istemezsiniz. Bu, bazı düşünme açılarını engeller."

“Bazı tereddütlerim var, evet. Ama adam öldü. Bunu bilme hakkınız var. Ben diğer taraftan çalışacağım.”

"Burada birkaç saat geçirelim, eğer bir şey bozulmazsa gölete doğru yürüyüşe çıkıp biraz vakit geçirelim, sonra da bir video izleyelim."

"Bunu çok isterdim."

"Ben de öyle. Sıradaki eski sevgilime göz koyacağım. Abernathy ortaya çıktığında, seni taklit edeceğim."

On Birinci Bölüm

Eve, kurbanın annesi ve üçüncü eşi olan avukat Tina Glenn Carlyle Nance'e, Akdeniz'e bakan bir balkonda uzanırken ulaştı.

Eve, burada da bolca iş olduğunu tahmin etti. Bu ve kusursuzca yapılmış makyaj, yetmiş dört yaşındaki kadının elli yaşına yakın görünmesine yardımcı oldu.

Sarı saçları uzun, gür dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu. Kimliğinde mor-mavi olarak tanımlanan gözlerinin üzerine kocaman güneş gözlükleri takmıştı. Son bakımından sonra dolgun ve büzülmüş olan dudaklarını parlak bir gelincik pembesine boyamıştı.

Eve sözlerine şöyle başladı: "Başınız sağ olsun, Bayan Nance."

"Ah!" Elmasların parıldadığı, tırnakları aynı pembe renkte olan elini kalbine bastırdı. Kalbi, dudakları kadar dolgun ve bir gencin göğüsleri kadar diri göğüslerinin altında atıyordu.

"Bunu aklım almıyor," dedi sesi Bronx'taki köklerini henüz kaybetmemişti. "Tatlı küçük oğlum! Yıkıldım."

"Elbette."

"Hayatımı altüst eden bu korkunç şeyi yapan kişiyi buldunuz mu?"

"Üzerinde çalışıyoruz. Size birkaç soru sormak istiyorum..."

"Size ne anlatabilirim ki? Eşimle birlikte bir ay boyunca Korfu'dayız. Onun burada işi var. Ben de kısa bir ruhani inzivadayken Joy benimle iletişime geçti."

Sanki dayanamayacakmış gibi bir an eliyle ağzını kapattı.

"Nathan'ın bana en çok ihtiyaç duyduğu anda yanında değildim. Elbette gidiyorum, bu yüzden inzivamın son iki gününü yarıda keseceğim."

"Bu zor ve zahmetli olmalı."

Tina, alaycı sözleri hiç anlamadı. "Evet, çok önemli ama başka ne yapılabilir ki? Hizmetçim şu anda bile benim için eşyalarımı topluyor, böylece eve dönüp New York yolculuğuna hazırlanabilirim. Oğluma son vedamı edeceğim."

Devasa güneşliklerin altından uzanarak, pembe uçlu parmağıyla bir gözyaşını sildi.

"Bu asla olmamalıydı! Ama güçlü olmalıyım, elimden geldiğince teselli sunmalıyım..."

"Aileen mi? Nathan'ın karısı."

"Evet, evet. Joy beni arayıp o korkunç haberi verdiğinden beri doğru düzgün düşünemiyorum. Onun ve çocukları için elimden gelen her şeyi yapmalıyım."

"Eminim anlayacaksınız. Oğlunuzun bir hırsızlık sırasında öldürüldüğünün farkındasınızdır."

"Evet, evet. Joy bana tüm çirkin detayları anlattı."

"Ofisindeki kasadan haberin var mıydı?"

"Hayır, söylemedim. Şaşırdığımı söyleyebilir miyim?" Sesi o boğuk tınıdan kurtuldu. "Dürüst olmak gerekirse hayır. Rahmetli Henry, sırlarla dolu bir adamdı. Çekiciliğinin bir parçası da buydu. Çok gençtim, gerçekten bir çocuktum ve o çok gizemli ve romantikti. Onu tüm genç kalbimle sevdim. Adam beni adeta büyüledi."

"Yaklaşık on yıldır evliydiniz." Eve, dört evlilik arasında en uzununu olduğunu düşündü.

"Evet, genç bir eş, sonra da bir anne olarak büyüdüğümü söyleyebilirsiniz. Henry'ye kimsenin veremediği şeyi verdim. Ona iki çocuk verdim. Bunun için minnettardı. Ve evliliğimiz zayıflasa da, çocuklar için saygılı, hatta dostane ilişkilerimizi koruduk."

Kadın kederle doluymuş gibi, elini tekrar kalbine götürdü ve denize doğru baktı.

"Sanırım Henry'nin bu korkunç olayı görmeden vefat etmesi bir lütuf. Bir baba olarak, Nathan ve Joy'un her türlü imkana sahip olmasını sağladı. En iyi eğitimi, bunun bir parçası olarak kapsamlı seyahatleri. Evliliğimizi sürdüremediğimizde, çocukların ikimize de yakın olması için bana yakınlarda bir çatı katı dairesi satın aldı."

"Kasa ile ilgili olarak."

Tina bunu önemsemedi. "Henry'nin işlerine karışmadım."

"On yıl boyunca Barrister House'daki ofisine hiç girmediniz mi?"

"Elbette yaptım. Genç ve sadık bir eş olarak, onu çok çalışmaması için uyarmaya gidebilirdim ya da ona bir içki ısmarlayabilirdim. Ya da..."

Gülümseyerek güneş gözlüğünü indirdi. Eve, mor-mavi rengin doğru bir seçim olduğuna karar verdi ve o çarpıcı gözlerde ağlama belirtisi yoktu.

"Henry ile o ofiste seviştik. Benim seksi sekreter rolünü oynamamı severdi, sonra da—"

"Pekala. Anladım. Kasadan veya içindekilerden hiç bahsetmedi, değil mi?"

"Sırları olan bir adam," diye tekrarladı ve güneşlikleri yerine oturttu. "Gerçekten hazinelerle dolu muydu? Kocam Henry'nin içinde Mavi Ay'ı sakladığını duydu."

"Gerçekten size söyleyemem hanımefendi."

"Bana hanımefendi demeyin lütfen." Neşeli bir şekilde güldü. "Neden, neredeyse aynı yaşıyız. Demek istediğim, eğer Henry'nin içinde gerçekten de Mavi Ay gibi bir şey olsaydı, hepsini görmeyi çok isterdim. Sadece eğlence olsun diye birkaç şeyi denemek isterdim."

Dudakları tekrar büzüştü. "Ama bana hiç söylemedi. Öyle bir şey mi? Duvarın arkasında mı? Ve ben hiç bilmedim."

"Bunu kime anlatmış olabileceği konusunda bir fikriniz var mı?"

"Bana, karısına, çocuklarının annesine hiç söylemedi. Belki de kaçamaklarından biriydi." Omuz silkti. "Birçok kaçamağı vardı. Biraz mesafe ve tecrübe kazandıktan sonra Henry'nin seks bağımlısı olduğunu fark ettim. Ve partneri ne kadar gençse o kadar iyiydi."

"Belirli bir isim var mı?"

Omuz silkti. "İsimleri pek hatırlamıyorum ama evliliğimiz bittikten yıllar sonra evlendiği kadına bakabilirsin. Tam bir para avcısı."

Konuşmanın ardından, Eve bir dakikalığına başını masaya koydu. Dördüncü karısıyla da böyle bir konuşma yapması gerekiyordu. Hiçbir yere varmayacaktı, diye düşündü, ama Henry Barrister'ın eş seçiminde berbat bir zevke sahip olduğu ve belirli bir tipte kadınlardan hoşlandığı sonucuna varacaktı.

Ama o son maddeyi de işaretlemesi gerekiyordu.

En azından Abernathy işin içinden sıyrılmıştı. Değişiklik yapıp, o soruşturmacıların raporlarına dalmak cazip gelse de, raporların bir

kopyasını Roarke'a gönderdi. Kendini biraz daha kahveyle teselli ederken, dördüncü eşiyle iletişime geçti.

Avukat Lacey Jones O’Ryan onu şaşırttı. Kırklı yaşlarının başındaki melez kadın makyaj yapma zahmetine girmemiş, koyu renk saçlarını gelişigüzel bir şekilde sarkık hasır şapkanın altına toplamıştı.

“Bahçe işleriyle uğraşıyordum,” dedi. “Nathan’ın ölüm haberini duydum. Çok üzgünüm. Çok yakın olduğumuzu söyleyemem ama iyi bir adamdı, güzel bir ailesi vardı.”

“Henry Barrister ile evliydim.”

“Doğru. Nathan o zamanlar... yirmili yaşlarının sonlarında ya da otuzlu yaşlarının başlarındaydı. Ben ondan yaklaşık on yaş küçüktüm, ama çok iyi anlaşıyorduk.”

“Henry Barrister yaklaşık olarak...”

“Evet.” Şapkasını düzeltti ve kötü niyetli gibi görünen bir makası yere bıraktı. “Seksen yaşındaydım. O zamanlar modellik yapıyordum ve onun dikkatini çekmiştim. Birkaç kez onunla dışarı çıktım. Neden olmasın? Bana karşı tatlıydı, ilgiliydi. Bana evlenme teklif ettiğinde...” Güldü. “‘Ne?’ Ama bana flört etmekten bıktığını söyledi – bunu böyle ifade etti. Açıkça anlattı. Bir evlilik partneri istiyordu. Güzel, güvenilir, kolunda taşıyacak, akşam yemeklerine ev sahipliği yapacak, onunla seyahat edecek, yatağını paylaşacak birini istiyordu. Ve benim için buna degeceğini de söyledi – yine onun ifadesiydi.”

"Bu ne anlama geliyor?"

"Resmî bir ödeme yapıldıktan sonra, evliliğin her yılı için bir nevi yıllık maaş gibi bir ödeme olacaktı - tabii aldatmadığım sürece. Daha fazla çocuk istemiyordu. Kıyafet ve diğer kişisel masraflarım için de cömert bir ödenek alacaktım, sanırım öyle diyebilirsiniz."

"Yani aslında bu bir ticari anlaşmaydı."

“Bir bakıma evet. Bana milyonlar ve benimkinden çok daha üstün bir yaşam tarzı teklif ediyordu. Asla süper model olamayacaktım. Eğer yüzük takarsam, onunla yatarsam ve sadık kalırsam bunların hepsine sahip olabilirdim. Birbirimizi sevmiyorduk ama birbirimizden hoşlanıyorduk.”

Bir an duraksadı, solmuş gibi görünen birkaç çiçeğin sapını kesti ve diğer solmuş çiçeklerle birlikte bir kovaya attı.

“Dürüst olmak gerekirse, onu gerçekten sevdim. Çok ilginç ve güçlüydü, gerçekten. Ve birkaç yıl boyunca, oldukça iyiydi. Henry bana dünyayı

gösterdi ve bu dünyayı sadece videolarda gördüğüm veya hakkında okuduğum türden bir dünyaydı.”

Omuzlarını silkti. “Neyse, etrafına bakmaya başladı. Aman Tanrım, adam doksan yaşına doğru gidiyordu ve otuz yaşını bile doldurmamış bir karısı vardı. Bu konuda tartışmadık ama ona bunun doğru olmadığını söyledim. Ben sadık kalmıştım, o sadık kalmıyordu ve bu doğru değildi.”

Oturdu, parlak kırmızı bir silindir aldı ve ondan bir yudum aldı.

“O, durumun böyle olduğunu söyledi, ben de anlaşmanın bozulduğunu söyledim. Bu konuda tartışmadık, aramızda kırgınlık yoktu, her şey yolunda gitti, şimdi bitti. Bana bir tazminat verdi ve itiraf etmeliyim ki, istediğimden daha fazlasıydı. İşin aslı, birbirimizi hala seviyorduk, bu yüzden aramızda hiçbir kırgınlık yoktu.”

“Henry düğünüme bile geldi. Boşanmadan birkaç yıl sonra Liam'la tanıştım ve bu aşktı. Hala da öyle. Ama Henry sayesinde kendi hayatımla bu ilişkiye girdim. Liam başarılı bir adam, ama bu sefer kendi hayatımı kurdum. Çok güzel bir hayatımız var, bizi zamanın yarısında çıldırtan harika iki çocuğumuz var. Ve şimdi ikisi de okula gittiğine göre, kendi işimi kuracağım. Bahçıvanlık ve peyzajcılık. Eş ve anne olmayı seviyorum ve kendi işime sahip olmayı da seveceğim. Bütün bunlara Henry sayesinde sahibim.”

“Neredeyse yedi yıldır evliydiniz. Kasa olayından haberiniz var mıydı?”

“Bu doğru mu?” Derin bir nefes vererek şapkasının kenarını geriye itti. “Bence o kısım tamamen saçmalık.”

"Barrister House'daki ev ofisinde bir kasa vardı ve içinde kırktan fazla çalıntı eşya bulunuyordu. Sanat eserleri, mücevherler."

“İnanmak istemedim. Onun o yönünü hiç görmemiştim. Bu gerçekten doğru değil, değil mi?” diye mırıldandı. “Henry bir şeyleri severdi. Yani demek istediğim... 'arzu ederdi' doğru kelime değil çünkü onları elde edebilirdi. Önemli şeyler, çoğu insanın sahip olmaya bile gücü yetmeyen şeyler. Bana mücevher alırdı çünkü etkinliklere gittiğimizde veya bir parti verdiğimizde göz kamaştıracak bir şey takmamı severdi. Bunu biliyordum, umurumda değildi. Anlaşmanın bir parçasıydı.”

"Bayan O'Ryan, benim izlenimim sizin ve Henry Barrister arasında cinsel olmayan, ancak dostluğa dayalı bir yakınlık olduğu yönünde."

“Evet, görüşürdük. Ara sıra konuşurduk. Çocuklar doğunca, doğum günlerinde ve Noel'de onlara hediyeler gönderirdi. Bunu çok takdir

ederdim.”

"Bir arkadaş olarak, kasadan veya içindekilerden asla bahsetmedi."

"Hayır, o..."

"Ne?"

"Bunun bir anlamı olup olmadığını bilmiyorum. Ölmeden önceki son birkaç yılda, zihinsel olarak daha kırılğan görünüyordu. Yıl boyunca ara sıra konuşurduk ve bunu fark ettim. Birkaç kez, bana vermeyi dilediği bazı şeyleri sakladığını söyledi. Hem gerçek dostu hem de sevgilisi olan tek kişinin ben olduğumu ve bir şeyler ayarlayacağını söyledi."

"Öyle mi?"

"Hayır. Dürüst olmak gerekirse, bence unuttu ya da sadece saçmalyordu."

"Bunu kime söylemiş olabileceğine dair bir fikriniz var mı?"

"Bana güvendi, bu yüzden gerçekten ilk tercihi ben olurum diye düşünüyorum. Ama evlendiğimizde etrafına baktığı kadın? Şey, tek kadın o değildi ama aklımda kaldı. Onda bir gariplik vardı, fazla pürüzsüz bir şey. Hatta ona dikkatli olmasını bile söyledim. 'Ona dikkat et Henry. Çok dikkatli olmalısın.' Ama dinlemedi."

"Bir adınız var mı?"

"Hayır, özür dilerim. Muhtemelen bir noktada biliyordum. Sanırım Fransa'daydık, belki de İtalya'daydık ve bir parti veriyorduk. Büyük bir partiydi. Sanırım—emin olamıyorum—ama sanırım onu ilk o zaman gördüm. Muhteşem sarışın, genç. Benden birkaç yaş küçüktü. Yirmi yaşından büyük olduğunu sanmıyorum, ama epey tecrübeliydi."

Yüzünü buruşturdu. "Bu çok kaba bir ifade gibi geldi."

"Hayır, bu bir izlenim." Ve Eve de tam olarak bunu istiyordu. "Daha fazlası var mı?"

"Kimle geldiğini bilmiyorum. Ama Henry ile flört ettiğini ve Henry'nin de karşılık verdiğini biliyorum. Sadece bir partide olabilecek türden bir flört değil, daha fazlasıydı ve bu beni incitti. Gözlerinde, yirmi yaşındayken bana baktığı zamanki o bakış vardı."

Yarım bir kahkahayla su tüpünü tekrar yere koydu. "Hâlâ biraz acıyor. Onu birkaç kez daha gördüm. Ama dediğim gibi, tek o değildi. O sadece bardağı taşıran son damlaydı, biliyor musun? Son damla. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Doğru mu? Bu ne anlama geliyor?"

Lacey tekrar güldü ve bu sefer gerçekten de öyleydi. "Kim bilir ki? Tek o değildi. Son birkaç aydır epey çapkınlık yaptı ama bu aklımda kaldı. Hatta bir süre önce, tüm ailemle New York'taydım ve onu bir dükkandan çıkarken gördüm. O da beni gördü. Ve bana öyle bir baktı ki."

Lacey dişlerinin arasından tısladı. "Kusura bakmayın, bana sırtıttı, sonra da çekip gitti. Ona bir yumruk atmak istedim."

"Bu ne zamandı?"

"Geçen Aralık ayında, çocukları bir haftalığına New York'a götürdük."

"Bu kadının Henry ile vakit geçirmiş olabileceğini düşünüyor musun?"

"Evet, hiç şaşırmam. O bakış yüzündendi. Onunla evlenmedi. Ayrıldığımızda bana evlilikle işinin bittiğini söyledi. Öyle olmak zorundaydı çünkü etrafına bakmaktan kendini alamıyordu. En azından bunu anlamıştı. Sanırım kasadaki şeyler kadınlar gibidir. Sahip olmadığı şeyi istemekten kendini alamıyordu."

"Partide bulunan diğer kişilerin isimlerini verebilir misiniz?"

"Çok uzun zaman önceydi ama... bazılarını hatırlıyorum. Birkaçıyla iletişimimi sürdürüyorum. Onları size gönderebilirim."

"Bunu çok takdir ederim. Zamanınız ve işbirliğiniz için teşekkür ederim, Bayan O'Ryan."

"Sorun değil. Bakın, bunu kimin yaptığını öğrendiğinizde bana haber verebilir misiniz? Aileen ve çocuklarına çiçek gönderiyoruz. Herhangi bir anma törenine gitmek garip olur gibi geliyor ama Henry'nin oğlunu öldüren kişinin hapse girmesini gerçekten çok isterim."

"Bunu yapabilirim. Aklınıza başka bir şey gelirse—belki de bu kadının adı aklınıza gelir—lütfen iletişime geçin."

"Kesinlikle."

Eğer doğru anladıysa, diye düşündü Eve, onlar—kimse—üçüncü denemenin şans getirdiğini söylemişlerdi. Bu hiç mantıklı değildi. Ama bu durumda dördüncü denemenin işe yaradığına inanıyordu.

Konuşmalarını not aldı. Onları dinlemek kadar okumak da her zaman faydalı oluyordu. Sonra Roarke'nin ofisine geri döndü.

"Neden bu bir saman çöpü? Neden bu son damla?"

"Bu, bardağı taşıran son damla oldu."

"Devenin bununla ne ilgisi var?"

"İşte bu deyimdir." Sandalyesinde dönerek ona baktı. "Devenin sırtını kıran saman çöpü."

“Biraz saman bunu yapamaz. Onların kocaman, kambur sırtları var.”

“İşte bu yüzden bardağı taşıran son damla oldu. Sonunda işin yükünü çok fazla artırdı.”

“Bu aptalca. Boş ver. Sanırım dördüncü karısıyla ilgili bir şey yakaladım. O da Henry'nin eşleri arasında en normal olanı gibi görünüyor. Interpol verileriyle nasıl gidiyor?”

"Hakkımda bu kadar çok soruşturma yapılmış olmasına rağmen hiçbir olumsuz sonuç çıkmamış olmasını görmek beni çok gururlandırdığını umarım anlayabilirsiniz."

"Böyle bir şey olmalı mıydı?"

"Bu, bakış açınıza bağlı değil mi?"

"Pekala. Durmak için uygun bir yerde misiniz?"

"Olabilir."

"Belki yürüyüşe çıkabiliriz. Yağmur durdu ve düşünmem gerekiyor. Bazen sana ya da bir başkasına danışınca daha iyi düşünüyorum. Ve sen buradasın."

"Anladığım kadarıyla bu, bardağı taşıran son damlalar için de geçerli."

"Öyle görünüyor."

“Göletin yanındaki bank muhtemelen hâlâ ıslak. Su geçirmez bir battaniye ve biraz şarap getirelim.”

★ ★ ★

Güneş şimdi ışıldıyordu, çimenler ve yapraklar da onunla birlikte parıldıyordu. Hava hafif, temizdi, yine de cinayet, aldatmadan, ihanetten bahsediyorlardı.

“Öncelikle, hepsini aldattı. İlki, ve geçen yüzyıldan bahsediyoruz, hâlâ kırgın. Kabul ediyor. İkincisi, aralarında ateşli bir tutku olduğunu ama alevin söndüğünü falan filan iddia ediyor. Üçüncüsü—”

“Kurbanın annesi.”

"Tabiri caizse. Hizmetçisinin, ruhani inzivasını yarıda kesip eve dönmesi için eşyalarını topladığını söyledi; ardından New York'a bir gezi planlıyordu. Oğlunun karısının adını bile hatırlayamıyordu. Her şey onunla ilgiliydi. İlk bahsettiği şey kızıl saçlı bir fahişeydi."

“Ah.” Gölete vardıklarında battaniyeyi bankın üzerine serdi. “İşte oradan gelmiş.”

“Evet, o, cenazesinde dans eden eski sevgilisi. İkinci eşi ise ‘sarışın bir sürtük’ diye bir kadını kovdu, bu kadın üçüncü eşi olabilir de olmayabilir de. Bu arada, üçüncü eşi en uzun süre evli kaldı. Neredeyse on yıl. Ona, boşanma davası sonrasında bir çatı katı dairesi aldı, o da en küçük oğlu Nathan on sekiz yaşına girdikten hemen sonra sattı. O yıl yeniden evlendi ve Avrupa'ya taşındı.”

"Sanırım anlaşılmadığı bir madde, her iki çocuk da reşit olana kadar bu seçeneklerden herhangi birini yapmaktan onu caydırdı."

“Öyle mi düşünüyorsun?” Gülüşünde hiçbir mizah yoktu. “Evet, ben de öyle düşünüyorum. Neyse, şu anda Korfu'da keyif çatıyor, birileri de oğlunun cenazesi için siyah kıyafetini hazırlıyor. Dördüncü karısını da para avcısı diye nitelendirdi.”

"Peki, öyle miydi yoksa hala öyle mi?"

"Geleneksel anlamda hayır."

Roarke'nin kendisine doldurduğu şarabı aldı ve ona ayrıntılı bir şekilde anlattı.

"İlginç ve pratik bir kadın gibi görünüyor ve ilk kocasına gerçekten düşkün olduğu anlaşılıyor."

"Bana öyle geldi. Ona sahip olduğu hayatı yaşama fırsatını verdiği için ona minnettar. Birbirlerinden hoşlandıklarını söylediğinde, buna inanıyorum. Yılda birkaç kez konuştuklarını ve onun çocuklarına doğum günlerinde, Noel'de hediyeler gönderdiğini söylüyor."

“Bunu kontrol etmek oldukça kolay. Ama başka bazı şeyler de dikkatimi çekti.”

Bardağını onun bardağına vurdu. "Benim için zile bas."

"Son birkaç yıldır konuştuklarında, zihninin biraz karışık olduğunu anlayabildiğini söyledi. Ve adam da ona, keşke ona göstermiş olsaydım, ona vermiş olsaydım dediği bazı şeyleri bir kenara bıraktığını söylemiş."

"Evet, bu bir zil."

"Dahası, ona bir şey göndermeyi ayarlayacaktı. Göndermediğini söylüyor ve tablet üzerindeki kayıtlar ve kasadaki eşyalar bunu doğruladığı için buna inanıyorum. EDD, eklenmek yerine çıkarılmış bir şey bulmadığı sürece buna inanırım. Ayrıca, dürüst görünüyor. Ona, hem tek gerçek arkadaşı hem de sevgilisi olduğunu ve sakladığı bir şeyi ona vermek istediğini söylemiş."

"İçten içe hayatının sonuna yaklaştığını biliyor olabilirdi."

“Belki. Üçüncüsü ona sırları olan bir adam dedi ve bu açıkça doğru. Kasa hakkında hiçbir şey bilmediğini söylediğinde ona inanıyorum, ama şaşırmadığını da söyledi. İkincisi bunun tamamen bir karışıklık olduğunu söyledi, ki bu saçmalık. Ama sonuncusu? Onun bir şeylere sahip olma ihtiyacı olduğunu ve... İşte bu, zaten girmeye çalıştığım Mira'nın alanı. Kasadaki şeylerin kadınlar gibi olduğunu düşündü. Sahip olmadığı şeylere sahip olma ihtiyacı duyuyordu.”

“Bunu anlıyorum. Elbette sahip olmadığım şeylere ihtiyacım vardı. Ama bir zaman gelir, bir zamanlar hayal bile edemeyeceğiniz kadar çok şeye sahip olursunuz, bunun durması gerekir. İhtiyaç karşılanmalıdır. Sanırım Eve, o asla mutlu değildi. Ara sıra evet, belki o an için. Ama eğer mevcut durumdan asla memnun değilseniz, hayatta gerçek bir dengeniz yoksa, sizi doyuracak şekilde sevemiyorsanız, nasıl mutlu olabilirsiniz?”

Küçük göletin üzerinden, birlikte diktikleri ağaca baktı.

"Bu yüzden, sahip olmaya hakkı olmayan parlak şeylere sahip olan, kendisinden giderek daha genç kadınlarda bu anları aramaya başladı."

“Bunu üzücü buluyorum. Ve merak ediyorum: Sen olmasaydın ben de aşağı yukarı böyle bir durumda olur muydum?”

“Kesinlikle hayır. Çaldınız, başkasına yaptırmadınız. Kendiniz yaptınız.”

“Ve birdenbire bu benim lehime mi oldu?” Gülerek kolunu onun omuzlarına attı. “Seni çok seviyorum.”

"Bu da sizin lehinize bir puan. Hile yapmıyorsunuz."

"Belki de cha-cha'dan, tangodan ya da paramparça olmuş bedenim üzerinde işiniz bittiğinde yapacağınız her neyse o danstan korkuyorum."

“Yapmalısın.” Ona yaslandı. “Ama aldatmamalısın, sadece beni değil, kimseyi.” Kendini tutamadı. Bir zil daha çalarsa, bu da çalmaya devam edecek.

Bu olay kafasında dönüp dururken, bir yudum şarap içti. “Dördüncü eş, sarışın, çok genç bir kadın olduğunu söyledi. Yirmi yaşlarında falan. Yaşlı Henry'nin onunla ilişkiye girdiğini düşündüğü açıkça belli. Başka kadınlar da olduğunu söyledi, ama aklına takılan, ya da boğazına kazınan bu oldu.”

"Tuhaf bir can alıcı nokta."

"Başka örnekler de vardı dedi ama evet, bence bu, engelleri aşan bir örnek oldu."

Güldüğünde, kadın ona kaşlarını çattı. "Ne?"

"Deve geri döndü, sevgilim."

"Bunlar tümsekler. Devam edecek olursak, bunda bir şeylerin fazla düzgün, bir şeylerin ters gittiğini söyledi."

"Açıkçası bir aracı. Yirmi yaşında hiçbir kadın -bir kız çocuğu hariç- kendisinden yetmiş yaş büyük bir erkeği fiziksel olarak çekici bulmaz. Uzaktan da olsa mümkün olabilir, ama son derece düşük bir ihtimal."

"Öyleyse milyarlarca doları ve bu tip kadınlara olan bilinen zaafını da ekleyin. Eğer beşinci eş olmayı hedeflemişse, orada başarısız oldu, ama Henry'nin de metreslerine karşı cömertliğiyle tanındığı biliniyor."

"Bir adınız var mı?"

"Hayır. Orada biraz daha araştıracağım. Dördüncü kişi sarışın kadını birkaç kez daha gördüğünü söyledi ve işin en çarpıcı yanı neydi biliyor musunuz? Geçen Aralık ayında—ifadelere göre Henry'nin zihinsel durumunda ciddi bir gerileme gösterdiği dönemde—aynı kadını New York'ta görmüş. Sarışın kadın ona hatta sırtmış bile."

"Yani, ara sıra da olsa ilişkilerinin devam etmiş olabileceğini mi düşünüyorsunuz?"

"Dört karısından ilki hariç hepsiyle medeni, hatta dostane bir ilişki sürdürdü. Ama burada, eğer doğru duyuyorsam, bir ajan geliyor. Ajanların bir amacı vardır. Ve o, hedef kişi (ki kesinlikle hedef kişiydi) düşüşe geçtiği sırada New York'ta bulunuyor."

"Önceki eşiyle eşyaların düzenli bir şekilde saklanması hakkında konuşmuştu. Dolayısıyla, sizin düşünceniz bunun da eşiyle konuştuğu yönünde."

"Belki ona gösterdi. Ama o yaptığında neden sen de bir şey almayasın? Yaşlı adamın dikkatini dağıt, kendine parlak bir şey al."

"Bu oldukça kolay. Birine tam olarak bunu söyleyebilir. Biraz kontrolünü kaybetmiş olabilir. Birine söyleyebilir, isim verebilir. O zaman da suç ortağı olmaktan, belki de hırsızlıktan da yargılanırsınız. Oysa sadece beklemeniz gerekiyor. Siz gençsiniz, o değil. Ek olarak? Eğer o kasada bir şey tanısaydınız veya kaydetmeyi başarsaydınız, herhangi bir araştırma yapsaydınız, onu öylece satamayacağınızı veya üzerinizde taşıyamayacağınızı çok iyi bilirdiniz. Bir müşteriye veya bir müşteri bulmak için bir plana ihtiyacınız olurdu."

"Hım. Sen de öyle yapardın, değil mi?"

"Kesinlikle. Ve bir şey kaybolduğunda tamamen başka bir yerde olduğumu —doğru ya da değil— kesinlikle kanıtlayabilirim. Başka kime

gösterdiğini veya anlattığını nereden bileceğim? Kimseye göstermediğini söyleyebilir, ama yaşlı ve unutkan biri.”

“Onu bulmak istiyorum. İsimsiz sarışını nasıl bulacağım ki?”

"Gerçek adını kullanmamış olabilecek bir operatör."

“Kahretsin, bu da doğru. Ve belki de ondan ne kadar para koparabilirse o kadarını elde etmek için onunla birlikteydi. Şurada para, orada mücevherler, herhangi bir yere bir seyahat. Ama o, sahip olduğum ilk ciddi ‘belki’ örneği.”

Daha fazla şarap içti, düşündü. “Onu personele, karısına, kız kardeşine ve miras avukatına anlatacağım. Belki de vasiyetten bir şeyler koparmak için yeterince baskı kurmuştur. Ya da bunun dışında bir şeyler. Evlilik öncesi sözleşmeleri olmuştur, değil mi?”

"Elbette."

"Bu konuda bazı detayları öğrenmekten memnuniyet duyardım."

“Garrett’e onunla konuşmaya hazır olduğunuzu iletebilirim.”

“Evet, eğer beni yarın araya sıkıştırabilirse, iyi olur. Peabody'nin sabah Barrister House'da benimle buluşmasını sağlayacağım. Mümkünse avukatı da ekleyelim, Mira ile de bir görüşme ayarlayalım. Eğer Lacey O’Ryan bana parti katılımcılarının isimlerini verirse, sarışın kızı bulmaya başlayabilirim.”

"Yine yoğun bir gün."

"İş bu. İki katını bile alırım. Şu lanet olası basın toplantısına katılmak zorunda kalmasaydım üç katını bile."

"Orada, orada."

Kadın ona doğru gözlerini devirince, adam kadının yanağından öptü.

"Başka ne diyebilirim ki? Bu aynı zamanda işim."

“O kısımdan nefret ediyorum.” Bardağını uzattı. “Üzerini de doldur.”

"Memnuniyetle. Sizin için bir iki isim önerebilirim."

"Evet?"

“Sondan başlamak en doğru yoldu. Yani, birkaç isim. Daha genç olanlar, bir iki kez sorguya alındılar ama hapisten kaçtılar. Henüz mali durumlarına bakmadım. İkisinde de şiddet belirtisi yok, bu yüzden Nathan Barrister'ı öldüren şiddetin nedenini anlamakta zorlanıyorum.”

"Merkezleri nerede?"

“Geziyorlar. Biri serbest çalışan bir blog yazarının ön yüzünü kullanıyor – kendi blogu da var. Hiç de fena değil. Seyahat blogu. Diğeri mi? O bir

güvenlik danışmanı, kendi işi var ve gayet iyi gidiyor. İkisi de seyahat ediyor ve son bir ay içinde New York'a seyahat ettiklerine dair bir işaret yok.”

“Ama onlar bunu yapmazlardı.”

“Eğer kafalarında biraz beyin olsaydı, hayır, yapmazlardı. Böyle bir iş mi? Müşteri veya aracı özel bir servis aracı ayarlardı. Başka bir kimlik belgeniz olurdu.”

“Temel hareketler yeterince iyi uyuyor. Güvenlik kilidini sıkıştır, bir pencere veya kapıdan içeri gir, sipariş edileni al ve sadece onu al. Ama sopa, Eve. O uymuyor.”

"Her halükarda onlara bakmam gerekiyor."

“Onları size göndereceğim. Mali durumlarına bakmam gerekiyor. Akıllılarsa, ki öyle görünüyorlar, bununla ilgili herhangi bir ödeme çok iyi gizlenmiş olur.”

"O zaman onları topraktan çıkarırsınız. Ama bu gece değil. Bu gece video izleyeceğiz."

"Öyle miyiz?"

“Patlamış mısırla. Sanırım önce bir çeşit akşam yemeği yememiz gerek.” Başını omzuna yasladı. “Diktiğimiz ağacın yaprakları kızarmaya başladı, öyle işte.”

"Biraz öyleler. Tamamen kırmızıya döndüğünde hoş bir gösteri olacak."

"O zaman hepsi düşecek ve orada çıplak kalacak. Tam tersi olacak."

Neyin?

“İnsanlar hava soğuyunca daha çok giyinir, ağaçlar ise çıplak kalır. Kış boyunca orada çıplak durur, sonra tüm döngü yeniden başlar.”

"Burada oturup, sen ve ben, bu sürecin döngülerini izleyerek bundan keyif alacağız."

“Evet. Burada oturup bir ağacın çıplak kalmasını, sonra tekrar giyinmesini izlemek biraz tuhaf. Ama evet, hoşumuza gidiyor.”

Bir an oturdu, bu büyüleyici, çoğu zaman sinir bozucu, aynı derecede şaşırtıcı kadının onun hayatı haline gelmesine hayret etti.

"Seni akıl sınırlarını aşacak kadar seviyorum."

Dudaklarını onun gözlerine doğru kıvrırken, "Bunun için sebeplerimiz var," dedi.

Kadın arkasına yaslandı ve ağacı inceledi. "Battaniyeyi düşünmezdim de burada ıslak bir popoyla oturuyor olurdum. Bunun bir sebebi var. Madem

ıslak değil, biraz daha burada oturalım. Sonra geri döneriz. Ben Peabody'yi etiketleyeceğim, sen de avukatla işleri ayarla."

"O zaman." Bir yudum daha şarap içti. "Kedimizi besleyeceğiz, tabii Summerset'le takılmaya devam etmiyorsa. Patlamış mısır ve video izlemeden önce bir şeyler yiyeceğiz."

Başını ona doğru kaldırdı. "İnsan ırkının hayatta kalmasını tehdit eden uzaylılarla ilgili bir şey nasıl olur, ama biz onların iğrenç kışkıklarını tekmeleriz?"

Çenesindeki çukura parmağıyla hafifçe dokundu. "Tam aradığın şey bende."

On İkinci Bölüm

Uyandığında, Roarke kedisi ve tabletiyle oturuyordu; ekranın sesi kısılmıştı ve borsa rakamları ekranda kayıyordu. Tanrılarinkinden bile daha zengin olduğunu gösteren takım elbiselerinden birini giymişti; bu sefer duman grisi bir takım elbise, inci kadar soluk gri bir gömlek ve her iki tonu da koyu bordo ile kesen bir kravatla tamamlanmıştı.

Sol yakasına, ona verdiği küçük petunya broşunu takmıştı.

Pazartesi gelmişti ve geleneksel iş haftası başlamıştı.

"Karanlığı kovalamak için aydınlık bir gününüz olacak," dedi başını kaldırmadan. "Üstelik sıcak bir gün de."

"Big Deal-a-stan'da hava nasıl?"

O mavi gözler, içlerinde bir gülümsemeyle onun gözlerine kaydı. "Brisbane'de bahar geliyor."

"Bunu anlamıyorum. Bu doğal değil. Size bir şey sorayım. Zamanı nasıl doğru tutuyorsunuz? Kafanızda çalışan küresel bir saat mi var acaba?"

Şimdi yüzünde bir gülümseme belirdi. "Bu sadece matematik."

Doğruldu, saçlarını düzeltti. "Herkes matematikte iyi değil. Herkesin aynı anda, aynı sezonda yarışması daha mantıklı olmaz mıydı? Böylece hiçbir karışıklık olmazdı."

"Bu da New York saatine ve mevsimine göre mi oluyor?"

Omuz silkerek yataktan kalktı. "Böyle daha kolay olurdu."

"Bunun, gezegenin geniş bölgelerindeki insanların gecenin karanlığında işe gitmesi, okula gitmesi, işletme açması ve benzeri faaliyetlerde bulunması anlamına geleceğini fark ediyorsunuz değil mi?"

Kahve programını ayarlarken bir omuz silkme daha yaptı. "O zaman gündüzleri içeride mahsur kalmazlardı." Kahvesinden bir yudum aldı. "İyi bir takas gibi görünüyor."

Kahvesini alıp banyoya girdiğinde Roarke kediye baktı. "Bu Dünya mantığı değil, Havva mantığı. Garip bir şekilde, onun için işe yarıyor."

Duşta Eve, sabah için planını gözden geçirdi. Barristers'a erkenden gidecek, sarışın kadın hakkında daha fazla bilgi edinmeye çalışacaktı - ve bir isim de olsa iyi olurdu, değil mi? - Daha fazla bilgi edinirse, daha fazla baskı yapabilirdi.

Central'da, Baxter ve Trueheart'ın aldığı soğuk havanın durumunu ve hafta sonu gelmiş olabilecek sıcak havaların durumunu kontrol etmesi gerekiyordu.

Abernathy'nin kendisine gönderdiği dosyalara, Roarke'un o dosyalar arasından şimdiye kadar çıkardığı isimlere ve incelediği mali bilgilere daha yakından, daha detaylı bir şekilde bakması gerekiyordu.

Zümrütlerle ilgili yeraltı dedikoduları hakkında Feeney ve Dedektif Willowby ile iletişime geçin.

Kurutma tüpünün girdaplı havasında dururken, "Hırsız," diye düşündü, "kazanılan parayı çoktan teslim etmişti ve eğer tam bir aptal değillerse, yüklü ücreti de almışlardı."

Bir yerlerde bir plajda oturup, şemsiyeli kokteyllerini yudumlarken manzarayı seyrettiğini hayal etti.

O işini bitirmeden önce, beton bir kafesin içinde manzarayı hayranlıkla izliyor olacaktı.

Kubbelerin altında bekleyen kahvaltılıklara doğru dışarı çıktı; kedi ise birkaç metre ötede yerde somurtuyordu.

"Barları, plajları ve havuzları olan tatil köylerine sahipsiniz."

"Evet."

"Peki barlarda içeceklerin içine neden o küçük şemsiyeleri koyuyorlar?"

"Sanırım kutlamayı sembolize etmek için."

"Öyleyse neden küçük balonlar olmasın? Yağmur yağdığında şemsiye çıkarıyorsunuz. İnsanlar nedense partilerde balon şişirmeyi seviyorlar."

"Bunu barmenlere mutlaka danışacağım. Tabii ki ağırlıklı, minik balonlar, böylece uçup gitmesinler." Omletlerin üzerindeki kubbe şeklindeki balonları çıkardı. "Bu sabah aklın çok meşgul."

"Zümrütleri alan ve Barrister'ı öldüren kimse, muhtemelen şu anda içeceğinde bir şemsiye tutuyordur. Muhtemelen baharın geldiği bir sahlin kenarında keyif çatıyordu."

"İşte bağlantı burada."

"Belki Fiji. Orası aşağıda, değil mi?"

"Gerçekten de orada."

Omleti kesti; mis kokulu buhar yükseldi. "Sanırım onların Fiji'de ya da her nerede olursa olsun güneşlenip, şezlonglarında şemsiyeli kokteylleriyle ve yüklü bir ücretle keyif çıktıklarını düşünmek canımı sıkıyor."

"Fiji'ye kısa bir gezi yapıp plajları ve barları şüpheli tipler açısından kontrol etmek ister misiniz?"

"İstediğim şey, onları New York'a geri sürüklemek, tabuta atmak ve ağlatmak."

Omlet yedi. Evet, içinde ıspanak vardı ama aynı zamanda peynir ve jambon parçaları da vardı.

"Sarışın kızı bulup o sinsî suratını kutuya çekmek istiyorum. Onunla zamanlama çok iyi..." Başını sallayan Eve, ona doldurduğu kahveyi aldı. "Bir şey hissettiriyor."

"Bir şey hakkında hissettikleriniz genellikle doğru çıkar."

"Hâlâ bir isme, bir yüze ihtiyacım var. Belki bu sabah bir tane bulurum. Ve umarım EDD (Ekonomik Suçlar Dairesi) zümrütlerle ilgili bazı söylentileri duymuştur. Tabii onları çalan –ya da daha büyük olasılıkla hırsızlığı finanse eden– kişi Henry Barrister'ın yaptığı gibi onları hapse atmak istemiyorsa."

"Demek o gizemli ve sırtan sarışın kızınız."

"Evet. Birileri zümrütlerin orada olduğunu biliyordu, birileri onları istiyordu. Hane halkından kimsenin bu işe karışmadığına büyük ihtimalle inanıyorum. Aksini gösteren hiçbir şey yok."

"Ancak."

"Çoğunlukla yüzde yüz emin değilim ve yanlış kişiye ağızdan kaçırma ihtimalini de hesaba katmalıyım. Şimdi ya söylemekten korkuyorsunuz ya da söyledığınız kişinin bunun bir parçası olabileceğini düşünmüyorsunuz."

"Ya da, daha az olası ama mümkün, aylar önce söyledığınız bir şey şimdi aklınıza yatmamış olabilir."

"Daha az olası, evet. Ama sarışın kadın? Kendisinden yetmiş yaş büyük yaşlı bir adamın peşine düşüyor? Bu, dolandırıcı, para avcısı, fırsatçı diye

bağırıyor - hangisini isterseniz seçin."

"Muhtemelen üçü de."

"Doğru. Peki, yaşlı adamın durumu kötüleşmeye başladığı sırada kadının New York'ta olması nasıl bir zamanlamaydı? Bütün olaya baktığınızda, kasayla ilgili bir şey söyleme olasılığı en yüksek olan kimdi?"

"Henry."

"Evet, bir de şu sarışın kadın var. Dördüncü eş, ve o partideki eşin adı yoktu, kiminle geldiğini bilmiyorduk."

"Partiye davetsiz misafir geldiğini düşünüyorsun."

"Her şeyi bir araya getirdiğimde, işte o yöne doğru eğiliyorum. Bağlantıyı kurun. Avukat paraya boğulmuş durumda ve genç kızlardan hoşlanıyor. İltifat et, flört et, o eski libidoyu körükle. Dördüncü eski sevgili sarışını birkaç kez daha gördüğünü söylüyor, yani sarışın olan bağlantıyı sürdürmüş. Sonra, ölümünden sadece birkaç ay önce tekrar ortaya çıkıyor. Bence iletişimlerini sürdürdüler ve belki de ev halkından biri onu hatırlıyordur."

Omleti bitirdikten sonra ona döndü. "Buna kanmazsın, değil mi?"

"Elbette, esmerleri tercih ederim."

"Hayır, öyle değil. Bu oyuna kanmazdın. Sen de bu dolandırıcılığın kurbanı oldun ve buna kanmazdın. Mavis gibi. İşaretleri fark ederdin. Üstelik kadınlar sana sürekli yanaşıyor."

"Öyle mi?"

"İsa aşkına, Roarke, ben çoğu zaman tam orada duruyorum. Ne zaman bir oyun olduğunu anlıyorsun."

"Eşimi çok seviyorum ve onun 'cha-cha' dansından uzak durmak istiyorum" diye de ekleyeyim.

Güldü, onu öptü, ayağa kalktı. "Önemli olan ne? Henry Barrister, bir kadın tarafından kandırılmaya ya hiç aldırmaz etmiyordu ya da bu konuda çok büyük bir kör noktası vardı. Herkesin anlattığına göre kendisi de çapkın bir adam olduğundan, bence ilki. Genç, ateşli bir seks elde ettiği sürece fark etmezdi."

"Onun için buna değer. Evet, buna katılıyorum. Ama sadece seks değil, Eve, en azından benim düşünceme göre. İltifatlar, ilgi, başkalarının kıskanacağı genç, güzel bir şeyi kolunda, ellerinde taşımanın verdiği ışıltı."

"Bu konuda size katılıyorum."

Dolabına girdi ve her zaman ona çok büyük gelen kıyafet yığını hakkında fazla düşünmemeye çalıştı.

O da Roarke'nin o günkü temasına uyacaktı. Gri.

Koyu gri bir pantolon aldı, bir de gömleği düşündü.

Bordo rengi ona yakışmazdı; kırmızıya çok yakındı ve kırmızı ona gösterişli gelmişti. Gösterişsiz bir mavi seçti. Adam muhtemelen mavi bir kemer çıkarırdı ama o, kemer ve botlar için griyi tercih etti.

Önce giyindi, sonra da zaafı yüzünden yumuşak deriden gri bir ceket giydi. Dışarı çıkarken ceket koltuğun koluna attı ve silah kemerini takmak için yürüdü.

"Bugün halletmem gereken birkaç iş var."

Ceplerini doldururken arkasına dönüp ona baktı. "Şunu bir düşün."

"Ama bu öğleden sonra soruşturmacıların raporlarını incelemek için biraz zamanım olacak. Feeney ile bizzat görüşeceğim, çünkü o konuda meraklıyım."

"Pekala." Ceketini giydi, sonra kaşlarını çattı. "Biliyor musun, belki dördüncü eş bir polis ressamıyla çalışır. Sarışından gerçekten nefret ediyor, bu yüzden belki de razı olur. Bahse girerim o yüz aklına kazınmıştır."

"Nerede o?"

"Montana. Bozeman. Orada mutlaka polis ressamı olmalı. Bunu denemeyi düşünebilirim. Gitmem gerek."

Ayağa kalkarken, "Yancy'yi gönderebilirsiniz," dedi.

"Bunun için yeterince katı madde yok."

"Ortada bir şey varsa, onu sağlamlaştıracaksın." Onu kendine doğru çekti. "Hazır elin değmişken, polis memurumla da ilgilen."

"Sanırım yeniden görüşmeler yapıp dosyaları inceleyeceğim için bu konuda çok fazla çaba sarf etmeme gerek kalmayacak."

Onu öptü. "Fiji senin değil, değil mi?"

"Ada mı? Hayır. Sadece adanın birkaç noktası."

"Katil hırsızın o mekanlardan birinde yakalanması komik olurdu."

"Şemsiyeli bir kokteyl tutarken."

"Daha da komik. Bu akşam görüşürüz. Kedi hamlesini yapıyor."

Roarke'ın dönüp o mavi gözlerini kediye dikmesi ve kedinin kahvaltı tabaklarına doğru rahat adımlarla ilerlemesini durdurması onu eğlendirmişti.

Dışarı çıkarken, Roarke'ın kediye Galahad'ın bir bağımlı gibi saldırdığı o küçük ödüllere birkaçını vereceğini hayal etmek onu daha da eğlendirdi.

Arabası onu bekliyordu. Arabaya bindi ve şehrin diğer ucuna doğru kısa yolculuğuna başladı.

Köpek gezdirenler—bir kadının, bacakları adeta paspas gibi salınan iki köpeği vardı. Büyük parka doğru koşanlar. Üniformalı çocuklar özel okullarına gidiyor ya da bir ebeveyn veya bakıcı tarafından götürülüyorlardı. Üniformalı bir kapıcı, binasından çıkan bir kadın için kapıyı açıyordu. Kadın, ayakkabılarıyla ve güneş gözlükleriyle uyumlu altın rengi bir evrak çantası taşıyordu.

Kapıcı, şoför kapıyı açmadan önce arka kapıyı açmak için hızla siyah bir sedana koştu.

Eve kırmızı ışığı gördü, iş kıyafetleri ve gündelik işçi kıyafetlerinin karışımından oluşan yayaların karşıya geçişini izledi. Metrodan yeni çıkmış birkaç kişi, ışığı yakalamak için adımlarını hızlandırdı.

Peabody de onlardan biri olduğu için Eve kaldırıma doğru yöneldi ve kornaya bastı.

Musluğa basılmasıyla bir düzine korna sesi yükseldi, Eve bunları görmezden gelirken Peabody de araya girdi.

"Hey, tam zamanında oldu." Peabody, ışık değişirken emniyet kemerini bağladı. "Summerset'le sokak fuarında karşılaştık."

"Öyle duydum."

"İvanna ve birkaç kişiyle birlikteydi. Neyse, o ve İvanna eve geldiler. Trina'ya da rastladık."

Eve, Peabody'nin saçında daha fazla kızıl tutam olduğunu zaten fark etmiş olduğundan, bunu tahmin etmişti.

"Yani o ve birlikte olduğu adam, Ben, aralarındaki ilişki ciddi değil."

"Bu konuda endişeliydim."

"Ha. Onlar da geldiler. Kocaman bir tencere acılı yemek yaptık." İçini çekti. "Çok eğlendik."

Eve alaycı bir şey söyleyemeden Peabody sözünü bitirdi: "Bana zaman ayırdığınız için gerçekten minnettarım. Dün gittim."

"Central'e mi gittiniz?"

"Evet. McNab, Feeney'e bir nefes alma fırsatı vermek için gitti, ben de onunla gittim. Hiçbir şeye çarpmadım, sadece duvara tosladım, ama

raporlarınızı, röportajlarınızı okudum. Bütün o eski eşler. Ve belki de sarışın bir kadın.”

"Sarışın kıza baskı yapacağız."

Eve, Barrister House'un kapılarına yöneldi. Kimlik kartını çıkardı ve taratılması için havaya kaldırdı.

“NYPSD, Teğmen Dallas, Dedektif Peabody.”

“Eğer bağlantısı varsa ve kimliğini tespit edebilirsek bu çok işimize yarar. McNab, bazı söylentiler olduğunu ancak şu anda bunların dedikodu, spekülasyon ve beklenti olduğunu söyledi. Willowby ise, eğer bir açık artırma yapacaklarsa, alıcıları heyecanlandırmak için süreci beklettiklerini söylüyor.”

"Ve rüzgarın nereden estiğini görmek için bekliyoruz," diye ekledi Eve kapılar açılırken. "Eğer çok sıcak esiyorsa, zümrütlerin üzerinde bir süre oturabilirler. Bir ay sonra değerleri düşecek değil ya. Tam altı ay sonra!"

"Umarız sarışın bir bağlantı kurar ve onu bir araya getiririz."

"Araştırmacıların raporlarından birkaç olası isim belirledik. Bu tür yüksek profilli bir iş için işe alınabilecek türden kişiler. Onları Interpol'e ilettim."

"Ah."

"Bu, bizim de bakmadığımız anlamına gelmiyor."

Arabasını yanaştırdı, park etti. "Abernathy zümrütlerin ışıltısına sahip olabilir, yeter ki katili yakalayalım."

Peabody'nin sesi hüzünlü bir tona büründü. "İkisini de elde etmek güzel olurdu."

"Bunu bir kenara atmayacağız."

Onlar sundurmaya doğru yürürken uşak kapıyı açtı. Gözleri, derin gölgelerle kaplıydı ve yorgun görünüyordu.

"Teğmenim, Dedektifim. Sizde... Pardon. Bayan Carville ile görüşmek ister misiniz?"

"Üzgünüm Bay Tyler, bildirecek yeni bir şeyimiz yok. Ancak birkaç sorumuz daha var. Aileyi tekrar rahatsız ettiğim için özür dilerim. Müsaitler mi?"

“Elbette. Aile yemek odasında. Onları salona çağırayım mı?”

“Onların yanına gidebiliriz. Ayrıca sizinle de görüşmek isteriz, Bayan Acker ve Bayan Fortigue.”

"Bayan Acker, gündüz hizmetlisi Trisha ile birlikte üst katta."

"Gündüz hizmetçisi."

Trisha, Pazartesi ve Perşembe günleri Bayan Acker'a yardımcı oluyor.

"Onunla da konuşabilir miyiz? Peabody, neden Trisha'yı salona götürmüyorsun?"

"Dedektif Bey, size kahve getirebilir miyim?"

"Eğer sakıncası yoksa."

"Hiç de değil. Lütfen bu tarafa gelin."

Tyler, Peabody'yi salona götürdükten sonra Eve'i yemek odasına doğru yönlendirdi.

"Aile kahvaltıyı yeni bitirdi. Divine, Bayan Carville'i yemek yemeye teşvik etti. Eğer o yemezse kızların yemeyeceğini söyledi."

"İşe yaradı mı?"

Dudakları hafifçe kıvrıldı. "Öyleydi."

Aile, rahatlıkla otuz kişiyi ağırlayabilecek büyüklükteki yemek masasının bir ucunda birlikte oturuyordu. Hava sıcak olsa da, pembe damarlı beyaz mermerle çevrili masada kısık ateşte bir ateş yanıyordu. Kristallerinin ışık saçtığı üç avize tavanı boydan boya kaplıyordu.

İki kız da eşofman giymişti; büyüğü Harvard sweatshirt'ü, küçüğü ise Mavis Freestone'un sırttığı bir tişört giymişti. Joy Barrister iş kıyafeti giymişken, dul kadın kızları ve baldızı arasında siyah pantolon ve siyah kazakla oturuyordu.

Ve herkes ona büyük bir beklentiyle baktı.

Eve sözlerine şöyle başladı: "Size fazla yeni bilgi veremem, ancak Bay Barrister'ın ölümünden sorumlu kişiyi tespit etmek için yoğun bir şekilde çalıştığımızdan emin olabilirsiniz."

"O hâlâ gitmiş olacak."

Eve küçük kızına baktı. "Evet, öyle olacak. Ama baban adaleti hak ediyor. Hepiniz adaleti hak ediyorsunuz."

"Lütfen oturun, Teğmenim."

Aileen konuşurken, Divine elinde kahveyle içeri girdi.

"Kahvaltı ikram edebilir miyim?"

"Hayır, teşekkür ederim. Evdeki herkesle konuşmak istiyorum. Eşim sizin hizmetçinizle konuşuyor, ama diğer herkesle de konuşabilir miyim?"

"Bayan Acker aşağı iniyor," dedi Tyler. "Dedektife kahvesini götürüp hemen geri döneceğim."

"Bunu hallederim." Divine, çıkmadan önce koluna hafifçe vurdu.

“Teğmenim.” Joy derin bir nefes aldı. “Bunun zor bir dönem olduğunu söylemek bile yetersiz kalır. Telefon görüşmelerimizi, hatta kızlarımızınkini bile filtrelemek zorunda kaldık. Medya ise acımasız.”

“Bugün ilerleyen saatlerde bir basın toplantısı düzenleyeceğiz. Umarım bu, o bölgedeki baskıyı biraz azaltır.”

“Onlara babamın o eşyaları almadığını söylemelisin.” Chloe ellerini masanın üzerinde kenetledi. “Onlara babamın bunu ancak şu zamana kadar bilmediğini söylemelisin...”

"Bu soruşturmanın baş sorumlusu olarak, Nathan Barrister'ın kasadaki eşyalardan sorumlu olmadığına dair kanıtlarımız olduğunu onlara söyleyeceğim. Ve kendisi bu durumdan haberdar olduğunda, eşi ve kız kardeşiyle birlikte bunların iadesini hızlandırmak için süreci başlattı."

"Bize inanıyorsun, değil mi?" diye mırıldandı Aileen.

“Size inanıyorum, ancak sizin iş birliğinizle EDD (İşsizlik Sigortası Dairesi) elektronik cihazlarınızı inceledi ve bunlarda, geçen Temmuz ayından itibaren başlayan, içeriklerine ilişkin kapsamlı araştırmalarınızı ve iadelerini kolaylaştırmanın en iyi yoluna dair ek araştırmalarınızı buldu; bu da ifadelerinizi doğruluyor. Ayrıca miras avukatınızla da görüşeceğim ve onun da daha fazla teyit edeceğine inanıyorum.”

"Teşekkür ederim. Nate'in itibarının bu şekilde lekelenmesine tahammül edemezdim."

“Kısa süre sonra içeri girmem gerekiyor.” Joy dudaklarını birbirine bastırdı, sonra elinin tersiyle dudaklarına dokundu. “Önemli personelle, önemli müşterilerle konuşmam lazım. İşletmenin devam etmesi gerekiyor... Milyarlarca insan Zip'e bağlı.”

“Anladım. Sizi fazla oyalamamaya çalışacağım.”

Divine ve Uma onlara katıldığında, Eve Aileen'e baktı. "Herkes oturabilir mi?"

“Ah evet, tabii ki. Özür dilerim. Lütfen herkes otursun. İlk önce bir şey söylemek istiyorum. Ben, kızlar ve Joy, yaptığınız her şey için ne kadar minnettar ve değerli olduğunuzu belirtmek istiyorum.”

“Bayan Carville—”

Uma konuşmaya başlarken Aileen parmağını kaldırdı. “Lütfen şunu söylememe izin verin, size teşekkür etmeme izin verin. Dün, kızlarla birlikte saatlerce düzenlemeler yapmak, arkadaşlarımızla, akrabalarımızla

iletişime geçmek zorunda kalırken, Joy iş ve medyayla ilgilenirken, sizler bize baktınız, bizimle ilgilendiniz. Uma, ofiste neler yaptığını biliyorum.”

Elini boğazına götürdü, kendini toparladı. "Sonsuza dek minnettarım. Tyler, kızlar bu dönemi tatil yapmaya karar verdiklerinde, eşyalarının paketlenip gönderilmesini ayarladın, böylece biz bununla uğraşmak zorunda kalmadık. Divine, sofraya yemek koydun, bizi yemeye ikna etmeyi başardın. Ve kişisel 'bağlantı numaranı' ele geçirmeyi başaran o muhabire çok sert bir şekilde çıkıştığını duydum."

"Bundan çok keyif aldım hanımefendi, belki de almam gerekenden daha çok."

"Ben de öyle düşündüm. Kendim için, Joy için, güzel kızlarım için, Nate için, bize baktığınız için teşekkür ederim."

Derin bir nefes aldı, Eve'e döndü. "Daha fazla sorunuz olmalı."

"Bir soruşturma yürütüyoruz. Henry Barrister'ın dördüncü eşi, evlilikleri sırasında Avrupa'da düzenlenen bir partide sarışın bir kadından bahsetmişti."

Joy kuru bir sesle, "Her zaman bir kadın vardı," dedi. "İlla sarışın olması gerekmiyordu, ama her zaman bir kadın vardı."

"O zamanlar çok gençti, muhtemelen yirmi yaşlarındaydı, bu da şimdi otuzlu yaşlarının ortalarında olduğu anlamına gelir."

"Gençleri severdi."

Aileen en küçük kızına sert bir bakış attığında, Anya sadece omuz silkti. "Chloe ve ben bilmiyor muyduk sanki? Hadi ama anne."

Eve sözlerine şöyle devam etti: "Edindiğim bilgilere göre, eski Bayan Barrister'ın kimliğini açıklayamadığı bu kadın, -ilk isimlerini kullanıyorum- Henry'ye kur yapmış. Lacey de bu kadını birkaç kez daha gördüğünü ve onunla Henry'nin bir ilişkisi olduğuna inandığını belirtiyor."

"Bu şaşırtıcı bir bilgi değil." Aileen ellerini kaldırdı. "Nate ile birlikte olduğumuzdan beri Henry'nin bir şekilde kaç kadınla ilişkisi olduğunu sayamadım bile."

"Eski eşleriyle görüştükten sonra, sizin ve Joy'un da belirttiği gibi, Henry'nin ölümünden önceki aylarda durumunun kötüleştiği açıkça ortaya çıktı. Lacey ayrıca bu kadını o dönemde New York'ta gördüğünü söylüyor. Bu kadının Henry'yi burada, Barrister House'da ziyaret edip etmediğini öğrenmek istiyorum."

“Otuzlu yaşlarının ortalarında sarışın bir kadın.” Aileen bir kez daha ellerini kaldırdı. “Başlayamıyorum. Ve neden önemli olduğunu da anlamıyorum, bunu göz önünde bulundurursak.”

“Bayan Carville—”

“İlk isimler.”

“Harika. Aileen, eğer bu odadaki herkes doğruyu söylediyse, eğer bu odadaki hiç kimse -avukat hariç- kasadan ve içindekilerden kimseye bahsetmediyse, bu beni Henry'nin bunu yaptığına inanmaya yöneltiyor. Kim içeri girdiyse, kim zümrütleri çaldıysa, kim kocanı öldürdüyse, o kasanın yerini biliyordu ve zümrütler için geldi.”

“Olabilir. Neşe! Olabilir.”

"Bu sırrı çok uzun süre saklamış, anladığımız kadarıyla hayatının yarısını. Neden sarışın bir kadına bundan bahsetsin ki?"

“Son birkaç aydır kendisi gibi değildi.” diye söze girdi Chloe. “Aslında son bir yıldır böyleydi. Beni ve Anya'yı birkaç kez karıştırdı ve hatırlıyor musun anne, akşam yemeği yiyorduk ve sana Lacey diye seslendi.”

“Bunlar sadece ufak tefek hatalardı ve o da hata yapıyordu, ama birine, bir kadına kasayla ilgili bir şey anlatmak mı?” Joy başını salladı. “Mantıklı değil.”

"Mümkünse onu teşhis etmek isterim. Belki de hayatının sonlarına doğru verdiği akşam yemeklerinden birine katılan veya evine misafir olarak gelen birini hatırlıyorsunuzdur. Belki de geçen Aralık ayında."

"Bu, zamanlamayı biraz daraltıyor ama dürüst olmak gerekirse hatırlamıyorum."

“Bayan Carville, sanırım olabilir.” Uma, Tyler'a baktı. “Bayan Fancy.”

Divine başını sallarken "Ahhh" diye bir ses çıkardı.

“Şu,” diye devam etti. “Saat dokuzda tam olarak yatakta kahvaltı. Yarım su bardağı Yunan yoğurdu, taze meyvelerle. Bir dilim tam buğday ekmeği, hafifçe kızarmış, çapraz kesilmiş. 170 ml taze sıkılmış portakal suyu – posasız– ve kremalı kahve, şeker veya tatlandırıcı yok.”

"Bu çok özel bir durum," diye belirtti Eve.

“Yemek hafızam iyidir.” Ayağa kalkmaya başlamıştı ki Peabody araya girdi. “Size biraz daha kahve getireyim.”

"Hayır, teşekkürler. İyiyim."

Eve ona, "Otur," dedi. "Sarışın kızın kimliğini tespit etmiş olabiliriz. Bayan Fancy, demiştiniz?"

“Evet. Aslında Bay Barrister ona ‘Şık’ ya da ‘Bayan Şık’ diye hitap ederdi, sevgi dolu bir şekilde. Sanırım Aralık ayındaydı, süslemeleri astığımız sırada, Bay Barrister vefat etmeden önceki Aralık ayında burada misafirdi. Ana süite bitişik olan Tavuskuşu misafir odasında kalıyordu. Sanırım birkaç gün, belki de bir hafta kadar burada kaldı.”

"Adınız nedir?"

"Üzgünüm, bilmiyorum."

“Sanırım daha önce bir iki kez buradaydı. Bir akşam yemeği partisi için,” diye ekledi Tyler ve boğazını temizledi. “Sanırım geceyi burada geçirmiş olabilir, ama o zamanlarda misafir odasında kalmamıştı.”

“İki kişilik yatakta kahvaltılardan biri mi?” diye sordu Divine, Tyler’ı işaret ederek. “Bay Henry, yanında misafiri olmadığı sürece her zaman kahvaltıya inerdi. Genellikle yumurta benedict ve mimosa olurdu. Tepsiyi de sen götürürdün.”

“Evet. Bazı ayrıntıları görmeden işinizi yapmayı öğrenirken, genç sarışın bir kadını hatırlıyorum. Ama yine de, başkaları da vardı.”

"Bana bu özel kişi hakkında, özellikle Bayan Fancy hakkında bildiklerinizi veya hatırladıklarınızı anlatın."

“Ona Bayan Sahtekar dedim.” Uma’nın yüzünü buruşturması üzerine Divine sadece parmağını salladı. “Düşündüğümü söyleyeceğim.”

"Keşke yapsaydın. Neden Fakey?" diye sordu Eve.

“Çünkü öyleydi. Sahte ve burnu havada biriydi. Külotlarını elde yıkamanı ve ütülemenin istediğini, yatağının her gece saat onda –ne daha erken ne de daha geç– hazırlanmasını ve bir tepsi içinde yasemin çayı bırakmanı beklediğini söylememiş miydi?” Divine bir an gözlerini kapattı. “Evet, yasemin çayı, hafif demlenmiş, kremasız, şekersiz ve iki tane taze pişmiş makaron.”

“Makaronları unutmuşum.”

“Ben yaparım, hatırlıyorum. Ve o her öğleden sonra dışarı çıkmaz mıydı? Bazen Bay Henry de onunla giderdi, gitmediği zamanlarda bile arabası ve şoförü olurdu. Ve alışveriş poşetleriyle dolu olarak geri dönmez miydi? Sana, John, onları boşaltıp odasına götürmeni, sana da, Uma, onları açıp her şeyi yerleştirmeni emrederdi. Sanki evin kraliçesiymiş gibi.”

"Onu tarif edebilir misiniz?"

“Onu ben de pek görmedim. Bir kere bile mutfığa geri dönmedi.”

“Çok güzel,” diye belirtti Uma. “Tahminime göre otuzlu yaşlarının ortalarında, ama tahmin etmek zor. Ya da bu konuda pek iyi değilim. Uzun sarı saçları var.” Ellerini omuzlarına doğru salladı. “Mavi gözlü olduğunu düşünüyorum, ama emin değilim. Kahverengi değil.”

"Boy, kilo, ırk, aksan?"

“Ah, sanırım 163 ya da 165 cm boyundaydı. Evde bile topuklu ayakkabı giyerdi. İnce ama kıvrımlı hatlara sahipti. Şık, ama modaya uygun değil de sofistike bir tarzı vardı. Hatırladığım kadarıyla aksanı yoktu.”

"Ofiste hiç vakit geçirdi mi?"

"John'un dediği gibi, işinizi yapmayı ve görmemeyi öğreniyorsunuz. Ama evet, bence birlikte orada biraz zaman geçirdiler."

"Evet, yaptılar," diye doğruladı Tyler.

"Bir polis ressamıyla çalışır mıydınız?"

"Lütfen," diye seslendi Aileen. "Önemli olabilir."

“Evet, elbette. Sadece onu yeterince iyi tarif edemeyebileceğimden korkuyorum.”

“Size bir polis ressamı göndereceğim. Çok yetenekli.”

"Sence babamı o mu öldürdü?" diye sordu Chloe.

“Olayla herhangi bir bağlantısı olup olmadığını öğrenmek istiyorum. Birileri kasadan haberdardı. Eğer öyleyse, onunla konuşmak isterim. Siz de onunla kişisel olarak temas kurmuştunuz.”

Tyler başını salladı. "Evet."

"İkinizle de çalışacak."

“Bu çok heyecan verici. Ah, hanımefendi!” Divine kendini kucakladı. “Ben bunu kastetmedim—”

“Ne demek istediğini anlıyorum. Ve bu heyecan verici. Çünkü bu, Nate'e bunu kimin yaptığını, hepimize bunu kimin yaptığını bulma yolunda bir adım olabilir.”

“Umarım öyledir. Dua ediyorum ki öyle olsun.” Joy yükseldi. “Ve sadece zaman ve emek kaybı olmasın.”

"Bu süre zarfında evinde bir misafirin olduğunu bilmiyor muydunuz?"

“Bunu bana asla söylemezdi. Genç ve açgözlü kadınlara olan düşkünlüğünü onaylamadığımı biliyordu. Nathan bu konuda daha incelikliydi ama babam onun ve Aileen'in de onaylamadığını biliyordu. Gitmem gerek. Gerçekten bu işleri halletmem lazım.”

Eve de ayağa kalktı. "Zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz. Polis ressamı Dedektif Yancy sizinle iletişime geçecek ve uygun bir zaman ayarlayacak."

Tyler masadan kalktı. "Ben sizi uğurlarım."

Ayrılırken Eve, Joy'un şöyle dediğini duydu: "Aileen, ben yokken senin veya kızların bir şeye ihtiyacı olursa, beni etiketle. Ne kadar süre kalacağımı bilmiyorum."

"Dikkat etmedim," diye mırıldandı Tyler. "Onu mutlu etti ve ben yeterince dikkat etmedim. Talepkardı ve neredeyse kaba biriydi, ama onu güldürdü. Başarısız oluyordu ve o onu neşelendirdi. O alışveriş poşetlerinin içindekilerin parasını kimin ödediğinden hiç şüphem yok, ama—"

"Onu mutlu etmişti. Eğer onun hakkında daha fazla bir şey hatırlıyorsanız—Henry'nin ya da onun söylediği ve bir şeyler daha ekleyebilecek bir şey, nereden geldiği, nereye gittiği gibi—bana veya Dedektif Peabody'ye nasıl ulaşacağınızı biliyorsunuzdur."

"Evet. Uma ve ben Dedektif Yancy'ye yardımcı olmak için hazır bulunacağız."

Arabaya bindiklerinde Peabody, Eve'e baktı. "Sarışın güzel de içinde."

"Eğer öyle değilse, bu kocaman bir tesadüf. Tesadüfler hakkında ne düşünüyorum, Peabody?"

"Bunlar tamamen saçmalık. Saçmalık, iyi bir kelime. Daha sık kullanmalıyım."

"Eğer birinin yüzü belli olabiliyorsa, o da Yancy'dir."

"Ve bu hiç de saçma değil."

"Bakalım ne zaman onunla görüşebiliriz. Merkeze geri dönmem gerekiyor. EDD ile görüşmem, sonra Mira ile buluşmam lazım, bir de şu lanet olası basın toplantısı var, bir de miras avukatıyla konuşmamız lazım."

Peabody, Yancy ile iletişime geçmek için bağlantısını çıkardı. "Sence erkekler neden kendilerinden yarı yaşındaki kadınların peşinden koşarlar - ya da bu durumda yaklaşık dörtte bir yaşındaki kadınların?"

"Çünkü insan kaç yaşında olursa olsun, cinsel organıyla düşünür."

"Ha evet. O da var. Şey..." Temas kurmadan önce duraksadı. "Bence asıl sorun, özellikle bu vakada, penisin beyin korteksi üzerinde gereğinden fazla etkisi olması."

"O kadar özlü değil ama daha doğru. Aslında, özellikle belli bir yaştan sonra, o yaştan daha genç biriyle birlikte olmak, onların ölümlülüklerini

düşünmelerini engelliyor diye düşünüyorum. O kadın onu mutlu etti,” diye tekrarladı Eve. “Bu yüzden ölüm hakkında düşünmüyordu.”

“Tamam, bu isabetli ve pahalı alışveriş poşetlerine değer. Ama gerisi değil.”

“Hayır. Ve eğer geri kalanına da karıştıysa, ki içgüdülerim kesinlikle karıştığını söylüyor, bunun hesabını soracağız.”

On üçüncü Bölüm

Merkeze giderken iki tane etiket aldı. Bunları, "Şıklığa Dalın" diye bağırarak reklam balonlarından hoş bir dikkat dağıtıcı olarak buldu.

Peabody onları alırken, gösterge panelindeki klimaya baktı. Eve iki parmağını kaldırdı.

"Tamam, Mira'nın saat onda müsait zamanı var ve bu da bana Feeney ile görüşüp bilgi alma fırsatı veriyor. Roarke, avukatın benim için uygun bir zamanda zaman ayıracağını söylüyor."

Peabody, Eve'e kahvesini uzattı. "Hangi avukat bir polisin işine yarar ki?"

"O aynı zamanda Roarke'nin miras avukatı. Sanırım bir bakıma benim de avukatım."

"Bu durumu açıklıyor. Bilgi edinmeyi kolaylaştıracak. Yani, aile onunla konuşmamıza izin verdi, ama bu işleri kolaylaştıracak."

"Sanırım bunu yakında öğreneceğiz, Bayan Fancy."

Işıқта durup direksiyona parmaklarıyla vururken, siyah dar pantolonlu şık bir kadının altın tüylü köpeğiyle kavşağı koşarak geçtiğini izledi. İş takım elbiseli bir adam, elinde evrak çantasıyla kulaklığıyla konuşarak kadının arkasından yürüdü. Karşı yönden gelen kaldırımında uyuyan bir adam, eşyalarını taşıdığı arabasını iterek kendi kendine konuşurken, üniformalı bir bakıcı küçük çocuğunu kucağına alıp ona geniş bir mesafe bıraktı.

New York'ta her şey vardı.

Işık değişirken Eve, "Bayan Fancy," diye tekrarladı. "Bu gerçek bir isim mi yoksa Henry'nin ona uydurduğu bir isim mi? Kullandığı isim olsa bile,

bu onun gerçek adı olduğu anlamına gelmez."

Arabayı garaja çekti ve park etti. "Adı Abernathy'ye ileteneğim. Belki o isimle ilgili bir dosyaları vardır."

"Medya anlaşmasının içinde o da var, değil mi?"

"Evet, o zaman atayım. Yancy?"

"şu anda sahada." Birlikte asansöre doğru yürüdüler. "Birinci katta bizden önce bir kişi daha var, ama ondan sonra onları da bağlayacak."

"Yeterince iyi." Eve araya girdi, ellerini ceplerine soktu, bozuk paraları şıkırdattı. "Benim görüşüm şu: Süslü Sarışın onunla iletişimini sürdürmüş. O tam bir hedef, bu yüzden Eve de işin içinde. Zihinsel olarak bazı şeyleri kaçırdığını fark etmiş. şimdi daha da iyi bir hedef."

Asansör durunca Eve geriye doğru sendeledi, polisler de içeri girdi.

"Birkaç gün kalmak için davetiye alıyor. Belki de onu etkileyip nelerden vazgeirebilirse, onu kandırmak için orada bulunuyor. Alışveriş, makaron, ütülenmiş i amaşır." "

Üniformalı bir görevli ona dönüp baktı. "Ütülenmiş külot mu? Bu bir tatlı mı yoksa?"

"Ya da öyle bir şey." Kapılar tekrar açıldığından beri Eve, kaydıraklardan indi. "Belki de vasiyetinde bir şeyler kapabileceğini ya da ondan hızlı bir evlilik koparabileceğini düşünüyor. Yüz yaşını geçmiş ve aklını yitirmeye başlamışken ne kadar kötü olabilir ki? Ve kırılgan—hepsi kırılgan olduğunu söyledi. Ama."

"Ona kasayı gösteriyor. Bunu görebiliyorum," diye onayladı Peabody. "Ama eğer dolandırıcılık peşindeyse, neden alışveriş çantalarına birkaç şey atıp kaçmıyor?"

"Bunu yapamam. Fark edebilir. Aklını kaybediyor ama bunlar çok büyük meseleler ve bir şeylerin ters gittiğini görürse, bu onu işaret eder. Peabody'nin çok parası, çok bağlantısı var. Belki ortak tanıdıkları bile vardır. Onu bulabilir. Beklemek daha iyi, daha akıllıca. Ne kadar zamanı var? Eğer yeteneğiniz varsa veya tanıdığınız yetenekli biri varsa, sağlık kayıtlarına sızabilirsiniz."

"Neden onu kendisiyle evlenmeye ikna etmedi?"

"Belki de adam bu tuzağa düşmezdi. Ya da belki de kadın ilgi istemiyordu. Beşinci sırada, kendisinden yetmiş yaş küçük ve belli ki düşüşte olan bir adamla birlikte olarak zaten yeterince ilgi görürdü. Bu şekilde mi?"

Onların seviyesindeki kaydırağın tepesinde durdu. “Ondan çıkardığınız her şeyi alın, bekleyin ve plan yapın. Belki kasaya nasıl gireceğinizi biliyorsunuzdur, belki bilmiyorsunuzdur. Ama büyük ödülü istiyorsunuz. Bu yüzden bekleyin ve plan yapın. Ziyaretinizden sonra oldukça çabuk ölüyor, bu yüzden biraz daha bekleyip planınızı iyice sağlamlaştırmanız en iyisi. Personel orada yaşıyor ve miras anlaşması devam ederken muhtemelen sürekli girip çıkan insanlar oluyor.”

"Ardından oğlu ve ailesi eve taşınıyor."

“Beklemeniz gerekiyor, zamanınızı seçin. Süslü Sarışın güvenlik sistemlerini nasıl atlatacağını biliyor mu acaba? Belki, belki de bilmiyor. Bilmiyorsa, bilen birine ihtiyacınız var. Ve büyük ödülün karşılığını almanın bir yoluna ihtiyacınız var.”

“Açık artırma.”

"Eğer düşündüğüm gibi bir dolandırıcıysa, o zümrütleri sergileyemeyeceğini biliyor. Onları elinde tutamaz, ama satarak çok büyük bir para kazanabilir."

"Mantıklı geliyor."

"Elimizdeki en iyi halat bu, bu yüzden çekmeye devam ediyoruz."

Cinayet Bürosuna girdi, kalabalık bir çalışma odasıyla karşılaştı ve Jenkinson'ın kravatını gördü.

Bugünün menüsünde muz vardı; onlarca cırtlak sarı muz, onlarca sırtan, gözleri fal taşı gibi açılmış maymunun pençelerinde sıkıca tutuluyordu.

Söyleyebildiği tek şey "İsa Mesih" oldu.

"Adamım sonbahar için yeni bir sevkiyat aldı." Dedektif çavuşu kravatı kaldırıp sallayınca, gözleri hopladı.

“Çoraplar da.” Partneri Reineke, pantolon paçasını yukarı çekerek sırtkan, gözleri fal taşı gibi açılmış maymunları ve muzları ortaya çıkardı.

“Bu bir hastalık. Allah şahit, bir hastalık.”

"Büyük bir balık yakaladığınızı duydum, Teğmen."

“Evet.” Parmaklarını gözlerine bastırdı, sonra da kravatın üzerinden Jenkinson'ın yüzüne doğru uzattı. “Yani—ha—şaka yapacak vaktim yok. Baxter, çözülememiş dava mı?”

Ellerini birbirine vurdu. "Kapalı."

"Bunu benim için dik."

“İş arkadaşım onu takip ediyordu, ruh eşi olduklarına inanıyordu. Ama sakın kalmaya çalıştı – utangaç olduğunu söyledi. Onun evini gözetliyordu,

bu yüzden dışarı çıktığını, yürüyüşe çıktığını gördü. Vitrinlere baktı, hatta birkaç yere girdi ama hiçbir şey satın almadı. Sonra geri dönerken onu görünce, ona rastladı.”

“Bunu bir düşünün.”

“Öyle değil mi? Adam: ‘Merhaba, nasılsın?’ diyor. Kızın kendisine kur yaptığını düşünüyor, onu eve kadar bırakacağını söylüyor. Ve kızın, arkadaşının parti verdiği bir evin hemen aşağısında oturduğunu düşünüyor. Zaten oraya gidiyordu. Kızın birisiyle birlikte olduğu için parktan geçmekte bir sakınca görmüyor. Adam hamle yapıyor, kız reddediyor. Adam sinirleniyor, kız itiyor. Kız kayıp düşüyor, kafasını çarpıyor. Bunun üzerine adam çantasını, küpelerini falan kapıp kaçıyor.”

Trueheart sözlerine şöyle devam etti: "Onunla aynı sokakta bir arkadaşı vardı. Bu da onların ruh eşi olduklarını anlamasının bir başka nedeniydi. Eşyalarını o binaya götürüyor, geri dönüşüm kutusuna atıyor, bir süre partiye gidiyor, sonra da eve dönüyor."

"Sekiz yıl sonra bütün bunları kustu mu?"

“Oğlumu tebrik ederim.” Baxter, Trueheart’ı işaret ederek, “O biraz masum bakışlı, çok sempatik biri. İyi bir sezgiye sahiptik ama Trueheart onu çok iyi canlandırdı. Birini sevmenin, birlikte olmaları gerektiğini bilmenin ne demek olduğunu çok iyi biliyor.” dedi.

"Loo'nun her yerinde suçluluk duygusu vardı," dedi Trueheart. "Bunu ilk seferinde fark etmemelerinin sebebi, suçlu hissetmemesi, öyle düşünmemesi olabilir. Ayrıca çalıştıkları yerde kimse ona pek dikkat etmedi. Üstelik arkadaşı da partide olduğunu doğruladı. O zamanlar kimse onun kurbanla bir ilgisi olduğunu bilmiyordu."

“İkiniz de iyi iş çıkardınız. Peabody, ofisimde on kişiye ihtiyacım var, sonra EDD'ye gideceğim. Muhtemelen doğrudan Mira'ya giderim. New York'taki sarışın hakkında bir şeyler bulabilir misin bir bak. Fancy'yi gerçek veya takma ad olarak dene. Temel tanımını kullan. Şansın yaver gidebilir.”

Ofisinde, kahvenin etkisiyle biraz enerjik bir halde, Eve röportajların özetini yazdı ve sarışını tespit etmeye odaklandı. Komutanına ve Mira'ya birer kopyasını gönderdikten sonra dikkatini yönetim kuruluna çevirdi.

Bir polisin zihni şüpheli bir zihindi ve o da bunu kabullenmişti.

Bu soru kafamı kurcalıyordu. Eğer Sarışın Güzel birkaç gün boyunca Barrister Evi'nde kaldıysa ve bu süre zarfında Henry Barrister hem zihinsel

hem de fiziksel olarak kötüye gidiyorsa, neden aileden hiç kimse ondan haberdar değildi?

Mağdur bunu gerçekten biliyor muydu? Ve eğer biliyorsa, aralarındaki ilişkinin izlenimi göz önüne alındığında, bunu karısına söylemez miydi? Profesyonel ve kişisel ilişkileri nedeniyle, kız kardeşine de bir şey söylemez miydi?

Hayatları birbirine bu kadar yakın olan ve milyarlarca dolarlık bir işletmeyi de bu bağın bir parçası olarak yöneten üç yetişkinin, başarısız bir babayı -ve işletmenin sözde yöneticisini- daha iyi gözetim altında tutmamaları gerçekten yanlış geldi.

Mümkün olan, hatta kendisinin de kabul ettiği gibi, en azından kadınlar bölümünde onu kendi haline bırakmış olmalarıydı. Belki de hal hatır sormuşlardı, belki de yanında birileri olduğunu söylemişti ve onlar da ona alan tanımışlardı.

Tyler, onun kendisini mutlu ettiğini söylemişti. Ve belki de bu onlar için yeterliydi.

Ve belki de, her ihtimale karşı, Roarke'den hayatta kalanların mali durumlarını tekrar incelemesini isteyecekti. Sadece bir hırsız tutmaya yetecek kadar büyük bir meblağ çekip çekmediklerinden emin olmak için.

"Bir gariplik hissediyorum," diye mırıldandı, sonra da EDD'ye gitmek için onu bir kenara bıraktı.

Yoğun olmalarına rağmen, asansörleri kullandı. Asansörler onu hem içine hapsediyordu hem de diğer polis memurlarının da aynı havayı soluması düşünmesini zorlaştırıyordu.

Kimse emir altında olmadıkça bir kasaya girip birçok şeyin arasından birini almaz. Hem de çok sıkı emirler. Orada bu kadar çok şey mi vardı? Her şeyin yerinde kalmasının sebebi buydu.

Roarke ile aynı fikirdeydi. Kraliyet Süiti gibi tanınabilir, değerli ve ele geçirilmesi imkansız bir şeyi, planı olmadan kimse çalmaz.

Aptal olmadığı sürece. Ama aptal olsaydı çok daha fazlasını kapardı.

Genç, belki de hala tecrübesiz. Roarke işi basit olarak nitelendirdi, öyleyse neden -eğer işe alım yapılacaksa- daha büyük bir pay talep edecek birini işe alsın ki?

Ama ne öderseniz onu alırsınız. Yani biraz para kazanmak çok uzun sürüyor. Belki de tüm o hazineler gözünüzü kamaştırıyor. Belki de

birkaçına dokunmak zorundasınız. Çok cazip. Nathan Barrister geliyor. Panik. Elinizdeki silahı kapın ve onu alt edin. Onu etkisiz hale getirin.

Kaçın. Kasayı açık bırakın ve kaçın.

Eğer oyunun adı Fancy Blonde ise, öyle değildi. Eve'in oradaki izlenimi neydi? Saf değildi. Ama işin içindeydi. Her içgüdüğü Eve'e sarışının işin içine tamamen girdiğini söylüyordu.

Feeney'nin laboratuvarında çalışacağını düşündüğü için EDD sirkini oluşturan orta halkanın yanından geçti. Ve yine de renkler, hareketler, sohbetler etrafa yayılıyordu. Gökkuşakları ve güneş ışınları, kalça sallamaları, popo kıpırdamaları. Yanından geçerken biri şarkı söylemeye başladı.

Şarkının melodisini bilmiyordu ama bir polis bakış açısından sözlerini anlamak zorundaydı.

"Şimdi seni yakaladım, şerefsiz. Hedefimdesin ve aşağı, aşağı, aşağı ineceksin."

Bu şarkı aklına takılıp kalmışken, laboratuvara doğru yöneldi.

Cam duvarların arasından Feeney'i gördü; kirli kahverengi takım elbisesi, yanındaki üç kişiyle sakın bir tezat oluşturunuyordu.

McNab, çok renkli puantiyeli bir gömleği, dikkat çekici kırmızı bir pantolonun içine sokmuştu; bu da onun kırmızıya olan düşkünlüğünü teyit ediyordu. Adam ise, kendisinin ve Roarke'ın geçen yıl Noel'de ona hediye ettiği ekose desenli botlarını giyyordu.

Saçları siyahın üzerinde mor bir bukleye kaplı olan Callendar, kırmızı, yeşil ve sarı çizgili bol pantolonunu kalçalarına kadar indirmişti; Eve'in kendi renklerinin en çarpıcı tonları olarak değerlendirdiği bu üç renk de dikkat çekiyordu. Pantolonunu, ortasında fitili yanmış bir çizgi film karakteri olan beyaz bir tişörtle kombinlemişti. Tişörtün altında ise şu uyarı yer alıyordu: HER AN!

Uzun tezgâhın dibinde Dedektif Zela Willowby duruyordu. Özel Mağdurlar Birimine atanmış olsa da, yeraltı dünyasının karanlık köşelerini iyi biliyordu ve genellikle oraları, şeker gibi alınıp satılan diğer suçlular için avlıyordu.

Küçük, yapılı, altın kahverengi teni, kehribar gözleri ve keskin hatlarıyla yaklaşık on altı yaşında görünüyordu. Platformlu askeri botları, siyah saçlarının üzerindeki yoğun kaküllerle uyumlu mor bol pantolonu ve neon yıldızlarla kaplı siyah tişörtüyle bu izlenimi daha da güçlendiriyordu.

İçeri girdiğinde, müzik Eve'in kulaklarını adeta patlattı.

"İsa, bu gürültüde nasıl düşünebiliyorsun?"

Feeney döndü. Hafta sonu yaptığı işlerden dolayı gözlerinin altındaki torbalar sanki bir haftalık kıyafetle doluymuş gibi görünüyordu. Saçları ise elektrik çarpmasından kıl payı kurtulmuş bir adamınki gibi dikilmişti.

"Müziği kes." O kutsal sessizlikte omuz silkti. "Sıkıcı bir iş evlat. Sürekli gaza basmak lazım."

"Klasikler için şapka çıkarıyorum." Willowby sakızıyla parlak pembe bir baloncuk üfledi ve patlattı. "Gerçekten harika bir çalma listesi."

"Stones, Boss, Fab Four, biraz Heart, Bon Jovi, Gaga var. Daha çağdaş olması için Avenue A ve Mavis'i de ekledim."

"Bizi enerjik tutuyor." Callendar pipetle gazlı içeceğinden biraz içti.

Feeney ona, "Abernathy'yi az kalsın kaçırdın," dedi.

"Ah, ne yazık."

Bunun üzerine sırttı. "Geri dönecek. Interpol ile işlerimiz gayet yolunda gidiyor."

"O, sürekli ensenizden nefes alan biri." McNab omuzlarını silkti. "Biliyorsun, nefesi sürekli ensenizde."

"Anladım. Benim için neyin var?"

"Al bunu, Willowby."

Feeney'e hızlıca selam verdi. "Büyük bir şeyin geleceğinden çokça bahsediliyor. Bunların çoğu, ne olursa olsun, insanların karşılayamayacağı karanlık sitelerde geçiyor. Bir köle için birkaç yüz bin dolar öderler, belki sağlam bir seks ticareti veya güzel ve parlak bir şey için bir iki milyona kadar, ama büyük işler için değil."

"Hepsi bu kadar mı?"

"Hayır." Kendi içeceğini aldı, onunla işaret etti, birazını yudumladı. "Daha fazla tanıtım videosu görmeye başlıyoruz. Hani videolarda gördüğünüz gibi? Yakında çıkacak filmlerin ön izlemeleri ve büyük para sitelerinde. Şeyhler falan filan. Çok zenginlerin sitelerinde. Açılış teklifini 300 milyon olarak belirlediler, sadece davetliler için. Ve henüz neyin açık artırmaya çıkarılacağına dair hiçbir şey bulamadık."

"Bunların herhangi birinin izini sürebilir misiniz?"

Willowby, "Yakala," dedi ve McNab'a top atma hareketini yaptı.

"Üzerinde çalışıyoruz ama çok yavaş ilerliyor. Sıkıcı olan şu ki, zıplıyorlar, kıvrımlar ekliyorlar, yön değiştiriyorlar ve ışıklar sönüyor.

Gezegen dışı bir sinyal aldık ama o da sonuç vermedi.”

Eve elini kaldırdı. "Bana teknik jargonla konuşma."

Callendar konuyu ele aldı. "En kolay açıklama, bizim aradığımızı bildikleri için, bir nevi gizleme sistemi kurduklarını söylemek olurdu. Bunu dn kurmadılar, anlıyor musunuz? Çok zaman ve beceri gerektirdi. Bunun için bolca paraları ve yetenekleri var.”

Willowby, "Onları çıkaracağız," dedi. "Zaman alacak ama onları bulacağız."

Eve, Feeney'e baktı. "İnternette gördüğünüz bir şeye 300 milyon dolar teklif eder miydiniz? Kendi gözlerinizle, kendi uzmanınız tarafından doğrulanmadan görmediğiniz bir şeye?"

Ona sırtıttı. "Elbette, Roarke'nin parası bende olsa bile hayır. Hepimiz aynı fikirdeyiz."

"Tahmin etmeliyim ki düşük teknolojiye başvuracaklardır." Callendar gazlı ieeğinden bir yudum daha aldı. "Kaptan, davetiyelerin elden, özel mesaj yoluyla gönderileceğini söylüyor.”

McNab, "Seçkin bir grup olacak," diye ekledi.

"Tıpkı kasada saklayan adam gibi." Willowby bir balon daha üfledi. fle, patlat, geri ek. "şık bir davetiye.”

"ok hoş," diye mırıldandı Eve.

"Elbette. Tamamı altın, işlemeli, her şey tamam. Saat, tarih, yer. Yer de muhtemelen çok şık olur.”

"şato, villa, konak, kale." McNab omuz silkti. "Ve o smokinli anlaşmalardan biri. Ortamı hazırlamak lazım. Ama kimin yatırım yapacağını da bilmek gerekiyor.”

Feeney araya girerek, "Sadece zengin olanlar değil," dedi. "Ama siz de küratörlük yapıyorsunuz, değil mi?"

"İnsanların, belki de daha önce, halka açık yerlerde giyemeyecekleri, sahip olmakla vnemeyecekleri bir şey için para ödeyeceklerini bilmen gerekiyor.” Eve başını salladı. "Ben bunu biliyorum.”

"İşte burada eleme yapıyoruz." Feeney soğuk polis kahvesini aldı ve kaşlarını çatarak içti.

"Sana bir gazlı içecek ısmarlayayım mı, Kaptan?"

"Evet." McNab'a başıyla onaylayan Feeney kahveyi masaya bıraktı. "Limonlu. Biraz ekşi bir tadı var. Uygun olanlara saat takıyoruz. Interpol bu konuda büyük destek veriyor. Müzayede nakit veya havale isteyecek.

Bunun gibi bir şeyde, muhtemelen müzayededen önce bir depozito yatırmanız gerekecek. Giriş ücreti gibi, anlıyor musunuz? Giriş ücreti.”

“Ciddi bir alıcı olduğunuzun kanıtı. Tamam. Hesapları takip edin.”

“Yani dürüst olmayanları bulmanız gerekiyor. Sanırım Roarke'nin hiç boş zamanı yok.”

“Mmm. Cızırtı.” Willowby, Eve'in buz gibi bakışlarına karşılık sadece kaşlarını oynattı.

“Ona sor. Bu arada ben sarışın birini arıyorum. Güzel, otuzlu yaşlarının ortalarında. Bayan Fancy diye tanınıyordu. Adı mı, takma adı mı, bilmiyorum. Henry Barrister ölmeden önce onunla yakınlaşmıştı.”

"Tahmin edebiliyorsunuz ki kasa hakkında bilgi edinmiştir."

“Tam olarak öyle düşünüyorum. O işin ehli. Yirmi yaşlarındayken onunla çalışmaya başladı, yani uzun vadeli planları nasıl yapacağını biliyor. Bence bu işin içinde.”

"Uygun birini bulursak, ilk siz olacaksınız. Teşekkürler," diye ekledi McNab ona gazlı bir içecek uzatırken. "Size söylemeliyim ki, bunu kesinleştirdiğimizde, büyük olasılıkla açık artırmada bir baskınla sonuçlanacak. Eğer New York'ta olmazsa, Interpol'ün baskını olacak."

“Nathan Barrister’ın kafasını kimin parçaladığını öğrenmek istiyorum. Interpol ya da yerel yetkililer, nerede olursa olsun, o parlak şeyi alabilirler.”

“Hem zamanlarını hem de zekalarını ortaya koyuyorlar.” Willowby iç çekti. “Ama bu bir hile. Bu pisliklerin bazıları belki de çökerttiğimiz seks köleliği çetesinden satın almışlardır. Onlara bir şans vermek isterdim.”

"Interpol onları bu suçtan tutuklarsa, siz de buna bir ivme kazandırın."

“Plan bu. Dorian nasıl?”

“Güzel. Güvende, okula gidiyor ve her açıdan düzgün bir hayata sahip olma şansını ciddiye alıyor. Bir ara An Didean'a gidip kendin görebilirsin. Ona bu şans verene bir parçası sensin.”

“Evet. Önce biraz yerleşmesi için ona zaman vermek istedim. Sanırım oraya uğrayacağım. Burada biraz ara verdiğimde Cinayet Bürosuna da uğrayacağım. Trueheart'ın heyecanına bir bakın.”

“Tanrım, neden bana bunları anlatıyorsun?” Eve, seğiren gözüne parmaklarını bastırdı. “Mira ile bir görüşmem var. Beni haberdar et ve sarışını unutma.”

Kapılar arkasından kapanmadan önce, müzik son ses açıldı.

Planörleri Mira'ya götürdü.

Özel açık artırma, diye düşündü. Mantıklı olan tek şey buydu. Yüz yüze, bir sürü ahlaksız zengin insanın önünde. Özel, kişisel kurye ile teslim edilen davetiyeler de işe yarardı. Şık.

Hayal edebiliyordu. Smokin ve şık elbiseler. Paranın kokusunu da üzerine sindiren bir mekanda şampanya ve havyar.

Ve bu atmosfer, ahlaki açıdan boş zenginler arasındaki rekabet, teklifleri yükseltmez miydi?

Kesinlikle öyle olurdu, böylece işin başında olanlar her şeyin yolunda gitmesi için büyük bir para yığını harcayabilirlerdi. Diyelim ki yüz milyon yatırım yaptılar, bunun üç katını hatta daha fazlasını kazandılar.

Ve olaya karışan hiç kimse, tek bir kişi bile, cinayeti aklından bile geçirmez. İş yapmanın bir başka bedeli bu.

Bu durum kanında kaynamaya başladı, onu hızlı hareket etmeye zorladı ve bu yüzden Mira'nın evine birkaç dakika erken vardı.

"Bugün çok dakıksınız, Teğmenim."

Mira'nın kapı bekçisi ona soğuk bir bakış attı.

"Eğer o bana hazır değilse bekleyebilirim."

"Hemen kontrol edeyim." Kulaklığına dokundu. "Doktor Mira, Teğmen Dallas burada. Evet, elbette."

Bir dokunuş daha. "Hemen içeri girebilirsiniz. Doktor Mira'nın 1045'lik bir cihazı var ve bu sabah henüz ara vermedi."

"Onu gerekenden daha uzun süre yanımda tutmayacağım."

Eve ofise girdiğinde, Mira'nın ezilmiş ahududu rengine ipeksi görünümlü bir takım elbise içinde masasında oturduğunu gördü. Ancak Eve'in gözünde bu takım elbise gösterişli durmuyordu.

Bugün, vizon kürkü üzerine ince sarı tutamlarla süslenmiş saçlarını bir tür topuz yapmıştı. Tek bir inci kolye takmış ve kulaklarında inci küpeler vardı.

Hayır, gösterişli değil. Şık.

"Oturun lütfen. Bir dakika bekleyin..." Mira klavyeye dokundu, başını salladı. "İşte, bitti." Başını kaldırdı. Ezilmiş ahududu rengi dudakları kıvrıldı, yumuşak mavi gözleri de gülümsedi. "Bu ceket çok sevdim."

"Ah, evet. Teşekkürler."

Mira ayağa kalktı ve inci rengi yüksek topuklu, ahududu rengi ayakkabılarıyla AutoChef'ine doğru yürüdü.

Eve bunu her zaman çok şaşırtıcı bulmuştur.

Mira, ay tarifini hazırlarken, "ok meşgulumüşün," dedi. "Hem de bütün hafta sonu."

"Katiller hafta sonu tatili yapmazlar."

"Hayır, öyle değil. Ve Kraliyet Süiti de öyle."

"Bunu duymuşsunuzdur?"

"Evet. alındığı zamanı hatırlıyorum; neredeyse yirmi yıl önce olmalı. Uluslararası haberdı. Çok cüretkar bir soygundu. Hatırladığım kadarıyla, mücevher hırsızlarından oluşan bir çetenin bunu aylarca, hatta yıllarca planladığı tahmin ediliyordu."

Mira iekli ayı getirdiğinde Eve sadece "Mmm" dedi.

"Ve sadece bir adamın zevki için kilit altında tutuldu. Sonra tekrar çalındı. Kurbanın, ailesinin ve personelin, Henry Barrister'ın ölümüne kadar kasanın ne içerdiğinden habersiz olduğuna inanıyor musunuz?"

"Kanıtlar terazinin o tarafını destekliyor. Bugün daha sonra miras avukatıyla görüşeceğim. Aile – eşi, kız kardeşi, iki kızı – hepsi mağdurun onunla iletişime geçtiğini söylüyor. Hemen değil. Yazın büyük bir bölümünü her parçayı araştırarak ve kendilerini ve işletmeyi en iyi nasıl koruyacaklarını düşünerek geçirdiler. En iyi yöntem değil, ama mantıklı."

Mira bacaklarını çaprazladı ve her zaman hayranlık uyandıran bir şekilde, narin tabağı bir dizinin üzerinde dengede tuttu.

"O onların babasıydı, dedesiydi. Ve evet, son derece başarılı aile şirketinin kurucusuydu. Eğer gerçekten bilmiyorlarsa, bu onlar için çok büyük bir şok olurdu."

"Bunu kabul ediyorum. Neden yaptı bunu? Her şeyi, itibarını, özgürlüğünü, sıfırdan kurduğu işini, sırf bir kasaya tıkmak için neden riske atсын ki?"

Mira, koltuklarından birine yaslanarak çayını yudumladı. "Sahip olma ihtiyacı. Bunun onaylanması. Zip'i sıfırdan kurdu, önemli finansal riskler aldı. Zengin doğmadı. O zenginliğe ulaşmak için risk aldı, çabaladı ve çalıştı."

"Ama bu yeterli olmadı."

"Hayır, asla da olmayacaktı. O kasaya bakıp hak ettiğini düşündüğü şeyi görse bile, yine de yeterli olmazdı. Kadınlarla da durum aynıydı. Ne kadar güzel olursa olsun, bir kadına sahip olmak yeterli değildi. Daha fazlasına ihtiyacı vardı. O bir saksagandı."

"Ne?"

“Bir saksağan. ‘Aa, şuna bakın! Ne kadar parlak, ne kadar göz alıcı ve güzel. Bunu istiyorum. Sahip olduğum şeyi kaybetmek zorunda kalsam bile, bunu yuvam için istiyorum.’”

“Zaten sahip olduğu şeylerden sıkılıyor, bunlardan bıkıyor. Yeniliğe ihtiyaç duyuyor. Başkasına ait bir sonraki sanat eseri, bir sonraki parlak mücevher. Kadınlar içinse yine yeni, daha genç olan.”

"Evet. Sürekli bir sahip olma ihtiyacı. Sanırım hiçbir zaman uzun süre tam anlamıyla mutlu olamadı. Sevemezdi, ne derinlemesine ne de uzun süreli. Ama arzu edebilirdi ve etti de."

“Önceki hali öyle değildi. Tek bir evlilik vardı ve sağlandı. Barrister House'da şimdiye kadar yaptıkları iş, orayı daha... sıcak, daha çok bir ailenin yaşadığı bir yer haline getirdi.”

Eve çayı kenara koydu, doğruldu. Hareket etmesi gerekiyordu. "Hırsız kasayı biliyordu. Tesadüfen bulmadılar."

"HAYIR."

"Aile, çalışanlar -ki hepsi son derece özverili ve dürüst görünüyorlar- avukat dışında kimseye bir şey söylemediklerini belirtiyorlar ve bu olay hırsızlıktan sadece birkaç gün önce yaşanmış. Bunu kabullenmekte zorlanıyorum ama hepsi söylediklerinde ısrar ediyor. Ama bir de Henry var."

Kendini tekrar oturmaya zorladı. "Anlatılanlara göre, zihinsel ve fiziksel olarak da gerileme yaşıyordu, ama asıl önemli olan zihinsel gerileme. Unutkanlaşmıştı. Son eşi bana, onun için önemli bir şey sakladığını kendisine bildirdiğini söylemişti."

"İyi ilişkilerini sürdürdüler mi?"

“Yeterince iyi—buna daha sonra döneceğim. Ara sıra konuşurlardı ve ölümünden kısa bir süre önce ona bunu söylemişti. İşleri karıştırmaya başlamıştı—mesela gelinine eski eşlerinden birinin adıyla sesleniyordu. Torunlarının isimlerini karıştırıyor, ne yaptığını, eşyalarını nereye koyduğunu unutuyordu.”

Eve öne eğildi. "Ve bu dönemde evinde bir misafiri vardı. Çok daha genç, sarışın bir kadın; yirmi yaşlarındayken tanıştığı biri. Dördüncü ve son karısının 'saplantıya son gelen kişi' dediği biri."

“Anlıyorum. Bu kadın aradan geçen yıllarda onunla bir ilişki içinde miydi?"

"Personelin anlattığına göre, o yıllar içinde bir iki kez gece misafiri olmuş. Onunla birlikte yatmış. Bu son seferinde ise kendine ait, bitişik bir odası varmış. Alışverişe çıkmadığı zamanlarda, onun ofisinde vakit geçirmişler; bu alışverişin onun kredi kartı olduğu ortaya çıkacak."

"Anlıyorum. Sizce o kadına kasayı gösterdi."

"Ailesine hiç söylememiş, öyle diyorlar. Eğer bu doğruysa, bu kadına da söylemiş olur muydu?"

Bir an duraksayan Mira, çayından bir yudum daha aldı. "Tıbbi kayıtlarına bakmak istiyorum ve bunu ayarlayabilirsem bakacağım. Bilişsel gerileme, gün batımı sendromu, bunamanın erken evrelerinden muzdarip miydi? Kesinlikle mümkün. Sahip olma ihtiyacıyla, bu kadını en azından etkilemek, onu elinde tutmak için göstermiş olabilir."

"Ama o kalmadı."

"Geri döneceğine söz vermiş olabilir. Sadece bazı işleri halletmesi, taşınmayı ayarlaması gerekiyordu. Ve o da bu arada ona gösterdiğini unutmuş olabilir. O tıbbi kayıtlar üzerinde ısrar edeceğim."

"Hırsızın yanına geçeyim. Raporu okudunuz. Her şey yolunda gitti, ta ki..."

"Bu da bana işi tamamlamanın -ki bu bir işti, yoksa neden sadece en paha biçilmez ve en tanınabilir parçaları alıp götürmeyeyim ki?- insan hayatından daha öncelikli olduğunu gösteriyor. Acımasızca, her şeyden önce kendini koruma içgüdüleriyle, görev tamamlandı."

"Sadece panik değil."

"Panik, evet. Bunun da bir etkisi olmuş olabilir, ama—"

"Tek yapmaları gereken, neredeyse kesinlikle güçsüz, hasta, hatta soğuk algınlığı ilaçlarından dolayı biraz sersemlemiş görünen bir adamdan uzaklaşmaktı."

Mira, "Otopsiye göre, bunların hepsi doğruymuş ve kaçmak için pek de büyük bir engel teşkil etmiyormuş" diye ekledi.

"Muhtemelen Barrister'ı değerlendirmeden önce dövdü, ama bu bana sadece 'defol git' demekle yetinmediğini gösteriyor. Malları almak için yeterince uzun süre içeride kalmıştı ve zamanlama... Karısı Barrister'ın düştüğünü duydu. Yani önce dövdü, sonra kaçtı. Kasayı açık bırakmayı başardı ama kaçış yolunu kapatmak için pencereyi de kapattı."

Eve tekrar ayağa kalktı, tekrar ileri geri yürüdü. "Bağırdı. Ona da bir yumruk atabilirdi ama bu sefer kaçtı. Kasayı açık bırakıp pencereyi

kapatarak kaçtı ve işi bittikten sonra güvenliği tekrar devreye soktu.”

Derin bir nefes verdi. "Her şeyi kapatmak için çok acele ediliyor. Muhtemelen güvenlik önlemlerine yönelik ani bir tepki. Bunu sevmiyorum."

Mira kendi çayını kenara koydu. "Belki de bir partneri vardı."

"Evet, bunu düşünüyorum. Bir gözcü ya da sinyal bozucu cihazı kullanan bir araçta bekleyen biri olabilir. Bu şekilde de çalışabilir."

"Ama sen bunu sevmiyorsun."

"Hiçbir şey mantıklı gelmiyor." Ellerini cebine koyan Eve başını salladı. "Aslında hiçbir şey mantıklı gelmiyor. Onlar bir aile. Karısına bakıyorum çünkü bakmak zorundasın, ama bir şey göremiyorum. Nerede bir sebep? Kız kardeşi için de aynı şey geçerli. Nerede bir sebep? Çok zenginler, bu kimseyi durdurmaz ama aralarındaki bağlar? Çok sıkı ve gerçek görünüyorlar. Çalışanlardan da aynı izlenimi alıyorum."

"İşte o gizemli sarışın."

"Evet. O da bu işin içinde. Nasıl olduğunu bulmam gerek. Ama önce onu bulmalıyım. Tıbbi kayıtları incelediğiniz için teşekkür ederim. Onun onu nasıl manipüle ettiğine dair daha iyi bir fikir edinebileceğim."

"Raporunuzda Dedektif Yancy'nin personelle birlikte bir yüz üzerinde çalıştığı belirtiliyor."

"Evet, bugün daha sonra."

"Umarız ona, onu nasıl kandırdığını bizzat kendiniz sorabilirsiniz."

"Buna güveniyorum. O bir oyuncuydu, bir hırsızdı ve son yıllarını bir kafeste geçirmeliydi. Ama akıllı biraz karışmış yaşlı bir adamın peşine düşmek mi? Bu sadece... iğrenç."

"Onu bulduğunuzda, röportajınızı izlemekten memnuniyet duyarım."

"Size haber vereceğim. Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

On dördüncü Bölüm

Cinayet Bürosuna geri döndüğünde, Jenkinson'ın kravatıyla, Reineke'nin ise çoraplarıyla masalarında olmadığını fark etti.

Baxter ona, "Sen gittikten hemen sonra birini yakaladılar," dedi. "DB'yi Alphabet City'deki bir çöp konteynerinde yakaladılar."

"Peki. Peabody?"

"Henüz şansımız yaver gitmedi. Aramaya devam ediyoruz."

"Devam edin. Basın toplantısına yaklaşık bir saatimiz var."

Ofisinde kahvesini aldı, oturdu. Botlarını masaya koydu ve tahtasına baktı. Bir dakika sonra kalktı ve üzerine sadece "Şık Sarışın" yazan bir kağıt daha ekledi.

"Artık işin içindesin."

Çizmelerini tekrar giyip oturdu.

Yıllar içinde ara ara ona sataşmış olmalı. Çok kolay hedef.

Evlilik, ya da evliliğin olmaması, onu biraz rahatsız ediyordu. Zaten dört kez oraya gitmişti. Neden onu beşinciye ikna etmesin ki? Büyük bir kazanç potansiyeli vardı.

Neden olmasın? Büyük dedesi yaşında bir adamla cinsel ilişkiye girmeyi pek kaldıramazdı. Evliliğin getirdiği fayda ne olursa olsun, bazı özgürlüklerini de kısıtladı. İyi bir avukatı (ki olurdu) sağlam bir evlilik öncesi sözleşmesi hazırlayacaktır.

Bunu kontrol ederdi.

Başka işler var, bakılacak başka kuzular var. Evlendiğinizde bunları yapmak daha zor. İmkansız değil, sadece daha zor. Ve eğer sizi o halde yakalarsa, kapı dışarı edilirsiniz ve kaynaklarınız tükenir.

"Beşinci Bayan Henry Barrister olmak istemiyordunuz. Sadece canınız istediğinde veya ihtiyaç duyduğunuzda ondan ne kadar sıkıp çıkarabilerseniz o kadarını elde etmek istiyordunuz."

Bu durum onu rahatsız ettiği için Lacey O’Ryan ile tekrar iletişime geçti.

"Teğmenim. Bu önemli mi? Bugün kahvaltıyı hazırlama görevi bana ait. Çok gergin bir aşçıyım."

"Hızlıca anlatayım. O genç sarışını ilk nerede gördüğünüzü, bardağı taşıran son damla olduğunu söylediğinizi hatırlayabilir misiniz acaba?"

"İşte tam da bu yüzden. Lanet olsun! Bu resmen yapışkan bir şeye benziyor! Sıfırdan krep yapmaya çalışıyorum."

"Neden?"

"Çünkü aklımı kaybettim. İş birliği yapmıyor. Bir dakikalığına uzaklaşıyorum. Daha fazla kahveye ihtiyacım var. Telefon görüşmenizden bir arkadaşıma bahsettim—yıllardır arkadaşız. Ve o hatırladı. Como Gölü. Orada bir ay boyunca bir villa kiraladık. Muhteşemdi. Ta ki o partiye ve o sarışına kadar."

"Como Gölü, peki tam olarak ne zaman?"

"Haziran ayı olmalıydı—hangi yıldız o? Hatırlamıyorum. Boşanma davası açmadan önceki Haziran ayıydı."

AutoChef’ten büyük bir kahve fincanı çıkardı ve uzun bir yudum aldı.

"Daha iyi. Artık asla kafein almadan veya tamamen ayık olmadan yemek pişirmemeliyim."

"Onu o zamandan sonra ve daha yakın zamanda New York’ta gördüğünüz zamana kadar birkaç kez daha gördüğünüzü söylediniz."

"Evet, villanın yakınındaki köyde. Açık hava bir restoranda. Daha sonra başka bir arkadaşım Henry’yi onunla gördüğünü söyledi. Henry ile bu konuda biraz konuştuk. New York’a döndüğümüzde bir avukatla görüştim, ancak sanırım sonbaharın başlarında onu tekrar görene kadar dava açmadım."

"New York’ta."

"Hayır, nereye gitmiştik... Maine’e. Sonbahar yapraklarını görmek için ve belki de aramızdaki sorunları çözmek için diye düşünmüştüm. Ve işte oradaydı, otelimizin barında oturuyordu. Yanına gittim, ona Henry’nin onunla olabileceğini söyledim. Bana sadece gülümsedi. Odaya geri döndüm. Erken Noel alışverişi yapmak için dışarı çıkmıştım. Henry bundan

hoşlanmıştı ama geri kalmak için bir bahane uydurmuştu. Açık nedenlerden dolayı.”

Kahvesini bir çırpıda içti, nefesini tıslayarak verdi.

“Ona her şeyin bittiğini, sadık olamadığı için benim de bittiğini söyledim. O da üzgün olduğunu söyledi. Ve yemin ederim ki gerçekten de öyleydi. Ben de New York'a geri döndüm, eşyalarımı taşıdım ve boşanma davası açtım.”

Derin bir iç çekti. “Tazminatın ötesinde, istediğim yerde bana bir ev almayı teklif etti. Ve onun bana aldığı bir evde yaşamak istemediğimi fark ettim. Kendi evimi almak için gereken para ondan gelmiş olsa bile.”

"Aralarında bir fark var."

Sinirli bakış yerini takdire bıraktı.

“Evet, teşekkürler. Arada fark var. Çok kolay bir şekilde ayrıldık, ama kalbim kırılmadı. Gururum incindi, egom zedelendi, hepsi bu.”

"Bunu takdir ediyorum."

"Aslında bunu söylemek iyi geldi. Gerçekten de kimseye kırgın değilim. Bunu sana daha önce de söylemiştim. Ama o sırtıma çok uzun süre yüzümde kaldı."

"Geçen Aralık ayından beri."

“Evet. Çocukları New York'ta Noel'i görmeye getirdik. Buz pateni, kavrulmuş kestane, Radio City'nin yılbaşı gösterisi, her şey vardı.”

"Teşekkür ederim. Bu çok yardımcı oldu."

“Pekala. Şu krep işini tekrar deneyeceğim.”

"Bunun için iyi şanslar."

Eve, tekrar arkasına yaslanırken, "Aralık," diye düşündü. "Ve Henry Şubat'ta öldü. İddiaya göre, ve buna inanıyordu, Nathan ve Aileen kasayı Temmuz'da öğrendiler. Sonra Eylül'de hırsızlık, soygun ve cinayet yaşandı."

Sarışının ziyaretiyle hırsızlık arasında dokuz ay geçti. Henry'nin ölümünden hırsızlığa kadar sayarsak yedi ay. Kasanın bulunmasından hırsızlığa kadar ise üç aydan az bir süre geçti.

Saate baktı, kendi kendine tartıştı. Sonra Roarke ile iletişime geçti.

Ekranda görüldüğünde, kadın söze şöyle başladı: "Özür dilerim, ama bir sorum var."

“Şu an bir sorun yok. Toplantılar arasında bir boşluk var.”

“Evet, ben de öyle düşünüyorum. Tamam, o zaman Kraliyet Süiti'ni çalacaksın.”

Gülümsediğinde, kadın onun içinden adeta şöyle düşündüğünü duyabiliyordu: Bunu daha önce yaşadım, atlattım.

"Mevcut koşullar altında, yerin tespit edilmesi ile ele geçirilmesi arasında ne kadar süre geçiyor?"

"Bu tamamen birçok faktöre bağlı olurdu. Doğrudan ölümden (ki bu riskli ve pervasızca bir davranıştır. Ama bu yolu deneyenlerin birçoğu ya kafeste ya da mezarda.) bir yıla kadar da sürebilir."

"Bir yıl mı? Anlamadım."

"İşte bu yüzden siz başarılı ve üst düzey bir hırsız değilsiniz ve asla da olmadınız, Teğmen. Kimlik doğrulaması istersiniz. Sahteyse neden zahmete giriyorsunuz? Güvenliği ve benzeri şeyleri değerlendirmek için zamana ihtiyacınız olur; bu durumda evin ve sakinlerinin ritmini. Tek başınıza çalışmayı planlamıyorsanız, aracıya, hırsıza, müşteriye ihtiyacınız olur. Eğer bir açık artırma peşindeyseniz, bunu dikkatlice ayarlamak zaman alır. İhtiyacınız olan hesaplar, hizmet veren yer, davetli listesi. Eğer kendiniz hazırda yoksa veya finansal desteğiniz yoksa, bulmanız gerekir."

"Çünkü her şeyin bir maliyeti var."

"Burada yetmiş beş, yüz milyonluk bir yatırım sınırların dışında olmazdı. Tabii, riskli ve pervasız biri değilseniz. O zaman belki de iyi bir hamle yaparsınız, süiti ele geçirirsiniz. Ama şimdi o lanet şeyle ne yapacaksınız?"

"Dolayısıyla en akıllıca yol, her şeyi önceden hazırlamaktır."

"Ve her küçük ayrıntıyı, olası durumları ve alternatifleri gözden geçirin. Bu, bir avuç süs eşyasını hızlıca kapmak gibi bir şey değil. Altı aydan bir yıla kadar bir süre var, ancak ben bir yılı uzun bir süre olarak değerlendiririm."

"Sekiz, dokuz ay nasıl olur?"

"Tam da buraya uyuyor, değil mi? Bu, o sırtan sarışın, tanımadığınız kişiyle ilgili olabilir mi?"

"Evet. Henry'yi ziyaret ettiğini, geçen Aralık ayında Barrister House'da kaldığını doğruladık. Daha önce de orada kalmış, o duraklarda büyük dedesi yaşında bir adamla aynı odayı paylaşmış. Yancy bugün ilerleyen saatlerde personelle birlikte bir fotoğraf üzerinde çalışacak."

"Bence bu kişi uzun vadeli stratejiyi biliyor ve akıllıca, dikkatli bir yol izleyecektir. Harcadığı zaman ve yaptığı yatırım karşılığında dört yüz milyon dolara kadar kar elde edebilir. Hatta daha fazlasını bile."

"Daha fazlası mı var?"

"Ona olağanüstü bir hayat ve yaşam tarzı sağlayacak bir üne sahip olmak. Şimdi benim zamanım, canım. Feeney'e daha sonra yardım edeceğim, ama kendi işlerimi de halledebilmek için evdeki laboratuvardan."

"Teşekkür ederim. Avukatla daha sonra görüşeceğim ve ondan sonra evden çalışabilirim. Görüşürüz."

"Medya ile ilgili işlerinizde başarılar dilerim."

"Evet, tabii."

Bu duruma üzülmek için kendine otuz saniye süre verdi ve belki otuz saniye daha da bekleyebilirdi, ancak ofisine doğru gelen şık topuklu ayakkabıların sesini duydu.

Nadine'in o topuklu ayakkabılarla içeri girmesi onu hiç şaşırtmadı.

"Sana bir brownie getirdim, ve belki de bazı bilgiler."

Çikolatanın kokusunu alabiliyordu ve çikolata, medyadan önce ya da sonra ona mutlaka bir ivme kazandıracaktı. Yine de, bu potansiyel bilgi Nadine'e daha fazla giriş şansı verdi.

"Ver onu."

Nadine küçük pastane kutusunu Eve'in masasına koydu ve keskin muhabir gözleri tahtaya dikildi. "Şık Sarışın?"

"Buraya bilgi vermek için geldiniz, bilgi almak için değil. Birazdan sizin gibilerle konuşacağım."

"Ben de orada olacağım. Ne kadar da şık bir sarışınsın?"

"Hangi bilgi?"

"Pekala. Size kahve getireyim mi?"

Eve sandalyesine yaslandı. "Pekala."

Nadine, Eve'e garip bir şekilde patlıcan diye bilinen sebzeyi hatırlatan kısa süet ceketinin altına giydiği, yine balkabağı rengindeki elbisesiyle uyumlu, modağa uygun balkabağı rengi topuklu ayakkabılarıyla iki kahve sipariş etti.

Eve'e kahvesini uzatırken, "Kraliyet Süiti'ni kendi başıma araştırıyorum," diye ekledi. "Tate Müzesi'nden çalındığında çok büyük yankı uyandırmıştı."

"Bunun farkındayım."

"Bulduğum her raporda olay, iyi organize olmuş bir gruba atfediliyor. Bir siber güvenlik uzmanı, bir güvenlik görevlisi, içeriden biri (ama kimseyi kesin olarak tespit edemediler), mücevher hırsız ve benzerleri."

"Öyle mi?"

"Madem bu bilgi ortaya çıktı, bazı kaynaklara baskı yaptım, zümrütleri hariç tuttum. Açıkçası, kasadan aldığım listeden de anlaşıldığı üzere, en değerli eşya oydu. Yani, eşyalardan biriydi."

"Barrister House'daki kasadan alınmış bir içerik listesine sahip misiniz?"

Nadine kahvesini yudumlarken, o kurnaz gözler Eve'e gülümsedi. "Ben çok zeki bir kadıyım. Kaynaklarımdan biri, hırsızlıklarla ilgili soruşturmaların birçoğunda yer aldı. Henry Barrister'ın bir aracı vasıtasıyla çalıştığına kesinlikle inanıyor. Bunun nasıl işlediğini bildiğinizi ve siz de çok zeki bir kadın olduğunuz için bu sonuca vardığınızı varsayıyorum."

"Şimdiye kadar bana bir brownie'den başka bir şey vermedin."

"Ayrıca bu hırsızlığın—" Nadine elini kaldırdı. "Zümrütlerden de bahsetmedi, ama muhtemelen biliyordur çünkü hala aktif bir avukat. Her neyse, asıl hırsızlardan birinin Avukatlar Evi'ni hedef aldığına kesinlikle inanıyor. Onları kimin satın aldığını, nerede saklandıklarını ve asıl müvekkil öldükten sonra, neden geri alıp yeniden satmasınlar ki?"

"Peki bu hırsız bilgilere nasıl ulaştı? Çok zeki bir kadın olarak, bu aracı işinin nasıl işlediğini öğrenmiş olurdunuz."

"Henry Barrister'ın durumu biraz kötüye gidiyordu. Asıl hırsızlık ne zaman oldu, 2042 mi? O süre zarfında aracıya çok şey olmuş olabilir. Belki öldü, dosyalar bıraktı, emekli oldu, müşterilerini yerine geçen birine devretti."

Bunu önemsemedi. "Her durumda, tüm bunlar asıl hırsızlıkla ilgili soruşturma çalışmalarını hızlandırdı."

"Şüpheliler mi?"

"O ketumdu, ancak en az üç hırsızlık olayından sorumlu bir ekibin parçası olduğuna inandıkları birkaç kişiyi yakından inceliyorlar."

Gözleri tekrar tahtaya kaydı. "Ve yakından inceledikleri kişilerden biri de bir kadın. Ayrıca, Interpol'den Müfettiş Abernathy, bu yeni soruşturma görev gücüyle koordinasyon sağlıyor."

"Öyle mi? Bundan hiç bahsetmedi."

"Bunu sezdim. Bu arada, bariz nedenlerden dolayı Tate hariç, müzeler, özel sahipler veya mirasçıları, eşyalarını geri aldıkları için oldukça mutlular. Eşyalarını geri aldıklarında, konu onlar için kapanıyor. Asıl hırsızlıktan sorumlu kişi veya kişileri tespit etmek için zaman, çaba ve yatırım harcamakla pek ilgilenmiyorlar."

Bu sefer Nadine tahtaya doğru işaret etti. "Bana Fancy Blonde'dan bahsedin. Onayınızı alana kadar sır saklı kalacak."

"Son on beş yıldır Henry Barrister rolünü oynayan biri. Henüz adını veya yüzünü bilmiyorum. Geçen Aralık ayında birkaç günlüğüne onu ziyaret etmişti."

"Ve o şu tarihte öldü..." Bir muhabirin zihnindeki dosyaları hızlıca gözden geçirdi. "Şubat ayında. Sizce o kasadan haberdar mıydı yoksa öğrendi mi?"

"Sanırım önce bir isim, sonra bir yüz, ardından da bir konuşma istiyorum. Bak Nadine, bu medya işine hazırlanmam gerek."

"Aslında hayır. Bu işte iyisin. Bu işten bu kadar nefret etmen, bu işte gerçekten iyi olmanı sağlıyor."

"Yani eğer hoşuma gitseydi, berbat mı olurum?"

"Evet, ya da bu konuda çok daha az iyiler."

"Bu hiç mantıklı değil."

Nadine boş bardağını yere bıraktı. "Bunu gerçekten ihtiyacın olmayan hazırlık malzemelerinin arasına at. Nathan Barrister cinayeti önceliğin. Öyle olmak zorunda ve öyle de olmalı. Ama asıl hikaye, Dallas? En büyük ve dikkat çekici şey kasa, içinde ne vardı? İçinden bir şey çalındıysa, ne çalındı? Kurbanına odaklanamayacaksın, sadece şüpheli olarak hakkında sorular sorulacak."

"Bunu yapmaktan nefret etmemin bir başka nedeni daha."

"Seni anlıyorum, bu yüzden anlıyorum." Elini kısaca Eve'in omzuna dokundurdu. "Ekibim, ki mükemmeller, Nathan Barrister'ı iyice araştırdı. İyi bir adamdı, babasının kurduğu işte sağlam bir yeteneğe sahip bir aile babasıydı. Raporlarımda buna olabildiğince ağırlık vereceğim."

Nadine giderken Eve içinden, "Kesinlikle öyle yapacak," diye düşündü. Tam olarak bunu yapacaktı.

Oturdu, otururken biraz brownie yedi ve içten içe öfkелendi. Nadine ona Abernathy'den çok daha fazlasını vermişti. Asıl hırsızlıkları araştıran bir görev gücü. Ve zümrütler konusunda da kesinlikle en sert şekilde çalışacaklardı.

Onları bulup geri getirmesi gerekiyordu. Bunu yaptığında, o baskı zayıflayacaktı. Bu arada, Roarke'nin izlerini örttüğüne dair umut beslemeli, güvenmeli ve inanmalıydı.

Biraz daha brownie yedi ve bu yeni girişimin bireyi değil, grubu hedef almasından teselli buldu.

EDD: Müzayedeyi ve müzayedeyi düzenleyen kişi veya kişileri bulun.

Ensesinden yukarı doğru yükselen baş ağrısını ovuşturdu ve tahtasına baktı. "Şık Sarışın" yazdığı yere.

Yancy: Bir yüz bulun, isme götüren bir yüz.

Bunları bir araya getirseydi, katili, hırsız ve o lanet olası zümrütleri bulurdu.

Nathan Barrister ve ailesine adaleti sağlaması gerekiyordu. Ve kahretsin, sevdiği adamı koruması gerekiyordu. Rozeti ilk önceliği belirtirken, parmağındaki yüzük ikinci önceliği simgeliyordu.

İkisini birden yapmanın bir yolunu bulamazsa vicdan azabı çekecekti.

Peabody'nin kovboy çizmelerinin sesini duyunca ayağa kalktı.

"Üzgünüm Dallas, sarışın kız hakkında henüz bir bilgi yok. Ve artık medya merkezine gitme zamanı."

"Evet."

Dışarı çıktıklarında, kadın bekleme salonunda duraksadı.

"Masamda yarım bir brownie var. Geri döndüğümde orada olmazsa, hepinizi şikayet edeceğim. Kontrol edin."

Asansöre doğru ilerlerlerken Peabody, "Nadine bütün sınıf için yeterli miktarda getirmişti," dedi.

"Sanki bu onları durduracakmış gibi."

"Anladım. Nadine'in alabileceği ya da verebileceği bir şey var mıydı?"

"Abernathy, ilk hırsızlık olaylarını araştıran bir görev gücüyle koordinasyon halinde."

"Öyle mi?" Peabody'nin sesi sertleşti. "Sanırım NYPSD'nin bununla ilgili endişelenmesine gerek olmadığını düşündü."

"Yakında bunun aksini anlayacak."

Asansörün dur kalklarına, insanların binip inmesine, hatta baş ağrısına yeni bir şiddet katan kabin içindeki konuşmalara bile katlandı.

Biraz daha zamana ihtiyacı vardı, sakinleşmek için. Roarke ile yalnız, özel olarak konuşmaya ihtiyacı vardı. Hakkında hiçbir soruşturmanın sonuç vermeyeceğine dair güvenceye ihtiyacı vardı.

Bunun başına geleceğini biliyor muydu? Evet. Ama yine de buna ihtiyacı vardı.

Kyung onları bekliyordu. Uzun boylu, ince yapılı, pürüzsüz koyu tenli, arduvaz grisi takım elbiseli, kusursuzca bağlanmış koyu mavi kravatlı, tam bir medya sorumlusu gibi görünüyordu.

“Buyurun Teğmenim, Dedektifim. Şef Tibble ve Komutan Whitney az önce geldiler. Müfettiş Abernathy yolda. Size bunu kısa tutabileceğimizi söylemek isterdim. Yapmanız gereken önemli işleriniz olduğunu anlıyorum, ancak size karşı dürüst olmak istiyorum.”

Eve, Kyung'un sadece dış görünüşüyle değil, aynı zamanda bir pislik olmamasının da sebebinin bu olduğunu düşündü.

"Ne kadardır?"

“En az bir saat sürer diye düşünüyorum. Şef Tibble ve Komutan Whitney birer açıklama yapacaklar. Komutan, Interpol'ün olaya dahil olması ve NYPSD ile koordinasyon hakkında kısa bir açıklama yapacak olan müfettişi tanıttir. Siz de bir açıklama yapmak isterseniz—”

"HAYIR."

“Öyle düşünmemiştim. Sorular için kapımızı açacağız. Soruların çoğunun kasanın içeriğiyle ilgili olmasını bekleyebilirsiniz.”

"Sağ."

"Tüm soruşturma ekipleri, kasadan veya evden neyin çalındığına dair herhangi bir detayın şu an için açıklanmayacağı konusunda mutabık kaldı."

"Anlaşıldı."

Bir kapıyı açtı ve onları Tibble ile Whitney'nin beklediği alana yönlendirdi.

Uzun boylu, yapılı ve otoriter bir duruş sergileyen Tibble, öne doğru adımladı. "Teğmenim, Dedektif." El sıkıştılar. "Son raporunuzdan bu yana başka bir ayrıntı var mı?"

“Medya ile paylaşılacak bir şey yok efendim. Şefim, Komutanım, Dedektif Peabody ve benim aradığımız kimliği belirsiz kadından veya Dedektif Yancy'nin Barrister House'daki personelle olası bir sanatçı çizimi üzerinde çalışmasından bahsedilmemesini rica ediyorum. Bu ricama Müfettiş Abernathy'yi de dahil ediyorum. Basın toplantısının ardından kendisini şahsen bilgilendirmeyi tercih ederim.”

Whitney sözlerine şöyle devam etti: "Interpol'ü şu anda bu süreçten dışarıda bırakmanın sebepleri var mı? Bu bilgiyi içeren raporu müfettişe neden iletmediniz?"

“Bu iş bittikten sonra onu bilgilendirmeyi planlıyordum ve bilgilendireceğim de. Bunu cebimde tutmamın basit bir nedeni vardı: Müfettişin bunu NYPSD ile paylaştığından tam olarak emin değildim. Güvenilir bir kaynağın bana bildirdiği üzere, Abernathy'nin, özellikle Kraliyet Süiti'ndeki hırsızlıklar olmak üzere, orijinal hırsızlıkları daha ayrıntılı olarak araştırmak üzere oluşturulan bir görev gücüyle koordinasyon içinde olduğunu doğruladım.”

"Onun ve onların, Nathan Barrister cinayetine ilişkin soruşturmamıza yardımcı olabilecek bilgileri saklıyor olmaları mümkün."

Whitney başını sallarken dudakları inceldi. Sadece "Öyleyse" dedi.

"Bunu nasıl uygun görürseniz öyle halledin, Teğmen," dedi Tibble ona. "Sonuçla ilgili raporu en kısa sürede istiyorum. Raporunuzu aldığımında, müfettişin üstleriyle görüşeceğim."

"Onu zor durumda bırakmak gibi bir niyetim yok efendim. İşinde iyi ve geçmişte de yardımsever ve işbirlikçiydi."

"Mesela ona Urbans'tan kaçmış bir mahkumu, bir teröristi teslim ettiğinizde olduğu gibi mi?"

"Onu o kaçışta suç ortağıyla görüştürdüm ama işi o yaptı. Onu patronuyla baş başa bırakmak istemiyorum."

Bir süre sonra Tibble başını salladı. "Sen hallet, bana geri dön."

"Evet, efendim."

Birkaç dakika sonra Kyung, Abernathy'yi içeriye getirdi.

Siyah takım elbise ve kırmızı kravat takmıştı; işte o şıklık.

El sıkışmak için yanına yaklaştığında, tüm bunlardan keyif aldığını açıkça gördü. Bu onu kötü bir polis yapmazdı; zaten öyle olmadığını biliyordu. Ama en azından biraz da olsa bir pislik yapardı.

Onun öyle olduğunu zaten biliyordu.

"EDD ve Interpol'deki muadilleri, bir açık artırmayla ilgili sağlam verilere yirmi dört saat içinde sahip olacaklarından oldukça eminler."

Eve'e döndü ve o tiz İngiliz aksanında hafif bir alaycılık belirdi. "Roarke'nin uzman danışman sıfatıyla yardımcı olacağı bilgisini aldım."

"Bu Feeney'nin kararı."

"Elbette."

"Bunların hiçbirini şu anda medyayla paylaşmak istemiyoruz." Whitney sesini ve bakışlarını düz ve sakın tuttu. "Bu, onların çalışmalarını tehlikeye atabilir."

“Elbette, anlıyorum. Önceliğimiz Kraliyet Süiti'nin geri alınması. Bunu yaparken, çalınmasından ve bunun sonucunda yapılan açık artırmadan sorumlu olan herkesi tespit edip yakalamaya odaklanmış durumdayız.”

Eve'e tekrar baktı. "Ve elbette, Nathan Barrister'ın katilini yakalamada size ve NYPSD'ye yardımcı olmak."

"Hazır mısın?" diye sordu Kyung.

Eve, medya merkezine doğru yürümeye başlarken Abernathy'ye, "Bundan sonra seninle konuşmak istiyorum," dedi. "Bazı güncellemeler var."

“Mükemmel. Emrinize amadeyim.”

Kalabalık bir odanın önünde, kameraların ve kayıt cihazlarının zaten çalışır durumda olduğu bir ortamda, Abernathy ve Peabody'nin arasında duruyordu ve ışık, baş ağrısına daha da fazla ağrı ekleyecek kadar parlak vuruyordu.

Kyung herkesi rütbesine göre tanıttı ve soruların konuşmalar bittikten sonra sorulacağını açıkladı.

Tibble, kısa ve öz bir açıklama yaparak, NYPSD'nin Nathan Barrister'ın katilini tespit edip yakalama konusundaki kararlılığını vurguladı. NYPSD ile uluslararası polis arasında koordineli çalışmalardan, bulunan tüm eşyaların güvenli bir şekilde transfer edilip doğrulandığından ve iade sürecinin hızla ilerlediğinden bahsetti.

Doğal olarak, sözü Whitney'e devrettiğinde çok sayıda gazeteci soru sormaya başladı.

Whitney, bağırışlar kesilene kadar sessizce öylece durdu.

Tibble gibi, onun açıklaması da kısa ve özlüydü; öncelikle mağdura ve mağdurun ailesine odaklandıktan sonra, çeşitli yargı bölgelerinde ve ülkelerde kolluk kuvvetlerinin iş birliği ve koordinasyonuna değindi.

Bu, Abernathy'ye sorunsuz bir geçiş sağladı. O kadar kısa değildi, ama Eve ona oldukça özlü bir cevap vermek zorundaydı. İlgi görmekten, dünyanın dört bir yanındaki ekranlarda yer almaktan, açıklamasının bir düzine dile çevrilmesinden hoşlanıyor muydu?

Evet, ama profesyonel davrandı.

O geri çekildiğinde, Kyung öne çıktı.

"Şimdi soruları alacağız. Lütfen sıranız gelene kadar bekleyin," dedi bağırışlar başlarken.

Eve, "Sana yüzlerce beyzbol topu atılıyor ve sen de bunlardan sağlam bir şekilde vurabileceğin birini seçiyorsun," diye düşündü.

Tibble birkaç isabetli vuruş yaptı, Whitney ve Abernathy de birkaç tekli vuruş gerçekleştirdi.

Her şey hazinelerle ilgili, diye düşündü. O parlak nesnelerle.

Ardından biri, mağdur ve onun olası suçluluğu hakkında sert bir eleştiri yöneltti.

O öne çıktı.

"Nathan Barrister'ın ailesi, Henry Barrister'ın hayatta olduğu süre boyunca kendisinin ve kendilerinin kasadan ve içindikilerden habersiz olduklarını belirtti. Kasa, ölümünden birkaç ay sonra yapılan bir tadilat sırasında keşfedildi."

O zamanlar çok daha fazla uçak uçtu ve Whitney gibi o da bekledi.

"Benim, Dedektif Peabody'nin ve EDD'nin topladığı tüm kanıtlar bunu doğruluyor. Cinayet anında, Bay Barrister ve ailesi, söz konusu tüm eşyaları iade etmenin doğru yolunu belirleme sürecindeydiler."

Geri çekilmeye fırsat bulamadan biri bağırdı: "Şüpheli var mı? Aileden veya personelden herhangi biri şüpheli durumda mı?"

"Şüphelilerimiz olsaydı, bunu size söylemeyeceğimi bilecek yaşta olduğunuzu biliyorum. Size şunu söyleyebilirim ki, Nathan Barrister'ın ailesi ve Barrister House çalışanları şu anda şüpheli değiller. Kanıtlarımız, planlı bir hırsızlığı güçlü bir şekilde gösteriyor. Bay Barrister, hırsızlık sırasında arkadan saldırıya uğradı ve saldırgan olay yerinden kaçtı."

Birisi EDD'nin bulgularıyla ilgili bir soru yöneltti ve Eve topu Peabody'ye attı.

"Dedektif Peabody bu soruyu benden daha yetkin bir şekilde yanıtlayabilir."

Peabody'nin gözleri Eve'e "Aman Tanrım!" diye haykırıyordu ama Eve yine de öne çıktı.

O durumu halletti.

Öyle oldu ve kanama bir saati aşkın süre devam etti.

Birçok kişi, kasadan bir şey çıkarılıp çıkarılmadığını, çıkarıldıysa neyin alındığını ve tahmini değerinin ne olduğunu öğrenmek için çeşitli yöntemler denedi.

Hiçbir yere varamadılar.

Diğerleri ise değerlendirilen tüm kalemlerin toplam değerini ve bunlar hakkında daha fazla bilgiyi istedi.

Onlara "yakında açıklanacak" cevabı verildi, ancak Abernathy, bunun tahmini toplam değeri dört milyar doların üzerinde olan, tek seferde ele geçirilen en değerli çalıntı eşya olduğunu belirtti.

Bu durum daha fazla tükürük salgılanmasına neden oldu, ta ki Kyung bunu durdurana kadar.

Abernathy, konferans alanından çıktıkları anda, "Çok iyi geçti," dedi.

“Harika. Onlara bir miktar belirtmeniz gerekti mi?”

"Bana bu yetki verildi."

“Harika. Ofisimde konuşalım.”

On beşinci Bölüm

Bu sefer kaydırıcıları seçti ve cinayet bürosuna dönerken Abernathy'nin laf kalabalığına ancak yarım yamalak kulak verdi. Çalışma odasında Peabody'ye döndü.

"Miras avukatıyla iletişime geçin ve bir saat içinde orada olacağımızı bildirin."

Ardından işaret ederek Abernathy'yi ofisine götürdü.

"Sanırım kurbanın miras avukatı."

"Bu doğru."

"Yani aile üyelerinden birinden şüpheleniyorsunuz."

"Şu anda sadece bilgi topluyor veya teyit ediyorum. Kahve ister misiniz?"

"Aslında çay, teşekkür ederim."

O içecekleri programlarken, adam onun kontrol paneline doğru ilerledi.

"‘Şık Sarışın’?"

"Bir soruşturma hattı. Henry Barrister'ın son aylarında Barrister House'da misafir olarak bulunmuş olabilecek, henüz kimliği belirlenmemiş bir kadın."

"Peki, zihinsel ve fiziksel gerilemesi nedeniyle kasayı ona göstermiş veya anlatmış olabileceğini mi düşünüyorsunuz?"

"Bu bir olasılık." Çayı ona uzattı. Kendi kahvesini aldı. "Kadınlardan, özellikle de kendisinden çok daha genç kadınlardan hoşlanıyordu. Birkaç yıl önce Avrupa'da onunla tanışmış ve bir ilişki yaşamış olmaları mümkün. Interpol'ün bu yönde araştırma yaptığımızın farkında olmasını istedim."

Omuz silkti. "Hiçbir şey olmayabilir." Ama öyle düşünmüyordu. "Ancak Nathan Barrister'ın katili kasadan haberdardı. Kasadaki belirli eşyaları hedef almıştı. Ailenin geçen Temmuz ayına kadar kasanın varlığından haberdar olmadığı yönündeki ifadeleri çürütecek hiçbir kanıtımız yok ve bir soygun düzenlemek için hiçbir nedenimiz yok."

"Zümrütleri isteselerdi, istedikleri zaman kolayca çıkarabilirlerdi."

"Aynen öyle. Büyük, sansasyonel bir skandal istemiyorlarsa tabii. Başka bir olasılık," dedi Abernathy'nin kaşları kalkınca. "Sonra işin içine cinayet de giriyor ki bu aşırı görünüyor. Ev halkından biri Nathan Barrister'ın ölmesini istemiyorsa tabii."

"Yani içeriden birinden şüpheleniyorsunuz?"

"Abernathy, tüm deliller hırsızlık ve hırsızlık sonucu işlenen cinayete işaret ediyor. Ama ortada bir ceset varsa, herkesten şüphelenirim. Miras avukatı bana bunu kanıtlamak veya reddetmek için bir neden verebilir. Bu arada, bildiğiniz gibi, zümrütlere sahip olan kişi bir müzayede için hazırlıklara başladı. Bizim tahminimiz, davetli listesinin nispeten küçük ve çok özel olacağı, girişin önemli bir depozito gerektireceği yönünde. Bu kadar para ödemeye istekli herkes kendi doğrulamasını isteyeceği için, şahsen katılacağımız bir etkinlik bekliyoruz. Şık. Yüksek sınıf bir mekan."

"Bu olasılığa katılıyoruz."

"Güzel. Tek kişilik bir operasyon olmayacak. Hırsız, aracı, koordinatör, kendi kimlik doğrulayıcıları, bir e-adam, muhtemelen bir araştırmacı, güvenlik görevlisi. Yani bir ekip. Fancy Blonde da bu ekibin bir parçası olabilir."

O da kadının özetine başıyla onay verdi.

"Eğer onunla ilgili elinizde ne varsa bana verirsiniz, kimlik tespit çalışmalarının koordinasyonuna yardımcı olabilirim."

"Umarım önümüzdeki yirmi dört gün içinde size iletebileceğim bazı bilgilerim olur. Şimdi, bana ilk hırsızlık olaylarını araştıran görev gücüyle ne kadar süredir koordinasyon halinde olduğunuzu ve neden bu bilgileri NYPSD ile paylaşmayı tercih etmediğinizi anlatır mısınız?"

Ağzı hafifçe sıkılaştı; gözleri bir anlığına seğirdi. Ama kadın ikisini de gördü.

"Orijinal hırsızlık olayları sizin davanız için geçerli değil."

"Peki bunu tam olarak nereden biliyorsunuz?"

"Açıkçası, bu son derece düşük bir ihtimal."

"Ne kadar uç bir ihtimal olsa da, olasılık düşük olsa da bu durumu ortadan kaldırmıyor. Orijinal hırsızlıkların bazıları on yıllar öncesine dayanıyor."

"İşte benim de demek istediğim bu."

"Eğer zamanınızı bölmeye, NYPSD'yi devre dışı bırakıp o izi takip etmeye razıysanız, bir sebebiniz var demektir. Bunun benim soruşturmamla bağlantılı olma ihtimali yüzde yarım bile olsa umurumda değil, NYPSD bilgilendirilmeli ve bunu siz de biliyorsunuz. Cinayet her şeyin üstündedir, Abernathy. Ekipler arıyorsunuz ve bu davanın arkasında bir ekip var."

"Görünüşe göre oldukça bilgilisiniz."

"Senin sayende değil."

Çayından bir yudum aldı, sonra bardağı yere koydu. "NYPSD'nin görev gücünün hedefleriyle çatışma yaşama olasılığı yüzde yarımından fazla."

"Öyle mi? Bunu nasıl anladınız?"

"Ciddi misiniz Teğmenim, heceleyerek mi anlatmamı istiyorsunuz?"

"Evet, öyle düşünüyorum."

"Roarke'ın geçmişte birçok üst düzey hırsızlık olayında şüpheli olarak görüldüğünün gayet farkındasınız, bu da onu kasadan ele geçirilen eşyaları ve kasadan çalınan eşyaları kapsayan asıl hırsızlık olaylarında da şüpheli yapıyor."

Onu izlerken kahvesinden bir yudum aldı, kalçasını masaya hafifçe yasladı. "Tate Müzesi'ne girip zümrütleri çalmış olabilir mi diye düşünüyorsun? Bu olay 1942 civarında olmuştu, değil mi? O zamanlar on sekiz ya da on dokuz yaşlarında olmalıydı?"

Gülerek başını salladı, biraz daha kahve içti. "Eğer bir genç bunu başardıysa, umarım sonrasında güvenlik önlemlerini artırmışlardır."

"Bir ekip," dedi Abernathy sert bir şekilde. "Orijinal hırsızlık da, diğer birçok hırsızlık gibi, bir ekibin işiydi. Roarke'nin bir tür çırak olabileceği öne sürüldü."

"Aşırıya kaçırıyorsun ve bunun farkındasın. Ve Roarke'ın, yasal bir içki satın almadan önce çaldığı şeyi geri almak için Barrister House'a girip Nathan Barrister'ı öldürdüğünü düşünecek kadar aptal değilsin."

"Hayır, öyle düşünmüyorum ama—"

"Ek olarak, geri kazanılan eşyaların sahipleri, onları ne zaman ve nasıl çaldıklarının umurunda değil. Eşyalarının iade edilmesini istiyorlar. Buna Kraliyet Süiti de dahil ve yirmi otuz yıl önce kaya ve ağaç resmini veya

çıplak kadın heykelini kimin çaldığına takılmak, onları geri almalarını sağlamayacak."

"Suçlar işlendi."

"Evet, öyleydiler ve onları çözmek için dondurucuya geri dönmekte bol şans dilerim. Ama önceliğim Nathan Barrister. Sizi ve Interpol'ü hızla devreye soktum çünkü mağdurun babasının kasasında, dünyanın dört bir yanından çeşitli zamanlarda, oldukça değerli eşyalar çalınmıştı. NYPSD sizinle iş birliği yaptı ve koordinasyon sağladı."

Masadan kalktı. "Kendini geri tuttun. Zümrütlerin önceliğin olduğunu anlıyorum ve bunda bir sorun görmüyorum. Ama kendini geri tuttun çünkü asıl hırsızları yakalamanın getirdiği şöhreti, belki de güzel bir terfiyi istiyorsun."

"Peki, şöhreti ya da terfiyi istemiyor musunuz, Kaptan Dallas?"

"Parmaklıkları reddettim çünkü tam olarak bulunduğum yere aittim. Ama bu benim. Başka türlü süreni istemenizde sizi suçlamıyorum. Zümrütleri ele geçirdiğimizde, ki kesinlikle ele geçireceğiz çünkü kurbanımla bağlantılılar, istediğiniz kadar parıltıyı alın. Onları veya o kasadaki başka herhangi bir şeyi Roarke'a kadar takip edemezsiniz. Çünkü alternatif evreninizde bile, herhangi birini ele geçirmiş olsa bile, iz bırakamayacak kadar zeki."

"Orada ısrar edersen hiçbir yere varamazsın. Soruşturamama zarar verecek şekilde ısrar edersen, yanlış tarafta yer alırsın Abernathy. Ve beni düşman olarak istemezsin."

"Yaklaşımlarımız farklı, ancak sanırım ikimiz de suçluları yakalamak ve adaleti sağlamak için gayretle çalışıyoruz."

"İşte böyle. Bunları yapalım. NYPSD bu konularda Interpol ile tam iş birliğine devam edecektir. Sizden ve sizin tarafınızdan da aynı iş birliğini bekliyorlar."

Başını hafifçe eğdi. "Anladım."

"O halde mesele çözüldü. Şimdi bir avukatla görüşmem gerekiyor."

Dışarı çıkmaya başladı, sonra durdu. Kadının kontrol panosuna başıyla işaret etti. "Görev gücü birkaç kadını inceliyor. Savannah, Georgia'dan Jenna Lynn Delaney'i düşünebilirsiniz, nerede olduğu bilinmiyor."

"Teşekkür ederim. Öyle yapacağım."

Adam gittikten sonra, kadın kahvesini alıp birkaç dakika penceresinin önünde durdu, biraz kendine gelmek için.

Bakacaktı, diye karar verdi kadın. Kendini tutamıyordu. Ama Roarke'nin bir ekibin parçası olduğunu varsayarak yanlış yöne bakacaktı.

Yine de, o lanet olası zümrütleri ne kadar çabuk bulursa, Abernathy ve diğerleri de o kadar çabuk yoluna devam ederdi.

Kahvesini bitirdi ve Peabody'ye gitmek için dışarı çıktı.

"Benimle birlikte. Savannah, Georgia'dan Jenna Lynn Delaney'i aday gösterin. Görev gücü onu inceliyor."

"Ondan bir şey öğrendin mi?"

"Evet. Fikir birliğine vardık." Planörlere doğru yöneldi.

"Tamam, yakaladık. Jenna Lynn Delaney, Savannah, beyaz tenli kadın, otuz yaşında. Sarı saçlı ve mavi gözlü, Dallaslı. Çok güzel."

Peabody, Eve'in yüzü görebilmesi için ekranı açılı bir şekilde yerleştirdi.

Kısa sarı saçlar, iri okyanus mavisi gözlerin üzerinde yoğun bir kakül, kalp şeklinde yüz, geniş ağız, hafif üst çene çıkıklığı.

Evet, yakışıklı biri. Ve Roarke'nin bahsettiği hırsızlardan biri.

Peabody sözlerine şöyle devam etti: "Beş yedi, yüz yirmi. Babası bilinmiyor, annesi Constance Delaney vefat etmiş, kardeşi yok. Ah, annesi otuz dokuz yaşında öldü ve Delaney koruyucu aile sistemine girdi. Çocuk ıslah evinde kaldı. Hırsızlık, okuldan kaçma, ev hırsızlığı ve ev hasarından hüküm giydi, bunların hepsi on sekiz yaşına gelmeden önce oldu. O zamandan beri hiçbir şey yok."

"Bu konuda daha iyi hale geldi."

"Savannah'da bir adresi var. Evliliği, birlikte yaşadığı biri veya çocuğu yok. Mesleğini güvenlik danışmanı olarak belirtmiş."

Roarke bir tane vurmuştu. "Eh, bu uyuyor."

"Belki de Fancy Blonde'dur. Sandığımızdan daha genç, ama belki de."

"Evet. New York'a seyahat, takma adlar, müşteri listesi, her şeyi araştırın."

Garajın metal basamaklarından koşarak indiler. "Kimlik fotoğrafını Barrister House'a gönderin, bakalım personelden biri onu tanıyor mu."

Direksiyonun başına geçti ve Finans Bölgesi'ndeki avukatın adresini girdi.

Eve, garajdan çıkarken, "Abernathy bana başlamam için yeterli bilgiyi verdi. Muhtemelen özel görev gücünün onun hakkında daha fazla bilgisi vardır. Ama biz de araştırabiliriz. O bir hırsız," dedi. "Muhtemelen

dolandırıcılık yapıyor. Görünüş olarak evet, Henry Barrister'ın beğeneceği türden biri olurdu.”

“Dallas'ta her yerden sesli mesaj alıyorum. Fotoğrafları göndereceğim.”

“Şimdiye kadarki verilerini EDD'ye gönderin. Onlar da metro yoluyla onu kontrol edebilirler.”

“Anladım. Şunu söylemeliyim ki, çocuk hapisanesinden çıktıktan sonra verileri gerçekten temiz ve çok az bilgi var. Güvenlik anlaşması sadece randevu veya referansla, adres belirtilmemiş. Seyahat, seyahat... Son zamanlarda New York'a hiç gitmemiş. Barrister House'da ne zaman bulunmuş olabileceğine dair zaman dilimini kontrol ettim. Hiçbir şey yok.”

“Kendisine ait bir araç var mı?”

“Evet, iki tane. Bir arazi aracı ve bir Road Star üstü açık araba. O da güzel bir araba. Seyahate dönecek olursak, üç yıl önce New York'a geldi, birinci sınıf servis aracıyla gidiş dönüş, sekiz günlük konaklama.”

“Nerede olduğunu bul.”

“Bu biraz zaman alacak.”

“Belki de kalmayı sevdiği bir yeri vardır. Biz onu buluruz, izini süreriz. Ya da zengin yaşlı adamların yanında kalmayı tercih ediyor olabilir.”

“Kazacağım ama çabuk olmayacak. En azından bir isim ve bir yüzümüz var.”

“İsmi veya yüzünü bildiğimiz anlamına gelmiyor, ama bir şey bulduk.” Ve belki Roarke daha fazlasını da bulabilir. “Büyük ihtimalle profesyonel bir hırsızdır—çok uygun bir eşleşme—ve bu özel ekip, eğer uygun olmasaydı ona bakmazdı.”

Park yeri ararken Garrett Beyer'in ofis binasının önünden geçti. İki blok sonra, direksiyonu aniden çevirip, caddenin karşısına hızla geçerek ve son derece az bir boşlukla park yerine girerek Peabody'nin kalbini durdurdu.

“İyiym, iyiym. Sadece tüm sistemimi yeniden başlatmam gerekiyor.”

“Yürürken yapalım. Bunu bağlayalım, sonra sarışına baskı yapalım, ister bu Delaney olsun ister başkası.”

Arabadan indi ve yaya geçidine doğru yöneldi.

“Ama bunun başka biri olduğunu düşünmüyorsunuz, değil mi?”

“Bence gerçekten çok uygun bir eşleşme. Ama... Verilere göre otuz yaşında – ki bunu kendisi değiştirmiş olabilir. Ama eğer bu doğruysa, dördüncü eşin tahmin ettiği yirmi yaşından bile daha genç olurdu. Üstelik,

bu davetsiz katıldığı parti için kendini süslediğini düşünürsek, bu imkansız da değil.”

“Tarihi bölgede gerçekten güzel bir yeri var. İki arabası var ve yıllık geliri 1,6 milyon sterlin. Sadece randevuyla çalışan bir güvenlik danışmanı için oldukça iyi bir gelir. Henüz müşteri listesini bulamadım.”

"Bunu müşteri gizliliğini öne sürerek açıklayabilir. Muhtemelen bir miktar güvenlik çalışması da yapıyor. Her ihtimali göz önünde bulundurmak gerekiyor. Roarke ise mali konulara daha derinlemesine bakabilir."

Kavşaktaki yaya kalabalığına ayak uydurdular, yollarına devam ettiler. Eve saate baktı.

“Yancy muhtemelen şimdi avukatlarla çalışıyordur. Onu etiketlerdim ama neden sözünü keseyim ki? Ya bu yüzden ya da sadece medyadan kaçınmak için bağlantıları kapattılar.”

"Eğer hâlâ isteyse, belki kız kardeşine ulaşabilirim."

"Böylece devam edelim."

Büyük cam kapıları ve gösterişli lobisi olan binaya girdiler. Eve, "Tam bir vakar," diye düşündü.

“Hukuk bürosunun tam beş katı var. Beyer’s ise elliinci katta.”

Yirmi beş ila elli kişiye hizmet veren asansörlerin bulunduğu gümüş renkli kapıların önünde beklediler.

“En üst kat her zaman en önemlisidir.”

Eve sadece omuzlarını silktilti. "Neden öyle? O zaman yukarı çıkıp aşağı inmen gerekiyor. Önemli olan daha kolay olmalı. Mesela ana seviye."

“Her şey manzarayla ilgili.”

Onlar da yanlarına katılarak altı farklı durak bildirdiler.

Eve bunun kendi davasını kanıtladığına karar verdi.

Üniforma yerine iş kıyafetleri giyiliyordu, ama tıpkı Central'daki gibi sinir bozucu bir şekilde işliyordu. İnsanlar biniyor, iniyor. Dur kalk.

Elli yaşına geldiklerinde, Beyer, Lance ve Goldberg'in şık ve gösterişli lobisine çıktılar, siyah fayansların üzerinden resepsiyon masasına ve orada görev yapan kadına doğru ilerlediler.

Kırmızı saçlarını, köşeli yüzünün etrafında jilet gibi keskin bir kama şeklinde toplamıştı.

"Teğmen Dallas ve Dedektif Peabody, Garrett Beyer'i görmeye gelecekler."

“Evet, elbette. Bay Beyer’in ofisini bilgilendireceğim. Lütfen oturun.”

O, oturmak istemiyordu, sadece bu işi bitirmek istiyordu. Üzerini çizip, yoluna devam etmek istiyordu.

Krem rengi iki sandalyede oturan bir çift, el ele tutuşmuş, birbirlerine hayranlıkla bakıyorlardı. Kadın, onların rahatlıkla yetmiş beş yaşında olduklarını tahmin etti. Anlaşılan hayranlıkla bakmanın yaş sınırı yoktu.

Yirmili yaşlarının ortalarında, sokak çocuğu gibi giyinmiş (tarafar botları ve bilek saatini fark edene kadar) bekar bir erkek, başka bir alanda oturmuş, sıkılmış bir şekilde telefonunda gezinirken görünüyordu.

Onu zengin bir ailenin çocuğu olarak görüp, avans almak için buraya geldiğini düşündü.

Elli yaşlarında, parlak kahverengi saçları özenle toplanmış, siyah takım elbiseli, siyah topuklu ayakkabılı ve kibar gülümsemeli bir kadın kapılardan çıktı.

"Teğmenim, Dedektif. Ben Opal Richmond, Bay Beyer'in asistanıyım. Sizi ofisine götüreceğim."

Kapalı ofis kapılarının yanından geçtiler, lüks bir dinlenme salonuna benzeyen bir mola odasından, muhtemelen bir hukuk kütüphanesinden geçerek köşe ofisin çift kanatlı kapılarına ulaştılar.

Opal kapıyı çaldı, sonra sağdaki kapıyı açtı. "Teğmen Dallas ve Dedektif Peabody."

"Gelin, gelin." Beyer, Eve'in midesini bulandıracak kadar yüksek camlı bir duvarın önündeki devasa masasından kalktı.

Onları, o cam duvardan en az üç metre uzaklıktaki bir oturma alanına doğru yönlendirdi.

Elini sıkıca tokalaştırdı. "Sizi tekrar görmek ve sizinle tanışmak çok güzel, Teğmenim. Opal, kahve içelim ve eğer eşime söylemezsen o şekerli kurabiyelerden de alalım."

"Ben ihtiyatın ta kendisiyim."

"Milton sağlıklı yaşam tarzına geçti ve beni de peşinden sürükledi."

İnce yapılı, çizgili takım elbisesi içinde rahatça oturuyordu; altın kahverengi yüzü hoştu. Saçlarının sol tarafında, siyahların arasından dalgalanan beyaz bir tutam vardı.

"Demek ki," diye başladı, "Henry'nin gizli bir kasası varmış."

"Senden bir sır mı?"

“Evet, birkaç gün öncesine kadar, Nathan benimle iletişime geçene kadar öyleydi. Ona olanlar için çok üzgünüm. Onu ve ailesini çok severdim. Söylemek istiyorum, söyleyeceğim, birçok yönden babasının oğlu değildi.”

“Hangi açılardan?”

“Hepimizin kusurları var, değil mi? Ama Henry'nin kusurlarından biri de kadınlardı. Çeşitli kadınlar olmadan yapamazdı. Nathan ve Aileen birbirlerine çok bağlıydılar. Bunu hem profesyonel hem de kişisel olarak söyleyebilirim. Kasa meselesine gelince?”

Opal tepsiyi içeri getirirken duraksadı.

"Teşekkür ederim. Her şeyi siz tutacaksınız, değil mi?"

"Evet elbette."

Kahveyi doldurduktan sonra dışarı çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

Beyer sözlerine şöyle devam etti: "Kasa meselesine gelince, evet, bunu öğrenince şok oldum ama üzerinde düşününce beni şaşırtmadı. Henry'nin sahip olma ihtiyacı vardı. Çok çalıştı ve bildiğim kadarıyla iş ilişkilerinde son derece dürüsttü. Zip onun gurur kaynağıydı. Nathan'ın ise aynı ihtiyaçları yoktu."

"Sana kasadan bahsettiğinde?"

“Her şeyi anlatması biraz zaman aldı. Üzgündü, endişeliydi. İlk başta sadece parça parça bilgiler alabildim. Babasının mirasını, kendi ailesini, işini korumak istediği için dikkatli ilerlemek istedi. Her şeyi anonim olarak iade etmeyi umuyordu. Bu kolay bir süreç değil.”

"Hayır, öyle olmazdı."

“Üzerinde çalışıyordum. Süreci bir hafta kadar sonra sağlamlaştırmayı umuyorduk. Şimdi, elbette, bunların hepsi önemsiz. Size sadece ailenin bunların hiçbirini saklama niyetinde olmadığını garanti edebilirim. Bu onu üzdü. Nathan. Babasının bunu yaptığını bilmek onu üzdü.”

"Peki, eşi, kız kardeşi ve kızları da bu sürece tamamen destek veriyor muydu?"

“Kimse itiraz etmedi. Aslında Aileen, eşyaların nereden alındığı ve iade süreci hakkında kapsamlı bir araştırma yapmıştı. İşinde çok başarılı.”

“Nathan Barrister’ın ölümünden en çok kim fayda sağlıyor?”

“Aileen. Ev artık ona kalacak. Nathan, babasının vasiyetiyle şirketin yüzde altmışını miras aldı. Aileen, Nathan'ın payının yüzde seksenini miras alacak. Kızlarının her biri yüzde on pay alacak. Kızlar zaten büyükbabalarının vasiyetiyle yüzde on paya sahipler, bu yüzden şimdi

yüzde yirmi paya sahip olacaklar. Joy'un da babası sayesinde yüzde yirmi payı var.”

"Yani Aileen artık pastanın en büyük dilimine sahip."

"Doğru."

"Henry'nin çocukları arasında neden bu kadar büyük bir eşitsizlik var?"

“O bunu böyle görmüyordu. Nathan'ın işi yönetmesini ve Barrister House'u devralmasını istiyordu. Joy'a çok iyi bir gelecek bıraktı. Şirketteki hissesinin yanı sıra gayrimenkul, finansal hesaplar, mücevherler, sanat eserleri de var.”

"Öğrendiklerime göre, Aileen Carville'in Zip'i yönetmekle hiçbir ilgisi yok."

“Hayır, bunun Joy ve kızlarına düşeceğine inanıyorum. Chloe çocukluğundan beri orayı hedefliyor. Orada çalıştı, babasının yerini doldurmak için eğitim görüyor.” Kurabiyelerden birini tatmak için duraksadı. “Anya'nın da zamanı geldiğinde Zip'in hukuk ekibine katılmayı planladığına inanıyorum.”

Kurabiye tepsisini uzattı. "Lütfen, bir tane alın. Böylece kibarlık olsun diye bir tane aldığımı kendime söyleyebilirim."

İkisi de birer tane alınca, o da kendi aldığıyla arkasına yaslandı.

"Nathan'ın ölümünde ailesinden şüphelenmiyorsunuz herhalde."

“Bir hırsızlık olayı yaşandı, ancak tüm yolları kapatmak zorundayız. Jenna Lynn Delaney adını biliyor musunuz?”

Dudaklarını büzdü, sonra yavaşça başını salladı. "Tanıdık gelmiyor."

"Henry Barrister ile bir ilişkisi olmuş olabilir."

“Eh, neyse. Henry'nin kadınlarının hepsinin adını elbette bilmiyordum, ama o ismi hatırlamıyorum.”

“Peabody.”

"Şuna bir bakın." Peabody, pazarlama danışmanına şöyle dedi: "Onu tanıyor musunuz?"

Adam baktı ve Eve onun dikkatlice baktığını biliyordu. “Bence onun tipi, her güzel genç kadın öyleydi. Ama onu tanıyamıyorum. Milton ve ben, Henry'nin saltanatı sırasında zaman zaman Barrister House'daki akşam yemeklerine, kokteyl partilerine katılırdık. Ölümünden birkaç ay öncesine kadar misafir ağırlamayı çok severdi. Ama aklıma gelmiyor. Üzgünüm.”

“Kesinlikle hayır. Peki ya personel? Sizin fikriniz nedir?”

“Henry onlara koşulsuz güveniyordu, Nathan ve ailesi de öyle. Bu güveni sorgulamak için hiçbir neden görmedim. Aslında, onları oldukça seviyorum. Şunu da ekleyeyim, Henry Barrister House'daki personeline vasiyetinde cömert davrandı. Her çalışma yılı için bir yıllık maaşlarının yanı sıra, sevgisini göstermek için bazı eşyalar da bıraktı.”

“Peki ya Nathan?”

"Avukatlar Barrister House'a taşınmaya karar verdiklerinde vasiyetini değiştirdi ve aynı şekilde devam etti. Onun yanında çalıştıkları her yıl için bir yıllık maaş. Onların bakış açısından, ne kadar uzun yaşarsa o kadar çok fayda göreceklerini söyleyebilirsiniz."

“Yapabilirdin. Henry, Nathan'a evi ve içindeki eşyaları miras bıraktı. Bunlara kasa da dahildi. Neden Nathan'a söylemedi?”

“Yine mi benim fikrim?” İçini çekti, hafifçe gülümsedi. “Henry, ölebileceğine inanmayı reddetti. Ve yaşadığı sürece, kasadaki şey ona aitti. Sadece ona. Çocuklarını sevdiğine inanıyorum, ama aynı zamanda onları tanıyordu da. Nathan'ın o kasadaki şeye asla razı olmayacağını bilirdi.”

Tekrar duraksadı. “İçeriklerin listesi bende var ve Aileen ile konuştum, bu yüzden neyin alındığını biliyorum. Ayrıca Henry'nin oğlunun onlar için ölmesini asla istemeyeceğine inanıyorum. Bunun böyle olmasına ne kadar üzüldüğümü kelimelerle ifade edemem. Sorumluları bulmanıza yardımcı olmak için benim veya bu ofisin yapabileceği her şey yapıldı, kabul edin.”

"Bu ofiste sizden başka kasadan haberdar olan var mıydı?"

“Hayır, Opal bile değil. Hayır, ortaklarım değil, kocam değil, çocuklarımız değil. Nathan ile arkadaş olduk ama o bana bir müşteri olarak geldi. Ve sıkıntılı bir durumda olan bir müşteri olarak. Keşke daha önce gelseydi ve ben de daha hızlı hareket edebilseydim.”

"Zamanınız, verdiğiniz bilgiler ve gösterdiğiniz gizlilik için teşekkür ederim."

"Yapabileceğimiz her şeyi yapacağız." Eve ve Peabody gibi o da ayağa kalktı ve elini tekrar uzattı.

Eve, dışarıya çıkarılırken ve lobi katına doğru götürülürken sessizliğini korudu.

"Doğruyu söylüyor."

"Buna katılıyorum. O, aynı şeyleri sizin için de yapıyor, değil mi?"

"Evet."

“Sanırım McNab ve benim gibi önemsiz işlerle uğraşmazdı. Şu an elimizde bir şeyler var. Yani, kovalar dolusu değil ama bir şeyler var ve bunların hepsinin üstesinden gelmeliyiz. Onun odaklanmış ve gerçekçi oluşunu sevdim, anlıyor musunuz?”

“Roarke’tan ayarlamasını isteyin.” Eve cam kapılardan içeri girdi. “Roarke’a kimse hayır diyemez.”

"Onun için sakıncası olmaz herhalde?"

"Neden rahatsız olsun ki?"

“O zaman McNab ile konuşacağım. Merkeze döndüğümüzde Delaney hakkında daha detaylı araştırmaya başlayacağım.”

Eve saate baktı. “Öyle yap. Seni oraya bırakacağım, bunun bir kısmını evden halledeceğim. Roarke’ı da en kısa sürede dahil edeceğim. O da bunun bir parçası olacak. Ben istiyorum ki—”

Sırtına yediği yumrukla sözünü kesti. Eğer adam yanından geçip gitmeseydi, arkasına bakıp koşmaya başlamasaydı, bunu bir sokak çarpışması ya da hızlı bir yankesicilik girişimi sanabilirdi.

Ama adam kaçarken, kadın onun sağ elindeki sustalı bıçağı geri çektiğini gördü.

"Kahrolası. Kaydı başlat!"

Onun peşinden koştu.

"Erkek, yirmili yaşlarının ortalarında, esmer saçlı," diye bağırdı Peabody'ye. "Boy 178 cm, kilosu 88 kg. Elinde bıçak var ve az önce beni onunla bıçaklamaya çalıştı."

"Aman Tanrım!"

"Bildirin, bildirin!"

Kaldırımı sahiplenilen dört kişilik bir gruptan kaçmak zorunda kaldı, ardından peşinden koştuğu adamın devirdiği seyyar satıcının masasına ve üzerindeki eşyalara el koydu.

Adamın insanları itip kakarak kendi yoluna doğru itmesiyle insanların çığlıklarını duyabiliyordu.

Ama o da onun gibi kavşaktan geçerken arabalardan sıyrılarak hız kazanmaya başladı.

"Polis!" diye bağırdı ve şişme tahtasıyla düşen çocuğun üzerinden atladı.

Bir sonraki bloğun ortasına geldiğinde, on adım gerideydi ve silahına uzanıyordu.

Blokun ortasında aniden sokağa doğru yöneldi. Geriye baktığında nefes nefese kaldığı görüldü. Geriye bakarken tökezledi, dengesini kaybetti. Kolları savrulurken sokağa düştü.

Karşıdan gelen Rapid Cab taksisi fren yaptı, ancak yeterince erken fren yapmadı.

Tekerlekler tam üzerinden geçince çığlıklar daha da arttı.

“Polis! Geri çekilin, geri çekilin!”

Kadın koşarak yanına gelirken, taksi şoförü taksiden fırladı. "Birdenbire ortaya çıktı. Allah şahit!"

“Sağlık ekibini çağırın. Taksinizin yanında kalın. Tıbbi yardım çağırın.”

“Durdurmaya çalıştım, denedim. Aman Tanrım. Öldü mü?”

Yere eğildi, nabzını bulamadı. Ve bunun bir fark yaratmayacağını bilmesine rağmen, kalp masajına başladı.

“Dallas!”

“Kalabalığı kontrol altına alın, durumu bildirin. Sağlık kontrolleri ve üniformalar istiyorum. Taksi şoförüyle konuşun.”

Sonunda paramparça olmuş cesedin yanına topuklarının üzerine oturdu. Elleriindeki kanı pantolonuna sildi. "Kahretsin. Kahretsin. Ölmüş."

"Peabody, kalabalığı kontrol altına alır almaz arabadan bir ilk yardım çantası getir."

"Droidleri iki dakika içinde alt edin, ambulans bir dakika."

"Onun morga ihtiyacı var."

"Seni bıçakladı mı? Dallas, anlayamam."

Başını salladı. "Hayır."

Olduğu yerde kaldı ve yaklaşan siren seslerini dinledi.

Sokak serserisi değildi, sokak hırsız da değildi. Cüzdanını değil, hayatını istemişti.

On Altıncı Bölüm

Eve'in onun öldüğünü teşhis etmek için tıbbi tercümanlara ihtiyacı yoktu. Ölü ölmüştü.

Kalabalıkla ilgilenen robotlar varken, Peabody ona bir saha ekipmanı getirdi.

"Taksi şoförüyle konuş ve ücreti söyle."

Kadın, gelen yolcuların birbirlerine sarılmış ve feryat eden iki orta yaşlı kadından oluştuğunu belirtti.

"Şu iki çığlık atan kişiyi gitmeleri gereken yere götürmek için bir ulaşım ayarlamaya çalışın. Ve bu adamın cesedinin geri kalanını da morgdan aldırın."

"Yaralanmadın."

"Yaralanmadım." Eve, ölü adamın kanlı trençkotunun sağ cebinden sustalı bıçağı çıkardı. Tetiği çekti, ölümcül bıçağı dışarı çekti. "Çabalamadığım için değil."

"İsa Mesih! Thin Shield için alkışlayalım!"

"Evet, yapalım."

Eve silahı poşete koydu, suikastçı adayının cüzdanını çıkardı. Timothy Kruger adına düzenlenmiş ehliyet de dahil olmak üzere kimlik belgelerini inceledi. Yaşı yirmi altıydı.

"Gelecek hafta 27 yaşına giriyorum. Neyse, doğum günün kutlu olsun."

Kadın, adamın kimliğini tabletiyle doğruladı.

"Kimliği teyit edilen kişi: Kruger, Timothy, 26 yaşında. Melez erkek, 512 West Twenty-Sixth adresinde ikamet etmektedir. Mesleği iş danışmanı olarak belirtilmiştir."

“Evet, eminim öyleydin. Bu son olaydan önce de bazı sorunlar yaşamıştın. Büyük çaplı oto hırsızlığı, kaçak uyuşturucu dağıtımı, dolandırıcılık, saldırı... Kısa ama çeşitli bir kariyer.”

Cüzdanı poşete koydu, sonra içinden akıllı telefonunu çıkardı. Telefonun kilitli ve şifreli olduğunu görünce, EDD için poşete koydu.

"Seni kim işe aldı Kruger? Beni arkamdan bıçaklamaya keyfinle karar vermedin herhalde."

İleriyi düşünerek Kruger'ın dairesi için arama emri çıkarılmasını istedi.

Kadın trafiği gözlemledi. Polisler olay yerini bariyerlerle çevirmiş, trafiği kanlı karmaşanın etrafından yönlendirmişti. İki kadın başka bir taksiye bindi. Müşterileri yolda olan taksi şoförü belinden eğilerek kustu.

Ve Peabody, Peabody olduğu için, içini boşaltana kadar sırtını sıvazladı.

Eve doğruldu, morg arabası yanaşınca geri çekildi. Peabody yanına geldi.

"Taksi şoförü çok şaşırdı. Sekiz yıldır şoförlük yapıyor, tamponunda çizik bile olmamıştı."

"Yapabileceği bir şey değildi."

“Ona aynen bunu söyledim. İfadesini, yolcularının ifadelerini, isimlerini ve iletişim bilgilerini aldım. Taksi şoförünü içeri alıyoruz, işlemleri yapıyoruz. Polisler onu evine götürüyor.”

“Pekala. Timothy Kruger.” Poşetlenmiş bağlantıyı Peabody'ye uzattı. “Birisi bunu EDD'ye götürsün. Gidip evine bakalım, ne olduğunu görelim. En yakın akrabası annesi, adresi onunkinden birkaç blok ötede, bu yüzden haber vereceğiz.”

"Bununla başa çıkabileceğimi biliyorsun. Eve gidebilirsin. Üzerinde onun kanı çok var."

“Onun yerini görmem gerek. Mutlaka işe alınmış biri olmalı.”

"Eğer öyleyse, ödedikleri paranın karşılığını alamamışlar demektir. Dallas, belki de annesinin onun kanını senin üzerinde görmesine gerek yok."

Eve, gömleğindeki, ceketindeki, pantolonundaki ve lanet olası botlarındaki kana baktı. "Evet, haklısın. Onun yerini ben alacağım, sen de haber vereceksin. Geri kalanını da delil olarak kaydetmen gerekecek. Ayı bir rapor yaz."

Üniformalılar durumu kontrol altında tuttuğu için, arabasına kadar olan yolun geri kalanını yürüyerek gitti.

“Beni takip etti, kahretsin, ve ben kaçırdım. Dalgındım, yeterince dikkat etmiyordum.” Direksiyon simidine avucunun topuğuyla sert bir darbe indirdi. “Ne onun ne de annesinin adına kayıtlı bir araç yoktu, ama bir tane vardı. Şuralarda park etmişti, kesinlikle. Belki çalıntı, belki ödünç alınmış, ama yakınlarda. Beni takip etti, park etti, avukattan çıkmamızı bekledi.”

İçinde hafif bir öfke birikmiş halde, trafikteki bir boşluğa doğru yöneldi.

“Eğer olaylar böyle geliştirse ve benim oklarım da orayı gösteriyorsa, birileri çok yaklaştığımızdan endişeleniyor demektir. Bu Kruger, Dallas, bu suikast için onu çok hızlı bir şekilde işe almak zorunda kaldılar. Belki de basın toplantısı tetikledi. Alternatif olarak—”

Peabody, Eve'in arabayı bir dokuma tezgahındaki iplik gibi trafikte ustaca ilerletmesi sırasında tavuk çubuğunu sıkıca tutuyordu.

"Ah, diğer yandan, belki de hırsızla bağlantısı vardır. Ya da hırsızın kendisidir."

“Bunu göz ardı etmeyeceğiz. Sabıka kaydı bol, ama hiçbiri hırsızlıkla ilgili değil. Belki de hırsızlık konusunda diğerlerinden daha iyidir.”

"Eğer korunma önlemi almasaydın, kaldırımda kanlar içinde yatan sen olurdun, yani o kadar da kötü biri değildi."

“Belki beni öldürmezdi ama kesinlikle günümü mahvederdi. Hem beni hem de soruşturmayı yavaşlattırdı. Bir polisi, hem de sokakta bir polisi öldürmek mi? Cesurca bir hareket.”

"Risk almaktan çekinmeyen biri."

“Evet, ben yere düşmeyince panikledi. Ayakları hızlıydı ama panikledi. Muhtemelen hırsız da paniklemiştir. Yani belki. Annesi Marcella Kruger, o bina,” dedi Eve arabayı kenara çekerken. “404 numaralı daire. Eğer orada değilse, iş yeri hemen ileride. Mama’s Diner’da garson. Silahı veya diğer şeyleri görmesin diye bagajdan saha çantasını al. Central’a taksiyle dön. Ücreti ödedin mi?”

"Evet, anladım."

“Masraf olarak kaydedin.”

İkisi de korna seslerini ve bağırıışları görmezden geldi, Peabody ona döndü. "Bir şey bulursan, bana ihtiyacın olursa, beni etiketle. Her iki durumda da, sonra eve git ve büyük bir içki iç."

Dışarı çıktı, çantayı aldı. "Bıçaklanmadığına sevindim."

"Ben de bundan oldukça memnunum," dedi Eve ve tekrar yola koyuldu.

Bu sefer park yeri aramak yerine, yükleme alanına girdi ve görev başında olduğunu belirten ışığını yaktı.

Bir an oturdu.

Suikast girişimi onu fazla rahatsız etmedi. Daha önce de insanlar onu öldürmeye veya ona zarar vermeye çalışmışlardı ve yine yapacaklardı. Bu onun göreviydi.

Ama o lanet olası kuyruğu kaçırmıştı, oysa kuyrukları fark etmede çok iyiydi. Dalgın olduğunu itiraf etti. Ve bir türlü atamadığı bir endişeyle boğuşuyordu.

Lanet olası zümrütler. Yıllar önce neden Roarke'ın zeki ellerine, o belirli kasaya geçtiler de, o kasadaki zümrütler hedef haline geldi?

Bir de l bir adam ekleyin, işte o zaman her şey onun kucağına düşüyor. Ve işin eğlencesi, Roarke'u hâlâ büyük bir av olarak gören bir Interpol ajanını da ekleyin.

Bütün bu düşünceler kafasında dönüp dururken, o lanet olası kuyruğu kaçırmıştı ve bir başkası daha lmştı.

Ellerini saçlarının arasından geçirdi, derin bir nefes verdi.

"Boş ver. Davayı halledelim."

Arabadan indi, binaya doğru geçti. İyi bir bina, zemin katta bir restoranı vardı ve erken gelen bazı müşteriler dışarıda oturacak kadar sıcaktı.

Yan sokaktaki kapıya doğru yürüyüp içeri girdiğinde, birden fazla kişi ona şüpheyle baktı.

Elbiselerinde kan lekeleri var, diye düşündü tekrar. Summerset'in bu konuda ne diyeceğini düşünmeyecekti. Bunun yerine iki kat merdiven çıktı, sonra da kayıt cihazını tekrar açtı.

"Dallas'tan Teğmen Eve, arama emri kapsamında DOS Timothy Kruger'ın dairesine giriyor."

O araya girdi.

Küçük, düzenli, güzel sokak manzaralı, güzel mobilyalar. Siyah, suni deri kanepeler, duvara monte edilmiş, gerekenden iki kat büyük bir ekran. Çoğunlukla spor temalı çerçeveli posterler, sanat eseri olarak kullanılmış.

Oyun konsolları, iki kişilik yemek masası, dolap byklğinde mutfak nişi. Koridorda küçük ve şaşırtıcı derecede parlak bir banyo.

Yatak odası aynı zamanda ofis olarak da kullanılıyordu; çalışma masası ve yatak yaklaşık aynı alanı kaplıyordu. Masanın üzerinde ise üst düzey bir bilgisayar sistemi bulunuyordu.

Önce bunu denedi, kilitli ve şifreli olduğunu gördü.

Kadın, adamın o sabah yatağını topladığını, hatta yastıkları bile kabarttığını fark etti. Ayakkabıları çıkarılmış, gömleği savrulmamıştı.

O, dikkatli bir adamdı.

Kadın dolaba taşındı. Tamamen erkek giyiminden oluşan bir gardırop, bu yüzden yalnız yaşıyordu. Spor giyim, modaya uygun erkek kıyafetleri, birkaç tane de üst düzey takım elbise.

Ve her cep boş.

Ayakkabıların içinde hiçbir şey yok; iyi spor ayakkabılar, iyi botlar, iyi takım elbiseler.

Kadın şifonyeri denedi, iç çamaşırlarının düzgünce katlanmış olduğunu, çoraplarının da aynı şekilde olduğunu gördü. Tişörtler, sweatshirtler, kazaklar...

Ve en alttaki çekmece kilitliydi.

"Bu gerçekten ilginç."

Arabaya geri döndü, torpido gözünde sakladığı maymuncuk takımını aldı. Yukarı kata çıktı, yere oturdu ve işe koyuldu.

Roarke'ın yeteneğine sahip değildi ve asla sahip olmayı da ummamıştı, ama Roarke ona iyi öğretmişti. Çekmeceyi açtığında, bunun bir "Aha!" demeyi hak ettiğine karar verdi.

"Şuraya bir bakın, olur mu? Daha fazla sustalı bıçak, av ve savaş bıçağı, üç sustalı bıçak, birkaç boğma ipi, iki elektroşok cihazı, bir tabanca var – eminim bunun bir bedeli olmuştur Tim – sanırım 9 mm'lik, mermi kutusuyla da uyumlu. Sessizce öldürmek isterseniz diye bir susturucumuz da var. Ve eminim bu da avınızı parçalamak için bir kemik testeresi."

Başını sallayarak her şeyi kayda geçirdiğinden emin oldu. "Çok yaramaz bir çocuktun, ya da kesinlikle öyle olmak istiyordun. Burada bolca Seal-It, birkaç klonlama cihazı ve bir kutu dolusu şişe var. Etiketlenmişler. Zehirlerin, bayıltıcı ilaçların, halüsinojenlerin burada."

"Ve bir hissim var, burayı alt üst ettiğimde aletlerinizin daha fazlasını bulacağım. Tim, iş danışmanlığı yaptığınıza inanmıyorum ama eminim ki satın alınabilirdiniz. Peki bana bu işi yapmanız için size kim para ödedi?"

Daha fazlasını da buldu; iki tane daha şok edici silah, bir hayalet tabanca. Daha fazla bıçak ve beş bin dolar nakit para. Tertemiz, yeni banknotlar, birbirine bağlanmış.

Beşten fazla polisi olurdu, diye düşündü kadın. Bu kadar iyi silahlanmış biri, bir polisi ortadan kaldırmak için, hele de gün ışığında, sokakta ortadan kaldırmak için, bundan daha fazla para isterdi.

Feeney'i etiketledi. Feeney de "Selam" dedi.

"512 West Twenty-Sixth, 203 numaralı dairedaki elektronik eşyaları toplayıp götürecek birine ihtiyacım var."

"Üzerinde kan lekeleri var."

"Bu benim değil. Bir pislik, görünüşe göre kiralık bir adam, bana ateş etmeye çalıştı. O öldü. Ben ölmedim."

"Peki o zaman. Bunun birbiriyle bağlantılı olduğunu düşünüyorsun."

"Evet, öyle tahmin ediyorum."

"Daha fazla bilgi alıyoruz, henüz isim yok ama yaklaşıyoruz. Buna Kraliyet Etkinliği diyorlar ve kapıları sıkıca kapalı tutuyorlar. Kilitleri zorluyoruz. E harfleri için birini göndereceğim."

"Teşekkür ederim."

"Nasıl öldü?"

"Taksi tarafından ezildi."

"Zor bir veda. Size geri döneceğiz."

Ardından Whitney'i etiketledi ve ona tüm detayları anlattı.

Yüzü ifadesizdi. "Lanet olası sokakta ve arka tarafta. Eve git, Dallas. Silahları ve parayı ele geçirmek için bir ekip göndereceğim."

"Evet, efendim. Komutanım, Kruger'ın Barrister cinayetinin bir parçası olabileceği fikriyle oynadım. Açıkçası, bu uymuyor. Burada onun hırsızlık yaptığını gösteren hiçbir şey yok ve eğer Barrister Evi'nde olsaydı, silahlı olurdu."

"Anlaştık. Eve gidin. Çok güzel bir ceketti," diye ekledi.

"Evet. Şey."

Dışarı çıktı, kapıyı kilitledi ve mühürledi. Merdivenlerden aşağı inmeye başlarken Peabody ona dokundu.

"Laboratuvara doğru gidiyorum. Annesi çok üzüldü ama şaşırmadı. Şiddet içeren oyunları, videoları, şiddet içeren sporları sevdiğini söyledi."

"Bak, ben de öyle yapıyorum ama gidip insanları arkadan bıçaklamıyorum. Çekmecesinde bir sürü yasadışı silah vardı. Çeşitliliği seviyordu. Whitney onları almak için bir ekip gönderiyor."

"Araçla ilgili mi? Onun aracı yoktu ama amcasının vardı ve annesi, amcasından ödünç alabilir mi diye sorduğunu söyledi. Nasıl da bir işi

varmış."

"Ne zaman?"

"Bugün, bu sabah. On ya da on bir tane düşündüğünü söyledi."

"Basın toplantısından önce."

"Evet. Markasını, modelini, plakasını aldım. Ve az önce de tespit ettiler, park ettiğimiz yerden iki blok ötede bulmuşlar."

"Kuyruğu kaçırdım."

"Kendine bu konuda biraz rahatlık tanı."

"Onun sakladığı şeyleri gördükten sonra, ölüm şekline çok da üzülmedim, ama öldüğüne göre ondan daha fazla bir şey öğrenemem. Eve gidiyorum. Bir şey çıkarsa haber veririm."

"Şu içeceği al."

Dışarı çıktı, etrafındakilerin şaşkın bakışlarını umursamadı.

Ve arabayla eve gitti.

Kapılardan geçerken, Summerset'e söyleyebileceği özlü bir şey düşünmeye çalıştı. Aklına hiçbir şey gelmedi.

Başka bir yoldan da gidebilirdi; asansöre binip, kıyafetleri poşete koyup, sabah başka bir yerde imha edebilirdi.

"Boş ver gitsin," diye düşündü ve öne geçti.

Elbette, dik yakalı siyah takım elbisesiyle, ayaklarının dibinde oturan kediyle birlikte bekliyordu.

Beklenenin aksine, sesi şok olmuş bir tonda çıktı. "Yaralandım."

"Bu benim kanım değil. Ve Roarke'nin bu tür şeyleri dolabıma koyması benim suçum değil."

Elini uzattı. "Ceketi ver."

"Ne?"

"Ceketi bana verin. Ne yapabileceğime bakarım. Botlar da dahil olmak üzere geri kalan her şeyi asansöre koyun ve bana gönderin. Ben hallederim."

Ceketini çıkardı ve adam iki ince parmağıyla ceketini aldı. "Bakalım ne yapabilirim," diye tekrarladı. "Asansörle doğrudan yatak odasına gidin. Roarke laboratuvarında."

"Kahretsin! Unuttum. Hiç formda değilim."

"O zümrütleri aldığında henüz yirmi yaşında bile değildi. O zaman endişelenmişim ama şimdi endişeleneceğimi hiç düşünmemişim. Tıpkı senin gibi."

"İzlerini sildi."

"Hiç şüphem yok. Yine de... Elbette ona bundan bahsedeceksin, ama seni kanlar içinde görmesine gerek yok. Asansöre bin."

Kedi, kan kokusunu alınca kadının bacaklarına dolandı ve hem endişeli hem de kızgın bir şekilde miyavladı.

Adam onunla birlikte asansöre girdi; kadın da duvara yaslandı. Peabody'nin o büyük içki konusundaki tavsiyesine uymaya karar vermişti.

Ardından, Roarke içeri girdiği sırada kadın dışarı, yatak odasına çıktı.

"Bu benim kanım değil. Hiçbiri benim değil. Yaralanmadım."

Daha ilk sözler ağzından çıkmadan odanın öbür ucuna geçti ve elleriyle kadının vücudunda yara aradı.

"Yaralanmadım. Yemin ederim. Temizleneyim, sonra—"

Ama onu kendine doğru çekti. Kadın onun bir an titrediğini hissetti, sonra onu daha da yakına çekti.

"Üzerine bulaşacak. İzin ver de..."

"Sus. Sadece sus." Ağzını kendi ağzıyla kapatarak bunu halletti. "Buna ihtiyacım var," diye mırıldandı. "Bunu bana ver."

"Tamam." Ellerini saçlarının üzerinden geçirerek tekrarladı, "Tamam. Her şey yolunda. Ben iyiyim."

"Bana ne olduğunu anlatacaksın."

"Evet. Sadece bu kıyafetlerden kurtulmak, üzerimdeki her şeyi duşta yıkamak istiyorum."

"Pekala." Silah kemerini kendisi çözdü. "Dışarı çıkmanız gerekiyor mu?"

"Umarım öyle olmaz."

"O zaman sana yeni bir kıyafet getireyim ve kıyafetlerini Summerset'e götüreyim."

"Onları asansöre bindirip aşağı indirmemi söyledi." Tişörtünü çıkardı, kanın tişörtün içinden geçip atletine bulaştığını gördü. "Açıklamadan önce görmeni istemedi. Ben de istemedim."

"İyi niyetiniz için teşekkür ederim, ama korunmaya ihtiyacım yok."

"Yaralanmadım." Botlarını ve kemerini çıkardı, ceplerini boşalttı. "Önce bunu bilmeni istedim."

Kadın üzerindeki kıyafetleri çıkardığında, adam ona o kadar hafif ve yumuşak bir kazak ve eşofman altı verdi ki, sanki buhardan dokunmuş gibiydiler.

"Geri kalanını ben göndereceğim."

"Roarke, ben—"

"Sakin benden özür dileme." Sözler ağzından sertçe döküldü. Sonra elini yanağına dokundurdu ve ses tonunu yumuşattı. "Aklından bile geçirme."

Sadece başını salladı ama içinden öyle düşündü. "Bana beş dakika ver. Belki ofiste bekleyebilirsin. Sana anlattıktan sonra her şeyi güncelleyip yazmam gerekiyor. Ve gerçekten bir içkiye ihtiyacım var."

"Ben de bekleyebilirim. Seni bekleyeceğim."

Kanlı kıyafetlerini topladı, üzerinde daha fazla kan bulunan kemeri aldı ve aşağıya gönderdi. Sonra, onu sağ salim evine geri getirdiği için, duyabilecek herhangi bir tanrıya şükranlarını sundu.

Kadın ofise girdiğinde, adam kısık ateşte şömineyi yakmış ve bir kadeh şarabı hazırlamıştı.

"Teşekkürler." Uzun ve yavaş bir yudum aldı. Sonra bir yudum daha. "Kanın nedeninden bahsetmeye başlayacağım. Günün geri kalanına daha sonra dönebilirim. Avukata gittik," diye başladı ve adım adım her şeyi anlattı.

Sırtına aldığı yumruk darbesinden bahsettiğinde, adam onu çevirdi ve kazağını yukarı çekti.

"Çok hafif bir morluk var, daha fazlası değil."

"Sana yaralanmadığımı söylemiştim. O koştu, ben de peşinden koştum. Neredeyse yakalamıştım. Sürekli arkasına bakıyordu ve sokağa doğru atlamaya çalıştı. Ayağı kaydı, uçarak yere düştü. Bir taksi üzerinden geçti—şoför duramazdı. Nabzını alamadım. Öldüğünü biliyordum ama denemek zorundaydım."

"Ve sonunda her yerin onun kanı oldu."

"Evet. Birisi onu işe aldı, Roarke."

"Bu oldukça mümkün ve muhtemelen zümrütlerle ve Barrister'ın cinayetiyle bağlantılı."

"Mümkün değil. Bu bir gerçek. Bu sabah bir araba ödünç aldı, işi olduğunu söyledi. Beni takip etti ve ben de takipten kurtuldum." Tekrar içki içti. "Sonrasında, evini alt üst ettim. Kilitli bir çekmecesini var. Onu açtım—"

"Tebrikler."

"Doğru. Silahlarla doluydu. Bıçaklar, şok tabancaları, tabancalar, boğma ipleri, zehirler, aklınıza ne gelirse. Profesyoneldi, belki biraz tecrübesizdi ama profesyoneldi. Ben yere düşmeyince şaşırdı ve onu yakalayacağımı

görünce korktu. Ama bunun ilk deneyimi olduğunu sanmıyorum. Birileri onu işe almıştı.”

“Basın toplantınız saat kaçtaydı? Bu öğleden sonraydı, değil mi? İzleyemedim.”

“İşe alım sonrasında oldu, yani bu olayı tetiklemedi. Birileri haberdar olmadıysa tabii. Abernathy yetkililer insanlarla görüşüyor. İlk hırsızlık olaylarını araştıran bir görev gücü oluşturuldu.”

"Böylece?"

"Bunu hafife almayın."

Ama kadın, adamın gözlerinde tam da bunu yaptığını gördü.

“Sevgili Eve, yıllar boyunca bunun ve daha fazlasının peşindeydik. Yine de işte buradayım, seninleyim. Ama bu seni endişelendirdi, dikkatini dağıttı ve bir ipucunu kaçırdın. Bu yüzden endişeni bir kenara bırakmanı söylüyorum. Sonuçta suçlanacak olan ben olurdum ve bunun için hiçbir endişem yok.”

“Abernathy ile bir görüşme yaptık.”

Şimdi gülümsedi. "Gerçekten mi?"

"Zümrüt hırsızlığının bir grup işi olduğunu düşünüyorlar."

"Doğru, ve her zaman da öyle olmuştur."

"Belki de bir çeşit çırak olarak bu işe dahil olmuşsunuzdur diye düşünüyor."

Bu, kolayca ve keyifle karşılanan bir kakhaha kopardı. "Bazen hafife alınmak faydalıdır. Ve tüm bunlar sizi rahatlatmalı."

“Öyle olmalı.” Belki de olurdu. Sonunda. “Bana bir isim de verdi, Fancy Blonde için bir olasılık, bir hırsız. Jenna Lynn Delaney.”

Şarabını yudumlarken kaşlarını çatı. "Avım sırasında bana uzaktan, hafif bir zil sesiyle seslenen kişi. O isim bize verdiği listede yoktu."

“Hayır. Hırslı biri, bu görev gücüyle bizi atlatmaya çalıştı. Ama görüşmemizden sonra bana verdi. Ona daha derinlemesine bir bakış gerekiyor, Timothy Kruger'a da. Çünkü—”

“Hırsız tutan kimse, başarısız suikastçıyı da tutmuş demektir. Bu gayet mantıklı.”

"Bıçaklama girişimine dair bilgileri güncellemem, yazmam gerekiyor."

“Uzaktaki zili daha yüksek sesle çalmasını sağlayabilir miyim bakalım. Sonra da yemek yeriz.” Dudaklarını onun dudaklarına değdirdi. “Sırtından bıçaklanmayı, o kanlı korkağı düşünürsek, pizza da olur.”

Pizza ile asla tartışmazdı.

Önce panosunu güncelledi, sonra da kalan şarabını -neden olmasın ki- komuta merkezine götürdü.

Önce avukatla yaptığı röportajı yazdı. Ve geri kalanına başlamadan önce Yancy'yi etiketlemeyi düşündüğü sırada, Yancy onu etiketledi.

"Bana bir yüz çizdin mi?"

"Bir tane bulduk. Gecikme için özür dilerim. Önce ben geciktim, sonra iki kişi olunca olayları farklı hatırlamaları normal. Size hemen söyleyeyim, gönderdiğiniz resim—Delaney—hayır. Bazı benzerlikler var ama ikisi de hemen çok genç olduğunu söyledi. Ama ikisi de son taslak konusunda hemfikir oldu. Sizin için yüz tanıma programından geçirmemi ister misiniz?"

Kadın, adamın güzel bir sonbahar akşamında yürüdüğünü ve davası için fazladan zaman ayırdığını fark etti.

"Hayır, ben yaparım. Bana gönder, sonra da gidip bir bira iç."

"Anladım. Yakında pizza randevum var."

"İlginç, ben de öyle düşünüyorum. Teşekkürler, Yancy."

"Her gün devasa değerde lüks eşyalarla dolu gizli bir kasanın olduğu bir davayla karşılaşma fırsatım olmuyor. Dallas'takiler, çalışanları da dahil olmak üzere gerçekten çok iyi bir aile. Divine bana akşam yemeği yapmayı teklif etti ve randevum olduğunu söylediğimde, randevum olmadığında geri gelmemi söyledi. Gerçekten de sözünün eriydi."

"Ben de onları sevdim. Git o pizzayı ve birayı iç."

Yani Delaney değil, ama hırsız ya da katil o olabilirdi. Sadece Eve'in aracı olabileceğini düşündüğü kişi o değildi.

Bu yüzden iki sarışın arardı.

Raporunu bırakıp Yancy'nin gelen çağrılarını almaya başladı ve ekranda yüzün belirmesini bekledi.

Öyle olduğunda, kendi damarlarından kan çekildiğini hissetti.

Tesadüfler, diye düşündü. Kaç kere saçmalık olduklarını söylemişti? Bunun geleceğini tahmin etmeli miydi? Her şeyi bir araya getirmeli miydi?

Söylemesi zor. Gerçekten çok zor.

Ve şu anda bunu düşünmenin zor olduğunu itiraf etti.

Kendini topladı, balkon kapılarına doğru yürüdü ve kapıları ardına kadar açtı. Serin akşam havasının vücudunu sarmasına izin verdi.

Roarke'ın içeri girdiğini duymadı—havanın kendisi gibi hareket ediyordu—ama arkasından konuştu.

“Zil daha net çalışıyor. Bir süredir bu işin dışındaydım, bu yüzden biraz tazelemem gerekti. Jenna Lynn Delaney, bazı çevrelerde zeki ve kurnaz bir hırsız olarak tanınıyor. Genç yaşta başladı ve pek başarılı olamadı. Ama sonradan oldukça iyi oldu.”

"Sarışın olan Delaney değil."

"HAYIR?"

“Hayır. Yancy fotoğrafı gönderdi.”

Kadın arkasını döndü ve onu öylesine solgun, kaskatı kesilmiş halde görünce, dudaklarına götürdüğü bardağı indirdi.

"Nedir?"

“Kendin bak. Çizim masaüstümdeki ekranda.”

Yanına gitti ve çizimi görünce olduğu yerde öylece kaldı.

Önce pişmanlık geldi, bu yüzden Eve'e döndüğünde gözleri özür doluydu. "Magdelana. Özür dilerim, Eve."

“Özür dilemenize gerek yok. Ona söylediniz mi? Zümrütleri aldığınızı biliyor muydu?”

“Ben... Yapmış olabilirim.”

"Evet veya hayır?"

“Beni sorgulamayın Teğmenim. Bir düşüneyim. Belki de sorgulardım. Onları aldığında onunla tanışmadığım için aradan birkaç yıl geçmiş olurdu. Ama ona güvendim, bu da çok büyük bir hatamdı.”

“Ona söyledin. Bir noktada ona söyledin. Ya da yeterince anlattın ki o da anladı.”

“Yeter,” diye onayladı. “Sanırım yeterli. Londra'ya seyahat etmek, geleceğimi ellerimde tutmak ve sonra da aptalca bir şekilde 'Keşke bir kısmını saklasaydım, çünkü zümrütlerle muhteşem görünürdü' demekle ilgili bir şey var.”

“Bu ona yeterdi. Her şey kasıtlı. Bunu görmeniz gerekiyor.”

“Henry Barrister’ı hedef aldığında henüz tanışmamıştık. Yirmi yaşında olduğunu söylemişsiniz.”

"Bazen kader insanın canını sıkar. Bu, senin söyleyeceğin türden bir şey."

Derin nefes almaya çalıştı, bir polis gibi düşünmesi gerektiğini kendine hatırlattı.

"Onu kullandı, sonra kader seni ısırđı ve o da ona o lanet zümrütlerle sana doğrudan ulaşma imkanı verdi. Bütün bunlar kasıtlı."

"Nasıl?"

Saçlarını çekıştirdi. "Nasıl bu kadar zeki olup da ona karşı kör olabiliyorsun?"

"Hayır, bilmiyorum. Onun ne olduğunu biliyorum. Onu hayatımızdan uzak tutmak için adımlar attım. Onu gönderdikten sonra New York'a gelmeye nasıl cüret ettiğine inanamıyorum."

"Yüzüne yumruk atan bendim."

"Ben de aynı şeyi hatırlıyorum. Ona New York'tan ayrılmasını, bu dünyada ya da başka bir dünyada mülklerimden herhangi birinde kalmaya kalkışırda dışarı atılacağını söyledikten sonra olmuştu bu. Bunu kasıtlı olarak yaptığınızı düşünmüyorum."

"Allah kahretsin. Zümrütleri sen çaldın. Ben ona yumruk attım, sen de onu kovdun. Zümrütlerin nerede olduğunu öğreniyor. Seni cezalandırmanın, senden intikam almanın en iyi yolu, onları -sadece onları- alıp ortalığı karıştırmak değil mi?"

Kadın ileri geri yürümeye başladı. "Interpol'ün seni izlediğini bilir, muhtemelen Abernathy'den de haberdardır. Bunu öğrenmeyi kendine görev edinir. Henry ölene kadar bekler; ona göre kimse onu hırsızlıkla ilişkilendiremez. Payını aldıktan sonra, Abernathy'ye veya onun gibi birine asıl hırsızla ilgili büyük bir ipucu verir."

"Kimse ona neden inansın ki?"

Ona doğru döndü. "Neden yaptın bunu? Hiç?"

On yedinci Bölüm

Onun öfkesini anlasa bile, kendi öfkesinin de yükseldiğini hissetti.

“Boş ver Eve, ona aşık olmuştum. Olay işte böyle başladı ve bitti. O sadece keyif alabileceğim güzel bir kadın değildi, aynı zamanda birlikte çalışabileceğim, iş hakkında konuşabileceğim biriydi çünkü o da benim yaptığım işi istiyordu.”

"Hangisiydi?"

“Daha fazlası.” Ellerini havaya kaldırdı. “Ona güvendim ve o da bu daha fazlası için bana ihanet etti. Ona ne faydası olduysa artık. Hayatımın artık bitmiş bir dönemiymi. Birbirimize çocukken gelmedik. Sana onun benim için hiçbir şey ifade etmediğini söyleyemem, çünkü etti. Ama sana şunu söyleyebilirim ki, onun benim için ne ifade ettiği, senin için hiçbir şeyden daha az.”

“Senin güvencene ihtiyacım yok.”

"Öyle değil mi?"

“Hayır.” Sakinleşmeye çalıştı, sonra tekrarladı: “Hayır. Neden beni istediğini, neden beni sevdiğini hiç anlamadım. Ama biliyorum ki seviyorsun. Sahip olduğumuz şeyin, onunla olan ilişkiden daha önemli, daha gerçek, her şeyden daha üstün olduğunu bana söylemene gerek yok. Çünkü biliyorum ki öyle. O aynı zamanda benim olmadığım her şey ve bu da kabullenmesi zor bir şey.”

“O soğuk, insanlara karşı umursamaz, kimseyi kendinden üstün tutamayan, en ufak bir sadakat kırıntısı bile olmayan biri. Evet, senin tam tersin.”

Bu onu şaşırttı, hayrete düşürdü. “İşte sen, böylesine zeki bir polis memurusun, içgüdülerin ve kavrayışların çoğu zaman doğaüstü gibi görünüyor. Ve sence o sana zarar vermek istedi çünkü sen ondan daha aşağıda mıydın? Tanrım, Havva, sana zarar vermek istedi çünkü senin çok daha üstün olduğunu biliyordu.”

"Bunların hiçbiri umurumda değil."

"Evet, elbette öyle."

"Şu anda listenin başında olamaz. O seni o zaman da kandırdı. New York'a geldiğinde de seni kandırdı, beni de. Şimdi de seni kandırmasına izin verme."

"Yapmayacağım. Seni kasten, acımasızca incitti ve bunu affetmiyorum." Öfkesi yeniden kabardı, bu yüzden bu sefer açık kapılara doğru yürüdü. "Buraya geri dönmeye ne cüret etti! Benim olanlardan uzak durmak için çok dikkatli davrandı. Daha geçen yıl yanlışlıkla otellerimden birinde oda ayırttı – oteli yeni almıştım, bu yüzden bildiğinden şüpheliyim. Ve güvenlik görevlileri tarafından dışarı çıkarıldı."

"Nerede?"

"Ah..." Parmaklarını şakaklarına bastırdı. "Londra mı? Evet, Londra. Görünüşe göre onun en sevdiği otellerden biriymiş; ben devraldığımda bunun farkında değildim."

"Ne zaman?"

"Kesin olarak söyleyemem, sanırım geçen sonbaharda ya da yaz sonlarında."

"Kısa bir süre sonra New York'a, Barrister House'a gelecekti."

Yavaşça döndü. "Pekala, elbette."

"Bunu unutmadın. Onu utandırdın, istediği yeri elinden aldın. O da birkaç yüz milyon dolar kazanmanın ve aynı zamanda sana borcunu ödemenin bir yolunu bulduğunu düşünüyor."

"Pekala." Şimdi daha sakin, ya da daha ifadesiz bir şekilde, başını salladı. "Nasıl olabileceğini anlıyorum."

"Çeşitli bağlantıları olurdu. Aracılar, hırsızlar, neye ihtiyacı olursa olsun."

"Yapardı, yapmasa bile yaptırırdı. Bu konuda iyidir. Bunu konuşacağız. Oturup yemek yiyeceğiz ve konuşacağız."

"Yemek istemiyorum, ben—"

“Eve, yiyeceğe ihtiyacın var. Hala solgunsun. Seni bu halde görmek ve bir şekilde bunun sebebinin ben olduğumu bilmek içimi nasıl buruyor, anlatabilir miyim?”

"Sorun sende değil."

"İstemedenden de olsa, bilmeden de olsa onu hayatımıza soktum. On sekiz yaşındayken, şimdi bir adamın hayatına mal olan şeyi yaptım. O da bunun bir parçası, bu yüzden oturup, yemek yiyip, konuşup, iyice düşünmemiz gerekiyor. Lütfen."

"Pekala. Tamam."

"Kapıları kapatır mısınız lütfen? Artık çok soğuk oldu."

Ama o, pizzayı programlamaya giderken, kadın o serin havada bir an daha kaldı.

Onun kediyle konuşmasını duydu ve gözlerindeki yaşların acısını silmek için gözlerini ovuşturmak zorunda kaldı. Ağlamayacaktı. O kurnaz kaltak için tek bir damla gözyaşı bile dökmeyecekti.

Geri döndüğünde, "Hâlâ kızgınsın," dedi. "Ben de öyleyim. Öfke farklı yönlerle doğru büyüyebilir, ama aynı kökten geliyor."

Oturdu ve adam şarabını doldurduğunda itiraz etmedi.

"Kimlerle çalışacak?"

"Bunu söylemek zor. Sanırım benim tanıdığım veya geçmişte iş yaptığım kişilerle çalışması pek olası değil. Bunu doğrudan söylemek daha zor, anlıyorsunuz değil mi?"

"Evet, anlıyorum. Peki ya bu Delaney?"

"O çok iyi, dikkatli ve göz önünde bulunmuyor. Şimdiye kadar edindiğim bilgilere göre, her işi kabul etmiyor ve tek başına çalışıyorsa da seçici davranıyor. Daha fazla araştırma yapmam gerekecek. Zümrütler yüzünden böyle basit bir işi – hırsızlık olayını – bile kabul edebileceğini düşünüyorum. Ücreti de hatırı sayılır olurdu. Ve bu işin heyecanı, bizim gibiler için de aynı derecede değerli."

"Bir adam öldü."

"Ve işte orada ona yaslanıyorum—şimdiye kadar olanlardan tekrar. Dikkatli ol, dedim. Genç ama tecrübeli. Av mı? Dikkatsiz olursun ve onlarca yıl, hatta daha uzun süre gezegen dışı bir kafeste kalma riskiyle karşı karşıyasın. İşte pencere orada, ve dışarı çıkarsın, ellerin boş olsa da, ama başka bir gün yaşamak istiyorsan gidersin."

"Magdelana bunu kendisi dener miydi? Hırsızlığı?"

Bir an durup durumu düşündü.

“İmkansız değil, ama olası değil. Pencereleden tırmanmak onun tarzı değil. Ve sadece Süiti alacağını da sanmıyorum. Daha fazlasını isteme cazibesine karşı koymak çok zor olurdu.”

"Bu konuda onun rolüyle ilgili en iyi tahmin bu."

“Koordinasyon sağlayın. Doğru aracıyı, bu işi üstlenmeye istekli birini bulun, doğru hırsız, açık artırma için doğru mekanı bulun, etkinliği tasarlayın. Tabii ki aslan payını alın. Muhtemelen ihtiyacı olan her şeye sahipti; kasanın yeri, büyük olasılıkla şifresi. Süitin kimlik doğrulaması için nereye ve kime götürüleceği, açık artırma yerine nasıl taşınacağı ve benzeri şeyler. Hassas ve karmaşık bir iş.”

"Ye." Uzanıp elini onun elinin üzerine sürdü.

Adam ona yürekten baktığı için kadın bir dilim pizza aldı.

Isırdığında, vücudu ona teşekkür etti. Eve kendi kendine, ağlamayacağını ve yiyeceğini hatırlattı.

“Raporumu yazmam gerekiyor. Magdelana'yı henüz Interpol'e teslim etmiyorum. Edeceğim. Etmeliyim, ama önce sağlam bir şeyler ortaya koymak istiyorum. Delaney ve Kruger'ın mali durumlarını araştırmanızı istiyorum. Son ödemeler, önemli miktarda. O kadar parası olabilir mi?”

“Şüpheliyim. Ama finansmanı olurdu. Aracı kurum işi finanse ederdi ve soygun için tahminen on ila yirmi milyon dolardan çok daha fazla para kazanırlardı. Kruger'a gelince, bir polisi öldürmenin piyasa fiyatını söyleyemem ve...”

Kendi dilimini masaya bıraktı ve kadına baktı. "Sence seni öldürmesi için onu tuttu mu?"

“Tabii ki,” dedi Eve ve bir lokma daha aldı. “Beni öldürün, ortadan kaldırın ya da sadece yere serin ki o da müzayedeyi bitirmek için zaman kazansın. Başka kim?”

Ayağa kalkmak, oradan uzaklaşmak zorundaydı çünkü öfke onu içten içe yakıp kavuruyordu.

“Saklanabileceği hiçbir yer yok, onu bulamayacağım.” Yakıcı sözlerin aksine, sesi buz gibiydi. “Bunun için alacağım bedelden kendini kurtarmak için yapabileceği hiçbir şey yok.”

“Onu bir kafese koyacağım.” Eve ifadesiz bir sesle konuştu, onun dönmesini bekledi. O bakışı, o korkutucu Roarke bakışını biliyordu. Ve ona kendi bakışını gönderdi. “Bir kafese, Roarke, ve muhtemelen hayatının geri

kalanını da. Olacak olan bu, olmak zorunda. İstedğim bu ve sen de bana bunu vereceksin.”

"Bazen imkansızı istersiniz."

"Hayır, değilim. Zor olanı, evet. Çok kızgınsın."

"İçimde olanı anlatmak için kullanılan kelimeler çok yetersiz kalıyor."

"Çok sinirliyim. Ve ikimizin de doğru olanı yapacağına güveniyorum. Benim katlanabileceğim ve rozetimi koruyabileceğim bir şey bu. Onun bunu benden almasına izin vermem."

"Ah Tanrım, hangi düğmelere basılacağını biliyorsun." Arkasını döndü, sonra tekrar döndü. "Onun ödeme yapmasını istiyorum."

"Bunu yaptığından emin olalım. Bir adam öldü. Aslında şimdi iki adam. Bunda ne gibi bir rolü olduysa olsun, o kafeste çok uzun süre kalacak. Bundan hoşlanmayacak."

"Ne kadardır?"

"Hırsızlık olayındaki rolüne bağlı olarak 25 yıl ila ömür boyu hapis cezası alabilir; bu, Barrister'ın cinayetini de içeriyor. Buna bir de suikastçıyı tuttuysa ne olacak? Polis memurunu öldürme komplosu. Ömür boyu hapis cezası—bu iki ömür boyu hapis cezası demek, muhtemelen de başka bir gezegende."

"Bunu gerçekleştirirseniz çok minnettar olurum."

"Bunu gerçekleştireceğiz. Şimdi oturun ve yemeğinizi yiyin."

Masaya geri döndü. "Bunu onunla hiç ilişkilendirmemiştim. Onu düşünmüyorum, bu yüzden bunu onunla hiç ilişkilendirmedim."

"Ben de düşünmedim. Ve onun kafesinin kapısını kapattığımızda? Onu bir daha asla hatırlamayacağız."

"Pekala, Teğmenim. Bunu sizin de kabul edebileceğiniz bir şekilde nasıl gerçekleştirebiliriz?"

İlk dilimini bitirdi. "Acıktım. Bu iyi." Hemen bir tane daha aldı. "Benim görevim, onu New York'ta, Henry Barrister'ın yanında konumlandırmak. Bu bağlantıyı kuruyorum ve nasıl seyahat ettiğini öğreniyorum. Tahminim, Barrister'ın özel servislerinden biriyle. Sonra nereden geldiğini takip ediyorum. Belki Londra'dan, çünkü bana orada olduğunu söylemiştin. Bayan Fancy de dahil olmak üzere tüm takma adlarını takip ediyorum ve aracıyı aramaya başlıyorum."

Şarabını eline aldı ve işaret etti: "Bu arada, EDD müzayede ile ilgili verileri buluyor."

"Yakında olacak. Eğer sana böyle bir tavır takındıysa, yakında olması gerekiyor."

"Aynen öyle. Bana o mali bilgileri verin; şüpheli hırsızınkileri, ölü suikastçınınkileri. Ödemelerin izini süreriz."

"Karşı tarafta iyice korunacaklar ama evet, onları kesinlikle takip edeceğim."

"Biliyorum, başaracaksın."

"Hâlâ içten içe bir endişen var."

"Birkaç tane." Ama yedi. Sadece aç olduğu için değil, yakıta ihtiyacı olduğu ve istediği için. "Seni mahvetmek istiyor. Büyük para yığını istiyor, evet, ama asıl istediği seni onunla birlikte incitmek. Eski mesleğin hakkında ne kadar şey biliyor acaba?"

"Elbette birlikte yaptığımız işlerle ilgili tüm detayları biliyor. Ama birlikte olmak onu da çok kötü bir duruma düşürüyor. Her neyse, ben iz bırakmam. Ayrıca bir keresinde bunu denedi ve işe yaramadı."

"Aman Tanrım, Zengin Düşes'in som altın iç çamaşırı kaybolduğunda seni Zenginler Malikanesi'ne yerleştirebilir mi?"

"Birincisi, piyasa altın iç çamaşırı çalmak için çok dar, ama çalsaydım, orada olduğumu iddia etmeye çalışabilirdi. Ama yine de, bunu yapsaydım, kendimi çoktan ve sağlam bir şekilde başka bir yere yerleştirmiş olurum."

Elini uzatarak kadının elini tuttu. "Endişelenmeyi bırak. O iyiydi. Ben daha iyiydim."

Eve, "Tamamen uzaklaşmadı," diye düşündü, ama şimdilik bunu bir kenara bırakabilirdi.

"Diğer bir konu da şu. EDD, Whitney, Peabody'yi bilgilendirmem gerekiyor ve bu da benim yedek oyuncularım Tibble'ı da işin içine katacak. Magdelana hakkında da onları bilgilendirmem lazım."

"Ve onun benimle olan bağı."

"Doğru. İkinizin daha önce birlikte iş çıkardığınızı söylemeden bunu yapmalıyım. Onlar bunu biliyorlar, ama onları zor durumda bırakmadan bunu açıklayamam veya doğrulayamam."

"Evet, sana sorun çıkarıyorum," diye mırıldandı.

"Evet, tıpkı beni sırtımdan bıçaklanmaktan kurtaran sihirli astarı icat etmek, tasarlamak, üretmek gibi. Sanırım bunu bir denge olarak kabul edebiliriz. Ben kendi insanlarımı tanıyorum, Roarke. Onlardan hiçbiri sana ihanet etmez."

"Bunu biliyorum. Bundan onur duyuyorum. Ama..."

"Ama... Onunla olan ilişkinize tamamen kişisel, romantik bir bakış açısıyla yaklaşmam gerekiyor. O, klasik bir örnek. Terk edilmiş kadın."

"Küçümseniyor ama sonuçta aynı şey oluyor."

"Onu terk ettin, o da seni kandırmaya çalıştı, başaramadı. Birkaç yıl sonra, seninle tekrar birlikte olmaya çalışıyor—"

Gülümsemesini engelleyemedi. "Gerçekten mi?"

"İkinize de yumruk atmadan önce, o tıpkı sarmaşık gibi sizi sarmıştı."

"Sana hatırlatayım, ben onun peşinde değildim."

"Ne olursa olsun, denedi, başaramadı. Şimdi, eğer bu konu tekrar gündeme gelirse, sizi tekrar zor durumda bırakmak istiyor. Dahası, beni öldürtmeye çalıştı. Hem kişisel olarak hem de soruşturma açısından beni ortadan kaldırmak istiyor."

"Bu doğru. Bunların çoğu doğru, ancak o beni terk edip daha büyük bir kazanç aradı. Ve bana cinsel teklifte bulunması? Bu senin kasıtlı olarak yaptığın bir hakaret."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Şimdi gülümsedi, bir yudum aldı. "Neyse, ben hallederim. Sen de halledersin."

"Onu alt ettiğinizde orada olmam, bunun bir parçası olmam gerekiyor. Ve biliyorum ki bunu başaracaksınız."

"Orada olmanı istiyorum, bunun bir parçası olmana ihtiyacım var. Bu hem kişisel hem de profesyonel bir durum."

"Peki o zaman. Beni nerede istiyorsunuz? EDD ile birlikte laboratuvarda mı, yoksa ofisimde finans işleriyle mi uğraşayım?"

"Belki de EDD ile, yani bu konuda fazla mesai yapan kimseyle iletişime geçmeliyiz. Ama asıl önemli olan mali durum." Arkasına yaslandı. "Hadi işe koyulalım."

Eve, Dünya'nın dönüşüne aldırış etmeden dördüncü karısıyla tekrar iletişime geçti.

"Saçları dağınık, gözleri biraz çılgın," diye yanıtladı Lacey.

Eve söze şöyle başladı: "Sizi tekrar rahatsız ettiğim için özür dilerim."

"Her birimizin bir gün yemek pişirmesi fikri kimindi? Benim. Ne düşünüyordum ben? Neden tencerede et pişirebileceğimi ya da pişirmem gerektiğini düşündüm ki? Çocuklar konserve spagettiyle mutlu olurlardı, ama ben bu kocaman inek etini pişiriyorum."

"Bunu ayıkken mi deniyorsun?"

Lacey gülerek dağınık saçlarını düzeltti. "Artık değil, hatırlattığın için teşekkürler. Ne oldu?"

"Size polis ressamının çizdiği bir eskiz gönderiyorum. Bu kadını tanıyıp tanımadığınızı söylemenizi rica ediyorum."

Lacey bir şişe şaraba uzandı ve Eve çizimi gönderdiğinde çenesi kapandı, gözleri kısıldı. "İşte o kaltak. O sinsî, kaypak kaltak."

"Onu nasıl tanıdığınızı biraz daha ayrıntılı anlatabilir misiniz?"

"İşte o, biz evliyken Henry'nin peşine düşen sinsî, kurnaz kadın—o zamanlar daha gençti ama o. Ve geçen Aralık ayında New York'ta gördüğüm sinsî, kurnaz kadın da o."

Kendine kocaman bir bardak doldururken hafifçe güldü. "Ben son derece mutlu evli bir kadın ve anneyim, yine de bu beni sinirlendiriyor."

"Neden olmasın ki?"

"Aslında o partide çok eskiden bulunan başka bir arkadaşım ile konuştum. O da onu hatırlıyordu. Adının Sabrina olduğunu sanıyordu. Neyse, bunun nesi ilgi çekici?"

"Kendisi soruşturmada şüpheli konumunda."

"Öyle mi?" Şimdi gülümsedi. "Onu tutuklayacak mısınız?"

Eve önce standart bir polis cevabıyla geçiştirmeye çalıştı, sonra fikrini değiştirdi. Hâlâ kızgın olan kişiyi çok iyi anlıyordu.

"Evet, onu bulur bulmaz geleceğim."

"Bu, yemek pişirme gününün telafisi olacak kesinlikle. Bana bir iyilik yapıp ne zaman olduğunu haber verin. Yemin ederim, şampanya patlatacağım. Henry bir av köpeğiydi ama ben bir yılanı gördüğümde tanırım."

"Öyle yapacağım. Yardımanız için teşekkür ederim."

"Bu durumda, memnuniyetle."

Eve, memnuniyetini dile getirerek raporunu yazdı. Abernathy'ye bir kopyasını göndermeyi erteledi. Biraz daha zamana, sadece biraz daha zamana ihtiyacı vardı, onu şüpheyi düşürmeden önce.

Bunun yerine, önceki Aralık ayında Londra'dan New York'a Henry Barrister ve/veya Zip şirketinin özel servislerinde çalışmaya başladı. Zorlu bir yolculuk bekleyerek kahvesini programladı ve işe koyulmaya hazırlandı.

Yirmi dakika içinde kendi kendine şok geçirdi.

"Kahretsin! Kahretsin, işte buradasın. Sabrina Fancy, tek yolcu, Londra'dan New York'a, 12 Aralık."

Kimlik tespiti için fotoğraf istedi, ama sonuç alamadı.

“Sahte pasaport, sahte kimlik, belki sadece Henry için kullanıp aktif hale getirmişsindir. Ne zaman ayrıldın, nereye gittin?”

Kadın aradı ve Henry'nin yine ona ulaşım imkanı sağladığını öğrendi. Bu sefer New York'tan İtalya'nın Sorrento şehrine.

“Peki, orada sizin için ne vardı?”

Arkasına yaslandı ve tahtayı inceledi.

“Başka bir adam. Tahminimce yine zengin bir adam. Noel yaklaşıyor, büyük, gösterişli bayram partileri, düzenlenecek dolandırıcılıklar, çalınacak insanlar. Ve yapılacak planlar.”

Ayağa kalktı ve bir aşağı bir yukarı yürüdü.

O yere, o zamanda gitmek için mutlaka bir sebep olmalıydı. Henry ona kasayı gösterdikten sonra, çünkü kesinlikle göstermişti. Ya da tesadüfen bulmuştu. Her iki durumda da biliyordu. Planlar yapmalıydı, diye düşündü tekrar.

Bu konuda yardıma ihtiyacım var. Önce aracı mı geldi, yoksa hırsız mı?

Aracı.

Sıradan biri değil, büyük olasılıkla zaten tanınan biri. İlişki mi? Belki kişisel ve profesyonel.

Roarke'ın ofisine şöyle bir baktı, sonra başını salladı. Hayır, bırak ne yapıyorsa yapsın. Bunu ben hallederdim.

Tekrar yerine oturdu ve Interpol dosyalarını inceleyerek aklına takılan bir şey aradı. Sorrento'da bağlantıları olan bir aracı, bir hırsız. Hiçbir şey bulamayınca, aramayı İtalya'ya genişletti.

“Tamam, başka bir yol deneyelim.” Sabrina Fancy için daha fazla seyahat seçeneği aradı ama bulamadı. Yeniden başladı ve Savannah, Georgia'dan Sorrento'ya özel uçuşlar denedi. Ocak, Şubat, Mart aylarını kapsadı.

Daha fazla kahve programlandı.

Nisan, Mayıs, Haziran. Kahretsin.

Ve Temmuz ayında vurdu.

“Delaney Lynn, tek yolcu, Savannah'dan Sorrento'ya—Sorrento'ya varış —15 Temmuz, dönüş uçuşu, bam, New York City, 20 Temmuz. New York'tan Savannah'ya uçuş, 25 Temmuz.”

Kadın arkasına yaslandı, gözlerini kapattı. "Bu çok büyük bir patlama. Kurulumu incelemek, birkaç gün gözlemlemek, keşif yapmak, güvenlik

sisteminden emin olmak gerekiyordu. Nakliye masraflarını kim ödedi? Luxe Travel özel şirketi. Yeterli parası olan herkes onlardan rezervasyon yaptırabilir."

Luxe Travel ile iletişime geçti ve beklediği cevabı aldı. Bu bilgiyi alma veya verme yetkisine sahip kimse yok. İletişim normal çalışma saatlerinde ve arama emriyle kurulmalıdır.

"Tamam, tamam, tamam."

Bunu kabul etti ve Delaney Lynn'in Eylül ayında New York'a yaptığı seyahati öğrenince daha da cesaretlendi. Hırsızlıktan iki gün önceydi. Dönüş uçuşu iptal edilmişti.

"Ha."

Bu onu tekrar ayağa kaldırıp volta atmaya itti.

"Neden gitmedin? Müzayede için mi kalmaya karar verdin? Çünkü gerçekten burada olması gerektiğini düşünüyorum. Magdelana'nın burada, Roarke'nin benimsediği şehirde olması gerekiyor."

"Belki, belki. Ya da kahretsin, cesedini Doğu Nehri'nde yüzerken bulacağız. Belki de Kruger seninle ilgilendi. Nerede kaldığını bulalım. Lüks otellerde. Bu işte kimse paradan kısmayacak."

Önce Roarke Palace'ta başladı. Kesinlikle en üst düzey oteldi, üstelik onu geri çevirmezlerdi.

"Üzgünüm Teğmenim, Delaney Lynn adında kayıtlı kimse yok."

"Jenna Lynn Delaney ve bu ismin farklı varyasyonlarını deneyin."

"Lütfen bana biraz zaman verin."

Eve beklemedeydi ve bir aşağı bir yukarı yürüdü.

"Teğmen."

"Tam burada."

"İstedığınız tarihte giriş yapan Della Lane adında birini buldum. Cumartesi akşamı geç çıkış talebinde bulunarak otelden ayrıldı. Premium katta tek yatak odalı bir süitte kalıyordu."

"Size bir fotoğraf göndereceğim. Onunla temasa geçmiş olabilecek herkese göstermenizi istiyorum. Temizlik görevlisi, oda servisi, giriş veya çıkış işlemleri sırasında."

"Elbette."

"Adınız neydi yine?"

"Pilar Vincenti."

"Bayan Vincenti, bu kadını tanıyan olursa lütfen benimle iletişime geçin."

"Ah. Aslında, evet. Cumartesi akşamı oradaydım. Kendim gidip kontrol ettim."

"Bu kadın mı?" Bazen kader insanı kışından ısırmaz, aksine ona güzel, tatlı bir öpücük verir, diye düşündü Eve. "Fotoğraftaki kadın mı?"

"Evet. Acele ediyordu, üzgün görünüyordu."

"Ulaşım ayarladınız mı?"

"Ah... hayır. Birinin onu almaya geleceğini söyledi ama faturasının çıktısını istedi. Üzgün görünüyordu, hatırlıyorum. Yardımcı olabileceğim bir şey olup olmadığını sordum."

"O mu dedi?"

"Hayır, teşekkür ederim, kibarlık olsun diye söylüyorum ama o zaten kendisi hallediyordu. Bu yardımcı oldu mu?"

"Çok faydalı. Orada nöbetçi bir kapıcı olurdu."

"Elbette."

"Bu akşam o mu yayında?"

"Emin değilim ama kontrol edebilirim."

"Mümkünse fotoğrafı da gösterebilir misiniz? Ayrıca onu hangi taksi şirketinin aldığını da bilirim yardımcı olur."

"Bana bir dakika daha verin."

Daha fazla kahve, daha fazla adımlama, daha fazla düşünme.

"Teğmen Allen görevdeydi ve kadının ayrıldığını gördü. Kadının özel bir araca, bir sedana bindiğine inanıyor. Taksi değil, özel bir araç, son model bir Mercedes sedan. Şoförü fark etmedi."

"Sorun değil, çok iyi. Çok büyük yardımınız oldu, teşekkür ederim."

"Memnuniyetle karşılıyoruz."

Roarke'nin ofisine doğru yöneldi.

Oturmuş, parmakları klavyede hızla hareket ediyor, saçları arkaya toplanmış, kolları sıyrılmış bir halde, çoğunlukla İngilizce ve İrlandaca küfürler mırıldanıyordu.

"Ne?" dedi ve hiç de memnun görünmüyordu.

"Sözünüzü kesmek istemem ama size yardımcı olabilecek bazı bilgilerim var."

"Pekala o zaman." Durdu, saçlarını düzeltti. "Öyleyse yardımcı ol."

“Magdelana’nın Henry’nin son evliliğindeki bardağı taşıran son damla ve geçen Aralık ayında New York’taki sinsi kadın olduğunu doğruladım. Sabrina Fancy adıyla tanınıyordu. Henry onu Londra’dan özel uçaklarından biriyle getirtti. Ardından, kalışının ardından onu İtalya’nın Sorrento şehrine uçurdu.”

“Sorrento.” Kahvesini aldı ve daha ilgili görünmeye başladı.

"Bu sende bir şey uyandırdı mı?"

"Hemen değil, ama oraya doğru ilerleyeceğim."

“O isimle başka bir seyahat için henüz bir rezervasyonum yok. Ancak Temmuz ayında Savannah'dan Sorrento'ya Luxe Travel'ın özel uçağıyla Delaney Lynn adıyla bir uçuşum var.”

"Ah, ne güzel bir bağlantı, değil mi?"

"Evet, öyle. Birkaç gün kaldı, sonra New York'a uçtu."

"Elbette, işi denetlemek için. Belki de bahçeye girmiştir. Çiçek teslimatı, kurye hizmeti veya benzeri bir şey."

“Tamam. Hırsızlık olayından birkaç gün önce aynı yoldan geri döndü ve Della Lane'in himayesinde sizin otelinizde, Palace'ta kaldı. Bu, resepsiyondaki gerçekten yardımcı olan Pilar Vincenti tarafından doğrulandı. Ona bir bonus vermelisiniz. Cumartesi akşamı otelden ayrıldı - üzgün görünüyordu. Birisi onu Mercedes marka bir sedanla aldı. New York'tan ayrılması için herhangi bir ulaşım seçeneği bulamıyorum.”

"Açık artırmada kalması aptallık olurdu ve kendisi de aptal gibi görünmüyor. Üzgün mü dediniz? Belki de bir ihaneti ya da daha kötüsünü itiraf etti. Ortadan kayboldu."

"Bu mümkün. Kruger'ı onun üzerine görevlendirebilirlerdi."

“Sanmıyorum. Onun pek de gizli olmayan iş hesaplarına sahibim.”

“Bu benim için faydalı bir bilgi olurdu.”

“Sizin için ödemenin kaynağını henüz ortaya çıkarmadım. Ödemenin bu sabah yapıldığı anlaşılıyor. 175.”

"Hım, kendimi biraz daha değerli sanıyordum."

“Bu, depozito olurdu canım. Standart yüzde otuz beş. Tabii ki geri kalanını görmeyecek ve bunun sadece beş binini nakit olarak çekti. Ama Jenna'ya gelince? Seninkinden önceki birkaç hafta boyunca hiçbir transfer yok. Görünüşe göre yaklaşık iki yıldır kiralık olarak çalışıyor. Seninki, şimdiye kadarki en büyük vurgunu olurdu.”

Kadın konuşmadan önce elini kaldırdı.

“Evet, EDD diğ er ödemeleri, diğ er mağdurları da yeterince iyi takip edebilecek. Jenna'ya gelince, hesapları çok iyi gizlenmiş, ama ben birkaçını ortaya çıkardım. Burada geçerli olduğunu düşündüğüm    para yatırma işlemi var. Farklı kaynaklardan. Biri Temmuz ayından, bu da uyumlu olur, değil mi? Biri hırsızlık zamanından, diğ eri ise Cumartesi sabahının erken saatlerinde yapılmış – bu da doğrulama işleminden sonra olmalı. Toplamda elli milyon kazandı.”

"O halde hayatta."

"Başka türlü m  düşünüyordunuz?"

"Bunu düşündüm ama onu öldürmeyi planlasalardı son ödemeyi havale etmezlerdi. İki yüzlülük de uymuyor. Belki de uyuyordur."

“Ne anlamda?”

“ zerinde düşünmem gerek. Bunların hepsini yazıya d kmeliyim. D ş nmeliyim.”

“Bir saat daha.”

"İki."

“O halde iki.”

Her şeyi yazdı, kendi notlarını inceledi, hesaplamalar yaptı, önceki verileri ve notları tekrar okudu.

"İhanet," diye mırıldandı. "Evet, uyabilir."

Ve bunu nasıl yapacağını düşünürken, ayaklarını masaya koydu, arkasına yaslandı ve tahtayı inceledi. Zihninde başka senaryolar kurarken uykuya daldı.

On sekizinci Bölüm

Roarke onu sandalyeden kaldırdığında kıpırdandı.

"Kahretsin, okulu bıraktım."

"Haklısınız da."

Kadın uykunun sersemliğinden kurtulmaya çalışırken, adam onu asansöre taşıdı.

"Farklı türden bir ihanet. Aklımda birkaç 'ya şöyle olsaydı' sorusu var."

"Senin için iyi. Onları bir düşün. Kaynaklar konusunda biraz ilerleme kaydettim. Tam olarak tespit edemedim—birileri ne yaptığını biliyor ve çok iyi biliyor. Magdelana'dan daha iyi. O da bu işte iyi, ama bu kadar iyi değil. Bu yüzden ben bunu düşüneceğim, arama da otomatik olarak devam edecek."

"Magdelana. Hem işi iki tarafta da yapmada iyi mi?"

"Orada mükemmel. Peki diğer taraf nasıl?"

"Emin değilim."

"Şimdi buraya gel." Onu yatağa yatırdı; kedi çoktan oraya yerleşmişti bile. Ayakkabılarını çıkardı, sonra o kazağını çıkarırken ona bir gecelik getirdi.

Gömleği başından çıkardıktan sonra soyunmaya başladı.

"Bir ricam var mı? Yarın sabaha kadar ona yeterince zaman ve ilgi göstermiş olmamızı rica ediyorum."

"Hiç sorun değil." Soyunmayı bitirdi ve yatağa girdi.

Yorgunluktan, diye düşündü içinden, bedeni de yorgundu. Ama ihtiyaç, yorgunluktan daha güçlüydü. Ve onu tanıdığı için—evet, onu tanıyordu—onun da aynı ihtiyaca sahip olacağını anlıyordu.

O da yanına uzanıp, her zaman yaptığı gibi uyurken onu kucakladığında, kadın yüzünü kaldırıp onun dudaklarını bulmaya çalıştı.

"Benimle ol," diye fısıldadı. "Benimle olmana ihtiyacım var."

"Her zaman."

Çok hassas, o kadar hassas ki, her dokunuş, her tat.

Kedi yataktan atlamadan önce bir tür iç çekti.

Birbirlerini yatıştırıyorlardı, diye düşündü; bu sessiz, nazik çiftleşme, tutkudan çok sıcaklık ve rahatlık getiriyordu.

Kendini ona verdiği gibi ona da verdi. Aşk, sadece aşk, soru sormadan, şüphe duymadan. Elleri teninde gezinip süzülürken ona fısıldadı. İrlandaca, şimdi bildiği kelimeler, bilmediği kelimeler. Ama hepsi kalbinden geliyordu.

Karanlıkta yankılanan yumuşak sesleri, ona kendini değerli hissettirdi.

Bildiği kelimeleri onlara geri verdi ve kendi kelimelerini de ekledi.

Karanlıkta yankılanan o yumuşak sesler, ona kendini değerli hissettirdi.

Parmakları, sırtındaki o hafif morluğun üzerinden sanki onu silmek istercesine geçti ve bir an için, onu kaybetme düşüncesi onu mahvederken, onu daha sıkı tuttu.

"Bunu düşünme," diye fısıldadı—çünkü onu tanıyordu. "Şimdi bunu düşünme. Ben buradayım. Benimle burada ol. Seni seviyorum. Roarke. Seni seviyorum."

Ve kelimelerin tadına bakabilmek için ağzını tekrar kapattı.

"Benimle ol," diye düşündü tekrar ve onu kendine doğru çekti.

Birlikte yavaşça hareket ettiler, her anın tadını çıkardılar, aşkın sunduğu ışıltılı zevkin içinde yaşadılar.

"Aşkım, kalbim, her şeyim," dedi ona sözleriyle, bedeniyle. Onun uzun, yavaş boşalmasını hissetti, boğuk nefesinde bunu duydu. O onun altında erirken, o da kendi boşalmasını yaşadı.

★ ★ ★

Sabah uyandığında onu kediyle birlikte kanepede otururken gördü. Siyah bir kazak ve pantolon giymişti ve taşınabilir bir bilgisayarda çalışıyordu. Duvardaki ekranda haritalar, işaretlenmiş çeşitli rotalar ve bir sürü sayı görünüyordu.

"Yine cumartesiye kadar uyuyakaldım mı?"

“Hayır, yapmadın. Bugünlük programımı boşalttım.”

“Ülkeler çökebilir. Bunu yaşamak zorunda değilsiniz.”

“Onlar yapmayacak, ben yapacağım. O meşgul beyninizi uyandırmak için kahveye ihtiyacınız olacak.”

"Bir şey yakalamışsın."

“Neredeyse. Uyanın Teğmenim. Ben kahvaltı için fazlasıyla hazırım.”

Kahve aldı, kafasını dağıtmak için hızlıca duş aldı. Çıktığında, adam tabakları kapakların altına koymuş, pencerenin önünde dururken kediye de kahvaltısını hazırlıyordu.

“Tekrar otomatik moda geçti. Sadece birkaç kat daha.”

“Hangi kaynağa dayanarak?”

"Açık nedenlerden dolayı, Timothy Kruger'ın ödemesinin kaynağına daha çok odaklandım, diğerini de size bildireceğim ama önceliğim bu."

“Bununla ilgili bir sorunum yok. İşlem devam ederken ben de giyineceğim. Malzemeler Magdelana'dan temin edilecek veya Joy Barrister ile bağlantı kurulacak.”

Döndü. "Kız kardeşi mi?"

“İşe yarayan şey bu. Mesele karısı değil. Maddi olarak en çok o fayda görüyor, ama kocasını seviyordu ve mesele para değil.”

"Peki sonra ne olacak?"

Kadın dolaba girdi. “Ego, güç, öfke, hakaret, açgözlülük. Birini seçin, belki de hepsini. Magdelana evdeki biriyle, aileyle çalışır mıydı?”

Dolap kapağına geldi. "Kesinlikle."

“Bunun için nasıl bağlantı kurduklarını anlayamıyorum ama güçlü bir ihtimal. Hadi, bir şey seçin.” Kıyafetleri işaret etti. “Umurumda değil. Sadece başlamak istiyorum.”

"Eğer bilginin kaynağı oysa, bugün onunla yüzleşecek misiniz?"

"Kim olursa olsun, bu işin kaynağıyla yüzleşmenin bir yolunu bulacağım."

Başını sallayarak siyah bir pantolon, kalçalarına kadar uzanan ve mat altın rengi düğmeleri olan siyah bir deri ceket ve metalik altın ince çizgili siyah bir yelek seçti.

Bu onu endişelendirdi.

"Bu çizgiler çok parlak."

"Umursamadığını söyledin. Bana güven."

Ütülü beyaz bir gömlek, aynı mat altın rengi tokalı siyah bir kemer ve yan tarafında tokası olan sağlam siyah botlar seçti.

Ardından, kediye tanıdığı için Roarke kahvaltıyı korumak üzere tekrar dışarı çıktı.

"İhanet teorisi insana kız kardeşi hatırlatıyor."

"Delaney hakkında elimizdeki verilerde şiddete dair hiçbir şeyden bahsedilmiyor. Hiçbir zaman. Gayet sakın ve daha önce söylediğiniz her şey doğru. Dikkatli, şüpheli mesleğinde profesyonel. Elli milyon dolarlık borcunun son ödemesini de yeni aldı. Otelden çıkarken neden bu kadar üzgün?"

Ardından şöyle dedi: "Çünkü medyada çıkan haberleri duymuş. Barrister House'da bir cinayet işlenmiş."

"Peki, baş şüpheli kim olacak? Hırsız. Şimdi, bir adamı öldürdüğü için üzgün olabilirdi, ama son ödemeyi yaptıktan sonra neden kalıyor? Neden ortadan kaybolmak yerine New York'ta biraz uyuyor?"

Evet, çok iyi takip etti.

"Çünkü uyumak için yatağına gittiğinde, bir cinayet işlendiğinden haberi yoktu."

Eve silah kemerini almak için dışarı çıktı. "Ben olayı böyle görüyorum. Notlara tekrar baktım. Güvenlik sisteminde kısa bir aksama oldu. Sanki kapanıp tekrar açılıyor gibi. Yani ya şöyle olsaydı? İşini yapar, pencereden çıkar ve gider, güvenlik sistemi tekrar açılır."

"Ve bir başkası tekrar bozdu." Müzik gibi çaldı. "Sistemde çok kısa, neredeyse anlaşılmaz bir sinyal oldu."

"Pekala." Oturdu, kubbeyi kaldırdı ve adamın tamamen Amerikan tarzını tercih ettiğini gördü. Pastırma, yumurta, tost, tereyağı ve reçel, meyveler.

"Bana iş için temel bir zaman dilimi verdiniz. Ama kasayı açma süresini çıkarırsanız – çünkü şifre onda vardı – bu onu en az yirmi dakika, hatta belki daha fazla zaman kaybına uğrattır çünkü Delaney'nin iyi olduğu söyleniyor. Hızlı ve temiz bir iş çıkarırdı. Aksaklık veya sorun, TOD'dan yaklaşık on üç dakika önce meydana geldi."

"Kız kardeş." Roarke yanına oturdu. "Ev için mi, iş için mi?"

"Evi ya da işletmenin daha büyük bir kısmını alamıyor. İşte asıl mesele bu. Oğlunun evi, içindeki her şeyi, işletmenin daha büyük bir payını alması onu rahatsız ediyor mu acaba? O en büyük çocuk, ama oğlu daha çok şeye

sahip. Elbette o da yeterince şeye sahip oldu, ama büyük resme bakarsanız, oğlu daha fazlasını aldı. Daha çok değer gördü.”

Yemek yerken omuz silktilti. "Belki de eşyaları kasada tutmak istedi ama itiraz edildi. Belki de istemedi. Ama tüm bunlar ve onları geri almanın yolunu bulmaya çalışmak için harcadıkları zaman, ona bunu planlamak için bolca alan sağlıyor. Ya da bunu başarabilecek biriyle iş birliği yapıp, kendisini aklayabilir."

"Parayı ellerinde tutuyorlar, ki buna ihtiyacı yok, bu da onun kardeşini devre dışı bırakıp şirketin başına geçmesine olanak sağlıyor - daha fazla hisse alsa da almasa da. Babasına bir tokat gibi oluyor, yaptıklarını ortaya çıkarıyor ve onu ve diğerlerini durumu düzeltmeye çalışmanın ışığına çıkarıyor."

"Bu durum benim için çok anlamlı. Maddi olarak evet, eşim ve kızlarım fayda görüyor ama diğer her açıdan en çok kız kardeşim fayda görüyor."

"Ne kadar zeki bir zekân var."

Eve, yumurtaları toplarken onu düzeltti. "Bu onun akli. Onu aşağıya çekmek zorunda. Kendini iyi hissetmemesi de işine yaradı, ama o bunun da bir yolunu buldu. Ona aşağıya inmesi gerektiğini, hayır, Aileen'i uyandırmaması gerektiğini söyledi. Adam aşağı indi, kasanın açık olduğunu, zümrütlerin gittiğini gördü."

"Şok, endişe. Polisi aramaya koyulur. Muhtemelen karısının sesini duyar ve cevap veremeden bir gürültü kopar. Aileen içeri girer. Gördüğü tek şey odur. Joy'un sadece dışarı çıkıp birkaç dakika beklemesi, sonra içeri koşup duruma el koyması gerekir."

Eve pastırmayı ısırarak, "Oldukça sağlam bir plan. Başarısız hırsızlık olayını seçmelisin çünkü her şey güzel ve düzenli bir şekilde kurgulanmış." dedi.

"Bahse girerim bu durum sizi baştan beri rahatsız ediyordu. O güzel ve düzenli şey."

"Bazıları öyle, ama kanıtlara bakmak zorundasınız. Daha fazla kanıt elde ettikçe, bu durum beni daha çok rahatsız etti. Bir de bana yönelik suikastın zamanlaması var. Sabah, Barrister House'a gidip Fancy Blonde hakkında bilgi aldıktan, Yancy'yi ayarladıktan ve basın toplantısından önce. Yine de, eğer Joy Barrister suikastı ayarladıysa, tetikçinin adını bir yerden almış olmalı. Hem de çok hızlı bir şekilde."

"Magdelana."

"O, alt tabakadaki insanları tanırdı."

"Evet, yapardı."

"Ve birisi bir polisle hemen başa çıkacak kadar hırslı. Yani şu anki görüşüm bu. Duruma göre değişebilir."

"Sanmıyorum," diye düşündü kahvesini doldururken. "Burada çok zeki polis memurumla otururken, her şey çok iyi uyuyor. Bunu nasıl halledeceksin?"

"Açık artırma yerini ve zamanını bilmemiz gerekiyor. Eğer Barrister'ı bundan önce yakalarsak, geciktirecekler. Batacaklar ve geciktirecekler. Eğer haklıysam ve Joy Barrister ve Magdelana bu çarkı döndürmeye başladılarsa, Barrister'ın kardeşini ortadan kaldıracağını biliyordu. Belki komisyoncu biliyordu, belki bilmiyordu. Ama bu onu sorumluluktan kurtarmaz. Hırsız da, ya da bağlantılı olan başka biri de. Bu, suç işlenmesi sırasında işlenen bir cinayet ve hepsi de bu işin içinde."

Ekrana başını sallayarak kahvesini içti. "Sence ne kadar daha sürecek?"

"Zahmetli bir iş ama artık bir saatten kısa sürüyor diyebilirim. Hem de çok daha kısa."

"Eğer Barrister ile çalışıyorsa, Magdelana bizim onu teşhis ettiğimizi biliyor. Bundan hoşlanıyor. Onun olduğunu bilmemizi istiyor çünkü aklanabileceğini düşünüyor."

"Evet, yapardı."

"Pişman olacak. Gitmem gerek. Bunu Whitney'e danışmam, Peabody ve Feeney'i bilgilendirmem lazım. Dedektiflerimi ve memurlarımı operasyona hazırlanmaları için bilgilendireceğim. O yeri tespit edeceğiz ve hazır olmalıyız."

Onunla birlikte ayağa kalktı. "Önce bununla ilgileneceğim, sonra Merkez'e gelip EDD'de kalan işleri halledeceğim."

"Eğer er ya da geç gidersek, seni dışarıda bırakmayacağım."

"Ve sizi oyalamayacağım. Eğer düşündüğümüz gibi New York'taysa, eğer benim yüzümü bu işe sokması onun için bu kadar önemliyse, planlar ve güvenlik konusunda yardımcı olabilirim. Değilse, ulaşım konusunda yardımcı olabilirim."

"Seni tanı mıyordu. Bunu anlıyor musun acaba?"

"O zaman beni tanı mıyordunuz."

"İnsanlar değişir, evet, ama temelleri değişmez. Değişmez işte. O seni hiç tanımadı." Onu öptü. "Ben tanıyorum."

Onu kendine çekti, sıkıca tuttu. "Polis memuruma iyi bak."

"Dün dikkatim dağılmıştı, ama siz benimle ilgilendiniz. Bugün dikkatim dağılmayacak."

Geriye doğru adım attığı sırada, bağlantı cihazı sinyal verdi.

"Robert J. Wenn. Bu ismi biliyorum."

"Öyle de olmalı. Çok başarılı bir ceza savunma avukatı."

"Peki, ne istiyor ki?" diye sordu. Kadın, "Dallas'ı" diye cevap verdi.

"Teğmenim, günaydın."

Gümüş rengi koyu saçları kusursuzca şekillendirilmiş, simsiyah kaşlarının altında elektrik yeşili gözleri olan adam, oldukça başarılı bir ceza avukatına benziyordu. Altmış yaşlarında olan adam, onun görüşüne göre, kendisi gibi insanların sanıkların etrafına ördüğü düğümleri çözmek için on yıllarca ustalıkla çalışmıştı.

"Bay Wenn, sizin için ne yapabilirim?"

"Birbirimiz için yapabileceğimiz bir şeyler olduğuna inanıyorum. Belirli nedenlerden dolayı, mevcut soruşturmanızla ilgili size detaylı bilgi sunabilecek bir müvekkilim var."

"Peki, bu hususlar neler olabilir?"

"Müvekkilim, Kraliyet Süiti'nin çalınmasıyla ilgili her türlü suçlamadan muafiyet talep etmektedir."

"Hepsi bu kadar mı? Barrister House'dan çalınan eşya veya eşyalar henüz kamuoyuna açıklanmadığına göre, müvekkilinizin bir adamın öldürüldüğü soygun olayına karışmış olduğunu varsaymak zorundayım."

"Müvekkilim tarafından değil. Teğmenim, müvekkilim Nathan Barrister'ın ölümünde hiçbir rolü olmadığını iddia ediyor ve beni de buna ikna etti. Ancak sizi sorumlulara götürecek ve muhtemelen Kraliyet Süiti'nin kurtarılmasına yol açacak bilgilere sahip."

"Müvekkiliniz Savannah, Georgia'dan Jenna Lynn Delaney mi?"

Bakışları sabit kaldı; kadın bunu takdir etti. "İşinizde çok iyisiniz. Ben de öyleyim. Bence işimizde gereken becerilerden biri de gerçeği yalandan ayırmaktır. Müvekkilim, sizinle ve savcılıktan bir temsilciyle tarafsız bir yerde bir görüşme talep ediyor."

"Kaçabilirdi Teğmenim. Kaçmadı. Şu anda, Nathan Barrister'ın katilini bulmanıza yardımcı olmak için bir konumda, hatta bu konumu kendisi seçti. Henüz mahkeme salonunda karşı karşıya gelmedik, ama sizin itibarınızı

biliyorum. Bunun sizin önceliğiniz olacağına inanıyorum. Onun da önceliği bu.”

"Patronumla ve savcılıkla görüşmem gerekiyor."

"Elbette. Şunu da ekleyeyim ki, kendisi şu anda sizin dışınızdaki hiçbir kolluk görevlisiyle konuşmaya istekli değil."

"Eğer böyle bir toplantı gerçekleşirse, eşim de katılacak."

"Bu uygun. Şimdilik başka kurumlarla görüşmeyelim. O zaman, eğer bir anlaşmaya varabilirsek, size adresi vereceğim. İlginiz için teşekkür ederim."

Eve, Roarke'a baktı. "Vay canına, vay canına, vay canına."

"Ona dokunulmazlık verecek misiniz?"

"Bu benim elimde değil."

"İkimiz de orada etkili olacağınızı biliyoruz."

"Barrister'ı öldürmedi ve bunu Whitney'e ve asistanına da kanıtlayabilirim. Hırsızlık suçundan dokunulmazlık konusu ise benim için hassas bir nokta."

"Ama sizin önceliğiniz var."

"Evet."

"Toplantıda olmak istiyorum. Bayan Delaney ile aramızda, mutlaka kelimelere ihtiyaç duymayacağımız bir iletişim dili var."

"Anladım. Önce Whitney ile iletişime geçeceğim." O, teması kurdu.

Komutanına durumunu anlatırken, kadının bir o yana bir bu yana yürümesini, duraklamasını, tekrar bir bu yana yürümesini izledi. Cher Reo'yu savunması onu şaşırtmadı; Eve ve APA'nın bir ritmi vardı.

İşini bitirdiğinde tekrar ona döndü. "Tamam, bir kişi halledildi. O, asistanla konuşacak. Ben de Reo'yu bilgilendireceğim. Sonra da Peabody'yi işin içine katacağım."

"Ben aşağı inip Summerset ile konuşacağım. Ben onlara geri dönene kadar o mali işlerle ilgilenmeye devam edebilir. O halledebilir," dedi kadın itiraz etmeye başlayınca. "Onda bu iş için gerekli beceri var ve bu becerisini ihtiyatlı bir şekilde kullanacak. Bunu biliyorsun."

"Kahretsin. Şimdi onu NYPSD danışmanı mı yapmamız gerekecek?"

Roarke gülümsedi. "Sanırım bu teklife çok şaşıracaktır. Ben aşağıda olacağım."

Dünyanın ya da uzayın en zengin adamının, kedinin yalamaması için kahvaltı tabaklarını toplayıp dışarı taşımasını hem sevimli hem de komik bulmuştu.

Reo ile iletişime geçtiğinde, orada bir aşağı bir yukarı yürüyebilmek için ofisine doğru yöneldi. Böylece Reo ile konuşurken bir kez daha tahtasına bakabilecekti.

Daha fazla kahve aldı, tahtasına işaret koydu ve Peabody ile iletişime geçti.

Ona göre bu toplantıyı çabucak yapmak istiyorlardı. İşleri hızlandırmaları gerekiyordu. Komutanlıktan onay beklerken Jenkinson'ı etiketledi.

Arazide tahmini varış zamanı bilinmiyor. Her şeyi örtün.

Cevabı çabuk geldi ve tıpkı kravatlarından biri kadar renkliydi. Bir herif seni sırtından bıçaklamaya mı çalıştı? Sokakta sana delik açmaya mı çalıştı? Benim vücudumda fazladan delik yok, üstelik ondan geriye kalanları da o sokaktan kaldırmak zorunda kaldılar. Her şeyi örtbas et, Dedektif Çavuş. Eve döndüğümde brifing, tüm ekip hazır. Her şeyi siktir et. Anlaşıldı, Loo.

Whitney ve savcının bazı ayrıntılar üzerinde anlaştığını hayal eden kadın, Summerset yukarı çıkarken o da aşağı indi.

“Bu konuya aktif katılımımla ilgili bazı sorunlarınız olabileceğini anlıyorum. Bir şey söylemek istiyorum. Bir keresinde benden o kadını bu evden çıkarmamı istemiştiniz.”

"Onu yere serdikten sonra."

“Evet. Bunu yapmaktan fazlasıyla memnun oldum. Ona zarar verdi ve bu benim için yeterli olurdu. O sırada yüzüne yumruk yemeyi hak edip etmediği tartışılabilir, ancak elbette sizin tarafınızı da anlayabiliyorum. Ama şimdi, şimdi, ona tekrar zarar vermek için elinden gelen her şeyi yapıyor. Dahası, yapabilseydi onu yok ederdi. Eğer hayatınıza yönelik suikast girişimi başarılı olsaydı, bunu yapardı. Yaptığım herhangi bir şey onun hapse girmesine yardımcı olursa, bunu çok tatmin edici bulurum.”

"Ve bu bana yeterli olmalı."

“Güzel.” Kediye baktı. “Şimdi Galahad ve benim yapacak işimiz var.” Tekrar konuşmaya başladı, durakladı. “O zaman bana evinizdeki çöpleri çıkarmamı söylemiştiniz. Şimdi ben de size diyorum ki, o çöpleri hayatımızdan çıkarın.”

"Aynen bunu yapacağım."

Kadın, Roarke'ın beklediği yere indi. Roarke siyah deri ceketini giymişti ve kadın, bir yerlere silah sakladığını tahmin etti.

Sormazdı.

"Finansal verilere kısa süre içinde ulaşacağız."

"Her küçük yardım önemlidir." diye sinyal verdi telsizinden.
"Komutanım."

"Toplantıya gidiyorsunuz. Reo şu anda Wenn ile konuşuyor. Size yeri bildirecek."

"Evet efendim. Delaney'e yapılan ödemelerin kaynaklarına yaklaşıyoruz. Bakalım kendisi teyit edecek mi."

"Peki ya Timothy Kruger'a yapılan ödemeler?"

"Ayrıca çok yakın. Komutanım, dönüşümde tümenime bilgi vereceğim ve eğer müzayede, inandığım gibi, New York'ta gerçekleşirse, baskın operasyonu için hazırlıklara başlayacağım."

"Katılacağım. Beni gelişmelerden haberdar edin."

Telefonu cebine koydu. "Şimdi bekleyeceğiz."

"Dışarıda bekleyeceğiz. Çok güzel bir sabah."

Dışarı adım attıklarında, adam kadının elini tuttu. Bir an durup çimenliğe, hafif esintiyle uçuşan yapraklara baktılar.

"Biliyorum, bir an önce harekete geçmek, işi bitirmek istiyorsunuz. Ama beklemek zorunda olduğumuza göre, bulunduğumuz yerin ve sahip olduklarımızın tadını çıkaralım."

Parmaklarını öptü. "Aile Şükran Günü için geliyor, Brian da. Bu yıl Crack ve Ro'yu, Louise ve Charles'ı tekrar davet etmeyi düşündüm."

"Evet, elbette."

"Ve çocuklar Richard ve Catherine. Nixie için sizinle o zamanı geçirmek çok şey ifade ediyor."

"Ara sıra beni etiketliyor."

"Evet, biliyorum. Onun için bir kahramansın. Görevini yaptın, evet," dedi Eve daha sözünü tamamlayamadan, "ama ona verdiğin sözü tuttun ve ailesini katledenleri hapse attın. Genç bir kız bile herkesin sözünü tutmadığını bilir."

İkisinin de bağlantıları sinyal verdi.

"Summerset," dedi Roarke.

"Reo."

Eve birkaç adım geri çekildi.

Kadın arkasını döndüğünde, Roarke bağlantı parçasını cebine koydu.

“Bir adresiniz var.”

“Evet, Wenn’in oğlunun Upper East Side'daki çatı katı dairesi. Ben programlayacağım, sen sür. Summerset?”

“Tüm teknik detaylara ihtiyaç duymayacağınızı düşündüğüm için, en basit fiyatı vereyim.”

Direksiyonun başına geçti.

“Bir başkasının içinde çok iyi olduğu açıkça belli. Her ne kadar olayı çok iyi ve çok hızlı bir şekilde örtbas etmiş olsa da, kullanılmayan bir Zip hesabı aktif hale getirildi, ardından dün tekrar kapatıldı. Tam elli bin lira nakit olarak yatırıldı.”

"Peşin."

“Evet, nakit olarak bu kullanılmayan hesaba yatırıldı, ardından çeşitli yerlerdeki çeşitli finans kuruluşlarına havale edildi. Birkaç saat içinde oradan oraya savruldu. 175 sterlinlik kısım Timothy Kruger'ın hesabına havale edildi ve kalan kısım biraz daha dolaştı ve şimdi o geçici hesapta duruyor; sanırım banka bugün açıldığında nakit olarak çekilecek.”

“Bankada hesabınız var mı?”

"Bu doğru."

“Buna ihtiyacım var. Birkaç gizli polis memurunu gözetim altında tutacağım. Onun içeri girmesini ya da temsilcisinin içeri girip bunu almasını istiyorum. Onu yakaladığımızda güzel bir darbe olacak.”

"Neden Kruger'a parayı öylece vermedi ki?"

"Onunla doğrudan yüzleşmek zorunda kalacaktı. Tam bir alçak."

Konuşurlarken, kadın Wenn'in oğluna doğru koşmuştu.

“Stephen Wenn, otuz üç yaşında, babasının hukuk firmasında ortak. İkiz kız kardeşi Rachel var, altı yıl önce Savannah'a taşındı ve kocası ve iki çocuğuyla birlikte Delaney'nin hemen yan komşusunda yaşıyor.”

“Dünya çok küçük olabilir.”

“Kız kardeşi orada Adli Yardım aracılığıyla avukatlık yapıyor, kocası doktor. Dahiliye uzmanı. Yani Delaney, ziyaretlerinden birinde oğluyla tanışıyor, belki Wenn ile de. Başı dertte, işte o zaman ona başvuruyor. Eğer cumartesi günü onu otelden alan kişi oysa, bu kolu çekmek için beklemişler.”

“Nedenini öğreneceksin.”

“Magdelana'yla, emlakçı Joy Barrister'la ya da herhangi biriyle iletişime geçti mi?”

Roarke ona, "Onun yerinde olsaydım, kesinlikle hayır derdim" dedi.

Gümüş ve parıldayan mavi bir kulenin yanındaki yeraltı otoparkına girdi ve doğrudan kendisine ayrılmış bir yere park etti.

"Burası senin, değil mi? Burası."

"Genç Wenn'in çatı katı dairesi nefes kesen manzaralara sahip."

Asansöre doğru yürürken tekrar elini tuttu. Asansör kabininde kartını okuttu.

"Hızlı gelin," dedi ona. "Doğrudan çatı katının girişine gideceğiz."

"Bana şikayet edecek hiçbir şey bırakmıyorsun."

“En büyük dileğim gerçek oldu.”

Araba sorunsuz ve sessiz çalışıyordu, duvarları gümüş rengindeydi ve hem hoş hem de narin bir koku yayıyordu.

İçerisi, duvarları ve kapıları kaplayan, New York silüetinin siyah beyaz bir duvar resminin bulunduğu bir fuayeye açılıyordu; bu da insana Manhattan adasının tam ortasında duruyormuş hissi veriyordu. Ev sahibi, her iki tarafa da yüzer banklar eklemişti ve Eve'in düşündüğüne göre, bu banklar Doğu Nehri ve Hudson Nehri üzerinde yüzer gibi duruyordu.

Eve zile bastı.

Genç Wenn hemen cevap verdi. Saçlarını daha uzun, lacivert çizgili takım elbisesinin yakasının hemen üzerine kadar uzatmış olsa da, babasının koyu renk saçlarına sahipti, sadece beyaz telleri yoktu. Gözleri ise daha sakın bir yeşil tonundaydı.

Önce Eve'e, sonra da Roarke'a elini uzattı.

“Stephen Wenn. Geldiğiniz için teşekkür ederim.”

Onları muhteşem manzaralardan birine sahip devasa bir oturma odasına götürdü. Yerden tavana uzanan bir diğer cam duvarın ardında ise geniş bir teras uzanıyordu.

Evin büyüklüğüne uygun mobilyalar seçmişti; parlak siyah bir kuyruklu piyano, alçak kanepeler, gri ve siyah tonlarında ve desenlerinde yüksek sırtlı sandalyeler bunlardan bazılarıydı. Buna karşılık, sanat eserleri büyük, cesur ve gösterişli tarzdaydı.

Kanepelerden birinden iki kişi kalktı; avukat ve müvekkili. Wenn, koyu gri takım elbisesi, lacivert-bordo çizgili kravatı ve parlak topuklu ayakkabılarıyla son derece ciddi bir duruş sergiliyordu. Müvekkili ise

kendisinden çok daha büyük duran bir Yale sweatshirt'ü giymişti ve Eve, bunun ev sahibinden ödünç alındığını tahmin etti.

Elbisesini siyah kot pantolon ve spor ayakkabılarla kombinlemişti; Eve de onun iş yerinde bunları giyeceğini varsaymıştı.

Yüzük takmadığı, ince ve uzun parmaklı ellerini birbirine kenetlemişti. Bu gerginlikten kaynaklanıyordu, ama Roarke'a attığı bakış saf, çıplak bir hayranlıktı.

“Teğmen Dallas, Robert Wenn.” Elini sıkmak için yanına gitti. “Roarke, değil mi?”

“Öyle.”

Eve, “Danışman olarak,” diye ekledi.

“Özür dilerim, affedersiniz.” Coastal Georgia kelimeleri yavaş ve rahat bir şekilde söyledi. “Steve, Rob, bir dakikanız olabilir mi? Bir dakika için odayı kullanabilir miyim?”

“Jenna.”

“Biliyorum.” Avukatına iki elini de uzattı. “Endişelenmenize gerek yok. Sadece bir dakikaya ihtiyacım var.”

“Kahve ister misin?” Stephen, Roarke ve Eve ile konuşurken Jenna'nın omzuna koruyucu ve sevgi dolu bir şekilde elini koydu. “Baba, kahveyi hazırlamama yardım eder misin?”

Başını salladı, Jenna'ya uyarıcı bir bakış attı, sonra oğluyla birlikte oturma odasından çıktı.

“Öncelikle, bana her şeyi açıklama fırsatı verdiğiniz için teşekkür ederim, Teğmen Dallas. Ama gitmem gerekiyor—” Roarke'un elini iki eliyle birden tuttu. “Siz gelmiş geçmiş en iyisisiniz.”

“Eğer bu doğru olsaydı, bunu söylemek için hiçbir nedeniniz olmazdı.”

Ona sadece gülümsedi. “Bazı şeyler duyuyorsun ve ortak tanıdıklarımız var. Ben... Sen vazgeçtin. Bu beni de ciddi ciddi aynı şeyi yapmam gerektiği konusunda düşündürüyor. Ama bunu nasıl yaptın? Nasıl öylece çekip gittin?”

“Eğer en iyisi olarak kabul edilebileceğim bir şeyden vazgeçecek olsaydım, bunun nedeni artık ona aynı şekilde ihtiyacım kalmaması ve daha çok başka bir şeye ihtiyaç duymam olurdu. Sonra bir polise aşık oldum. Dürüst, zeki, merhametli ve iyi bir polise.”

Eve'e baktı. “Ben de öyle duydum.”

"Hatta benim daha çok ihtiyacım olan şey bile bunun yanında sönük kaldı. O benim gerçeğimi biliyor. Sen de ona kendi gerçeğini anlat."

"Yapacağım." Mavi gözleriyle Eve'e dosdoğru baktı. "Bütün tanrı ve tanrıçalara yemin ederim, yapacağım."

Zil tekrar çaldı.

Eve, "Görünüşe göre buna başlamak üzeresiniz," dedi.

Ondokuzuncu Bölüm

Reo ve Peabody birlikte geldiler. El sıkışıldı, tanışmalar yapıldı, yerlerimize oturduk ve kahve ikram edildi.

Üzerindeki gösterişsiz, koyu gri takım elbisesi ve topuz yapılmış kabarık sarı saçlarıyla Reo, evrak çantasından bir tablet çıkardı, sonra Eve'e baktı.

“Kayıt devam ediyor. Reo, APA Cher, Dallas, Teğmen Eve, Peabody, Dedektif Delia, uzman danışman Roarke, Delaney, Jenna Lynn ve avukatları Wenn, Robert, Wenn Stephen ile görüşüyor.”

“Bayan Delaney—”

“Lütfen Jenna. Sadece Jenna. Aynı bölgeden olduğumuzu duyabiliyorum.”

“Evet. Jenna, avukatınızla konuştuk ve size bu anlaşmanın şartlarını ilettiğinin farkındayım. Ancak artık kayıt altına alındık ve bu şartları size tekrar, kayıt altına alınarak açıklayacağım. Eğer Nathan Barrister cinayetinden sorumlu kişi veya kişilerin tespit edilmesine yol açabilecek ve yol açan bilgilere sahipseniz, Barrister Evi'nden çalınan eşyaların bulunmasına yol açabilecek ve yol açan bilgilere sahipseniz, bu eşyaların çalınmasıyla ilgili herhangi bir suçlamadan size dokunulmazlık teklif etme yetkim var. Eğer doğruyu söylemezseniz, bilgilerinizin yanlış olduğu kanıtlanırsa, dokunulmazlık geçersiz kılınacaktır.”

"Anladım."

"Bir suç işlenmesi sırasında ölüm meydana geldiğinde, o suçun işlenmesine katılanların da bu ölümden sorumlu tutulabileceğini anlıyorsunuz?"

"Evet. İşte bu yüzden buradayım."

Reo, evrak çantasından bir tablet çıkardı ve Wenn'e uzattı. "Müvekkilinize imzalamasını söylemeden önce sözleşmeyi okumak isteyeceksiniz."

"İmzalayacağım. Bildiğim her şeyi size anlatacağım."

"Bekle bakalım Jenna," dedi Wenn ve okumaya başladı. Okurken başını salladı, sonra Jenna'ya uzattı.

"Tanrıya şükür," diye mırıldandı imzasını atarken.

Wenn belgeyi geri aldı, imzaladı ve Reo'ya verdi. Reo imzaladıktan sonra hafifçe vurdu. "Size bir kopyasını, Bay Wenn, bir kopyasını da müvekkiliniz için gönderiyorum."

İşlem bittikten sonra Reo tableti kenara koydu. "Şimdi Teğmen Dallas'ın size haklarınızı okumasını ve görüşmeye başlamasını istiyorum."

"Jenna Lynn Delaney, sessiz kalma hakkınız var."

Eve, gözden geçirilmiş Miranda haklarını okuduktan sonra Jenna'ya haklarını anlayıp anlamadığını ve az önce imzaladığı anlaşmayla birlikte bazı haklarından feragat ettiğini de anlayıp anlamadığını sordu.

"Evet."

"Nathan Barrister'ı sen mi öldürdün?"

"Hayır, yapmadım."

"Geçen cuma akşamı güvenlik sistemini atlatarak Barrister House'a girdiniz mi?"

"Evet."

"Bir pencereden mi girdiniz, Nathan Barrister'ın ev ofisi olarak kullandığı odadaki kasaya mı ulaştınız?"

"Evet."

"Kasadan bir şey çıkardınız mı?"

"Kraliyet takımını çıkardım; bu takımında bir kolye, bir bileklik, bir yüzük, bir çift küpe ve platin üzerine yerleştirilmiş zümrüt ve elmaslardan oluşan bir taç bulunuyordu."

"Neden sadece o eşyaları kaldırdınız?"

"Talimatlarım buydu."

"Sana kim talimat verdi?"

"James Mulligan'ı –adından tanıdığım birini– ve Genevieve Delecroix adıyla bilinen, kusursuz Fransızca ve İtalyanca konuşan birini tanıyordum. Ama aptal olmadığım için ve biri bana ne kadar para gösterirse gösterebilir, körü körüne hareket etmediğim için, kim olduğunu öğrenmek için zaman

ayırdım. Magdelana Percell'di. Emekli bir aracıydı –sahip olmadıkları bir şeyi isteyen insanlarla onu elde edebilecek insanlar arasında bir tür aracıydı.”

Duraksadı, Stephen'ın kahve yerine getirdiği meşrubata uzandı. "Başlangıçtan başlayıp, ileri doğru ilerleyebilir miyim?"

"Elbette."

“Mulligan benimle iletişime geçti, beni İtalya'ya, Sorrento'ya uçurmayı teklif etti; büyük bir kazanç sağlayacak önemli bir iş hakkında görüşmek için. Her iki durumda da onun parasıyla birkaç gün İtalya'da kalacaktım. Villasıydı, onu da kontrol ettim. Gerçekten çok güzel bir yerdi ve orada onunla tanıştım.”

“Magdelana Percell.”

“Evet. Belli ki o sorumluydu. Bu benim görüşüm, ama iyi bir değerlendirciyim. Adam ona aşık olmuş, biliyorsunuz? Ama ne olursa olsun, iş teklif ettiler. Girip çıkılacak, sorun yok, telaş yok. Muhtemelen kabul etmezdim, ama sonra bana hedefi söylediler. Efsanevi bir hedef. İlk kez kim aldıysa? Bir dahi. Ben o hedefi almayacağım için biraz hayal kırıklığına uğradım, ama tüm bunları elinde tutma ihtimali? Hayır diyemezdim.”

“Neden dahi olmanıza gerek kalmasın ki?”

"Zaten güvenlik sistemini, kasanın yerini biliyorlardı. Hatta şifreyi bile biliyorlardı."

Derin bir nefes verdi. "Biliyorsun, 'hediye atın dişine bakılmaz' derler ya?"

“Neden böyle diyorlar? Kim atın ağzına bakmak ister ki?”

“Bilmiyorum, ama bilmeliydim. Gerçek olamayacak kadar iyiydi. Bana yirmi milyon teklif ettiler, ben de elli milyon için ısrar ettim ve aldım. Elli milyon dolar ve Kraliyet Süiti'nde kalma şansı. İş aldığımda on beş milyon, kasayı açıp onlara fotoğraf gönderdiğimde on beş milyon daha ve geri kalanı da kimlik doğrulaması için. İyi geçiniyorum, ama tek bir iş için elli milyon doların yanında hiçbir şey değil, üstelik neredeyse hiç hazırlık yapmam gerekmiyor.”

Ellerini kot pantolonunun paçalarına sürdü. "Avuçlarım terliyor." Derin bir nefes verdi. "Neyse. Villadan New York'a, her şeyi gözden geçirmek için gittim. Güvenlik sistemi mi? Eski, güncellemeye ihtiyacı vardı. Birkaç

gösterişli çiçek aldım, bir kamyonu kaçırdım ve araziye giriş izni aldım, girişi ve uşağı gördüm. Her şey tam da söyledikleri gibiydi."

Omuz silkti, biraz daha içti. "Steve'le takıldım işte." Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Hiçbir şey bilmiyordu. Hiçbirini. Bunu, yaptığım şeyi. Bilmiyordu, Rob da bilmiyordu, Rachel da, ailesi de. Yemin ederim."

"Onları sıkıştırmakla ilgilenmiyorum."

"Tamam, güzel. Eve gittim, hazırlıklarımı yaptım, onay bekledim. Gerçekten fazla zamana ihtiyacım olmadı. Dürüst olmak gerekirse, New York'tan ayrılmadan önce de girebilirdim muhtemelen, ama zaman ayırmayı, pratik yapmayı, olası durumları, B, C ve D planlarını düşünmeyi seviyorum."

"Bana B planına bir örnek verin."

"Canınız pahasına kaçın. Teğmenim—herkes—ben hırsızlık yapıyorum. Bu beni kötü adam yapıyor ama ben hiç kimseye zarar vermedim. Silah taşımıyorum ve aldığım hiçbir şey bir insandan daha değerli değil. Benim için asla. Hiçbir zaman."

Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı.

"Onay aldım, bu yüzden beni New York'a geri uçurdular. Cumartesi gecesi devam etmeye hazırdım."

Eve, "Cuma," diye düzeltti.

"Hayır, bakın, cumartesi günü taşınmam gerekiyordu ama son dakika cuma gecesine aldılar. Kalacağım otelde büyük bir gala olacağı için biraz sinirlendim ama iş iştir."

"Kim yükseltti?"

"Öyle yaptı, Magdelana. Bu yüzden bir gece önceden gittim."

"Güvenlik sistemini ne zaman devre dışı bıraktınız?"

"On iki-on yedi. Sonra emin olmak için bir dakika bekledim, sonra kapılardan geçtim. Pencereyi birkaç dakika içinde, belki de daha kısa sürede açtım. Sonra tekrar bir dakika bekledim, dinledim, hissettim. Her şeyin yolunda olduğundan emin olduğumda, talimatlara uyarak paneli açtım, kasayı açtım. Eski bir güzellik. Kendi yöntemimle açmayı tercih ederdim ama talimatlara uydum. Ve aman Tanrım, içerideki her şey... Hemen ötesinde."

Eve, o anı hatırlarken, gözlerinin bir an için yıldızlar gibi parladığını düşündü.

"Bir an için sendeledim çünkü gerçekten çok etkileyiciydi. Muhtemelen ağzım sulandı. Sonra o kolyeyi ellerimde tuttum."

Roarke'a şöyle bir baktı. Eve, aralarında bir şey geçtiğini biliyordu ama bunu belli etmedi.

"Sonra küpeler, bileklik, yüzük, taç. Her bir parçayı ayrı ayrı poşete koydum ve çıktım."

"Kasayı açık bıraktınız ama pencereyi kapattınız."

"Talimatlara uygun olarak yaptım. Dikkatsiz davranmak beni rahatsız etti, ama talimatlar böyleydi."

"Güvenlik sistemini ne zaman yeniden devreye soktunuz?"

"1242. Girip çıktım, tertemiz çıktım. Yemin ederim. O adamı neden öldürdüklerini bilmiyorum. Beni neden tuzağa düşürdüklerini de bilmiyorum. Ama temiz çıktım. Saat 130'da kimlik doğrulayıcısıyla buluşacaktım."

"Nerede?"

"Şehir merkezinde bir depo. Adresi biliyorum. Otele geri döndüm, iş kıyafetlerimi çıkardım, sonra odamdan çıktım, birkaç blok yürüdüm, taksiye binip şehir merkezine gittim. Doğrulayıcı ve güvenlik görevlisiyle buluştum. Güvenlik görevlisi beni içeri aldı. Doğrulayıcı her bir parçayı, taşı tek tek inceledi. Dikkatli, titiz. Yaklaşık bir saat sürdü. Sanırım biraz daha fazla."

"İsim."

"O vermedi, ben de istemedim. Bakın, yaşlı bir adamdı, muhtemelen torunları bile vardı. Onu kol askısına koymak istemiyorum. Güvenlik görevlisi mi? İyi bir hisse kapılmadım, o yüzden size bir resim çizeyim—ya da birileri tarif etsin diye onu tarif edeyim. Onları bir kutuya kilitleyip götüren oydu. Otele döndüğümde saat üç buçuk civarıydı sanırım. Biraz sakinleşmem, kendime gelmem gerekti, bu yüzden uyuyabilmem için belki beşe kadar bekledim. Cumartesi gününün çoğunu uyuyarak geçirdim. Kalktım, biraz yemek sipariş ettim—bir şişe şampanya da dahil. Duş aldım ve yemek yerken ekranı açtım. Saçma bir video izledim, rahatladım."

"Sonra medya haberlerini kontrol etmeye başladım ve Nathan Barrister hakkında o zaman bilgi edindim. Panikledim. Normalde paniklemem ama panikledim. Kaçacaktım ama... yapamadım. Sonunda Steve'i aradım. Ona sadece başımın dertte olduğunu, saklanacak, düşünecek bir yere ihtiyacım olduğunu söyledim. O da gelip beni aldı."

Ellerine baktı. “Bu kadar uzun süre beklediğim için pişman olabilirim, ve oluyorum da. Ama korkmuştum, gerçekten çok korkmuştum. Düşünemeyecek kadar korkmuştum, sonra da yaptıkları şeye çok kızmıştım, inanılmaz derecede kızgındım—Nathan Barrister’ı araştırdım. Bir eşi, çocukları, iyi bir hayatı vardı. Bunu düşündüm ve ortadan kaybolsam bile bunu bana nasıl yüklemek istediklerini düşündüm. Ve buna katlanamazdım.”

"Steve'e her şeyi anlattım, sonra Steve'in gelmesini istediği Rob geldiğinde ona da anlattım."

Tekrar yukarı baktı. "Bir kafese girmek istemiyorum ve girmemek için elimden gelen her şeyi yapmaktan da pişman değilim. Ama eğer girersem, yapmadığım bir şey için olmayacak. Asla yapmam. Nathan Barrister'ı ben öldürmedim."

Eve kısaca, "Bunu biliyorum," dedi.

"Bana inanıyor musun?"

“Onu öldürmediğinizi zaten biliyordum. Şimdi bunu doğruladınız. Az önce verdiğiniz bilgilerin çoğunu zaten topladık.”

“Ama... Bu iyi bir bilgi ve ben de isteyerek verdim. Ben—”

“Elimizdeki birkaç parça eksikti ve doğrulama işlemleri oldukça yardımcı oldu.” Ardından Reo’ya döndü. “Bu iyi bir bilgi ve doğrulama.”

"Yani bağışıklık devam ediyor mu?"

Reo'nun onaylamasıyla Eve, "Geçerli. Size tavsiyem, bu ayrıcalığı elde ettiğinize göre? Başka bir iş bulun, çünkü bir daha böyle bir fırsat yakalayamayacaksınız." dedi.

"Evet, ben de öyle düşünüyordum."

“Daha dikkatli düşünün. Şimdi birkaç noktayı gözden geçirelim.”

“İlk olarak mı? Ah, Interpol olayı.”

“Ben hallederim. Müzayede hakkında biraz bilginiz varsa işim daha kolay olur.”

Jenna şimdi gülümsedi. "Bunu yapmamam gerekiyordu. Güvenilir bir insan olmadığım için villaya birkaç dinleme cihazı yerleştirdim. Bir şey kazanmak istiyorlarsa bir açık artırma olması gerekiyordu ve size söyleyeyim, o kadın tamamen para kazanmaya odaklı. Ondan hiç hoşlanmadım."

"Kazandın," diye düşündü Eve.

“Plan New York. Nereye olduğunu söyleyemem, o noktada karar vermişler miydi bilmiyorum ama o New York'ta ısrar etti. Adam Avrupa'yı istiyordu ama o, çoğu erkeğin hayır diyemeyeceği türden bir kadın. Onu size kesinlikle tarif edebilirim.”

"Gerek yok."

“İyi olduğunu duydum. Neyse, büyük bir etki yaratacak bir şey. Bunu istedi. Zarif, lüks, bol güvenli ama zarafete çok fazla ters düşmeyecek şekilde, gizli bir şey. Soygundan önce her şeyin planlanmasını istedi, böylece hızlıca teslim edebilsinler. Giriş ücreti koymak istediğini biliyorum. Sadece katılmak için beş milyon dolar. Küçük, özel bir şey olsun. En fazla yirmi dört kişiyle sınırlı kalsın.”

“O işin de sorumlusu oydu. ‘Bunu bana bırak, sevgilim.’ Birkaç kez birisiyle görüntülü görüşme yaptı. Erkek değildi – farklı bir tonda. Daha iş odaklıydı. Ah, bir sonraki ödemeyi istiyordu, işlerin yoluna girdiğini ve görüntülü görüşmedeki kişinin yapması gerekeni yapabilmesi için her şeyin kesinlikle açık olacağından emin olacağını söyledi.”

"Bunun ne olduğunu söyledi mi?"

“Tam olarak değil, ama onun bir şeyler söylediğini duydum, biraz sinirli bir şekilde, kendi üzerlerine düşeni yaptıkları için onun artık onun sorunu olmadığını söylüyordu. Diğer kadın istediğini alacaktı. Sanırım öyleydi, değil mi? 'O' Nathan Barrister'dı. Bilmiyordum, yemin ederim. Bilseydim asla bu işi kabul etmezdim. Birileri onun ölmesini istiyordu, Teğmen. Sorrento'daki o kaltak mı? Umurunda bile değildi. Sadece zümrütleri ve onların ona getireceği şeyleri istiyordu. Bir keresinde komisyoncuyla konuşurken duydum, Joy'un kolay bir hedef olduğunu ve şimdi de büyük, parlak bir pakette hem intikamını alacağını hem de büyük bir kazanç elde edeceğini söyledi.”

“‘Joy kolay bir hedefti’?”

"Evet, dediğim gibi, onun tek istediği para; onu mutlu eden, ona neşe veren şey bu."

“Pekala.” Eve, telefonunu çıkardı, ekranı kaydırdı ve Jenna'ya çevirdi. “Bu kadını tanıyor musun?”

“İşte o! İşte o kaltak!”

"Daha ayrıntılı bilgi verebilir misiniz?"

"Sorrento'daki Magdelana denen kaltak, kendine Genevieve adını takmıştı ve bu berbat işin tamamını o planlamıştı."

“Pekala. Anlaşmanın şartları New York'ta kalmanızı gerektiriyor. Size burada kalmanızı tavsiye ederim.”

“Hiçbir yere gitmiyorum. Onu elde etmeni istiyorum. Elde ettiğinde bana haber ver.”

"Birkaç detay. Barrister House'un güvenliğini devre dışı bırakmak için bir sinyal bozucu kullandınız."

"Evet. Sanırım o şekilde içeri girmenin yolunu bulabilirdi ama polisin olayı farklı görmesini istedi."

“Bunu alalım. Ve elektronik pencere kilidinde kullanılan cihazı da.”

Jenna biraz omuzlarını düşürdü, içini çekti. "Pekala. Gidip onları getireceğim."

Odayı terk ederken Wenn, Eve'e döndü. "Sanırım Jenna'nın dürüst ve açık sözlü olduğuna ikna oldunuz, çünkü soruşturmanız zaten size verdiği bazı ayrıntıları ortaya çıkardı."

"Doğru."

"Ayrıca daha fazla ayrıntı verdi ve soruşturmanız sırasında öğrendiklerinizi doğruladı."

"Bu da doğru."

"PA ofisi memnun kaldı," dedi Reo.

Jenna aletlerini getirdi ve Eve'e uzattı. "Güvenlik o kadar gevşekti ki, sadece küçük bir güvenlik önlemi yeterliydi. Bir şey söylemek istiyorum. Eğer uyumak istemeseydim, Savannah'a gece uçuşuyla dönerdim. Ama cinayeti bir noktada duyardım ve geri dönerdim. Tam da yaptığım şeyi yapmak için geri dönerdim."

Eve cihazları Peabody'ye uzattı. "Sana inanıyorum."

"Onu yakaladığınızda, cinayeti işleyeni ele verecektir."

"Evet, yapacak."

Uzun ve dikkatli bir bakışın ardından Jenna başını salladı. "Ama ona dokunulmazlık vermeyeceksin."

"Bin yılda bile olmaz. Akıllıca davrandın Jenna. Böyle devam et. Yerinde kal."

Peabody, hepsi asansörle aşağı inene kadar bekledi.

"Vay canına, vay vay, ve pat pat pat!"

"Müzayede yerini belirleyene kadar patlamayı erteleyelim."

"Willowby bugün Dallas'ın bu konuda hemfikir olduğunu söyledi. McNab da aynı fikirde ve Feeney'nin de aynı şeyi söylediğini belirtiyor.

Sadece birkaç küçük teklife daha ihtiyaçları var."

Eve, Roarke'a baktı.

"Evet."

Reo araya girerek, "Zümrütleri geri alsanız da almasanız da bağışıklık devam edecek. Wenn bunun garantisini verecek, ama eğer zümrütleri geri alırsanız ve geri kalanları da alt ederseniz patronum çok daha mutlu olacak." dedi.

"O zaman mutluluk geliyor, çünkü tam olarak bunu yapacağız. Ve size Nathan Barrister'in katilini teslim edeceğiz. Magdelana, Joy'un kolay hedef olduğunu söylediğinde mutluluktan bahsetmiyordu. Joy Barrister."

"Bana bir sebep ver."

"Hayatı boyunca hep onun yoluna çıkmış, her zaman birinci sırada yer almıştı. Ondan kurtulmak istiyordu."

Eve garajda hızla ilerledi.

"Kasayla, içindekilerle ilgilenmiyordu. Onun umurunda olan, babalarının her şeyi erkek kardeşine bırakmış olmasıydı. Her şeyi. Babasının işinin büyük bir kısmını oğluna bırakmış, onu sorumlu tutmuş olmasıydı. Ona değil, asla ona değil."

Eve direksiyonun başına geçtiğinde Roarke, "Öne geç, Peabody," dedi.

Reo, "Onu öldürmek bunların hiçbirini değiştirmez," diye belirtti.

"Dul kadın Zip'in sorumluluğunu üstlenmeyecek. Orada baldızına güvenecek. Ve babasının yıllar boyunca topladığı tüm o eşyalar? Kardeşi bunların teslim edilmesinin hakkını almayacak. Asla. Hepsini o alacak."

"Ondan nefret etmiş olmalı," diye mırıldandı Peabody. "Yaptığı şeyi, yaptığı şekilde yapması bunu gösteriyor."

"Kesinlikle doğru."

Eve, öfkesini boşaltmak için trafiğin içinden zorla geçti. "Ondan nefret ediyordu çünkü babası onu kayırıyordu. Ondan nefret ediyordu çünkü sağlam bir evliliği, sevgi dolu bir ailesi vardı. Ondan nefret ediyordu çünkü büyüdüğü evde mutlu bir hayat yaşıyordu."

Roarke, "Kolay bir hedefti," diye onayladı. "Magdelana bu nefreti kullanır, üzerindeki örtü katmanlarını kazırdı. Ve ona istediğini alma yolunu açardı."

"Geçen Aralık ayında tam burada, New York'ta buluştular. Her şey o zaman başladı."

"Eğer öyleyse, Joy Barrister'ın önceden planlanmış bir şekilde öldürülmesinden ve Magdelana Percell'in ise suça teşebbüs komplosundan bahsediyoruz."

"İşte bunu kucağına bırakacağım. Ve bunu bin yıl öncesine kadar kastediyorum, Reo."

"Sizi duydum. Merkezdeki patronumu bilgilendireceğim çünkü bunu bize ne kadar yakın bir zamanda teslim edeceğinizi ve bununla birlikte bir sürü zümrüt ekleyeceğinizi görmek istiyorum."

"Peabody, lütfen bir toplantı odası ayırtın. Yaklaşık bir saat öncesine ihtiyacım var, sonra kapsamlı bir bilgilendirme yapacağız. Mira müsaitse ofisimde onunla on dakika görüşmek isterim. Onun programına göre ayarlama yapacağım."

Kadın dikiz aynasına şöyle bir baktı ve Roarke'un kişisel bilgi bilgisayarında ne yapıyorsa ona dalmış göründüğünü fark etti.

Peabody işe koyulurken, "Bütün dedektifleriniz burada mı?" diye sordu.

"Eğer birisi suçluysa, atlayıp kayıtları okuyabilir. Üniformalı Carmichael'e altı memur seçtirin. Komutanı bilgilendirin. Lowenbaum'u da hazırda bekletin."

"Zamanı, tarihi ve yeri belirlediğimizde, bir operasyon başlatacağız ve bunu mekana uygun hale getirmek için iyileştireceğiz. Bu zümrütlere teklif veren bir sürü zengin insan mı var? Onların kendi güvenlikleri olacak. Mekanın da daha fazla güvenliği olacak."

"Peki ya Abernathy?"

"Evet, onu getirin. Feeney, EDD'den istediği kişiyi getiriyor."

"Joy Barrister'ın açık artırmada olacağını düşünmüyorsunuz herhalde."

"Hayır, Reo, gerek yok. Sadece onu nasıl ve ne zaman alacağımızı ayarlamam gerekiyor ki kucağına bırakabileyim."

"Milyarlarca dolarla satın alınabilecek en iyi hukuk ekibine sahip olacak."

"Bana kardeşini nasıl ve neden öldürdüğünü anlatacak. Ben de kolay hedefi nasıl kandıracağımı biliyorum. Ve hırsızlığa karışan diğerlerini de ele verecek. Dairesi için arama ve el koyma emrine ihtiyacım var."

"Peki ya sağlam bir muhtemel sebep?"

"Soygun tarihini öne aldılar. Aileen Carville, birkaç arkadaşıyla birlikte bir spa merkezinde hafta sonu kız arkadaşlarıyla tatile çıkacaktı. Cumartesi günü, o yokken eve girip, daha önce yapılanları aynen tekrarlamayı

planlamışlardı. Ama Nathan hastalandı ve karısı da planlarını iptal edecekti. Bu yüzden soygunu bir gece öne aldılar, böylece aynı yatakta yatmadıkları bir güne denk geldi.”

“Sağlam bir tahmin, ama—”

"Eve'i öldürmesi için bir kiralık katil tuttu," dedi Roarke işini yaparken sakın bir şekilde. "Bununla ilgili ayrıntıları biliyorum. Bu, tutuklama emri çıkarmak için yeterli görünüyor."

"Bana bu detayları verin, iş tamam."

"Bahse girerim ki, bana saldırmaya çalışan o şerefsizin iletişim bilgilerini Magdelana'dan aldı. Bunu kanıtlayabilirsem, Joy Barrister kiralık katil, Magdelana ise polis memurunu öldürme komplosundan yargılanacak."

"Bu doğru."

“Bunu bir koz olarak kullanmaya, gerekirse onlarla bu konuda pazarlık yapmaya hazırım—”

"Ne diyorsun sen?" diye çıkıştı Roarke. "Kesinlikle olmaz."

“İkisi de bir daha dış dünyayı göremeyecek, bu yüzden—”

"Hayır, kesinlikle hayır."

"Bu saçmalıklarla tamamen aynı fikirdeyim," dedi Reo ve Peabody de ona katıldı.

"Beni de ekleyin. Belki de, komplo kurarak düzenledikleri bir suç sırasında bir adamın -onların işe aldığı birinin- ölmesi gerçeğiyle başa çıkabilirsiniz. Böylece bu olaydan dolayı yirmi beş yıl ila ömür boyu hapis cezası daha almazlar."

Eve konuşmadan önce, "Neyse," dedi. "Konferans salonumuz hazır, herkes çok bilgili. Mira da size o on dakikayı yaklaşık on beş dakikada verebilir ve yanınıza gelebilir."

“Güzel. Mükemmel ve hızlı iş, Peabody.” Eve, Central’ın garajına girdi. “Ve geri kalanına dair de sağlam bir değerlendirme. Bununla çalışabilirim.”

Dışarı çıktı, tekrar hızla asansöre doğru ilerledi. "Sana bir masa ayarlayabilirim, Reo."

"Benim de lekelerim var."

“Peabody, konferans salonunda temel hazırlıkları yap. Roarke—”

"Evet, EDD'yi destekliyorum."

Kapılar açıldığında, derin bir nefes verdi. "Bunu başarabileceğini biliyorum ve başarman için gözümüzü kapatacağız. Bu lanet asansörün her

katta durmasını istemiyorum."

Roarke kartı okuttuğunda ve araba yukarı doğru tırmanmaya başladığında Reo gözlerini ondan ayırma zahmetine bile girmede.

"Bu gerçekten çok kullanışlı. Çoğu zaman merdivenleri ve kaydırakları kullanıyorum. Bilgilendirme toplantısında olacağım," dedi Eve'e. "Ve arama ve el koyma emrinizi kısa süre içinde alacaksınız."

"Buna güveniyorum." Asansör kapısı açıldığında Roarke'a döndü. "Konum, zaman."

"Onları alacaksınız. New York'ta, muhtemelen Long Island'da bir yerde ve bu gece."

"Ne?"

"Şehir merkezine giderken birkaç kat daha temizledik. Kısa süre içinde kesin sonuçları alacağız, ancak planınızı ona göre yapın."

Kapıyı açık tuttu. "Bu gece?"

"Bu akşam, evet. Bize o bir saati verin. Sanırım brifinginize ekleyebileceğimiz çok daha fazla şey var."

"Neden yapmadın— Boş ver. Git."

Dışarı çıktı, kapıların kapanmasına izin verdi.

"Peabody, bizi hazırlayın."

"Bir kontrol edin."

"Bana şu tutuklama emrini getir, Reo."

Çalışma odasına girdi ve Jenkinson'ın kravatını görmeden önce kasten arkasını döndü.

"Eğer bir saldırı altında değilsek, bir saate ihtiyacım var. Mira ne zaman gelirse gelsin içeri gönder."

İçeri girdi, kahve aldı. Sonra ince penceresinin önünde durdu ve kafasında lojistik üzerinde çalışmaya başladı; mekan, güvenlik, proje çizimleri gerekiyordu, ama temelleri ana hatlarıyla belirleyebiliyordu.

Ve zamanlama.

Derin bir yudum aldı. Muhtemelen önümüzdeki on iki ila on sekiz saat içinde Magdelana'yı tabuta koyacaktı.

Bunu ne kadar çok beklediğini ifade edecek kelime bulamıyordu.

Eve, o zamana kadar bu muazzam tatmini bir kenara bırakması gerektiğini kendine hatırlattı. Çünkü önce onu oraya götürmesi gerekiyordu.

Ve Nathan Barrister'in katilini adalete teslim etmesi gerekiyordu.

Tahtasına geri döndü.

"Nasıl yapılacağına dair genel olarak iyi bir fikrim var. Sadece biraz daha geliştirmem gerekiyor."

Bu sırada.

Magdelana'nın çizimini ve resmi kimlik fotoğrafını panosuna ekledi.

Geri çekildi, gülümsedi.

James Mulligan'ı da ekledi ve yüzünde hafif bir memnuniyet ifadesi belirdi.

Ardından masasına oturdu ve oldukça iyi olan fikrini geliştirmeye başladı.

Yirmiinci Bölüm

Mira, koyu yeşil bir elbise ve ona uygun, biraz salaş bir ceket giyerek içeri girdiğinde, Eve ondan kapıyı kapatmasını istedi.

"Elbette."

"Oturun lütfen. Sevdiğiniz çayı getirdim."

"Sanırım bunun için kahveye ihtiyacım olabilir."

"Masa sandalyesine oturun. Gördüğünüz gibi, tahtada cinayetin, hırsızlıkla ilgili iş birliğinin ve bana yönelik suikast girişiminin baş şüphelilerinin isimleri ve yüzleri var."

Mira'nın yumuşak mavi gözleri hızlı ve dikkatli bir inceleme yaptı. "Yaralanmadın."

"Hayır." Mira'ya kahve uzattı. "Öncelikle cinayeti konuşmak istiyorum. Joy Barrister. Onu kiralık cinayete yapılan bir ödemeye ilişkilendirdik, yani onu yakaladık. Kardeşinin cinayeti ve hırsızlıkla ilgili soruşturmayı baltalamaktan başka beni ortadan kaldırmaya çalışmasının bir nedeni yok."

"Onun dahil olmadığı sürece bunu yapmanın hiçbir nedeni yok."

"Doğru. Dokunulmazlık karşılığında hırsız bize önemli miktarda bilgi verdi. Bunu, Barrister'ın öldürüldüğünü öğrendikten sonra yaptı."

"Ve onun cinayetinden o sorumlu değil. Bu, senin inandığın bir şey."

"Evet, Reo da öyle düşünüyor. Bunun püf noktalarından biri mi? Cumartesi günü, Aileen Carville şehir dışında olacağı zaman, hırsızlık girişiminde bulunacaktı. Nathan Barrister hastalanıp işten ayrılınca, girişimi Cuma gününe aldılar."

Mira tahtayı tekrar taradı, Eve'in bildiği kadarıyla hem Joy'u hem de Nathan Barrister'ı inceliyordu.

Mira, "Aileen Carville hâlâ evdeyken daha iyi bir plan olurdu," diye sonuçlandırdı. "Daha iyi bir plan olurdu, çünkü cesedi kız kardeşi değil, o buldu."

"Onlar için güzel bir ek bonus oldu. Joy Barrister, kardeşinin hasta olduğunu biliyordu ve Aileen misafir odasında uyuyacaktı. Hırsızlık olayını bahane ederek onu öldürme fırsatı bu şekilde daha iyi oldu. Zayıf, soğuk algınlığı ilaçlarından sersemlemiş durumda ve evet, karısı hala orada."

"Evet. Miras avukatıyla görüştüğümüzden sonra hazırladığınız raporu okudum. Kardeşi doğduğu andan itibaren muhtemelen ikinci planda kalmıştı. Üstelik evi ve içindeki her şeyi o alacak."

"Buna kasa da dahildir."

"Evet. Şirketin yönetimini devralıyor ve çoğunluk hissesine sahip oluyor."

"Şu anda bile çoğunluk hissesine sahip olmasa da, bu onun elinde, onun kontrolünde olacak. Mesele para değil. Her zaman parası vardı. Mesele hakaret. Babasının gözünde hiçbir zaman erkek kardeşine tam olarak denk olamıyor. Üstelik uzun, mutlu ve başarılı bir evliliği vardı. Onu seven ve başarılı olmuş üniversite çağında iki kızı vardı."

"Hak ettiğini düşündüğü, kendisine reddedilen şeye kavuşmasının tek yolu, kardeşini ortadan kaldırmaktı. Onu tanıdığımız kadarıyla, hem kişisel olarak hem de iş konusunda ona karşı büyük olasılıkla nazik ve kapsayıcıydı."

"Bana kalırsa bu durum onun canını daha da yaktı."

Mira hafifçe gülümsedi. "Katılmıyorum diyemem."

"Fırsatı ve imkanı vardı ve bir polisi öldürtmek konusunda hiç tereddüt etmedi. Bence bir amacı vardı."

"Açıkça belli. Kardeşi öldükten sonra, artık o sorumlu, kontrol onda. Dul eşinin kendi işi var, kızları hala üniversitede okuyor. Artık Zip Global'in sahibi o olacak. Ayrıca Eve, oğlunu öldürerek sadece kardeşinin değil, babalarının da intikamını alıyor."

"Gözde olanı öldürüyor, yaşlı adamın itibarını zedeliyor ve kurtarıcı rolünden düşüyor."

"Ve suç ortaklarını ifşa etmeye yaklaştığınızdan korktuğu için sizi öldürtmeye veya ağır yaralamaya kalkıştı." Mira kahvesini bitirdi. "Ahmakça olsa da, zihniyetini de gösteriyor. 'Bu kadar yol kat ettim, bu kadar şey yaptım, artık durdurulamam.'"

"Eğer böyle düşünüyorsa, onu büyük bir sürpriz bekliyor."

"Yaralanmadığınız için çok sevindim, ancak aptallık, sizi ortadan kaldırmanın soruşturmayı durduracağını düşünmesinden kaynaklanıyor. Oysa gerçekte soruşturmayı hızlandıracaktı."

"Her durumda, onu görüşmeye getirdiğinizde memnuniyetle gözlemleyeceğim."

Mira bardağı kenara koydu ve bacak bacak üstüne attı.

"Şunu da ekleyeyim, Henry Barrister'ın tıbbi kayıtlarını inceledim. İlerleyici karma demans hastasıydı ve üçüncü evreden dördüncü evreye geçiyordu. Eşyalarını yanlış yere koyuyor, isimleri unutuyor, kafası karışıyor ve görevleri tamamlamakta giderek daha fazla zorluk çekiyordu. Hafıza bakımı ona fayda sağlayabilirdi, ancak bunu reddetti."

"Bu, sonlara doğru sergilediği davranışlarla örtüşüyor."

"Ama beni burada, kapı kapalıyken buluşmaya çağırmanızın asıl sebebi bu değildi."

"Hayır. Sizinle şu anda doktor/hasta sıfatıyla konuşabilir miyim, ya da burada söylenenlerin gizli kalması için ne gerekiyorsa onu yapabilir miyim diye soruyorum."

"Sadece sormanız yeterli. Konu sarışın kız. Kim olduğunu biliyorum. Siz Roarke için endişeleniyorsunuz."

"O bazı şeyleri biliyor. Ona bununla hiçbir yere varamayacağını anlatmam gerekiyor ve anlatacağım da. Gerekirse bunu onun aleyhine çevirebileceğime ve ondan uzaklaştırabileceğime inanıyorum ve bunu yapacağım. Hatta, buna ihtiyacım olacak. Onu alt etmem gerekiyor, ama Interpol'ün veya herhangi birinin onu Roarke'ın peşine düşmek için kullanmasına izin vermeyeceğim. Buna izin veremem."

Bu düşünce midesinde asit gibi yanıyor, kalbini acı verici düğümlere dönüştürüyordu.

"Onu alt etmeliyim yoksa rozeti hak etmiyorum. Onun onu da yanında götürmesine izin veremem, yoksa onu hak etmiyorum."

Mira'nın bakışları sakin ve sabitti. "Benim fikrime değer veriyor musun?"

"Elbette ki öyleyim."

"Her ikisine de defalarca layık olduğunu kanıtladın. Bunun seni rahatsız etmesi bu gerçeği daha da pekiştiriyor. Kendini çok zeki bir kadın sanıyor."

Ben onu zekiden çok kurnaz buluyorum. Geçen sefer onunla aranızdaki ilişkiyi nasıl bitirdiniz?"

"Yüzüne yumruk attım ve onu evden attırdım."

"Senin adına sevindim. Roarke geçen sefer onunla nasıl anlaşmıştı?"

"Onu tüm mülklerine girmesini yasakladı. Londra'daki bir mülkünden de kovdurdu. Bu, Henry Barrister'ın yanına gelmesinden hemen önce oldu."

"Ah, bakın, kurnazsınız ama pek de zeki değilsiniz. Kurtuluşa inanıyor musunuz?"

Eve tereddüt etti. "Özellikle mi, yoksa genel olarak mı?"

"Tam anlamıyla bir polis," diye mırıldandı Mira. "Bu durumda özellikle polis diyelim, çünkü açıkça öyle. Roarke geçmişteki tüm hatalarını fazlasıyla telafi etti. Onu tanıyan hiç kimse aksini düşünmüyor. O da onu tanımıyor. Geçmişten gelen bir hayaleti, bir gölgeyi tanıyor. Yapman gerekeni yapacaksın. Seni alt edemeyecek. Geçen sefer de edememişti."

"Bir süreliğine kendimi çok kötü hissettim."

"Ve bu sefer yapamayacaksın." Mira ayağa kalktı, Eve'in yüzünü ellerinin arasına aldı. "Seni sarsmak istiyor, o yüzden izin verme. Kontrolü ele al ve bırakma. Bir polis memuru ve Roarke'nin sevdiği kadın olarak gücüne sahip çık. Bunu mutlaka görmesini sağla."

"Pekala. Tamam. Sizi burada durdurduğum için özür dilerim ama—"

"Dur. O karmaşık kafanın içinde ne tür bir çatışma yaşıyorsan, onu da durdur. Ne yapacağını ve nasıl yapacağını biliyorsun."

"Evet." Elleri ceplerine soktu. "Sanırım öyle, ve en iyisi işe koyulayım."

"Bunu başardığınızda büyük bir kişisel tatmin duyacağımı da belirtmeliyim, bu da burada kalmalı. Bitirdiğinizde bana haber verin."

"Tamam. Teşekkürler. Gerçekten."

"Rica ederim. Gerçekten."

Mira gittikten sonra Eve tahtasına döndü. Magdelana'ya, sonra da Joy Barrister'a baktı. Görünüşte, diye düşündü, iki kadın birbirinden daha farklı olamazdı.

Ama derinin altında, neredeyse aynı.

"Evet, ikinizin de kafese kapanması için ne yapacağımı biliyorum."

Elindeki imkanlarla neler yapabileceğini anladıktan sonra, tekrar sahaya, bekleme alanına geri döndü.

Bugünkü kravat, çeşitli dövüş sanatları pozlarında siyah takım elbiseli bir sürü küçük ninjanın yer aldığı alev kırmızısı bir renkteydi. Bazılarının nunchaku'su, bazılarının kılıcı vardı.

Ve bu çocuğu neredeyse sevdiği için ruh sağlığı konusunda endişelendi.

"Söylemek istediğim bir şey var."

"Evet, Jenkinson, bunu tahmin etmiştim."

Ayağa kalktı, yanındaki hakemlere başıyla işaret etti. "Sizi vurması için o herifi kim tuttuysa, o herif mahvolacak."

"Sanırım yanlış zamir kullanıyorsunuz."

"Öyle mi?" Gözleri parlayarak tekrar başını salladı. "O kesinlikle mahvolacak."

Baxter, bullpen'in diğer tarafından "Hepimiz aynı fikirdeyiz" diye seslendi.

Aynı şeyi odanın içinde hepimiz tekrarladık.

"Teşekkür ederim. Onu ve Nathan Barrister'ı öldürmek ve beni de vurmak için komplo kurduğu kişileri nasıl alt edeceğimiz konusunda on dakika içinde bilgilendirme yapacağız."

Santiago, "Acı vermesi gerek," diye ekledi.

"Kimlerin öldürüleceğini size anlattığımda, bunun çok acı vereceğini anlayacaksınız."

Kadın arkasını dönüp gitmek üzereyken, EDD ekibi Callendar ve McNab ile birlikte içeri girdi ve Jenkinson'ın kravatının bile yarışamayacağı bir renk cümbüşü yarattı.

Feeney'nin yüzüne bir bakış her şeyi anlatıyordu.

"Anladım."

"Anladık."

"Cochran Estates, Long Island." Willowby konuşurken, cilveli bakışlarını Trueheart'a yöneltti. Eve, on metre öteden bile onun kızardığını hissedebiliyordu.

Callendar, "Büyük bir düğün ve etkinlik mekanı," diye ekledi. "Eğer cebiniz Büyük Kanyon kadar derinse. Özel servis aracı durağı ise iki dakikalık sürüş mesafesinde."

"Ulaşım pisti ve bölge dün itibarıyla ve yarın da devam edecek şekilde elektrik kesintisi altında."

"Bu gece olacağını düşünüyorsun."

"Bu akşam kokteyller ve atıştırmalıklar, saat 19:30'da müzik eğlencesi olacak. Kıyafet kuralı smokin," diye devam etti Roarke. "Hediye çantaları da olacak."

"Hediye çantaları mı?"

"Katılımcılara, etkinlik için özel olarak tasarlanmış bir parfüm, zümrüt yeşili saplı bir çift şampanya kadehi ve bir şişe Château Lafitte şampanyası içeren bir hediye çantası verilecektir."

"Bu onun birası." Feeney, Roarke'a başparmağıyla işaret etti.

"Evet, öyle. Müzayedede saat dokuzda başlayacak ve diğer bazı eşyalarla birlikte giriş yapılacak. Ana etkinlik saat on birde başlayacak, ardından kısa bir ara verilecek; bu arada tatlılar ikram edilecek ve Kraliyet Süiti darbeye dayanıklı cam bir vitrin içinden görülebilecek. Teklif verme kapasitesi üç yüz kişi."

"Bu bir milyon," diye ekledi McNab.

"Bunların hepsini nasıl elde ettin? Hediye çantalarıyla mı?"

Roarke omuz silkti. "Biraz şans."

"Danışman Dreamcake buna şans diyor. Ben ise deha diyorum." Willowby ona gülümsedi. "Çok yakındık, tam sınırındaydık. O da işi bitirdi."

"O zaman dahiyane bir şans. Toplantı odası." Jenkinson'a döndü. "Whitney, Teğmen Lowenbaum, Reo. Onlarla iletişime geçin ve beş dakika içinde başlayacağımızı söyleyin."

Sözlerine şöyle başladı: "Mekanı, içini ve dışını görmem gerek. Proje çizimleri, güvenlik şemaları. Katılımcı sayısı hakkında kabaca bir fikir edinmem faydalı olur."

"Yirmi dört davetiye gönderdiler," diye anlattı Feeney yürürken. "Yirmi ikisi 'kesinlikle evet' dedi. Yanlarında bir kişi daha getirebilirler, ayrıca kendi güvenlik görevlilerini de getirebilirler; güvenlik görevlisi sayısı ikiyle sınırlı."

"En fazla seksen sekiz," dedi Roarke, hesaplamayı kolaylaştırmak için. "Açık artırma sahiplerinin güvenliği, sunucular (eğer orada droid kullanmıyorlarsa), müzisyenler ve benzerleri de dahil olmak üzere bunun yarısı kadar daha kişi bekleyebilirsiniz."

"Burası Cochran Estates. Kendi çalışanları olmaz mıydı?"

"Üç gün için malikaneyi devretmeleri karşılığında on iki milyon ödendi. Kullanışlı bir paravan şirket olan Royal Group, Mart ayında yüzde elli

depozito ile rezervasyonu yaptırdı."

Eve, Roarke'a kaşlarını çatarak baktı. "Sanırım bu, normalde bir etkinlikten kazandıklarından daha fazla."

"Hafta içi evet. Asıl gelirleri Cuma-Pazar günleri arasında olsa da, diğer zamanlarda da oldukça iyi iş çıkarıyorlar. Ama bu etkinlik için mekanın kendisi dışında hiçbir masrafları olmadı."

Konferans salonunun kapısında durdu. "Sadece merak ediyorum. Kötü adamlar bunu gerçekleştirmek için ne kadar para harcıyorlar acaba?"

"Yüz, yüz elli milyon, ve bu da giriş ücretleriyle neredeyse tamamen geri kazanıldı. Sizi ve ekibinizi işin dışında bırakırsak? Yatırımlarının üç katı kar elde etmeyi bekleyebilirler. Muhtemelen daha fazla."

Willowby, "Övünme hakkı da eklersin," dedi. "Başardın mı? Mega işleri şık bir şekilde yapma konusunda ün kazandın. Hey, Peabody. Vay canına, anneciğim! Tarçınlı çörekler!"

"Jacko'nunkilerdi. Roarke getirtmişti. Bende zaten bir tane vardı. Elimden bir şey gelmedi."

"Kim yapabilirdi, kim yapardı?" Ve Willowby, McNab ve Callendar da peşinden gelirken, doğrudan onlara nişan aldı.

"Cidden?"

"Zaten fazlasıyla hak edilmiş bir başarı," dedi Roarke.

"Şikayetçi değilim." Feeney yanına gidip kendine bir şeyler aldı.

"Bu kadar şanslı olmayı nasıl başardın, dahi?"

"Brian adında birini tanıyorum, o da başka birini tanıyor, o da başka birini tanıyor ve rüşvetten çekinmeyen biriydi; ve bize davetiyenin taramasını gönderebilecek imkanlara sahipti. Oldukça zarif bir yöntem."

"İşe yarıyor. Gerçekten çok iyi işe yarıyor."

"Biz de düşündük. Bir tarçınlı çörek alın."

Willowby'nin dediği doğru olduğu için yarım tarçınlı çörek yedi. Kim hayır diyebilirdi ki? Ama kendini hafif ve hazır tutmak istiyordu.

Yemek yerken, internet sitesinde kolayca bulunabilen mekanın fotoğraflarını inceledi. Girişi çevreleyen kalın beyaz sütunlara sahip zarif, iki katlı tuğla bir bina. Çok sayıda yüksek pencere.

İçeride giriş holü, balo salonu (ana etkinlik alanı), bekleme odaları, bar alanı ve ana kattaki tuvaletler bulunuyor.

Merdivenlerden yukarı çıkıp yatak odalarına, oturma odalarına, banyolara ulaştı. Girişleri, çıkışları, bahçeyi – oldukça büyük bir gölet, bol

ağaç, geniş otopark, bahçeler, yürüyüş yolları – inceledi.

Açık yüzme havuzu ve havuz evi. Geniş veranda alanı, çeşitli teraslar. Tamamı çitlerle çevrili; sitenin ana girişinde bir güvenlik kulübesi bulunuyor.

Ekip yavaş yavaş içeri girip çekirge sürüsü gibi ekmeklere ve kahvelere üşüşürken, o da planları inceliyordu.

Mutfak alanı, ofis alanları, depo, güvenlik noktası; hepsi ana binanın altında.

"Büyük bir yer," diye mırıldandı.

"Evet, yaklaşık on beş bin metrekare." Feeney ekmeğinden bir ısırık daha aldı. "Geçen yüzyılda önemli birinin yeri idi. Yaklaşık elli yıl önce burayı lüks, pahalı bir etkinlik alanına dönüştürdüler."

Kahvesinden bir yudum aldı. "Biliyor musun evlat, bu insanlar çok kibirli herifler, senin kokteyllerle, kanepelerle resmen parti veriyorlar."

"Bunun sebeplerinden biri de kibir. Kibir, ego, açgözlülük ve intikam alma arzusu."

"Sana ateş açmaya çalışan kişiyi kimin tuttuğunu biliyor musun?"

"Evet, ya da yapacağım. O işin kolay kısmı."

Abernathy geldi ve Eve'e sert bir bakış attı. "İşbirliği de neymiş yani?"

"İşte bu yüzden buradayız. Sarışının yüzünü ve kimliğini dün gece aldım, avukattan da bu sabah ilk iş olarak telefon geldi. Özellikle benim ve savcılık için, yoksa görüşme olmaz. Bilgiyi alır almaz bu bilgilendirme toplantısını talep ettim."

"Ve savcınız, hırsızla ilgili olarak Interpol'ün elini kolunu bağladı."

"Hırsız mı yoksa zümrütleri mi istiyorsunuz?"

"İkisi birden."

"Abernathy, ortadan kaybolabilirdi. Ona asla dokunamayabilirdik. Barrister'ın cinayetini öğrendi ve karşı çıktı. Bu insanlar onu tuzağa düşürdü ve o da, yakında anlatacağım şekillerde, kimin bu işin arkasında olduğunu, Barrister'ı kimin öldürdüğünü ve sokakta beni öldürmesi için bir pisiği kimin tuttuğunu belirlememize yardımcı oldu."

"Size yönelik bu suikast girişimini kısa süre önce duydum. Başarılı olamadığına çok sevindim, ama—"

"Hiçbir ama yok. Herkes ihtiyacı olanı alacak. Mekanı ayarladık bile – hem de on dakika önce."

"Sende mi?"

"Şey, ve bunun bu akşam olduğunu biliyoruz. Bunu altı kez daha tekrarlamak istemediğim için, bir pasta alın ve oturun."

"Sarışın Magdelana Percell'in Roarke'nin eski bir ortağı olduğunu biliyorum."

Başının dibinde oluşan şiddetli ağrıyı umursamadı ve bakışlarını onun gözlerinden ayırmadı.

"Bu bilgilendirmenin bir parçası olacak. Zümrütleri geri alacağız, Müfettiş. Zaferi elde etmek isteyeceksiniz."

"Göreceğiz."

Feeney, "Tam bir pislik," diye yorum yaptı.

"Evet. İyi bir polis ama biraz da pislik."

Reo içeri girdi. "Yakalama emrin var. Ben de o çöreklerden birini alıyorum. Whitney ve Tibble hemen arkamda."

Eve kapıya doğru yöneldi. "Şefim, Komutanım."

Tibble, onun arkasındaki konferans masasına ve hızla tükenen kağıt rulolarına baktı. "Teğmenim, brifing vermeyi biliyorsunuz."

"Roarke'nin katkısı. Lütfen, buyurun. Teğmen Lowenbaum'u bekliyoruz."

Whitney, "Eğer bunlardan birini yersem," diye tahmin yürüttü, "Anna kokusunu alacak. Ama yine de riske giriyorum." Sonra gözlerini kıstı. "Bu Cochran Estates."

"Evet efendim. Orası müzayede yeri."

"Orada etkinliklere katıldım. Çok büyük ve güvenliği çok iyi sağlanmış." Döndü, odayı taradı. "Daha fazla polise ihtiyacınız olursa, temin edersiniz. Ryan, sanırım siz ve ekibiniz bu güvenlik sorununu halledebilirsiniz ve halledeceksiniz de."

"Roarke'nin sistemlerinden biri olduğu için böyle oluyor. Böyle bir yer en iyisini hak ediyor. Üzerinde çalışıyoruz."

Whitney, "Cochran Estates," diye mırıldandı. "Kibirli şerefsizler."

Whitney uzaklaşırken Feeney kahvesine sırttı.

"Kim kibirli şerefsizleri alt etmeyi sever ki?"

"Ah," dedi Eve, "evet, öyleyiz. Gerçekten de öyleyiz."

Lowenbaum hızlı adımlarla geldi. "Özür dilerim, bir şey yüzünden geciktim... O çörekleri biliyorum. Onlar Jacko'nun. Aman Tanrım."

"Ellerinizi alın ve oturun. Neredeyse hazırız."

Bir dakika daha bekledi, sonra odanın önüne geçti. “McNab, parmaklarındaki kremayı sil ve ekranı kullan. Herkes otursun, sakinleşsin. Bu büyük bir operasyon olacak ve etkisiz hale getireceğimiz kişilerin silahlı korumaları olacak. Yasadışı silahlarla donanmış olmaları çok muhtemel. Bu da vücut zırhı ve kask anlamına geliyor.”

"Operasyonu anlatmadan önce, arka plan detaylarını vereyim. Cuma gecesi, Barrister House'un güvenliği aşıldı, ev ofisindeki kasa açıldı ve Kraliyet Süiti -McNab, bunu da gündeme getir- ele geçirildi."

"Gerçekten harika," diye yorumladı Baxter.

"Hırsız, avukat Robert Wenn'i tuttu ve ilgili bilgileri vermesi karşılığında dokunulmazlık elde etti."

Homurdanmalar başlayınca elini kaldırdı.

“Hırsız, soygun sırasında Nathan Barrister'ı öldürmedi; bu zaten vardığım bir sonuçtu ve verilen bilgiler bu sonucumu doğruladı ve detaylar ekledi. Kanıtlar, zamanlama ve ifadelerle desteklenen sonucum şu ki, bu üç kişi Kraliyet Süiti'ni çalmak için komplo kurdu: Magdelana Percell koordinatör, James Mulligan aracı ve kurbanın kız kardeşi Joy Barrister ise yol ve yöntemleri sağladı. Ve soygun ve hırsızlık bahanesini kullanarak kardeşi Nathan Barrister'ı öldürdü.”

Kadın, Abernathy'nin yerinde kıpırdandığını ve şimdi daha da dik oturduğunu fark etti.

“Motivasyon. Sarışın kadından başlayacağım. Açıkçası asıl motivasyonu yarım milyar dolar veya daha fazla değerinde bir mücevher koleksiyonu edinmek. Ama onun bir de yan motivasyonu var. Birkaç yıl önce Roarke ile romantik bir ilişkisi oldu ve bu ilişki iyi sonuçlanmadı. Yaklaşık bir buçuk yıl önce New York'a geldi ve bu ilişkiyi yeniden başlatmaya çalıştı ama reddedildi. Bu da onun için iyi sonuçlanmadı.”

"Birkaç yıldır Henry Barrister ile bir ilişkisi vardı ve geçen Aralık ayında New York'a döndü, Barrister House'da kaldı. Bu süre zarfında, birçok kaynağa göre Henry Barrister'ın bilişsel gerileme yaşadığı bildiriliyor. Mira, tıbbi kayıtlarına erişim yoluyla, onun demans hastası olduğunu doğruladı."

"O dönemde Percell'e kasayı ve içindekileri gösterdiğine inanıyoruz. Percell, kasa şifresini biliyordu ve bunu, ortağıyla birlikte tuttuğu hırsıza verdi. Özellikle Kraliyet Süiti'ni hedef aldı ve sadece onu hedef aldı. Ve suç ortaklarıyla birlikte, hırsız cinayetin sorumluluğunu üstlenmesi için tuzağa düşürdü."

Her şeyi madde madde anlattı, öyle ki Abernathy bile yatışmış ve meraklanmış görünüyordu.

"Bana yönelik suikast girişimine gelince, o başarısız suikastın ödemesinin Joy Barrister'a ait olduğu tespit edildi."

"O sürtüğün bunun bedelini ödeyecek."

"Evet, Dedektif Çavuş, öyle olacak. Dairesi için arama ve el koyma emrimiz var ve uygun zamanda harekete geçeceğiz. Ardından, uygun zamanda tutuklama yapacağız. EDD, Dedektif Willowby ve Roarke'nin yardımıyla, zümrütlerin satılacağı müzayedenin zamanını, tarihini ve yerini belirlemek için gece gündüz çalıştı. Onların çabaları ve becerileri olmasaydı, bu bilgilere sahip olamazdık, hele ki harekete geçmek için zamanında sahip olamazdık."

"Olay yerini belirtir misiniz, Dedektif?"

O sırada Eve ekrana döndü.

"Cochran Estates, Long Island. Burada da bir amaç var, çünkü organizatör bunu New York'ta istiyor ve bu da beni ve Roarke'ı cezbediyor. Her neyse, kutlamalar -ki bunlar oldukça ayrıntılı- bu akşam saat 7:30'da kokteyller ve atıştırmalıklarla başlıyor."

"Çok kibirliler, değil mi?" diye yorum yaptı Dedektif Carmichael.

"Evet, öyleler. Çizimler bunlar, McNab. Ve işte onları nasıl hadım edeceğimiz."

Abernathy elini kaldırdı. "En geç dört yıla kadar bu tür durumlarda deneyimli altı ajanı getirebilirim."

"Onları alacağız, onları kullanacağız."

"Şunu da eklemek isterim ki, operasyon başarıyla tamamlandığında Kraliyet Süiti'nin mülkiyetini devralacağız ve güvenliğinden ve iadesinden sorumlu olacağız."

"Hepsi senin."

"Üstümle görüşüp bu süreci başlatmak için bana biraz zaman verin."

Adam dışarı çıktığında, kadın odayı taradı. "Bunu anlatmadan önce herhangi bir yorumunuz, sorunuz veya görüşünüz var mı?"

"Reo için bir tane aldım. Teğmene saldıran bu şerefsizlerin hakkında gelecek misin, hem de çok sert bir şekilde?"

"Evet, Başkomiser, öyleyim." Geniş, mizahsız bir gülümsemeyle Reo şık topuklu ayakkabılarından birini yere indirdi ve zemine sürttü.

“Peki o zaman.” Şimdi Roarke'a baktı. “Sarışın kız için seni çok suçlayamam. Çok güzel bir kız.”

"Evet, öyle ama kalbimi çalan uzun boylu esmer güzelin yanına bile yaklaşamaz."

“Aman Tanrım.” Willowby kendini yelpazeledi, sonra kalbine dokundu. “Dreamcake ekspresi.”

“Yeter artık.” Eve ellerini ceplerine soktu. “Yeter.”

Abernathy geri döndü ve tam zamanında Eve'e onay verdi.

"Hadi başlayalım."

Planı hazırlamak, ekipleri görevlendirmek ve zamanlamayı mükemmelleştirmek bir saatten fazla sürdü.

Ardından soruları yanıtladı, bazı önerileri ve seçenekleri değerlendirdi ve bunlardan bazılarını uygulamaya koydu.

“İşte bu kadar. 2100, ulaşım için garajda. İnce Kalkanı olmayan herkes atadı. Herkes kask takacak. Dağılın. Peabody, bir dakika bekle.”

McNab, gökkuşağı renkli hava botlarıyla sevinçle yaklaştı. "Biliyorum bu son derece önemli ve tehlikeli, ama dostum, çok eğlenceli olacak."

“Sizce eğlence nereden geliyor?”

“Dallas, hadi ama. En şık kıyafetleriyle bir sürü mega zenginin üzerine baskın yapıyoruz. Paranın onları her şeyin içine veya dışına çıkarabileceğini sanan tipler bunlar. Ve onları alt ediyoruz, New York Polis Departmanı onları Long Island'da alt ediyor.”

"Bu çatışmada bir adam hayatını kaybetti."

Yeşil gözleri sertleşti. "Evet, ve onların hiçbiri umursamıyor. Bizim umurumuzda. Ve o zengin pislikleri alt etmek mi? Evet, bundan büyük zevk alıyorum."

“Onları daha sonra yakalayın. Peabody, Joy Barrister’ın yerini gizlice öğren. Onun evine taşınmak istiyorum ama bunu yaparken orada olmasını istemem.”

Kravatına rağmen Jenkinson'a döndü. "Sen ve Reineke, bizimle birlikte aramada olun."

Roarke yanlarına doğru yürürken, "Ben de onlarla birlikte geleceğim," dedi. "Gerekirse ortaya çıkabilecek sorunlarla ilgilenmek için."

Feeney, "Çocuğu buraya getirin, o da yardım etsin," diye karar verdi. "Bizim geri kalanımız da açık artırma planlarındaki herhangi bir değişikliği

takip edeceğiz. Ve evet." Roarke'a başıyla işaret etti. "Servis araçlarının gelişini bekleyin."

"Avukat için üst düzey bir hukuk ekibi bekleyin." diye araya girdi Reo. "Diğer ikisi için muhtemelen üst düzey, ahlaksız bir ekip olacak. Onları röportaja ne zaman koymak isterseniz, ben hazırım."

"Size haber vereceğim."

Peabody, Eve'e, "İşte, ama Barrister House'a gitmek üzere. Orada birkaç gün daha kalmayı planlıyor. Kurbanın eşini rahatsız etmek istemediğimiz için onunla iletişime geçtiğimi, ancak anıtlarla ilgili herhangi bir ayrıntı olup olmadığını öğrenmek istediğimizi söyledim. Yarından sonraki gün ve hala bu ayrıntılar üzerinde çalışıyorlar." dedi.

"Güzel. Mükemmel. Orada çalışan bir ekip var ama gerekirse bununla da ilgilenebiliriz. Hadi şu işi bitirelim. Abernathy'nin ekibiyle her şeyi tekrar gözden geçirmek için buraya geri dönmek istiyorum."

★ ★ ★

Şehir Savaşları'nın yıkımından kurtulmuş olan o güzel beş katlı binaya vardıklarında, lobi güvenlik görevlisi yanlarına geldi.

Jenkinson sırtıttı. "Hailey, seni yaşlı herif. Sonun buraya mı geldi?"

"Kesinlikle öyle. Harika bir iş. DS'de oynadığını duydum. Bu günlerde herkesi terfi ettiriyorlar."

"Bu benim teğmenim. Dallas, bu da 63 numaralı karakoldan emekli Dedektif Hailey."

"Tuvalet. Nasılsın?"

"Fena değil. Dedektif, Joy Barrister'ın dairesi için arama emrimiz var."

"Öyle mi?" Gözleri değişti ve kadın gözlerinde polisi gördü. "Kardeşinin öldürüldüğünü duydum. İyi bir adamdı. Bunun onunla ilgili olduğunu düşünüyorum."

"Böyle bir şeyin olacağına şaşırmış gibi görünmüyorsunuz."

"Çok sert bir kabuğu var."

"Yukarıda kimse var mı?"

"Çoğu gün arı kovana gibi oluyor. Dolap ustaları saat sekizden beri buradaydı, mutfak montajının son aşamalarını yapıyorlardı. Birkaç dakika önce ayrıldılar. Dolap tasarımcıları da bugün daha sonra gelecek. Mutfak tezgahları da geliyor ama o da yarın. Diğerleri öğle yemeği molasına gittiği

için şu an yer boş. Yaklaşık bir buçuk saat süreceğini tahmin edebilirsiniz. Acele etmiyorlar.”

“İşleri kolaylaştırıyor. Eğer gelip çalışmayı incelemeye karar verirse bize önceden haber verebilirseniz iyi olur.”

"Bundan emin olabilirsiniz. Sizin için asansörü çalacağım, sizi doğruca yukarı çıkaracağım. Beşinci katın tamamı ona ait."

"Teşekkür ederim."

Eve, asansörün yenilenmiş ve modernize edilmiş olduğunu varsaysa da, asansör eski ve şık görünümünü koruduğu için yukarı çıktılar.

Beşinci kattan çıktıklarında, Eve'in lobi alanı olarak adlandırabileceği, ancak binanın kuzeyinden güneyine uzanan ve her iki tarafında da ışık alan pencereleri olan bir alana girdiler.

Güney tarafında üç uzun bitki ışığı topluyordu. Birkaç sandalye ve birkaç uzun masa, birilerinin oturmasına olanak sağlıyordu, ancak neden oturacaklarını anlayamıyordu.

Masalardan birinin üzerinde Asya desenli devasa bir vazo duruyordu ve içinde bol miktarda beyaz çiçek ve yeşillik vardı.

“Kayıt başlatılsın. Teğmen Dallas. Herkes, kayıt için adını söylesin.” Herkes adını söylediğinde, tebligatçısını çıkardı. “Joy Barrister’in dairesine arama ve el koyma emriyle giriliyor. Tüm kayıtlar hazır olsun,” diye emretti ve kayıtları tebliğ etti.

Jenkinson kısık bir sesle ıslık çaldı.

Binanın yaşı göz önüne alındığında, geniş ve açık bir yaşam alanı elde etmek için duvarları yıktırması olmasa açıldı. Eve'in düşündüğüne göre, daha muhtemel olan, bu alanın bir zamanlar birden fazla daireden oluşmuş olmasıydı.

Şu anda boş olmasına rağmen, zeminler neredeyse siyaha çalan bir gri renkte parlıyordu ve bembeyaz duvarlardan taze boya kokusu geliyordu.

Avize, pırıl pırıl kristallerden oluşan bir şelale gibi parıldıyordu.

McNab, "Eğer geri kalan işler de böyle olursa, bu iş çabuk bitecek," diye yorum yaptı.

“E harflerini arayın. Jenkinson, sen ve Reineke bu şekilde başlayın. Peabody ve ben de bu şekilde başlayacağız.”

Kadın, tadilat görmüş olduğu belli olan bir tuvalet ve boş olan ana süiti buldu. Ana süitte henüz tamamlanmamış büyük bir giyinme odası ve büyük bir banyo vardı.

Peabody, "Burada hâlâ fayans döşeniyor," diye belirtti. "Çok fazla fayans var. Sanırım şık duruyor ama bana soğuk geliyor."

"Kendi öz kardeşinin kafasını ezmek için soğukkanlı olmak gerekir. Onun dolabındaki kasa nerede? Onun mutlaka bir kasası olurdu."

"Belki de diğer eşyaları gibi depodadır. Bana kalırsa bu dolabı tamamen boşaltıp yeni bir tasarıma başlamışlar."

"Gözlerin çok iyi."

Eve ilerledi, sonra başını kilitli bir kapıya çevirdi.

Peabody, "Bu tür bir iç kilitte ustalaşmak mümkün değil," diye belirtti.

"Hayır, ama açabilirim." İhtiyaç duyabileceğini düşündüğü için maymuncuklarını da yanına almıştı.

Roarke ona doğru yaklaşılmaya başladığında kadın hâlâ kilitte uğraşıyordu. Kadın ona tısladı.

"Bunu hallederim."

"Umarım öyledir. Güvenlik merkezini bulduk. McNab orayı inceliyor."

"Güvenli bir yer var mı?"

"Şimdiye kadar değil. Dairenin diğer tarafı inşaat halinde. İyi iş çıkarıyorlar. Bir mutfak, bir çeşit sabah kahvaltısı odası, resmi yemek odası, başka bir tuvalet var. Banyo içeren bir misafir odası da var. O tarafta ev ofisi olmadığına göre, sanırım bir tanesini açıyorsunuz."

"Evet, benim tahminim de bu. Ve evet!"

Kapıyı açtı. Diğerlerinin aksine, Joy burayı eşyalı bırakmıştı ve belli ki tadilata dahil etmemeye karar vermişti.

"Bolca yer var. Roarke, şu masa ünitesine vurabilirsin, Peabody, masanın çekmecelerini kullanabilirsin. Oturma alanı küçük ama burası iş yeri gibi görünüyor. Sade, gösterişsiz."

Bir kapıyı açtı. Depo, mini klima ve buzdolabı vardı. Odanın karşısındaki ikinci kapıyı denedi. Kilitliydi.

Roarke'ın kendisine gülümsediğini görünce, "Hayır," dedi ve tekrar penalarını çıkardı. Daha uzun sürdüğünü kabul etti, ama bunu kendi başına yapmak istiyordu.

Peabody ona, "Burada da kilitli bir çekmece var," dedi.

"Ev ofisi için çok fazla kilit. Roarke, şu işi halledersin."

O hâlâ zorluk çekerken onun o sorunu hallettiği gerçeğini görmezden gelmeye çalıştı.

Peabody ona, "Klon bağlantısı kilitli," dedi. "Küçük bir disk dosyası, biraz nakit para ve polis tarafından kullanılan bir elektroşok cihazı da ne dersin?"

"Öyle olsun mu? Hepsini paketleyelim. Biz içeri alalım."

Ve sonunda kilidin açıldığını duydu.

Ve orada kasayı buldu. Yerden tavana, standart bir kapı genişliğinde.

"Bu da başka bir kasa."

"Hiç de değil. Büyük bir kasa," dedi Roarke arkasından. "Ama aralıklarına bakılırsa, derinliği sadece yaklaşık 45 santimetre. Bu bir Crown kasası ve modeli de sanırım 12-15 yaşında."

"Kardeşi Brooklyn'e taşındıktan sonra. Bu onun. Her zaman onundu. Açın kapıyı."

"Memnuniyetle."

McNab içeri girdi. "Bu, sağlam bir güvenlik sistemi ve bir bina için fazlasıyla yeterli; bakın, burası eski bir Crown binası."

"Aslında çok da yaşlı değilim."

Kasayı açması, kadının kilidi açmasından daha kısa sürdü.

Sönüyor.

Kapıyı açıp içeri girdiğinde, kadın derin bir nefes aldı.

Yirmi Birinci Bölüm

Peabody, "Vay canına!" dedi.

"Bu gerçek mi?" diye sordu McNab. "Bu gerçek para mı?"

"Sanırım oyun parasını kilitlemezdi." Eve bir deste çıkardı. Yüzlükler, bantlanmış. "İki bin."

"İçi yığın yığın para dolu. Ve bunlar gerçekten altın külçeleri mi?" Peabody içeri bakmak için yaklaştı. "Altın külçeleri kasanın tabanında üst üste yığılmış."

Jenkinson ve Reineke içeri girdiler. "Özür dilerim, Teğmen," diye başladı Reineke. "Hiçbir şey yok— Aman Tanrım! Tam bir kazanç günü!"

"Bu çok büyük bir para. Bu kadın hiç bankalardan haberdar değil mi?"

"Bankalar kayıt tutar. Belki de bu paranın bir kısmını kendi kazanmıştır," diye düşündü Eve. "Ama eminim ki birkaç on yıldır şirket kasasından para alıyor. Mali İşler Müdürü. Her şey serbest. Belki babası da biraz nakit para saklamıştır. Kaybediyor, o yüzden neden birazını alıp saklamasın ki?"

"Aynı gibiler, değil mi? Baba ve kız." Roarke eğilerek altın külçelerden birini kaldırdı. "Bahse girerim bu gerçektir. Onun kendisine ne kadar benzediğini hiç anlamadı, değil mi? Kadınlardan ziyade para onun zayıf noktasıydı."

McNab, "İçinde ne kadar para olduğunu tahmin ediyorsun?" diye sordu.

"Yüz milyondan az olursa şaşıyırım. Nakit paranın farklı banknotlardan oluştuğunu tahmin ediyorum, ama bir kamyon dolusu."

Eve, "Kruger'a parayı elden verebilirdi," dedi. "Hiçbir sabıka kaydı, hiçbir iz kalmazdı. Ama her şeyi yüz yüze yapmak istemedi. Sanırım bu

onun seviyesinin altında bir şeydi."

Geri çekildi. "Peabody, Zip'in defterlerini incelemek için bir adli muhasebeciye ihtiyacımız olacak. Hatta bir muhasebeci ekibine."

"İçeride ne varsa alacağız, siz de Merkez'de inceleyeceksiniz. Hepsini tekrar kilitleyeceğiz."

"Onu şimdi mi götürüyorsunuz?"

"Hayır. Onun Magdelana'yı uyarmasının bir yolunu bulmasını ya da Magdelana'nın tutuklamayı duyup paniklemesini riske atamayız." Eve ellerini ceplerine soktu. "Onu kendim yakalamayı çok isterdim ama tutuklama ve açık artırma operasyonu aynı anda gerçekleşiyor. Whitney ile bunun için konuşacağım."

Jenkinson, "Onu içeri getirin," dedi, "büyük avukatını arasın, siz hazır olana kadar biraz zaman geçirsin." Dişlerini göstererek gülümsedi. "Geceyi gözaltında geçirecek."

"Evet, bu gerçekten çok üzücü. Peabody, komutanlığın ofisiyle iletişime geç, birkaç dakikaya ihtiyacım olduğunu söyle." Eve kasanın kapağını iterek kapattı. "Kilitleyin."

★ ★ ★

Merkeze döndüğünde Eve doğrudan Whitney'nin ofisine gitti ve orada görevli onu içeriye aldı. Görevli masasına oturdu ve telsizinden konuştu: "Size geri döneceğim, Teğmen."

"Sözünüzü kesmek zorunda kaldığım için özür dilerim, ancak Joy Barrister aramasıyla ilgili sonuçları size hemen bildirmek istedim."

Adam sandalyeyi işaret edince kadın direndi.

"Çok uzun sürmeyecek efendim. Daire tadilat nedeniyle büyük ölçüde boş. Ancak, güvenli bir şekilde kilitlenmiş olan ev ofisi boş değil. Masa ünitesini, klonlama cihazını, diskleri, polis tarafından kullanılan şok cihazını ve kilitli bir çekmecede bulunan parayı ele geçirdik."

"EDD, bağlantı ve masaüstü ünitesinde mi?"

"Evet efendim. En büyüğü mü, Komutanım? Ofisin içindeki kilitli bir kapının ardında büyük bir kasa vardı. Kasayı açmayı başardık. İçinde nakit para dolu, Komutanım. Görsel olarak yaklaşık yüz milyon, ayrıca altmış üç adet bir kiloluk altın külçesi olduğunu tahmin ediyoruz. Uzman danışman, değerinin dokuz ila on milyon arasında olduğunu tahmin ediyor."

Whitney arkasına yaslandı. "Her şeyi duyduğunu sanırsın ama asla duymamışsındır ve asla da duymayacaksınız. Evindeki kasasında yüz milyondan fazla nakit para ve altın mı var?"

"Efendim, bu büyük bir kasa. Kişisel defterlerini ve işletme defterlerini incelemek için adli muhasebecilerden oluşan bir ekibe ihtiyacımız olacak."

"Uzman danışman bile bununla başa çıkamıyor mu? Şaka yapıyorum, Dallas." Elini kaldırdı. "Bütün o servet elinin altında, o da bir şekilde zimmetine geçiriyor ve biriktiriyor. Ben bu süreci başlatacağım."

"Tutuklamadan sonra, efendim."

"Onu ne zaman almaya geleceksiniz?"

"Tutuklanma haberinin Long Island'a ulaşma riskinin, ne kadar küçük olursa olsun, göze alınmaya değmeyeceğini düşünüyorum. Müzayedeye baskın düzenlediğimiz sırada onun da yakalanmasını istiyorum. Direneceği için deneyimli iki dedektif talep ediyorum. Onlara durumu anlatabilirim."

"Bunu sen de yapabilirdin. Ama ben kendim halledeceğim."

"Evet efendim. Tutuklama yapan polis memurlarının isimlerini seçtiğinizde bana bildirebilir misiniz?"

"Ben halledeceğimi söyledim. Büstü bizzat kendim yapacağım."

Bir anlığına, belki iki anlığına, zihni bomboş kaldı. "Efendim?"

"Joy Barrister polis memurlarımdan birini öldürttü. Yakalamayı ben yapacağım ve bundan zevk alacağım. Şef Tibble'ın da benimle gelmekten hoşlanacağına inanıyorum."

Tekrar öne doğru eğildi. "Joy Barrister kardeşini öldürdü ve görünüşe göre sebebi babasının onu daha çok sevmesi. Bu cinayeti örtbas etmek için eve girme ve hırsızlığı planladı. Bütün bunların da ötesinde? Sizi sırtınızdan bıçaklaması için bir sokak serserisini tuttu. Değerlisiniz, Teğmen. Polis şefi ve ben, siz açık artırmaya katılmaya hazır olduğunuzu işaret ettiğinizde bu tutuklamayı gerçekleştireceğiz."

"Evet efendim. Hemen avukat tutacak."

Kaşları kalktı, altındaki koyu renkli polis gözlerinde hafif bir eğlence ifadesi vardı. "Bunun nasıl yapıldığını unuttuğumu mu sanıyorsunuz, Teğmen?"

"Hayır efendim. Bu izlenimi verdiğim için özür dilerim. Aileen Carville'in buna inanmayacağını, ancak en büyük kızı Chloe'nin inanacağını söylemek istiyorum. Tutuklama sırasında bazı ayrıntıları açıklarsanız."

"Ve muhtemelen annesinin şoku atlatmasına yardımcı olacak, kayınvalidesinin avukatıyla iletişime geçmesi gibi yardım teklifini engelleyecek. Tamam."

"Bu bize biraz daha zaman kazandırıyor."

"Bunu bana bırakın. Ve bunu bana gönül rahatlığıyla bırakabilirsiniz."

"Tam güvenim tam. Hazır olduğumda işaret vereceğim. Teşekkür ederim, Komutanım."

"Bu durumda size teşekkür ediyorum, Teğmenim. Dediğim gibi, bunun tadını çıkaracağım."

Ayrılırken, kendisinin de bundan zevk alacağını itiraf etti. Ama ameliyattan önce yapacak çok işi vardı ve Magdelana'yı yakalamak mı? Bu zevkin de ötesindeydi. Belki de orgazmik bir deneyim bile olabilirdi.

Planörlere yaklaşırken Feeney ona dokundu.

"Laboratuvara gelmek ister misiniz?"

"Yapmam gerekiyor—"

"Laboratuvara gelin," dedi ve telefonu kapattı.

"Pekala, pekala, pekala. Ama madem buraya geldim, hadi şu lanet olası laboratuvara gidelim."

Böylece kaykayıyla EDD'ye indi, doğruca laboratuvara gitti ve içeri girdi. Her yer gazlı içecek gibi kokuyordu. Şeker gibi tatlı.

Hatta Roarke'u da bu köpüklü içecek ekibine dahil ettiklerini belirtti.

Feeney, "Klonu kilitli çekmecedan çıkardık. Bununla ilgili görüşmeler yaptık," diye ekledi.

"Link üzerinden sohbet etmek oldukça yaygın bir durum."

"Avukat ile sarışın kadın arasındaki konuşmalar."

"Pekala." Eve, sessizce duran Roarke'a şöyle bir baktı, ama gözlerindeki buz gibi ifadeyi gördü.

"Son görüşmelerden başladık. Geriye doğru ilerleyeceğiz, ama bunu duymak istiyorsunuz. Callendar, dün sarışınla ilk kez iletişime geçtiğinde bize kaydı ver."

Ve Magdelana'nın sesi odayı doldurdu.

"Joy, tatlım, bu aşamada benimle iletişime geçmemen gerektiğini biliyorsun."

"Klon üzerindeyim ve yalnızım. O Dallaslı yaratık bir şeyler biliyor. Yine Barrister House'daydı ve o aptal hizmetçiler ona senden bahsettiler."

"Benim hakkımda?"

“Yeter artık senden—o genç sarışın kıza Bayan Şık diyordu—babamı ziyaretlerinden, o yüzden bir polis ressamı çağırıp onlarla çalışacak. Ve bana bakış şeklini hiç sevmiyorum. Her şey dağılıyor!”

“Sakin ol.” Magdelana’nın sesi şimdi sert, soğuk ve acımasız bir tona bürünmüştü. “Her şey yoluna girecek. Her şey tam planladığımız gibi gitti, değil mi? Artık aile şirketinin başındasın ve hırsız da kardeşinin trajik ölümünden sorumlu. Sana bakmak için hiçbir sebebi yok. Neden beni ya da sarışın bir kadını arıyor?”

“Bilmiyorum! Nereden bilebilirim ki? Babamın kasayla ilgili birine anlattığı fikrine kapılmış. Ve anlattı da! Sana anlattı. Ve onlardan biri, sen buradayken bizi birlikte görmüş olabilir. Bu polis memuru çok ısrarcı. Her şeyi iptal edip gitmelisin.”

“Bunu yapmayacağım Joy. Çok yol kat ettik. Sen istediğini aldın, ben de istediğimi ve yatırım yaptığım şeyi alacağım. Basit bir çözüm var. New York'ta bunu halledebilecek birini tanıyorum.”

“Kim? Nasıl?”

“Timothy Kruger, profesyonel biri. İletişim bilgilerini size vereceğim. Belli bir ücret karşılığında onu ortadan kaldıracak.”

“Elim—onu öldür mü?”

“O senin için bir diken, değil mi? Dikenini çıkar, Joy. O ortadan kalkınca her şey tıkanacak. İsteddiğimi alacağım ve gerisi önemli olmayacak. Kimsenin kardeşinin ölümüyle ilgili sana bakması için bir nedeni olmayacak. Delaney rüzgara karışacak ya da gerekirse biz onunla ilgileneceğiz. Kimsenin seni benimle görmesinin bir önemi olmayacak. Ben sadece Henry'yi ziyaret ediyordum, hepsi bu. Ve bu iş bittiğinde beni asla bulamayacaklar.”

“Size Tim Kruger’in iletişim bilgilerini vereceğim.”

“Hayır. Hayır, sen ayarla. Sen yap. Ben kiralık katille konuşmuyorum. Bana ücretini, parayı nereye göndereceğimi söyle, ama ben onunla konuşmayacağım veya görüşmeyeceğim.”

Magdelana iç çekti. “Joy, çok hassassın. Tamam. Ben hallederim ve sana geri dönerim. Uzun sürmez.”

“Her şey güzelce toparlandı, değil mi?” dedi Eve, telefon görüşmesi bittiğinde.

“İkisinin de video görüşmeleri engellenmişti, bu yüzden bizde o yok. Ama?” McNab elindeki köpüklü şarabı şampanya kadehi kaldırır gibi

kaldırdı. “Ses kayıtları işi hallediyor.”

“Sarışın kadın ona geri döndü. 50 bin dolara 175 bin dolar yatırdı ve parayı nereye göndereceğini söyledi.” Feeney dudaklarını büzdü. “O zamandan beri hiç iletişim kurmadılar.”

“Magdelana açık artırma hazırlıklarıyla meşgul. Kendi payına düşeni yaptı, yapacak başka işleri de var.”

"Balık," dedi Roarke, istemeden de olsa. "Kızartılacak balık."

"Balık ve patates kızartması olsun. Bir taksinin bir adama çarptığı haberini dinlemiyor. Barrister'a gelince? O muhtemelen işin bittiğini duymayı bekliyor."

“Onu şimdi buradan alabilirsiniz.” McNab tekrar işaret etti. “Cinayeti bekleyin.”

“Hayır, hâlâ riskli. Üstelik Whitney'nin eğlencesini de bozardı. Bu gece Tibble ile birlikte onu tutuklamayı planlıyor.”

Feeney homurdandı. "Bundan çok zevk alacak. Tamam, o zaman size konuşmaların dökümünü verelim."

"Ses kaydını da bana gönderin lütfen. Onu da duymak istiyorum. Teşekkürler."

Cam kapılara doğru yürüdü, Roarke'a baktı. "Bir dakika yürüyüp konuşalım."

Onunla birlikte dışarı çıktığında, kadın EDD'ye doğru yöneldi. "Sen gazlı bir içecek içmişsin."

"Tuhaf bir şekilde enerji veriyorlar."

Sirke girdi, sonra hemen Feeney'nin ofisine geçti ve kapıyı kapattı.

"Ne hissettiğini anlıyorum."

"Yapıyor musun?"

"Seni öldürme planlarından bahseden bir konuşma duysaydım neler hissederdim, anlıyorum, evet."

“Tohumu o ekti. Sulayacağını bekliyordum ama ekeceğini değil. Ve bunu sadece kendini korumak için yapmadı. İşleri karıştırmanın başka yolları da var ve sonunda tüm bunları bizim—ya da benim—bilmemizi istedi. Sadece seni öldürmenin, Joy Barrister'ın bunun bedelini ödemesinin daha kolay olduğuna karar verdi. Zengin bir kadına daha oyun oynadı ve seni bir anda ortadan kaldırdı.”

Ellerini kaldırdı, sonra indirdi. “Benimle birlikteyken bu özelliği yoktu. Biliyorum, onunla ilgili görmediğim veya görmek istemediğim şeyler vardı.

Ama bu değil, Eve. Bunu gözden kaçırmaz veya görmezden gelmezdim.”

“İnsanlar evrimleşir ya da geriler. İçlerindeki şeyler, bilirsiniz, kireçlenebilir. O, zümrütlere odaklanmış ve onları büyük, gösterişli, milyar dolarlık bir şekilde dönüştürmeye çalışıyor. Sana bir tokat atmak mı? Büyük bir kişisel bonus. O tohumu, Barrister'ı başından savmak ve yeni bir kaldıraç eklemek kadar beni saf dışı bırakmak için de ekti. Şu anda mı? Beni düşünmüyor. Sen, sen hala oradasın, ama o beni düşünmüyor.”

“Öyle olacak.”

“Ah, olacak. İyi misin?”

"Bittiğinde daha iyi olacağım."

“Bunu halledeceğiz. Geri dönmem gerek. Gazlı içeceklerden fazla içme.”

“Bana güvenebilirsin, Eve.” İki elini de tuttu ve dudaklarına götürdü. “Bu konuda ve senin yöntemine sadık kalacağım. Ama bir şeye ihtiyacım var. İş bittiğinde onunla konuşmam gerekiyor. Onu bir kafeste görüp onunla konuşmam gerekiyor. Sadece onunla konuşmam gerekiyor. Özel olarak.”

“Pekala. Hadi gidip her şeyi gerçekleştiririm.” Ona ihtiyacı olduğunu hissettiği için yaklaştı ve onu öptü. “Git gazozunu bitir ve bilgisayar meraklılarıyla oyna.”

Aşağı indi ve yedek kulübesine döndüğünde Jenkinson ona seslendi.

"Günün geri kalanında kim ölürse ölsün, Whitney her şeyi halleder."

“Pekala. Abernathy'nin ekibi buraya geldiğinde, onları konferans salonunda istiyorum. Onlara kısa bir bilgilendirme yapacağım. Burada bulunan ve bilgilerini tazelemek isteyen herkes katılabilir.”

"Anladık, patron."

Bunun doğru olduğunu bilerek ofisine girdi. Enerji verici olup olmamasına bakılmaksızın, gazlı içecek yerine kahve içti ve her adımı, aşamay, her eylemi -beklenen veya beklenmeyen- her tepkiyi, planlı veya plansız her şeyi gözden geçirdi.

Uçuş pistini kapatın. Malikaneyi gözlemleyin, güvenlik önlemlerini (alarmlar, kameralar, kilitler) atlatın. Onları kuşatın. Çıkış yolu yok. Muhafızlarla, silahlı güvenlik görevlileriyle başa çıkın.

Onları toplayın, dışarı çıkarın.

Zümrütler mi? Interpol'ün anlaşması.

Duvardaki ekranda planları inceledi, henüz ele almadığı bir alan olup olmadığını kontrol etti.

Ardından Nadine ile iletişime geçti.

"Kimsenin beni duymaması için yalnız kalman gerekiyor."

"Bir saniye. Hey, Shelley, bana birkaç dakika ver. Kapıyı kapatır mısın? Teşekkürler. Neler oluyor?"

"Bunu sana söylüyorum çünkü biliyorum ki, aksini söyleyene kadar, ne kadar sıcak olursa olsun, bunu saklayacaksın."

"Evet, bunu bilebilirsin."

"New York Polis Departmanı (NYPD) ve Interpol, bu gece Long Island'daki Cochran Estates'te, Kraliyet Süiti'nin gizli müzayedesinin yapıldığı yere ortak bir operasyon düzenleyecek."

"Hadi canım, kıcıma vur ve bana Sally de."

"Sally, senin peşine sonra düşeceğim. İstihbaratımız, yanlarında eşleriyle birlikte veya eşleri olmadan yirmi iki davetlinin katılacağını gösteriyor. Müzayedenin başında ve hırsızlığın sorumlusu, şu anda Sorrento'da yaşayan İrlandalı James Mulligan ve yine Mulligan ile birlikte Sorrento'da yaşayan Magdelana Percell bulunuyor. Ortak operasyonun tüm katılımcıları ve organizatörleri tutuklaması bekleniyor. Interpol, Kraliyet Süiti'ni teslim alacak ve Londra'daki Tate Müzesi'ne iadesini hızlandıracak."

"Bana bir zaman ver."

"2300 ile 2330 yılları arasında taşınmayı bekliyoruz. Henüz işim bitmedi."

"Beni durdurmanıza izin vermeyin."

"Long Island'daki bu ortak operasyon sırasında, diğer NYPD yetkilileri Barrister Evi'ne gelecek ve Joy Barrister'ı erkek kardeşi Nathan Barrister'ın cinayetinden dolayı tutuklayacaklar—"

"Aman Tanrım!"

"Henüz bitmedi. Kraliyet Süiti hırsızlığına iştirak etmekten ve bir polis memurunun kiralık katil tarafından öldürülmesi için komplo kurmaktan suçlanıyor. Ayrıca babasının kurduğu ve şu anda CFO olarak görev yaptığı Zip Global şirketinden zimmetine para geçirmekle de şüphe altında."

Nadine bir an bekledi. "Şimdi işin bitti mi?"

"Sanırım bu kadarı yeterli. Gerisini zamanla öğrenirsiniz. Söylemeye gerek yok, baskın alanının görüş alanında Kanal 75'e ait hiçbir insansız hava aracı, helikopter veya minibüs olmamalı."

"Gerek yok, sorun değil. Zümrütler için kardeşini mi öldürdü?"

“Hayır, bunu kardeşini öldürmek için bir kılıf olarak kullandı çünkü babası onu daha çok seviyor ya da saygı duyuyordu. Hangisi olduğunu asla bilemeyeceğiz. Bunu dul eşinden ve çocuklarından saklamaya çalış Nadine. Zaten yeterince şey yaşadılar. Gitmem gerekiyor.”

"Bunun size bir basın toplantısına daha mal olacağını biliyorsunuz."

"Evet. Sakın beni bu konuda konuşturma."

Abernathy ekibiyle birlikte geldiğinde, kadın onları bir kez daha detayları, görevleri, adımları ve aşamaları gözden geçirmek üzere toplantı odasına aldı.

Roarke içeri girdiğinde kadın ofisinde volta atıyordu.

“Abernathy’nin ekibine brifingimi tamamladım. Bana sağlam bir ekip gibi göründüler.”

“Hiç şüphe yok. Daha zamanımız var. Sabahtan beri hiçbir şey yemedik, değil mi?”

“Benim hiç—”

"Zaman, diyeceksin, ki şimdi de diyorsun." Adam onun AutoChef'ine gitti. "Biz e-teknoloji meraklılarının daha önce sahip olduklarına sen de sahip olabilirsin."

Adam hamburgeri çıkarmadan önce kokusunu aldı. Hamburger ve patates kızartmasına itiraz etmenin zor olduğunu düşündüğü için de etmedi.

Adamın onun için açtığı Pepsi tüpünü aldı ve içti.

“Hazırlıklıyız. İşler ters giderse de, buna da hazırlıklıyız.”

Hamburgeri ısırdı, ardından birkaç dilim patates kızartması yedi.

"Açık artırmanın bir kısmını kayda geçirmek için yeterince erken orada olacağız. Bu da neredeyse bu patates kızartmaları kadar lezzetli."

“Tam da kendi ortamındaydı. Bunu beklerdim zaten. Geri kalanı mı? Cinayetin acımasızlığı mı?” Sık sık yaptığı gibi, ince penceresine doğru yürüdü ve dışarı baktı. “Bunu beklemezdim.”

Eve'ye döndü. "Çok benziyorlar, değil mi? Sevinç ve Magdelalı. İstediklerini istiyorlar ve alıyorlar, başkalarına ne pahasına olursa olsun."

“Mira’nın ikisini de sosyopat olarak nitelendireceğini tahmin ediyorum.”

“Bunun içinde bir boşluk var, değil mi? Gerçek duyguların eksikliği. Neyse, yakında ikisi de o boşluğa bir kafeste tutunabilirler.”

"Kaçmaya çalışacak, değil mi?"

"Hiç şüphesiz."

Yemek yerken gülümsedi. "Güzel. Bunu dört gözle bekliyorum."

★ ★ ★

Vakit gelince, garajda durdu, kişi sayısını, nakliye araçlarını saydı. Silahları, koruyucu ekipmanları.

"Nerede olmanız ve ne yapmanız gerektiğini biliyorsunuz. Taşınıyoruz."

Roarke, Feeney, McNab, Callendar, Peabody, Willowby, Baxter, Trueheart ve iki üniformalı kişiyle birlikte EDD minibüsüne bindi.

Whitney ile iletişime geçti.

"Efendim, şimdi Merkez'den ayrılıyoruz."

"Şef Tibble ve ben, sizin emrinizle Joy Barrister'a saldırmaya hazırız. İyi avlar."

E-teknoloji meraklıları yol boyunca kendi e-dillerini kullandılar. Feeney trafiğe lanet okudu, Willowby Trueheart ile flört etti. Eve ise zihnini boşalttı, biraz dinlendi.

Sonra saate baktı.

"Tahmini varış saati, Feeney?"

"On beş dakika verin."

"Memur Carmichael," dedi mikrofonuna.

"Teğmen."

"Ekibinizi servis pistine götürün. Oradaki herkesi gözaltına alın, tüm servis araçlarının güvenliğini sağlayın. Sistemi kapatın. Gelen ve giden yok."

"Hedefe yirmi atış kaldı, Teğmenim. Bitince haber vereceğim."

McNab kumanda ve monitörlere yöneldi. "Konumumuza geçer geçmez ısı kaynaklarınızı hazırlayın."

Feeney sürücü koltuğundan, "Willowby, Callendar," dedi. "McNab'ın gözü kulağı sizsiniz. Roarke, sen ve ben de güvenliği sağlayacağız."

"Bunun üzerinde çalışıyorum."

"Buradan mı?"

"Sadece planı oluşturuyoruz. Düz bir şekilde ilerleyen veya kıvrılan bir dalga değil, dalgalı bir sörf istiyoruz."

Eve ona, "İçeri girdiğimizde kilitli olması gerekiyor," diye hatırlattı.

"Evet, iş arkadaşlarım ve ben bunu görüştük. Uzaktan yapabiliriz."

"Herkes katılmak istiyor," dedi McNab.

"İçeri girdik, kapıları kapattık," dedi Roarke çalışırken. "Tüm ekipler binanın içine girdiğinde binayı kilitliyoruz. Dışarıda görevli ekiplerin içeri girmesi gerekiyorsa, işaret veriyorlar ve biz de onlar için kapıyı açıyoruz."

"Feeney, artık neredeyse yeterince yaklaştın. Bize bir çeyrek mil daha ver. İşte oradayız. Buradan itibaren hedefi kilitleyebilir misin, Ian?"

"Kilitlendi ve... üç, iki, kilitlendi. Vay, çok insan var. Giriş katı. Diğer altı kişi, alt kat—o da mutfak alanı. Şu anda giriş katının üstünde kimse yok."

"Bana biraz yer aç, Dreamcake. Teğmen Kick-Ass'in gözlerini ve kulaklarını bulmamız lazım. Sen de çıkıyor musun, Callendar?"

"Şimdi de sarmaya başladım, hafifçe ittim ve vay canına! Sesi ayarlıyorum," dedi sesler yankılanırken. "Ha. Kulaklarınızı yakaladım."

"Gözler geliyor, üçlü atlayışı yapıyor, Roarke."

Hâlâ çalışmakta olan Roarke, McNab'a başıyla onay verdi. "Anladım."

"Zor, yapışkan," diye mırıldandı Willowby. "Aşağıda bir tane var, bir de altı numara. Garsonlar, öyle görünüyor."

"Mümkünse sayım yapalım," dedi Eve.

McNab ona, "İki kişi daha aşağı iniyor," dedi. "Sekiz kişi, alt katta."

"Ana mekanı aldım. Ve işte kalabalık. Şık. Say onları, McCutie. Yukarı kata üç kişiyle çıkıyorum."

"Görünüşe göre, vay canına, çok hareketlilik var. Ana salonda, balo salonunda seksen çift kişi var."

Eve ana caddeyi taradı, 85 rakamını buldu ve Magdelana'yı bulmakta hiç zorlanmadı.

Şelale gibi dökülen, minik elmaslarla parıldayan saçlarıyla ayakta duruyordu. Kırmızı giymişti, şaşırtıcı olmayan bir şekilde, elbise vücudundan aşağıya kızıl yağmur gibi parıldıyordu. Önü oldukça açık, sırtı ise beline kadar çıplaktı.

Kulaklarında mini avizeler gibi sallanan elmaslar, göğüs dekoltesinde daha fazla yer alan, bileklerinde ve parmaklarında parıldayan elmaslar...

Elbisenin sol tarafında bacağının uyluğuna kadar olan kısmı yırtmaçlıydı ve giydiği yüksek, incecik kırmızı topuklu ayakkabılar dikkat çekiyordu.

"Bütün bunların içinde koşmayı dene bakalım," diye düşündü Eve. "Lütfen dene."

Ne kadar ilerleyebileceğine bak.

Partnerini de buldu; ince yapılı, parlak kahverengi saçlı, yakışıklı ve bronzlaşmış, smokin giymiş bir adam. Ve elmas şeklinde zümrüt bir broş takıyordu.

Eve, Whitney ile iletişime geçti. "Hedefteyiz, hareket etmeye hazırlanıyoruz, güvenliği atlatıyoruz. Hazırsınız efendim."

"Anlaşıldı. Onları alt edin, Dallas."

"İlk dalga tamamlandı," diye duyurdu Roarke. "Kapı açık. Kameralar yirmi dakika boyunca sabit kalacak, rekor kırılmayacak. Feeney?"

"Evet, evet, nereye varmak istediğimizi anlıyorum."

Polis memuru Carmichael, Eve'in kulağına fısıldadı: "Servis yolu bizim kontrolümüzde, efendim."

"Orada durun. Lowenbaum, kapıyı aç. Birinci ekip, SWAT'ın arkasına geçin."

"İkinci dalga tamamlandı. Alarmlar devre dışı bırakıldı."

"İkinci takım, pozisyon alın."

Birkaç dakika daha geçti ve Roarke ile Feeney'den bir şeyler mırıldandıktan sonra Roarke, üçüncü dalganın tamamlandığını söyledi. "Tüm dış kameralar beklemede."

Lowenbaum üç muhafızın etkisiz hale getirildiğini ve dış cephenin temizlendiğini bildirdi.

"Üçüncü ve dördüncü takımlar, pozisyonlarını alsınlar."

Feeney yumruğunu avucuna vurdu. "O kaltakı yakaladım!"

"Öyleyse yaptın." Roarke gözlerini monitörden ayırmadı. "Bir tane daha..."

"Sayın bayanlar ve baylar." Magdelana'nın sesi hoparlörlerden duyuldu. "Umarım akşamdan şimdiye kadar keyif almışsınızdır. Ana etkinliğe geçmeden önce yerlerinize otursanız, bu gecenin yıldızı olan Kraliyet Süiti'nin kısa bir tarihçesini anlatmak istiyorum!"

"Kilitlemeler tamamlandı, sörf bitti. Hazırsınız, Teğmen."

"Öyleyse hadi başlayalım. Şimdi hareket ediyoruz," dedi diğer takımlara.

Araçtan indi, kapıların arasından geçti, yere yakın durdu, hızlı hareket etti. Konağın pencerelerinden ışıklar parıltıyordu.

Abernathy ona yetişti. "Ön girişte iki güvenlik görevlisi var."

"Anladık. Sersemleticileri sonuna kadar açtık." Kapıda çömeldi, Peabody'ye başıyla işaret verdi. "Hemen gidin! Kapıları açın! Şimdi!"

Alçaktan girdi, sağdaki gardı yere serdi. Peabody ve McNab birlikte şut çekerek ikinciye aldılar.

Polisler her kapıdan içeri doluşunca ortalık karıştı. Silah sesleri duydu, şaşırmadı ve yoluna devam etti.

Çığlıklar ve koşuşturmaca arasında Lowenbaum'un silahlı bir güvenlik görevlisini, bir Interpol ajanını ve Jenkinson'ın da bir başkasını etkisiz hale getirdiğini gördü.

“Polisler burada! Eller yukarı, olduğunuz yerde kalın.”

Elinde çivili bir gece çantası sallayan ve çığlık atarak koşan kadını yere devirdi, ardından arkasından gelen bir adamın yumruğunu savuşturdu. Ve sol eliyle yaptığı bir aparkatla adamı yere serdi.

Bir kadının bayıldığını, bir adamın su birikintilerinden korunmak için yere yattığını gördü. Kaskına bir su sıçraması hissetti ve yoluna devam etti.

Çünkü Magdelana'nın yan odalardan birine doğru koştuğunu gördü.

Takip etmesi zaman aldı. Yerdeki bir adamı kelepçeledi ve yoluna devam etti. Bir diğerinin silahını elinden aldı, kaburgalarına aldığı yumruk darbesini göğüsledi ve ardından onu etkisiz hale getirdi.

Kadın, kancayı kullanarak kayıt cihazını devreden çıkardı.

Magdelana içeri girdiğinde, elindeki sandalyeyle dış cam kapıya vurmaya başladı. Birkaç çatlak açmayı başarmıştı.

"Şunu yere bırakmanız, ellerinizi yukarı kaldırmanız, arkanıza dönmeniz ve dizlerinizin üzerine çökmeniz gerekecek."

Magdelana öfke ve korku dolu bir yüzle arkasını döndü. "Bırakın beni. Hemen bırakın beni, yoksa onu mahvedeceğim."

Nefesi kesik kesik geliyordu ama gözleri, taktığı elmaslar gibi sertliğini koruyordu.

“Onu, seni ve kurduğu her şeyi yok edeceğim. Bunu yapabileceğimi biliyorsun. Yapacağımı da biliyorsun.”

“Hayır, yapamayacaksın, çünkü yapabileceğini düşündüğün her şey ona dokunmayacak. Ve boğulana kadar boğazına tıkacağım. Ellerini kaldır ve dizlerinin üzerine çök.”

"Onun hakkında sizin bilmediğiniz şeyler biliyorum."

“Hayır, yapamazsın. O senden çok daha zeki. Eminim canını yakmıştır. Şimdi, bir kez daha, ellerini kaldır, dizlerinin üzerine çök, yoksa seni dizlerinin üzerine çöktürürüm. Bana bir sebep söyle yeter.”

Sandalyeyi itti ve ileri atıldı.

Eve sandalyenin yanından sıyrıldı. Onu sersemletebilirdi, tam zamanı, tam alanı vardı. Ama...

"Bir de tekrar gösteri yapalım mı?"

Eve tüm gücünü kullanarak Magdelana'ya sert bir sol yumruk indirdi. Ve Magdelana yere düşerken gözlerinin geriye doğru kaymasını izledi.

"Tamam, McNab haklıydı. Eğlenceliydi." Derin bir nefes verdi. "Artık işin bitti. Artık benimsin."

Eve, kayıt cihazını tekrar çalıştırdıktan sonra onu etkisiz hale getirdi ve koltuğun ayağına sabitlemek için bir kablo bağı daha kullandı.

Bir an durdu, sadece bir anlığına. Sonra Eve geri dönüp kalan temizliği yapmaya yardım etti.

Yirmi İkinci Bölüm

Sonunda 112 kişiyi etkisiz hale getirdiler; bazıları elektrik çarpması ve diğer küçük yaralanmalar nedeniyle tıbbi müdahale gördü. Kadın, kemerindeki plastik kelepçelerin yarısından fazlasını ve yanında getirdiği iki çift kelepçeyi bizzat kendisi kullandı.

Olaydan birkaç morlukla kurtulduğu için, bunu oldukça iyi bir takas olarak değerlendirdi.

Beş memurun (üçü kendi memuru, ikisi Abernathy'nin memuru) hafif yaralanmalar nedeniyle tıbbi yardım aldığını saydı, yani evet, iyi bir takas olmuş.

“Jenkinson, Reineke’nin ayağı nasıl?”

“Bir iki gün topallayacak ama sağlık görevlisi kırık olmayacağını söyledi. Lowenbaum’un adamı iyi, peki ya Trueheart? Onun gözü moraracak ve çenesi ağrıyacak.”

“Güzel. Sarışın kadın şu odada. Artık bilinci yerinde olmalı. Onu ve aracıyı ayrı araçlara bindirmek istiyorum.”

“Olayı çözdük. Willowby vuruldu, güvenlik görevlilerinden birinin elinden yasadışı bir tabanca çıktı.”

“Ne?” Willowby listede yoktu. “Nerede o?”

“Sağlık ekibiyle dışarıda. Sadece hafif bir sıyrık, Teğmen. Partinin bitimine kadar fark etmediğini söyledi.”

“Onları yüklemeye başlayın. Yabancı uyruklular konusunda Abernathy ile koordinasyon sağlayın. Peabody! Ulaşım konusunda Jenkinson ile çalışın. Garsonları ve yemekhane personelini ayrı olarak yükleyin. Baxter, silahların taşınması için Lowenbaum ile işbirliği yapın.”

Soruları geri çevirerek doğrudan dışarı çıktı. Tıbbi yardım araçlarını taradı ve Willowby'nin birinin kapısında oturduğunu, siyah tulumunun sol bacağının yukarı çekilmiş olduğunu gördü.

Roarke, sağlık görevlisi yarasını tedavi ederken onun yanında durdu.

"Hey Dallas, vuruldum! Hem de gerçek bir kurşunla. Bu ne sıklıkla olur ki?"

"Şahsen bana göre iki kez. Sanırım üç kez de oldu ama o seferki sihirli çizgiye isabet etti, o yüzden sayılmaz."

"Elbette, öyle ve vay canına! Bu kişisel rekoru aramızda saklamana izin vereceğim. Kahretsin! Canım yandı."

"İğneyi istemediniz," diye hatırlattı sağlık görevlisi ona.

"Beni çok komik yapıyor ve kendimi çok iyi hissediyorum. Enerjim yerinde! Bu poşetleri atmayabilirim. Moda aksesuarı olarak da kullanabilirim."

Kadın tekrar tıslayınca, Roarke onun elini tuttu.

Eve, "Bir engelleyici al," diye tavsiye etti. "Saçmalıklardan kaçın, acıyı azalt."

"Evet, buna katılıyorum. Neyse, onları iyi yakaladık."

"Elbette yaptık. Blokaj oyuncusuna bakın." Roarke'a kısa bir bakış attı.

"Biraz zaman alacak. Herhangi bir sakatlık var mı?"

"Bahsedilecek bir şey yok."

"Ben de değil."

Whitney ile iletişime geçmek için uzaklaştı. "Komutanım, durum kontrol altında. Merkeze nakledilecek yüz on iki kişi var. Ölü yok, altı memur da dahil olmak üzere yirmi hafif yaralı olay yerinde tedavi ediliyor. Interpol, Kraliyet Süiti'nin yanı sıra çalıntı mal olduğuna inanılan birkaç eşyayı da ele geçirdi."

"İyi iş çıkardınız, Teğmen. Joy Barrister tutuklandı, kaydı yapıldı ve avukatlarını beklemek üzere gözaltında tutuluyor."

"İyi iş çıkardınız, Komutanım. Bu işi halletmek, her şeyi yoluna koymak birkaç saat sürecektir. Sabah sırasıyla Avukat, aracı ve sarışın kadınla görüşmelere başlamak istiyorum."

"Mükemmel bir kadro."

Eve, adamın sırtış şeklinden, hâlâ tutuklanma olayının etkisinde olduğunu anladı.

"Sorumluluk sende," dedi ona.

O sırada orada olduğu için, paspaslamaya ve düzenlemeye geri döndü. Abernathy onu selamladı.

"Yaralarınız nasıl?" diye sordu ona.

"Tedavisi yapıldı, hazır. Ya sizinki?"

"Aynı."

"Kraliyet Süiti güvenli hale getirildi. Servis şeridini açmanız gerekiyor. Oradan Londra'ya geri taşıyacağız."

"Ben hallederim."

"Teğmenim, katılımcıları çağıracağız. Siz de onlardan ücret alabilirsiniz."

"Ve yapacağım."

"Bunlar, yüksek mevkilerde bağlantıları olan son derece varlıklı kişiler. Bu durum kalıcı olmayacak. Sınır dışı edilmeleri mümkün, ancak haklarında suç duyurusunda bulunulmayacak."

"Bu bir leke bırakacak. Uluslararası medya çıldıracak."

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Bu konuda haklısın."

"Ve kim sizin ya da benim memurlarıma karşı silah kullanırsa, bunun cezasını çekeceğim."

"Bu konuda ve operasyonun başarısı için sizi tebrik ediyorum. Tam iş birliğimizi sunacağız. Yemek servisi personeli?"

"Şu anda Carmichael ve Santiago onlarla görüşüyor. Büyük ihtimalle serbest bırakılacaklar. Abernathy, burada işleri bitirmem gerekiyor." Adamın boş bakışları üzerine tercüme etti: "Bunu bitir. Ben uzay mekiği pistini temizleyeceğim. Sen de zümrütlerle ilgili evrak işleriyle ilgilen."

Central'a dönmesinden çok önce, Channel Seventy-Five baskını, ele geçirilen eşyaları ve Joy Barrister'ın tutuklanmasını haber yapmıştı.

Kyung'u çalışma odasında, sabahın o saatinde bile, özenle dikilmiş irtibat görevlisi takım elbisesini giymiş halde bulmak onu şaşırtmadı.

"Teğmenim, tebrikler. Binbaşım, tebrikler."

"Ve ödülüm bir basın toplantısı."

"Korkarım öyle. Cochran Estates'te tutuklananların listesi sızdı. Birçoğu tanınmış isimler. Tabii ki Joy Barrister da öyle. Medyaya açıklama yapmaktan daha iyisini hak ediyorsunuz, hele de sabah sekizde. Bunun size en fazla birkaç saat süre tanıdığının farkındayım. Bağlantılarınız göz önüne alındığında gerekli olduğunu sanmıyorum, ama bir otel ayarlamaktan memnuniyet duyarım."

"İşim var. Takviye alacağım. Merak etme," dedi adam konuşmadan önce. "Ama saat dokuzda çıkıyorum. Ana oyuncularla röportaj yapacağım, o yüzden saat dokuzda çıkıyorum."

"Daha önce olmazsa, bunu mutlaka sağlayacağım."

Başını salladı, geri çekildi ve henüz bekleme odasında olmayanlar içeri girmeye başladı.

"Dinleyin! Bu gece yakaladığımız zengin pisliklerle görüşeceğiz. İkişer kişilik ekipler halinde. Terletici olsun. Hiçbiri hafif bir cezadan fazlasını almayacak, ama terletici olsun. Adalet Bakanlığı gerisini halledecek. Yasadışı silah taşıyanlarla, her türlü silah kullananlarla, memurları engelleyenlerle görüşeceğiz. Daha da terletici olsun."

"Trueheart, gözüne buz koy, herkes bölüm onaylı takviye aşısı için hazır. Bu gece çok iyi iş çıkardın. Övgüler yakında gelecek." Duraksadı. "Pizza da gelecek."

Ofisine girdi, Roarke onu kahve, bir çikolata ve bir vitamin takviyesiyle bekliyordu. "Önce vitamin takviyesini al, çünkü bu sabah çıkamayacaksın."

Takviye hapını yuttu, kahvesini bir çırpıda içti. "Yapamam. Bu saatler sürecektir, ayrıca saat 0800'de medya anlaşması var. Sen fazlasıyla yaptın. Eve git, biraz uyu."

"Summerset'ten ikimize de yedek kıyafet göndermesini veya getirmesini isteyeceğim. Bu iş bitene kadar buradayım."

"Pekala, ama beşğinde birkaç saat geçirebilirsin."

"Bu hayatta asla. Beşiği gördüm. EDD'de olacağım ve buranın kapatılmasına yardım edeceğim."

"O halde, size pizza sözü verdim."

Gülümsedi, çenesindeki hafif morluğa bir öpücük kondurdu. "Ben hallederim."

"Teşekkürler. Bilmelisin ki, yüzüne tekrar yumruk attım."

Kaşlarını kaldırdı, parmağıyla morluğun üzerinden geçti. "Bunu sana o mu yaptı?"

"Bana biraz rahat bırakın. Bana sandalye fırlattı. İsabet etmedi. Sizi buna boğmaya çalışarak hiçbir yere varamaz. Bu konuda bana güvenmeniz gerekiyor."

"Ondan başka kimseye güvenmiyorum. Sana söz veriyorum, o beni hiçbir şeye bulaştırmayacak. Onu ortadan kaldırmak için ne gerekiyorsa yap."

“Tamam. Gitmeden önce, bu gece yakaladığımız o heriflerden herhangi birini tanıyor musun?”

"Evet, o şerefsizlerden birkaçını tanıyorum. Hepsini tanıyorum."

"Öyleyse bana kısaca özetler misin?"

O bunu yapınca, bilgiyi ekibine ilette.

Görüşmelerini yaptı ve başsavcı ile Adalet Bakanlığı avukatlarıyla görüşmeyi amirine ve komutanına bıraktı.

Biraz pizza yedi ve uzun, sıcak bir duşu özlemle düşündü.

Ardından Summerset onun ofisine girdi.

"Yedek kıyafetleriniz, Teğmen. Roarke çok detaycıydı."

"Evet, eminim. Teşekkür ederim."

"Başardığınız şey için tebrikler. Onunla ilgili işlemleri tamamlayıp tamamlamadığınızı bana söylemeniz uygun olur mu?"

Bu durumda onun haklı olduğunu düşündü.

"Ona tekrar yumruk attım, esasen istediğim için ve bu, kısa süreli bir sersemletmeden daha uzun süre acı verecek."

"Bunu duyduğuma sevindim."

“Ama röportajı bu sabahın ilerleyen saatlerinde. Endişeleniyorsanız, endişelenmeyin. Gidecek ve Roarke'ı alt edemeyecek.”

“Umarım kafesi küçük, soğuk ve karanlıktır.”

Bunun üzerine dışarı çıktı.

Duş aldı ve kendini insan gibi hissetti. Roarke deri giymeyi tercih etmişti; kömür grisi pantolon ve ceket, lacivert detaylar içeren arduvaz grisi yelek—kısa kollu lacivert tişörtün sebebi de buydu sanırım. Kalın tabanlı, bileğin üstünde biten, lacivert bağcıklı kömür grisi botlar.

Elindeki not kağıdını çıkardı ve Summerset'in sesini dinledi.

Roarke, ana görüşmelerde ceketi çıkarmayı ve Giant's Tear'ı gömleğinin dışında giymeyi öneriyor.

"Öyle yapardı," diye düşündü, ama bunun da bir amacı olduğunu gördü.

Giyindi, basın toplantısıyla ilgilendi. Ve soru yağmuru hiç durmadığı için, Kyung öne çıkıp Teğmen Dallas'ın görevleri olduğunu açıkladığında, ona tam övgüde bulundu.

Çıkarken telsizini çıkardı. "Barrister'ı görüşmeye getirin. A ile görüşme ayarladım."

Abernathy onun peşinden koştu. "Teğmenim, bir dakikaya ihtiyacım var, odanıza gelelim."

"Çabuk ol. Hemen başla."

"Öyleyse, görevleriniz arasında Magdelana Percell ile röportaj yapmak da olup olmadığını sorarak başlayacağım."

"Öyle yapıyorlar. Önce avukat, sonra komisyoncu, sonra da o."

"Büyük olasılıkla her şeyin kışkırtıcısı o olduğu için, önce onu hedef alacağınızı varsaydım. Korumak istediğiniz kişisel çıkarlarınız olduğunun farkındayım..."

Hâlâ süzülürken, hızla ona doğru yöneldi.

"Bana bu saçmalıkları anlatma. Avukat benim önceliğim çünkü kardeşini benim şehrimde öldürdü. Onu alt ettiğimde, komisyoncuya ve sarışına karşı kullanabileceğim daha fazla kanıt ve bilgi verecek. Komisyoncuyu da alt edeceğim çünkü onu alt ettiğimde daha fazla şey elde edeceğim."

Cinayet Bürosuna döndü, Baxter'ı el sallayarak uzaklaştırdı ve ofisine doğru ilerledi. Kapıyı kapattı.

"Onu en sona alıyorum çünkü diğer ikisinden de olabildiğince çok şey alacağım, çünkü evet, bu işi başlatan oydu. Ne yaptığımı çok iyi biliyorum."

İki elini de havaya kaldırdı. "Özür dilerim. Özür dilerim," diye tekrarladı. "Söyledikleriniz çok mantıklı. Bunu sadece size şunu garanti etmek için dile getirdim: Benimle hiçbir sorun yaşamazsınız. Roarke'ın da benimle şimdi veya gelecekte hiçbir sorunu olmayacak. Dün gece hayatımı kurtardığına inanıyorum."

"Öyle mi? Bundan hiç bahsetmedi."

"Uyarıda bulundu ve ben daha dönmeden, bana ateş etmeyi planlayan adama ateş etti. Bunu unutmuyorum ve unutmayacağım. Ve açıkça gördüm ki, bu departman için danışman olarak zamanını, becerilerini verdi, önemli kişisel riskler aldı. Hakkındaki dosya kapandı. Size söz veriyorum."

"Sözüne inanıyorum."

"Şunu da ekleyeyim, az sonra görüşeceğiniz üç kişi hakkında da suç duyurusunda bulunacağız. Eğer bir gün sisteminizden serbest bırakılırlarsa, kendilerini bizim sistemimizde bulacaklar."

"İyi haber. Ama dışarı çıkamayacaklar."

"Ayrılmadan önce tekrar konuşamazsak da, her zaman olduğu gibi sizinle çalışmak bir deneyim oldu."

"Aynı şekilde," dedi ve uzattığı elini sıktı.

O gittikten sonra, üzerinden kalkan yükün sandığından çok daha ağır olduğunu fark etti.

Omuzlarını silkip kenara çekildi, sonra Peabody ve Reo ile buluşmak için dışarı çıktı.

"Çok yoğun," dedi Reo. "Avukatın baş avukatı Jefferson Pinkney. Aslında Robert Wenn'i de denedi." Reo sırtıttı. "Reddedildi. Gerçi Pinkney'i ikna etmek kolay değil."

"Önemli değil. Onu aldık. Anlaşma yok, Reo."

"İstesem bile yapamazdım. Medya tüm bunlardan sonra Filistin Yönetimini tamamen yutardı. Gezegen içi veya gezegen dışı anlaşmalar dışında hiçbir anlaşma yok. O itici güce ihtiyaç duymadıkça teklif vermeyeceğiz."

"Yapamazsın. Hazır mısın, Peabody?"

"Masamda yirmi dakikalık kısa bir şekerleme yaptım, enerji içeceğimi aldım, pizza yedim ve iki kutu Pepsi içtim. Çok enerjikim."

Eve, A görüşme odasının kapısını açtı.

"Kayıt devam ediyor. Dallas, Teğmen Eve, Peabody, Dedektif Delia, Reo, APA Cher, Joy Barrister ve avukatı Jefferson Pinkney ile görüşmeye giriyorlar."

Pinkney saçlarını bembeyaz bırakmıştı. Koyu kahverengi tenine çok yakışıyordu. Gözleri soğuk maviydi, takım elbisesi kusursuz kesimli griydi ve lacivert-bordo bir kravatla tamamlanmıştı.

"Kayıtlara geçmesi için," diye başladı, "bu saçmalığa şiddetle karşı çıkıyoruz. Müvekkilimin gece yarısı ailesinin evinden sürüklenerek alınmasına ve hapse atılmasına karşıyız. Yasını tuttuğu kardeşi, bir hırsızlık sırasında açıkça öldürüldü. Görünüşe göre—"

"Daha fazla şey yapıp vaktimizi boşa harcamadan önce, Dedektif Peabody'nin sizin ve müvekkilinizin dinlemesi gereken bir şey var. Oynatın lütfen, Dedektif."

"Joy Barrister'ın ev ofisindeki masasından alınan klon bağlantısından oynatılan ses kaydı. Zaman damgası da dahil."

Magdalena'nın sesi duyuldu.

Sevgilim Joy, bu aşamada benimle iletişime geçmemen gerektiğini biliyorsun.

Joy'un sesi duyulduğunda avukatına döndü. "Bunu nasıl yapabilirler? Evime girin! Buna bir son verin."

"Usulüne uygun olarak düzenlenmiş arama emri." Reo bir dosya açtı, basılı bir kopyasını çıkardı. "Arama ve el koyma."

"Bu özel bir görüşmeydi."

Pinkney, Joy'u konuşmaması konusunda uyarırken bile Eve, "Artık değil," dedi.

"Bunu dinlemeyeceğim. Reddediyorum. Size ödediğim parayı verin ve bunu durdurun."

Eve, ses kaydını durdurdu. "Burada sorumlu sen değilsin. Hapishane çamaşırhanesi hariç, bir daha asla hiçbir şeyin sorumlusu olmayacaksın. Bu, şu anda cinayet komplosu, bir polis memurunun kiralık katil tarafından öldürülmesi komplosu ve Barrister House'daki kasadan yaklaşık yarım milyar dolarlık mücevher çalma komplosu da dahil olmak üzere birçok suçtan yargılanan Magdelana Percell ile yaptığın birçok özel görüşmeden biri. Bunların hepsinde sen de yer aldın ve olaydan önce ve sonra her şeyden haberdardın."

Pinkney'e baktı. "Eminim müvekkiliniz size tüm bunları anlatmamıştır."

"Klon bağlantılarındaki ses izleri kesinlikle yüzde yüz doğru değildir."

"Yeterince doğru ve siz onu durduramadan önce, kayıtlara geçen özel konuşmayı itiraf etti. Şimdi, müvekkiliniz ve Magdelana'nın beni öldürmesi için bir Timothy Kruger tutma konusunda görüştükleri ve müvekkilinizin suikast için ön ödemeyi havale etmeyi kabul ettiği konuşmayı dinleyelim. Sonra da daha önceki konuşmalara geri dönelim; mücevherleri çalması için bir hırsız tutmayı planladılar, müvekkilinizin kardeşini ortadan kaldırma isteğini tartıştılar ve bu hırsızlığı bunu yapmak için bir kılıf olarak kullandılar—ve hırsız cinayet için tuzağa düşürdüler."

Joy'a döndü. "Her şeyi ele geçirdik, üstelik ev ofisinizdeki kasada yüz milyon civarında para ve altın külçeleri de var. Defterlerinizi inceleyeceğiz ve babanızın kurduğu ve sizin değil de kardeşinizin eline bıraktığı şirketten nerelerden para çektiğinize yakından bakacağız."

"Müvekkilimle görüşmek istiyorum."

"Danışmanlık mı?" Joy ona döndü. "Sana danışmanlık yapman için para ödemiyorum. Bunu çabucak halledeceğine dair bana güvence vermiştin."

"Size bir dakika süre verelim." Eve ayağa kalktı. "Dallas, Peabody ve Reo avukat-müvekkil görüşmesi için Interview'dan çıkıyorlar. Kayıt

durduruldu.”

Dışarı çıktıklarında Eve, "Onu işten atacak," dedi.

“Ya da avukatlıktan çekilir.” Reo başını salladı. “Ona hiçbir şey söylemedi. Eğer söylemiş olsaydı, bazı şeylere hazırlıklı olurdu. Bazılarına karşı bir strateji geliştirirdi. Birkaç turdan sonra önereceği bir anlaşmayı çoktan aklında tutardı.”

Peabody araya girerek, "Korkmuş durumda," dedi. "Ama daha çok kızgın ve hakarete uğramış hissediyor.”

"Zaten kayıtlara çok fazla şey söyledi. 'Bağlantı ona ait, özel bir konuşma' diye itiraf etti." Reo omuz silkti. "Onu cinayetden aklasa bile, kiralık katil olarak suçsuz olduğunu biliyor.”

Birkaç dakika sonra Pinkney dışarı çıktı. “Artık bu konuda kayıtlı avukat değilim. Bayan Barrister, tavsiyelere rağmen, bu görüşmeyi ve sonuçlarını ele alma konusunda kendisinden daha yetenekli olduğuna inanıyor.”

Başını salladıktan sonra asansöre doğru yürüdü.

“Sert bir şekilde gireceğim,” dedi Eve. “Çökecek. Korkacak, kızacak ve evet, hakarete uğrayacak. İyi polis yok Peabody. Gördüğün her fırsatta sert davranacaksın.”

“Yaşasın!”

İçeri geri döndüler, Eve kaydı yeniden başlattı.

"Sayın Barrister'ın avukatını görevden aldığını kayıtlara geçirelim. Hukuki temsil hakkından feragat ediyor musunuz?"

"Ne faydası var ki? Aptallar." Kollarını kavuşturmaya çalıştı, kollarının bağlı olduğunu görünce şok oldu.

“Böyle muamele görmeyeceğim, evimden sürüklenip hücreye atılmayacağım, bu iğrenç şeyi giymeye zorlanmayacağım, korkunç suçlarla suçlanmayacağım. Kim olduğumu unuttunuz mu?”

“Hayır.” Eve ellerini masaya vurdu, öne eğildi. “Sen, sana verilenden daha fazlasını istediği için kendi şirketinden çalan kadınsın. Sen, babanın kayırdığı için kendi kardeşini öldürmek için aylarca plan yapan kadınsın.”

“Nasıl cüret edersin—”

"Sus be. Sen o korkak kadınsın, hasta kardeşini hırsızlık bahanesiyle yatağından kaldırdın ve o masasının başına geçip olayı bildirmeye hazırlanırken, sen ona arkadan saldırdın.”

“Bunların hiçbirini kanıtlayamazsın. Sen—”

“Ah, hadi ama!” Eve masanın etrafından dolandı. “Sen, baldızının geldiğini duyunca saklanan, Aileen sevdiği kocasını yerde kanlar içinde görünce de kaçan kadınsın. Eminim ki, şok içinde içeri koşana kadar saniyeleri saymışsındır.”

“Bu saçmalık!”

Ancak Eve, korkunun giderek büyüdüğünü gördü.

“Bir hırsızlık olayı yaşandı, bir soygun oldu! Bunu kendiniz söylediniz. Kraliyet Süiti kasadan çalındı.”

“Evet. Siz ve Magdelana bu konu hakkında birkaç görüşme yaptınız. Bunları sizin bağlantınızdan aldık.”

"Bu benim bağlantım değil."

“İsa, Joy, zaten öyle olduğunu söylemişsiniz. Üstelik, sadece ses izleri değil, parmak izleriniz de var.” Eve parmaklarını oynattı. “Parmak izleri.”

Peabody sözlerine şöyle devam etti: "Babası da biraz suçlu. Onu her zaman ikinci plana atıp, erkek kardeşini birinci sıraya koydu. O da aptalca zengin olmaya, her şeyin kendisine verilmesine razı olamadı. Onun sahip olduklarını da istedi ve daha fazlasını elde etmek için onu öldürdü."

"Bu konuda ne biliyorsunuz?"

“Kıskanç, entrikacı, cani bir kadını gördüğümde tanırım. Ondan korktuğun için teğmenimi öldürtmeye çalıştın. Paranın burada hiçbir önemi yok. Cezanı çekeceksin.”

Eve ekledi: "Hem de çok zordu. Evi, içindeki her şeyi aldı; kasa da dahil. Bunu alamazdın! Neden almalısın ki? Tanrı aşkına, sen ilk doğan çocuksun."

“İşin büyük kısmını o aldı, neden bunu kabul edesiniz ki? Yaşlı adam bir oğul istedi ve bir tane edindi. Siz mi? Siz ikinci plandasınız.”

“Hiç hakkı yoktu! Beni bu şekilde dışlamaya hakkı yoktu! Hak ettiğimi, kazandığımı istedim!”

“Yani onu aldın. Onu alabilmek için kardeşini öldürdün.”

“Sürekli yoluma çıkıyordu! Beni yatıştırmaya çalışıyordu. ‘Ah, onun nasıl biri olduğunu biliyorsun Joy. Ama bu bir aile şirketi ve benim olduğu kadar senin de.’ Yalan! Ve o kasayı buluyor, aklında sadece her şeyi nasıl geri vereceği, o yaşlı herifin itibarını ve mirasını nasıl mahvetmeden yapacağı var?”

"Böylece onu aradan çıkardınız ve kontrolü ele geçirmeniz, kasayı öyle bir şekilde çevirmeniz için bir yol açtınız ki iyi adam gibi görünesiniz."

Cumartesi gecesinden Cuma gecesine ertelediniz çünkü o iyi durumda değildi."

"Böyle daha kolay," diye araya girdi Peabody, sonra ellerini birbirine kenetledi. "Ah, Nathan, sanırım aşağıda biri var. Lütfen aşağı inip bak."

"Sanki ben kendim halledemezmişim gibi." Joy'un çenesi öne doğru çıktı. "Tipik erkek, tipik, tipik."

"Arkasından yaklaştın. O ametist sopayı aldın ve onunla ona vurdun. Onunla onu öldürdün."

"Nathan o parçayı hep severdi. Sonra Aileen onu çağırdı, ofise doğru geliyordu. Onu da neredeyse öldürecektim. Aptal. Ama o Nathan'dan başka bir şey görmedi, bu yüzden onu kendi haline bıraktım, deli gibi çılgılık atmasına izin verdim."

Eve'e baktı. "Seninle ilgilenmeleri için iyi para ödedim. Eğer para boşa gitmemiş olsaydı burada olmazdım."

"Şanssızlık işte. Biliyorsun, yalnız başına batmak isteyen bir kadın gibi görünmüyorsun. Bu işte yalnız değildin. Çok ağır darbeler alacaksın Joy. Diğerlerinin de kendi paylarını almasını istemiyor musun? Hadi Joy, onlardan intikamını al."

Joy derin bir nefes aldı. Ellerini masanın üzerinde birleştirdi.

"Her şey onun fikriydi. O sarışın kaltak. Hepsi onun. Burada olması gereken o. Beni bu işe o sürükledi."

"Nasıl?"

"Her zamanki gibi babamı ziyaret etmek için görevimi yerine getirmeye gittim. Ofis kapısının kilitli olduğunu gördüm. Anahtarım var. Aslında içeride yaralı ya da hatta ölü olabileceğinden endişelendim, bu yüzden kilidi açıp içeri girdim."

"O oradaydı, varlığından bile haberdar olmadığım kasada. Ona söylemişti. Kendi kızına söylememişti ama ona söylemişti. Her şey orada başladı. Her şey o odada başladı. Her şey onunla başladı."

İş bittiğinde Eve dışarı çıktı.

"Onu alt edeceğim Dallas, ve olayla ilgili tutanak tutacağım."

"Bunu daha sonra yazın. Onu oraya gönderin ve aracılığıyla da yukarı göndermelerini sağlayın. Biz de işleri devam ettireceğiz."

"Artık daha fazla kahve içemem ama yine de kafeine ihtiyacım var." Reo, otomatik işaret ederek, "Bir kola alıyorum. Sen de ister misin?" dedi.

"Pepsi."

Mira Gözlem Odasından  ıktı. “Hiç pişmanlık duymuyor. Yakalandı ı için, kar ıla aca ı sonuçlar için pişman, ama kardeşini  ld rd   , seni öldürtmeye çalıştığı, zimmetine para ge irdi ı için pişman değil. İki ye enini babasız, baldızını da kocasız bıraktığı için pişman değil.”

"      o, kendi dünyasının merkezidir."

“Kesinlikle doğru. Hepiniz içeride iyi i  çıkardınız ve o da diğer ikisinin aynı kaderi payla masını görmeniz için size fazlasıyla acı verdi.”

Eve, Reo'nun uzattığı tüpü kırdı. "Sıradaki kişi aracı. Magdelana'ya karşı hislerinin ne kadar olduğunu bilmiyorum. Eğer hisleri varsa, onu korumaya çalışabilir. Bunu yapamaz ve bunu açıkça ortaya koyaca ız. Yeterince hapis cezası aldığı sürece bu anla maya itiraz etmezdim."

"İyi bir avukatı var, biraz dolandırıcı olsa da dava i lerinde yeterince becerikli. Edie French ise ikisini de temsil ediyor."

Eve i ece ini içerken gülümsedi. "Bunu bilmek güzel."

"Gözlemlemeye devam etmek istiyorum."

"Bu her zaman memnuniyetle karşılanır."

Koyu pembe etekli bir takım elbise giyen ve kahverengi saçları  ık bir örgüyle toplanmış olan aracı ve avukat Interview'e yerle ene kadar bekledi.

"Sıradaki tur," dedi ve boş tüpü geri dönüşüm kutusuna attı.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Eve içeri girdi, kaydı başlattı, gerekli olanları okudu.

Oturdu.

Fransız bu süreci başlattı.

"Müvekkilim ve aynı zamanda temsil ettiğim ortağı, Joy Barrister'ın Kraliyet Takımı da dahil olmak üzere birkaç parça için özel bir açık artırma düzenlemelerini talep ettiğini iddia ediyorlar. Bu taleple birlikte tüm eşyaların satın alma kanıtlarını da sundu."

Eve hafifçe güldü. "Cidden bunu mu deniyorsun? Müşterinin iş kolunda çalışan herkes, Kraliyet Süiti'nin yıllar önce Londra'daki Tate Müzesi'nden çalındığını ve o zamandan beri kayıp olduğunu çok iyi biliyor."

"Müvekkilim, İtalya'nın Sorrento kentinde uzun yıllardır sessiz sedasız yaşayan emekli bir iş adamıdır."

"Müvekkiliniz hırsızlar, çalıntı mal satanlar ve kendilerine ait olmayan şeylere göz dikenler için aracılık yapan bir kişi; bu işi dedesinden miras almış. Bunu bir kenara bırakın. Kanıtlarımız var ve Joy Barrister'ın ifadesi de bu kanıtlarla örtüşüyor."

Kadın doğrudan komisyoncuya baktı. "Sen ve Magdelana, Henry Barrister'ın para karşılığında çaldığı Kraliyet Süiti'ni kasadan çalmak için Joy Barrister ile komplo kurdunuz. Bu hırsızlık, Nathan Barrister'ın cinayetini örtbas etmek için kullanıldı. Hırsız tarafından değil, Joy Barrister tarafından. O itiraf etti."

"Ayrıca, sizin ve Magdelana Percell ile birlikte beni öldürmesi için bir kiralık katil tutmak üzere komplo kurduğunu da itiraf etti."

“Bir dakika durun bakalım.” Mulligan’ın yüzünde şok ifadesi belirdi. “Böyle bir şey hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Hiçbir şey.”

Sesinde bolca İrlanda aksanı vardı ama bu onda duygusal bir his uyandırmadı.

“Peabody, tekrar oynat.”

Peabody, Magdelana ve Joy arasındaki konuşmayı bir kez daha oynattı.

"Aman Tanrım, kahrolası İsa Mesih. Bu delilik!"

"Müvekkilim o kayıtta yer almıyor, adı da geçmiyor."

"Diğer müşterinizle aynı villayı ve yatağı paylaşıyor, o müşterinin sesi de..."

"Ne olursa olsun-"

“Hayır, ne olursa olsun.” Mulligan elini kaldırdı. “Bunu açıkça söylüyorum. Bu olaydan haberim yoktu. Etrafımdan dolandı, arkamdan geldi. Buna kanmayacağımı biliyordu. Polise kanılmaz. Kanılmaz.”

"Bunu bize inandırmak istiyorsunuz."

“Evet, çünkü bu Tanrı’nın gerçeği. Öldürmek benim işim değil, asla da olmadı. Joy Barrister’ın kardeşini öldürdüğünü söyledin. Ben de hırsızın bir tür panik içinde olduğunu düşünmüştüm. Bir anlaşma karşılığında sana onun adını vermeye hazırdım.”

“Onun adını biliyoruz. İfadesini biliyoruz. Joy Barrister’ın itirafını biliyoruz.”

Başını öne eğmiş bir halde ellerini yüzüne götürdü.

Avukatı sözünü kesmeye çalışınca, "Beni resmen aptal yerine koydular. Hayır, konuşacağım," dedi. "Emekliydim ve halimden memnundum. Bir eşim, bir ailem vardı, sonra o geldi. Onun için her şeyimi kaybettim. Ona o kadar büyülenmişim ki, onun tarafından o kadar cezbedilmişim ki. Ve o beni resmen aptal yerine koydu. Cinayet işledi ya da işlettirdi."

Avukata döndü. “Size ödeme yapan benim. Ve Magdelana’yı temsil etmeyeceksiniz. Onun parasını muhtemelen dondurmuşlardır. Benim param bu işin hiçbir ilgisi yok, bu yüzden size ödeme yapan benim. Ve onun için değil.”

"Elbette."

“Biliyorum, bu konuda sorumluluk bana ait ama yemin ederim, doğruluğunu kanıtlamak için her türlü testi yaparım. Bu paralı suikastten haberim yoktu, kimseyi öldürme planlarından da haberim yoktu. Ben anlaşmalara aracılık ediyordum, ya da ediyordum.”

Reo başını salladı. "Eğer bize anlattıklarınız doğru çıkarsa, eğer hiçbir bilginiz yoksa, bir polis memurunun kiralık katil tarafından öldürülmesi planına ortak olmadıysanız, Nathan Barrister'ı öldürme planlarından önceden haberdar değilseniz, ardışık iki müebbet hapis cezasını kaldırabiliriz."

"Karşılığında bir tane mi? Saçmalık."

"Karşılığında yirmi ila yirmi beş yıl, gezegen üzerinde. Kayıtlara geçen her kelimeniz doğru çıkarsa. Tek bir yalan, ömür boyu hapis cezası."

"Anlaşmayı kabul et." Avukatının koluna elini koydu. "Anlaşmayı istiyorum."

"Yazılı olarak," dedi French.

"Öyle olacak. Bu kayıtlarda mevcut. Ben bir teklif sundum, siz de kabul ettiniz. İkisi de kayıtlarda var."

Eve, "Konuşmaya başla," dedi.

"Magdelana ile ilk kez bir yıl önce tanıştım. Sadece bir yıl önce ve her şey değişti."

Yaklaşık doksan dakika sonra Eve ofisine girdi. Ve Roarke yine bekledi.

"Sen onunla işini bitirirken aşağı indim. Şimdi bir şeyler yersin."

"Pizza yedim."

"Şafaktan önce." AutoChef'i programladı. "Mira ile birlikte gözlem yaptığım birkaç dakika içinde söyleyecek çok şeyi vardı."

"Beş kişinin ağzından dökülecek kadar içini döktü. Ben de onu içeri almadan önce kafamı toparlamak için beş dakika kaldım."

"Onun avukat cinayetinden, senden haberi olmadığına mı inanıyorsun?"

"Evet, öyle düşünüyorum. Ya sen?"

"Evet." Bir kase çıkardı. "Al, şimdi otur. Bu senin sevdiğin tortilla çorbası. Onun için karnını doyur."

"Evet, tamam. Ya sen?"

"Laboratuvardaki grup için klimanızın şarjını ben yaptım. Yorgun görünmenizi bekliyordum."

Yemek yedi. "Hayır. Yorgun değilim. Gazlı içecek içmedim ama enerjiliyim. Gelecek olanlara hazırlıklı olmalısın."

"Evet, öyleyim. Mulligan'a biraz sempati duyuyorum. Ona karşı koyamadığı veya koymak istemediği için yirmi yılını parmaklıklar ardında geçirecek. O da bana aynısını yapardı. Hatta bir keresinde denemişti bile."

Daha fazla yedi, arkasına yaslandı. "Abernathy, dün gece ölmediğini gördüğün için sana minnettar."

"Birilerinin arkadan darbe almasına seyirci kalacak halim yoktu."

"Dosyanızın kapandığını bilmenizi istiyor. Onunla hiçbir sorun yaşamayacaksınız."

Şimdi hafifçe gülümsedi. "Onunla bir sorunum yoktu, ama bu jesti takdir ediyorum. Ve bunun sizi rahatlattığını biliyorum, bu yüzden bunun için çok minnettarım."

"Öyle. Ve onunla işim bittiğinde, onunla işim bitmiş olacak."

"Biz öyleyiz."

"Evet, öyleyiz. Şimdi onu getirteceğim, bu işi bitireceğiz."

"Gözlem odasında olacağım." Eğildi ve onu öptü. "Seninleyim. Yanındayım."

"Bunu biliyorum."

Kadın çalışma odasına geri döndüğünde Jenkinson ayağa kalktı. "Şimdi onu götürüyor musun, patron?"

"Evet. Sana eve gitmeni söylemiştim. Whitney vardiyanın geri kalanında bizim yerimize bakacak."

"Sence sen bitirmeden önce aramızdan biri eve gidecek mi? İmkânsız. Bilgin olsun, gözü moraran tek kişi Trueheart değil."

Bu da enerjiye bir doz daha ekledi.

"Peabody."

"Ben de sizinleyim. Reo'yu etiketleyeceğim. O, eğer ona ihtiyacımız olmazsa gözlem yapmak istiyor."

"Bu sefer değil."

Bir kez daha, A görüşmesinin kapısını araladı.

Magdelana'nın göz altı morarmıştı ve elmacık kemiğinde bir ezik vardı. Eve, asasıyla vurduğunu varsaydı. Onu turuncu tulum içinde görmek ise şüphelerini daha da artırdı.

Magdelana, tutanakların tutulmasını istemeden önce elini kaldırdı.

"Dallas'la beş dakika görüşmek istiyorum, kayıt dışı ve o camın arkasından kimse beni görmesin." Kelepçelerini şıkırdattı. "Sana neredeyse hiç zarar veremem."

"Evet, benim de endişem bu. Gözlem kulesini kaldırın. Peabody, dışarı çık. Sorun yok. Dışarı çık."

Eve oturdu. Magdelana'nın gözlerinin Dev Gözyaşı'na takıldığını ve bir an orada kaldığını gördü.

Ve kıskançlıkla karışık ani bir öfke patlaması.

Evet, Roarke yanacağını biliyordu.

"Söylemek istediğini söyle."

"Eğer beni bu durumdan kurtarmanın bir yolunu bulamazsanız, Roarke'un bedelini ödemesini sağlayacağım. Tate'den Kraliyet Süiti'ni çaldığını biliyorum. Birlikte çalıştığımız her işin detaylarını biliyorum. Muhtemelen boynunuzdaki o taşı da o çaldı."

Eve onu zincirinden kaldırdı. "Bu küçük şey mi?"

"Kendini zeki mi sanıyorsun? Hiçbir şey değilsin, onun için de bir tür kalkan olmaktan başka bir şey değilsin."

Eve esnedi. "Özür dilerim. Uzun bir geceydi. Bitti mi?"

"Her şeyi anlatacağım. Ya bir anlaşma yapacağım ya da o düşecek. Şimdi beni serbest bırakın."

"HAYIR."

"Onunla ilgilendiğini sanıyordum."

"Birlikte sahip olduklarımızın ne anlama geldiğini asla anlayamayacaksın. Denemekten vazgeç. Roarke'ın gençken Tate Müzesi'ne girip o zümrütleri aldığını iddia edebilirsin. Ve buna kimse inanmayacak, üstelik ben bunu senin de o soygunun bir parçası, ekibin bir parçası olduğun şeklinde değiştireceğim."

"Ortada bir takım yoktu."

"Interpol ve Scotland Yard farklı düşünüyor. Onu neyle suçlarsanız suçlayın, peşinizi bırakmam." Kadın öne eğildi. "Bana inanmalısınız, bu işte gerçekten iyi olduğumu bilmelisiniz ve zaten ödeyeceğiniz cezaya on yıllar daha eklenmesini sağlayacağım."

Kadın arkasına yaslandı. "Onu gerçekten hiç tanımadın. Sence geride tek bir ekmek kırıntısı bile bıraktı mı? Herhangi bir yerde, herhangi bir zamanda?"

"Böyle bir riski göze alır mıydınız?"

"Risk yok çünkü onu tanıyorum."

"Her halükarda hepsini ortaya çıkaracağım."

"Hadi bakalım, bedelini senin ödemeni hayatımın amacı haline getireceğim. Canını yakacağım Magdelana. Şu anda korktuğun şeyin bile ötesinde."

Magdelana gözlerini başka yöne çevirmeden önce, Eve görmesi gerekeni gördü: Korku ve umutsuzluk.

"Seni uyarmıştım."

"Evet, aynısı sana da. Gözleme geç." Eve ayağa kalktı, kapıyı açtı.

"Kaydı başlat," dedi.

Peabody yerine oturana kadar bekledi.

"Haklarınız size kayıt altına alınarak okundu ve hakkınızdaki suçlamaların farkındasınız."

"Her şey bir hataydı. Kandırıldım, kullanıldım."

"Evet, bunu daha önce de duymuştuk, değil mi Peabody?"

"Her seferinde bir dolar alsaydım zengin olurum."

"Şu anda yasal danışmanınız yok. Eğer avukat tutmaya gücünüz yetmiyorsa, size avukat sağlanacaktır."

"Maddi kaynaklarıma erişimim kesildi ve kamu avukatlarının ne kadar işe yaramaz olduğunun gayet farkındayım. Ben masum bir kadını ve saklayacak hiçbir şeyim yok. Yanlış adama güvendim. Ona kalbimi verdim ve o da beni kullandı ve ihanet etti."

"James Mulligan'dan mı bahsediyorsunuz?"

"Doğru. Beni büyüledi." Sağlıklı gözünden küçük bir damla yaş süzüldü. "Bana her şeyi vaat etti. Mutlu olduğumuzu sandım. Beni sevdiğini sandım."

"Geçen Aralık ayında New York'a gelip Henry Barrister ile Barrister House'da birkaç gün kalıp onun hesaplarından çılgınca alışveriş yaptığınız için çok mutluydunuz."

"Henry çok değerli bir arkadaşımdı. Çok uzun süre yaşayamayacağını biliyordum, bu yüzden onunla biraz zaman geçirmek istedim. Her zaman cömert bir insandı."

"Sabrina Fancy adıyla tanınıyordunuz."

"Bana taktığı lakap."

"Hayır, gümrükten geçerken kullandığınız sahte kimlikteki isim. Barrister'ın özel uçağıyla uçtunuz ama alışveriş ganimetini göz önünde bulundurursak dönüşte yine de gümrükten geçmeniz gerekiyordu. Bilişsel gerileme yaşayan Henry, o ziyarette size ev ofisindeki kasayı ve içindekileri gösterdi."

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Sizce personel, içeride onunla ve onsuz geçirdiğiniz zamanı fark etmedi mi? Joy Barrister ile içeride geçirdiğiniz zamanı?"

Magdelana kısa ve hayal kırıklığı dolu bir ses çıkardı. "Elbette onunla orada zaman geçirdim, ama bana hiçbir zaman bir kasa göstermedi. Ve kızını da hiç tanımadım."

"Gerçekten mi? Bu çok garip."

"Kayıtların oynatılma zamanı, Teğmen?"

"Evet, başlayalım. Nereden başlayacağımızı biliyorsun."

Sevgilim Joy, bu aşamada benimle iletişime geçmemen gerektiğini biliyorsun.

Magdelana'nın dudakları titreyerek aralandı, ses kaydı devam ederken tekrar sıkıca kapandı.

"İkiniz birbirinizi hiç tanımamış olmanıza rağmen, bir polis memuru olan beni ortadan kaldırmak için paralı bir suikastçı tutmaya, beni öldürmeye çalışacak kadar samimi görünüyorsunuz."

"O kayıttaki kişi kesinlikle ben değilim."

"Aman Tanrım, aptal herif, Cochran Estates'teki gelin süitindeki valizde bulunan klon bağlantısına kadar izini sürmediğimizi mi sanıyorsun?"

"Benim bir klon bağlantım yok."

"Artık öyle değil. O, süslü iç çamaşırlarınızın arasında yukarıda saklıydı ve parmak izleriniz var. Ses ve parmak izleri. O bağlantı üzerinden ve Joy Barrister'in hesabından konuşmalarımız var."

Eve ayağa kalktı, masanın etrafında dolaştı, eğildi. "Bunun bedelini ödeyeceksin, kaltak. Kaçış yok. İşin bitti."

"Anlaşma istiyorum."

"Öyle mi? Ben güzel, büyük bir kadeh şarap istiyorum. Birkaç saat sonra istediğimi alacağım. Sen asla alamayacaksın."

"James Mulligan ve Joy Barrister hakkında elimde bolca bilgi var. Beni kullandılar, iş birliği yaptılar ve beni istismar ettiler. Aşıktım ve bu beni aptal ve savunmasız hale getirdi. Ne planladıklarını bilmiyordum, sonra da işin içine çok fazla girdim. Dokunulmazlık istiyorum ve size her şeyi anlatacağım."

"Peki, ne düşünüyorsun Peabody?"

Peabody vızıldayan bir ses çıkardı. "Çok geç."

“Biliyorsunuz, doğru. Avukat zaten her şeyi itiraf etti ve bize sizin hakkınızda kocaman, parlak bir hazine verdi. Mulligan ile de zaten bir anlaşma yaptık. O da bu parlaklığa katkıda bulundu.”

"Yalan söylüyorlar!"

“Yani Joy Barrister, Nathan Barrister'ı öldürmedi ve beni öldürmesi için bir kiralık katil tutmadı mı?”

“Hayır. Evet, evet, bunların hepsini yaptı ama geri kalanlar hakkında yalan söylüyorlar.”

"Seçici bir şekilde yalan söylüyor, üstelik Joy'un durumunda cinayeti ve daha fazlasını itiraf ediyor; bu yüzden hayatının geri kalanını bir kafeste geçirecek. Adamım, sana karşı bir husumeti olmalı."

“Evet, öyle! Benden nefret ediyor. O ve James sevgiliydiler. Onu seviyor ve onunla birlikte olduğum, onu ondan aldığım için beni cezalandırmak istiyor.”

"Onu karısından aldığınızı sanıyordum."

“Ona duyduğum hisler yüzünden gözlerim kör olmuştu ve o... o hislerimi çarpıttı. Onları kullandı. Ve o da onunla birlikte olduğum için, babasıyla olan yakın arkadaşlığım yüzünden benden nefret etti.”

“Hiç tanışmadığınız halde babasıyla arkadaş olduğunuzu nereden biliyordu? Magdelana, burada kendi kendini baltalıyorsun. Biraz düşünmek için zamanın olsa çok daha iyi yapacağına eminim.”

Masayı tekrar dolandı. “Dinle, aptal! 'Bağlantılı konuşmalar' elimizde. Laboratuvar, sesin sana ait olduğunu doğruladı. Ve bu konuşmaların hiçbiri, burada uydurduğun şeyleri desteklemiyor. Baştan sona her şeyi sen yönettin. Kimsenin kuklası değilsin ve sevgiye de kadir değilsin.”

Magdelana'nın nefesi artık çok hızlanmıştı ve parmakları birbirine dolanmıştı. "Pişman olacaksın," diye mırıldandı.

Eve eğildi, yüzünü yaklaştırdı. "Hayır, ben yapmayacağım, ama sen yapacaksın."

O korkuyu ve onunla birlikte gelen inancı tekrar gördü.

"Size başkalarını da verebilirim, hem de bir sürü başkasını."

"İlgilenmiyorum."

“Hırsızlar, katiller, kiralık katiller, silah kaçakçıları.”

“Umurumda değil, seni yakaladım. Ama bu bana senin ne tür bir havuzda yüzdüğünü merak ettiriyor. Geçen Aralık ayında Joy Barrister seni Henry'nin ofisinde, kasası açık halde yakaladı. Ve onu kendine çektin, ona

en çok istediği şeyi teklif ettin: Kontrol, daha fazlası, kardeşinin ortadan kalkması. O da bunu senin istediğin şeyle takas etti: Kraliyet Süiti.”

“Eğer bunların bir kısmı doğru olsaydı, madem ki çok daha fazlası vardı, neden sadece o kısımlar doğru olsun?”

“En büyük ödöl. Onu ele geçirirsen, itibarın yerleşir. Paraya boğulursun. İstediğin yerde istediğin kişi olabilirsin.”

Peabody sözlerine şöyle devam etti: "Masum bir adam ve bir polis ölmek zorunda. Sizin umurunuzda değil, yeter ki o büyük ödöl, o büyük itibarı kazanın, o büyük partiyi verin."

“Interpol ve yerel halk, Sorrento'daki o villayı santim santim inceliyor. Çok şey bulacaklar.”

“Bir anlaşma istiyorum. Hırsızlığı organize ettiğimi itiraf edeceğim, hepsi bu. Bir anlaşma istiyorum.”

“Barrister House'a girmek için birini tuttunuz. Onlara güvenlik sistemini, kasa şifresini verdiniz ve sadece Kraliyet Süiti'ni almaları talimatını verdiniz. Kasayı açık, pencereyi kapalı bırakmalarını söylediniz.”

“Doğru. Yaptığım tek şey buydu. Kiraladığım hırsız Jenna Delaney'di.”

"Adını zaten biliyoruz ve kendisi bağışıklıdır."

Daha da şok oldum. "Nasıl yapabilir bunu—"

“Onun ahlaki bir pusulası var. Ve anlaşılan o ki, sizden daha zeki bir kişi daha. Onu işe almak yaptığınız tek şey değil. Tanrım, Joy Barrister ile yaptığınız, kayıtlara geçmiş konuşmaları unuttunuz mu?”

“Sana daha fazlasını vereceğim.” Bir damla gözyaşı daha döküldü ve Eve'e gerçek gibi geldi. “Anlaşmak istiyorum.”

“Hiçbir şey elde edemezsiniz. Dün geceki büyük gösterinizde iki adam öldü, altı polis memuru yaralandı. Bir aile eşini ve babasını kaybetti.”

Bu sefer Eve masaya elini vurduğunda Magdelana sıçradı.

“Hiçbir şey elde edemezsiniz. Barrister House'daki soygunu ve hırsızlığı organize ettiğinizi, yani bir ağır suç işlediğinizi kayıtlara geçirdiniz. Bir ağır suçun işlenmesi sonucu meydana gelen bir ölüm, sizi de kafasını parçalayan kişi kadar sorumlu kılar.”

“Ben kimseyi öldürmedim!”

“Tohumu ektiniz, suladınız, kendi saçmalıklarınızla gübrelediniz. Şimdi hasadı biçin. Bir polis memurunu öldürmesi için kiralık katil tutmak üzere komplo kurduğunuz kayıtlara geçti.”

"Bana diğlerleri gibi bir anlaşma yapmıyorsun çünkü kıskanıyorsun. Roarke beni sevdiği için, hayatının en iyi seksini benimle yaşadığı için kıskançlıktan yanıp tutuşuyorsun."

Kahkaha birden patladı. "Evet, tabii, aynen öyle." Sol elini kaldırdı. "Parmaklarına bunlardan birini takmadı, değil mi?"

"O sadece cebinde bir polis istiyordu."

"Teğmen kimsenin emrinde değil."

"Sorun değil, Peabody. Kendini buna inandırmaya çalışabilir. Bunu yapmaya çalışmak için ömrünün geri kalanı var. Gezegen dışı bir kafeste birkaç ömür geçireceksen, tutunacak bir şeye ihtiyacın var."

"Hapishaneye gitmeyeceğim."

"Evet, öylesin." Bir kez daha eğildi, yaklaştı. "Nathan Barrister yüzünden hapse gireceksin. Kraliyet Süiti'nin çalınmasını organize ettiğin için hapse gireceksin—kendi isteğinle itiraf ettin, kayıtlara geçti."

Şimdi Eve'in gözlerinin içine saf bir nefretle bakıyordu.

"Daha iyi bir kiralık katil bulmalıydım."

"Doğru. Neden yapmadın?"

"Acelemiz vardı. Tim çok becerikliydi."

"Senin hatan. Ve o öldüğüne göre, beni öldürme girişiminde öldürüldüğüne göre, sen de sorumlusun. Magdelana, sen de gidiyorsun ve asla geri dönmeyeceksin."

"Çıkacağım ve seni kendi ellerimle halledeceğim. Seni kendi ellerimle öldüreceğim."

"Hayır ve hayır, ama onu da saklayabilirsiniz."

"Dallas, suçlamalara polis memuruna fiziksel zarar vermekle tehdit etme suçunu da ekliyorum."

"Aman Tanrım, Peabody, ona şu topu ver."

"Hayır efendim, yapmayacağım."

Eve omuz silkti. "Neyse. Röportaj bitti."

"Kraliyet Süitini çaldı."

Eve kapıda durdu. "Kim o?"

"Roarke, bunu gayet iyi biliyorsun. Onu Tate Müzesi'nden çaldı."

"Gerçekten mi? Kaç yaşındaydı, on sekiz civarı mı? Güzel deneme."

"Bana söyledi!"

"Hı hı. Buna inanıyor musun Peabody? Dublinli bir çocuk Londra'ya gitti, Tate Galerisi'nin güvenliğini, ardından Kraliyet Süiti'nin etrafındaki

güvenliği aşıp, onu alıp gitti, öyle mi?"

Peabody'nin en azından bir bakıma öyle düşündüğünü görebiliyordu. "Hayır. Bu bir takım çalışmasıydı. Başka yolu yoktu." Magdelana'ya gözlerini devirdi. "Kıskanç olanın o olduğunu söylüyorum. Biraz acınası bir durum. Onu alt edeceğim."

"Teşekkürler."

Eve dışarı çıktı, derin bir nefes verdi. Ve komutanı da dahil olmak üzere, tüm polis memurları Gözlem Odası'ndan dışarı çıktı.

Ve belli ki önceden planlanmış bir şekilde, hepsi ona alkışlarla karşılık verdi.

"Şirin. Git evine."

"Bunu yazıyorum."

"Dedektif Çavuş, eve gidin."

"Hayır efendim, patron, ben röportajları yazıyorum, dosyalıyorum." Jenkinson parmağını ona doğru uzattı. "Defol git evine."

Roarke ve Mira, Reo ile birlikte dışarı çıktıklarında, "Önce halletmem gereken birkaç kişisel meselem var," dedi.

"Sen öyle yap bakalım. Biz burada seni destekliyoruz. Duyduğuma göre yakında bir polis barı açılıyormuş. Açtığın zaman, ilk içkiler benden olsun."

"Öyle değil." Roarke, Jenkinson'ın omzuna elini koydu. "Açılış gecesinde herkese içkiler ikramımız."

"Buna kim itiraz edecek ki?" dedi Jenkinson ve diğerleriyle birlikte uzaklaştı.

Whitney öne çıktı. "Mükemmel bir iş çıkardınız, Teğmenim. Bunu Dedektif Peabody'ye de iletin."

"Elbette efendim, teşekkür ederim."

"Bundan çok keyif aldım. Gerçekten çok keyif aldım."

O gittikten sonra Mira yükseldi. "Şimdiye kadar gördüğüm en klasik sosyopat. O yok olunca gezegen daha iyi olacak. Onunla mükemmel bir şekilde başa çıktın."

"Sonuçta, kolay bir hedef olduğu ortaya çıktı."

"Seni hafife aldı, benim görüşüm bu," dedi Reo. "Akıllıysa, kamu avukatı bile olsa bir avukat tutar. Ona hiçbir faydası olmaz. Dediğin gibi. İş bitti. Ben de kendi tarafımı yazmaya gidiyorum. Biraz uyuyacağım."

Sonra Roarke ile yalnız başına kaldı.

"Sanırım onun içinde eskisinden daha karanlık yerler var. Ya da bu karanlıklar yayılıp sahip olduğu tüm ışığı boğmuş durumda."

"Hâlâ onu görmek istiyor musun?"

"Evet, öyle. İsterseniz bugün bitirip bekleyebiliriz."

"Hayır, kitabı tamamen kapatalım, sonra da ateşe atalım. Seni alt edeceğim, sana zaman ve alan vereceğim."

Onu aşağıya, talihsizlerin kefalet veya avukat beklediği daha misafirperver gözaltı hücrelerinin yanından, daha da aşağıya, diğer hücrelere nakledilmeyi bekleyenlerin bulunduğu çok daha az misafirperver hücrelere götürdü.

Bir güvenlik görevlisi, onların geçmesine izin vermek için güvenlik kapısını açtı.

"Kimi destekliyorsun, Teğmen?"

"Magdelana Percell. Kısa bir ziyaret."

"Solda, dört vuruş aşağıda. Eğer onu dışarı bırakırsam, o bana büyük bir tehlike attırabilirdi."

"Öyle mi?"

"Evet. Eşcinsel olmasam bile mi? Yani, bir adım geri çekilin."

"Bunu yazın."

"Biliyorsunuz, böyle şeyler oluyor."

"Biliyorum, ama bu seferlik yazılı olarak bildir."

Roarke'ı Magdelana'nın hücredeki sedyede oturduğu yere geri götürdü. Ve onları görünce yavaşça ayağa kalktı.

Eve geri çekildi ve muhafıza başıyla selam verdi.

Elektronik parmaklıklar kayarak açıldı. Roarke içeri girdi ve arkasından parmaklıkların kapandığını duydu.

Magdelana ona doğru atıldı ve kollarını ona doladı.

"Geleceğini biliyordum. Aman Tanrım, Roarke, sana şükürler olsun. Bana neler yaptılar! Aptaldım, aptal olduğumu kabul ediyorum, ama güvendim..."

Yüzünü onun göğsüne bastırdı, titredi, ağladı.

"Beni buradan çıkaracaksınız, biliyorum. Ne gerekiyorsa ödeyin. O kadın." Yüzünü kaldırdı, gözlerinden usulca yaşlar dökülüyordu. "Bana saldırdı! Yine. Bana bakın, ne yaptı bakın. Bana vurdu. Buradan çıkmama yardım edin. Ondan uzaklaşmama yardım edin. Sanırım beni öldürecek."

"Ellerini benden çek Magdelana, yoksa ben çekerim ve bundan hoşlanmazsın."

"Roarke." Geri çekilerek parmaklarını dudaklarına bastırdı, daha fazla gözyaşı aktı. "Daha önce aramızda olanlar için beni suçlayamazsın. Seni seviyorum. Ben sadece—"

"Sessiz ol ve beni dinle. Beni çok dikkatlice dinle. Benden hiçbir yardım alamayacaksın. Ne şimdi, ne de hiçbir yaşamında. Hapishanede geçireceğin bir hayatın olduğu için şükret. Karımı öldürmeye çalıştın."

"Hayır, hayır, hayır. Bu bir yalan. Ben asla—"

"Sessiz ol!"

Onu susturan, sert ve buyurgan ses tonu değil, gözlerindeki bakıştı.

Bu da gözle görülür bir dehşet yarattı.

"Ne yaptığını, her şeyini biliyorum. Geride karısını ve çocuklarını bırakan bir adamın öldürülmesine yardım ettin. Bu yüzden sana asla yardım etmezdim. Karımın üzerine kiralık katil tuttun ve bu yüzden, eğer o benden bunu istemeseydi, bir sonraki nefesini bile alamazdın."

"Hayır," diye mırıldandı. "Hayır, doğru değil. Sen yaşıyorsun çünkü o bana doğru bir yol, adil bir yol ve yanlış, bencil bir yol olduğunu gösterdi."

"Bunu kastediyor olamazsın—"

"Evet, biliyorum. Seni, senin beni sevdiğinden daha çok sevmedim. Ama senin olduğunu sandığım kadına değer verdim. Daha önce de senden uzak durmanı söylemiştim. Sen farklı bir seçim yaptın. İşte bunun bedeli."

"Seni mahvedebilirdim. Ama yapmadım."

"Denemeye çalıştın. Camın arkasındaki gözlerin ve kulakların bazıları benimkilerdi. Başarısız oldun ve her zaman da başarısız olacaksın. Sana acı borçluyum Magdelana, ve bana saldırmaya kalkarsan bunu saklı tutacağım, ona saldırmaya kalkarsan da bunun iki katı ve daha fazla acı çekeceğim."

"Sedyeye otur."

"Hayır, ben—"

Çok alçak sesle konuştu: "Seni oraya koymamı ister misin?"

Kadın geri çekildi ve oturdu. Adam da parmaklıklara doğru yaklaştı.

"Havva."

Ona mahremiyet ve güven sağlamış, araya girerek onun duymak istediklerini söyleyebilmesini sağlamıştı.

Şimdi tekrar öne doğru ilerledi. "Kapıda," diye seslendi nöbetçiye.

Kapı açıldığında dışarı çıktı. Eve'ye doğru yürürken, arkasından yaklaştıklarını bir kez daha duydu.

Magdelana parmaklıklara doğru koştu. "Beni burada bırakamazsınız! Hapishanede öleceğim. Böyle yaşayamam. Beni burada bırakamazsınız."

Yürümeye devam etti, asla arkasına bakmadı. Güvenlik kapısından geçtiklerinde Eve onun elini tuttu. Çünkü buna ihtiyacı vardı.

"Tamam aşkım?"

"Evet, öyleyim."

"Öyleyse konuyu kapatıyoruz?"

"Evet, ama bir kitabı, hele bu kitabı bile yakmak mı? Bunu yapamam. Bu yüzden onu kilit altına alacağız."

"Olur. Bol bol şarap içmeye, biraz sarhoş olmaya, belki de çılgın maymun seksine ne dersin?"

Rahatlatıcı, kolay bir kahkaha attı. Sonra elini kaldırdı ve parmak boğumlarını dudaklarına bastırdı.

"Dürüst olmak gerekirse, bundan daha çok isteyebileceğim bir şey düşünemiyorum."

"Öyleyse hadi de evimize gidelim."

J. D. Robb'un Eserleri

Ölümde Çıplak
Ölümde Zafer
Ölümde Ölümsüz
Ölümde Vecd
Ölüm Töreni
Ölümde İntikam
Ölümde Tatil
Ölümde Komplo
Ölümde Sadakat
Ölüm Tanığı
Ölümde Hüküm
Ölümde İhanet
Ölümde Baştan Çıkarma
Ölümde Yeniden Birleşme
Ölümde Saflık
Ölümde Portre
Ölümde Taklit
Ölümde Bölünmüş
Ölümdeki Vizyonlar
Ölümde Hayatta Kalan
Ölümün Kökeni
Ölümde Anılar
Ölümde Doğmak
Ölümde Masum
Ölümde Yaratılış
Ölümde Yabancılar
Ölümde Kurtuluş
Ölümdeki Vaatler
Ölümde Akrabalık
Ölümde Fantazi
Ölüme Hoş Geldin
Ölümde İhanet
New York'tan Dallas'a
Ölümde Ünlü
Ölümde Yanılgı
Ölümde Hesaplandı
Ölümde Minnettar Olmamak

Ölümde Gizlenmiş
Ölümde Şenlik
Ölümde Takıntı
Ölümüne Adanmış
Ölümde Kardeşlik
Ölümde Çırak
Ölümde Yankılar
Ölümdeki Sırlar
Ölümde Karanlık
Ölümde Kaldıraç
Ölümdeki Bağlantılar
Ölümde İntikam
Ölümde Altın
Ölümdeki Gölgeler
Ölümde İnançsızlık
Ölümde Unutulmuş
Ölümde Terk Edilmiş
Ölümde Çaresizlik
Ölümde Tekrar Gösterisi
Ölümde İntikam
Rastgele Ölüm
Ölümdeki Tutkular
Ölümde Bağlı
Ölümle Çerçevenlenmiş
Ölümde Çalındı

Antolojiler

Sessiz Gece
(Susan Plunkett, Dee Holmes ve Claire Cross ile birlikte)

Bu Dünyanın Dışında
(Laurell K. Hamilton, Susan Krinard ve Maggie Shayne ile birlikte)

Hatırlıyor musun o zamanları?
(Nora Roberts ile birlikte)

Geceleyin Çarpışma
(Mary Blayney, Ruth Ryan Langan ve Mary Kay McComas ile birlikte)

Gecenin Ölüsü
(Mary Blayney, Ruth Ryan Langan ve Mary Kay McComas ile birlikte)

Üç Ölüm
Süit 606
(Mary Blayney, Ruth Ryan Langan ve Mary Kay McComas ile birlikte)

Ölümde

Kayıp

(Patricia Gaffney, Mary Blayney ve Ruth Ryan Langan ile birlikte)

Diğer Taraf

(Mary Blayney, Patricia Gaffney, Ruth Ryan Langan ve Mary Kay McComas ile birlikte)

Ölüm Zamanı

Huzursuz

(Mary Blayney, Patricia Gaffney, Ruth Ryan Langan ve Mary Kay McComas ile birlikte)

Ayna, Ayna

(Mary Blayney, Elaine Fox, Mary Kay McComas ve R. C. Ryan ile birlikte)

Tavşan Deliğine Doğru

(Mary Blayney, Elaine Fox, Mary Kay McComas ve R. C. Ryan ile birlikte)

Theresa Carle-Sanders'ın kaleminden "Ölüm Yemekleri Kitabı: J. D. Robb'un Dünyasından Ölümcül
Lezzetler"

Yazar Hakkında

Bruce Wilder

J. D. ROBB, New York Times'ın 1 numaralı çok satan yazarı Nora Roberts'ın kullandığı takma addır. Gelecekçi gerilim türündeki "In Death" serisi de dahil olmak üzere 250'den fazla romanın yazarıdır. Kitaplarının 500 milyondan fazla baskısı yapılmıştır. E-posta güncellemeleri için buradan kayıt olabilirsiniz.

Bu ürünü satın aldığınız için teşekkür ederiz.
St. Martin's Yayın Grubu e-kitabı.

Özel teklifler ve bonus içerikler almak için,
ve yeni çıkan kitaplar ve diğer harika okuma önerileri hakkında bilgiler,
Haber bültenlerimize abone olun.

[Sign Up](#)

Veya bizi çevrimiçi olarak ziyaret edin:
us.macmillan.com/newslettersignup

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri almak için buraya tıklayın.

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm karakterler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

İlk olarak Amerika Birleşik Devletleri'nde St. Martin's Publishing Group'un bir markası olan St. Martin's Press tarafından yayımlanmıştır.

ÖLÜMÜNDE ÇALINMIŞ. Telif hakkı © 2026 Nora Roberts'a aittir. Tüm hakları saklıdır. Bilgi için, St. Martin's Publishing Group, 120 Broadway, New York, NY 10271 adresine başvurunuz.

www.stmartins.com

Kapak tasarımı Ervin Serrano'ya aittir.

Kapak resmi: koridor © Dabarti CGI/Shutterstock

eISBN 9781250414533

Bu kitabın yayıncısı, bu kitabın herhangi bir bölümünün yapay zeka teknolojileri veya sistemlerinin eğitimi amacıyla herhangi bir şekilde kullanılmasına veya çoğaltılmasına izin vermez. Bu kitabın yayıncısı, bu kitabı, Avrupa Birliği Dijital Tek Pazar Direktifi 2019/790'ın 4(3) maddesi uyarınca Metin ve Veri Madenciliği istisnasından açıkça muaf tutar.

E-kitaplarımız, tanıtım, iş, eğitim ve özel perakende/toptan satış amaçlı toplu alım için satın alınabilir. Lütfen MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresinden bizimle iletişime geçin.

Birinci Baskı: 2026

İçindekiler

[Başlık Sayfası](#)
[Telif Hakkı Bildirimi](#)
[Epigraf](#)

[Birinci Bölüm](#)
[İkinci Bölüm](#)
[Üçüncü Bölüm](#)
[Dördüncü Bölüm](#)
[Beşinci Bölüm](#)
[Altıncı Bölüm](#)
[Yedinci Bölüm](#)
[Sekizinci Bölüm](#)
[Dokuzuncu Bölüm](#)
[Onuncu Bölüm](#)
[On Birinci Bölüm](#)
[On İkinci Bölüm](#)
[On üçüncü Bölüm](#)
[On dördüncü Bölüm](#)
[On beşinci Bölüm](#)
[On Altıncı Bölüm](#)
[On yedinci Bölüm](#)
[On sekizinci Bölüm](#)
[Ondokuzuncu Bölüm](#)
[Yirmiinci Bölüm](#)
[Yirmi Birinci Bölüm](#)
[Yirmi İkinci Bölüm](#)
[Yirmi Üçüncü Bölüm](#)

J. D. Robb'un Eserleri
Yazar Hakkında
Telif hakkı

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM